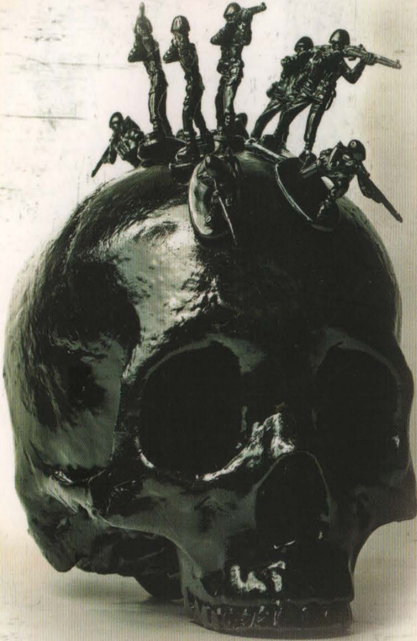
ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

DÜZENLEYİCİLER

Yaratık Yeniden Doğuyor...

Sayfa6

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

DÜZENLEYİCİLER

Yaratık Yeniden Doğuyor...

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

DÜZENLEYİCİLER

Yaratık Yeniden Doğuyor...

Roman

İngilizceden çeviren
Nevin Tali Ölçer

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 151

Düzenleyiciler
Stephen King
Özgün adı: The Regulators

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Kaleli
Düzelti: Elçin Kazancı
Kapak tasarım: Cengiz Duhan
Sayfa tasarım: Yasemin Çatal - Derya Balcı

17 18 19 20 7 6 5 4 3 2 1
İstanbul, 2017

ISBN: 978-975-10-3751-0

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel . (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN İNKILÂP 90. yıl Sayfa6
mandolin.com.tr inkilap.com sayfa6.com

Stephen King

Amerikalı yazar 1947 yılında Portland'da doğmuştur. Çocukluğu Fort Wayne, Indiana ve Stratford, Connecticut'ta geçen King, üniversite ikinci sınıftayken *The Maine Campus*'de yazmaya başladı. Vietnam Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, öğrenci senatosunun bir üyesi olarak savaş karşıtı hareketi destekledi. Maine Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan sonra, bir dönem İngilizce öğretmenliği yaptı. Yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlayan King'in *Cinnet, Carrie, Yeşil Yol* gibi birçok romanı sinemaya uyarlandı. Ödüllü yazar, korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Nevin Tali Ölçer

1956 yılında Eskişehir'de doğdu. Eskişehir Maarif Koleji'nde eğitim aldıktan sonra İsviçre'nin Zürih kentinde, 1978 yılında Çevirmenlik Yüksekokulu'nu bitirdi. İngilizce, Almanca, Fransızca ve İspanyolca dillerinden çeviri yapmaktadır. Zürih ve İstanbul'da yaşamaktadır. Ölçer'in yayınevimiz için çevirdiği diğer kitaplar: *Satranç* (Stefan Zweig), *Büyük Filozofların Küçük Şeyleri* (Manfred Geier), *Meçhul Bir Kadının Mektubu* (Stefan Zweig), *Sabırsız Yürek* (Stefan Zweig), *Amok Koşucusu* (Stefan Zweig), *Milena'ya Mektuplar* (Franz Kafka).

"Bayım, biz kurşun işindeyiz."

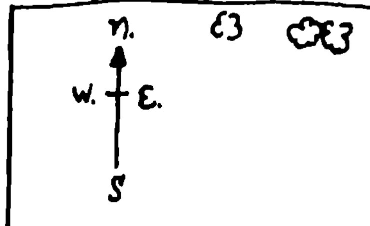
Steve McQueen
Yedi Silahşörler

Sayfa6'nda *ürpertici bir gerilim...*

Bear Sokağı
Wood Koruru

Brad & Belinda Josephson
251
John Marinville
250
Gary & Marielle Soderson
249
The Carvers
248
Poplar Sokağı
Audrey Wyler & Seth Garin
247
Tom Billingsley
246
Green Belt
Cammie Reed Jim & Dave Reed
245
Peter & Mary Jackson
244
Kissing Kapı
Kim & Susi Geller Debbie Ross
243
Hobart (Boş)
242
E-Z Stop 24
241
Entragian
240
Hyacinth Sokağı

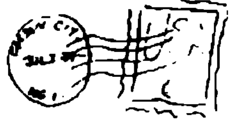

N.
W.
E.
S

William Garin'in, kız kardeşi Audrey Wyler'a
gönderdiği kartpostal

24 Temmuz 1997

Sevgili Audrey,
Bu gece Carson City'deyiz
ve herhalde yarın San
José'ye varırız. Arabayla
yola çıkmamızdan "endişelendiğini"
biliyorum ama doğru bir
karar vermişiz. SETH'LE İLGİLİ
ÖNEMLİ BİR AŞAMA KAYDETTİK!!! Bunu
daha sonra detaylı açıklayacağım.
Sonra San José'den telefon ederim.
Şu an için sade söyleyebileceğim:
Tanrı Nevada'yı korusun!
June'dan selamlar...

Bill

Sn. Audrey Wyler
217 Poplar Sokağı,
Wentworth
Ohio 43292

– Birinci Bölüm –

Poplar Sokağı / 15 Temmuz 1996 / Saat 15.45

Yaz. Sadece yaz değil, bu yılın yazı değil, bilakis, en yüce yaz, destansı yaz, temmuz ayı ortasında yemyeşil, kusursuz Ohio yazı... O sihirli, soluk Levi semasında pırıl pırıl parıldayan güneş, tepede, Bear Sokağı Korusu'nda bağrışan çocukların sesleri, Tın! korunun öbür tarafındaki stadyumdan gençler liginin beyzbol sopalarından çıkan sesler, 19 numaralı otoyoldan gelen büyük motorlu ve yüksek performanslı araba sesleri, Poplar Sokağı'nın beton kaldırımlarından ve pürüzsüz asfaltından yükselen paten sesleri, radyo sesleri, Tina Turner'ın yırtınırcasına söylediği "Nutbush City Limits" ile –bu şarkının sözleri şöyledir: "Yirmi beş oldu hız limiti, motorsikletler de dahil"– yarışan Cleveland Indians beyzbolu (gündüz oynanan nadir oyunlardan biri) ve sesli bir dantel perde gibi her şeyi çevreleyen, çim sulama sistemlerinin sakinleştirici, ipeksi sesi...

Tanrım! Wentworth, Ohio'da yaz inanılır gibi değil! O sihirli, soluk Amerikan rüyasının tam ortasından geçen, havada sosis kokuları ve yol kenarındaki su oluklarında hâlâ Dört Temmuz'dan kalma, patlamış havai fişek parçaları bulunan Poplar Sokağı'nda yaz! Temmuz ayı sıcak yaptı, o tam bildiğimiz, mükemmel, gökyüzünün masmavi olduğu, eski, sansasyonel temmuzlardan biri, buna şüphe yok, ama eğer gerçeği söylemek gerekirse, aynı zamanda da *kuru* bir temmuz, susuz bir temmuz, sadece arada bir hortumdan damlayan birkaç damla su yerlerdeki pirinç kâğıt kalıntılarının rahatını bozuyor. Bu durum bugün değişebilir, arada bir batıdan gök gürültüsü sesleri geliyor, Meteoroloji Kanalı'nı izleyenler (Poplar Sokağı'nda bolca kablolu televizyon var, kesinlikle!) gün içinde gök gürültülü fırtınalar beklendiğini biliyorlar. Hatta, düşük bir ihtimal olsa da, bir kasırga!

Ama şu anda en mühim şeyler karpuz, meyve suyu ve beyzbol sopasının ucuyla yapılan hatalı vuruşlar. Burada, Amerika Birleşik

Devletleri'nin ortasında, tam arzulandığı gibi hatta daha da fazlası olan bir yaz, hayallerdeki gibi hoş bir hayat, evlerin garaj yollarına Chevroletler park edilmiş, buzdolabının et bölümündeki etler akşam olsun da mangalın üstüne atılalım diye bekliyorlar. (Peki arkasından elmalı turta gelecek mi? Ne dersin?) Burası, yeşil çimlerin ve özenle bakılan çiçek tarhlarının bulunduğu bir diyar; burası Ohio Krallığı, burada çocuklar şapkalarını ters takarlar, uzun kolsuz atletleri, torba gibi bol şortlarının üstüne sarkar ve hepsinin kocaman aptal spor ayakkabılarının üstünde Nike logosu vardır sanki.

Tepedeki Bear Sokağı ve tepenin altındaki Hyacinth arasında uzanan Poplar Sokağı'nın bu bölümünde on bir ev ve bir dükkân var. Poplar ve Hyacinth'in kesiştiği köşede yer alan bu dükkân çok tutulan, her yerde görülen Amerikan ürünlerinin bulunduğu bir bakkal; burada sigara, Blatz veya Rolling Rock birası, peni şekerleme (hoş bu şekerlerin çoğunun fiyatı artık günümüzde on sent!), mangal için gerekli şeyler (kâğıt tabak, plastik çatal, kaşık, bıçak; Taco cips, dondurma, ketçap, hardal sosu), buz dondurması ve dünyanın en iyi malzemelerinden yapılmış zengin Snapple meşrubatları satılıyor. Hatta, eğer istersen E-Z Stop 24'te, *Penthouse* bile bulabilirsin, ama bunu tezgâhtardan istemen gerekiyor. Ohio Krallığı'nda, erotik dergiler genelde tezgâh altında tutulur. Tamam canım, buna diyeceğimiz yok! Önemli olan, ihtiyaç durumunda nereden alacağımızı bilmek...

Bugünkü tezgâhtar kız yeni, bu işe başlayalı bir haftadan az olmuş. Ve tam şimdi, saat 15.45'te, küçük bir erkek ve bir kız çocuğuna satış yapıyor. Kız on bir yaşlarında görünüyor ve daha şimdiden ileride çok güzel olacağı belli. Kardeşi olduğu bariz olan erkek çocuk altı yaşlarında gibi ve (en azından yeni tezgâhtar öyle düşünüyor) ileride birinci sınıf bir fırlama olacağı kesin.

"Ben *iki tane* çubuk çikolata istiyorum!" diye bağırıyor şımarık kardeş.

"İkimiz de birer gazoz alırsak, sadece bir çikolataya yetecek kadar paramız kalıyor." Güzel ablanın bunu hayran olunacak bir sabırla söylediğini düşünüyor tezgâhtar... Eğer bu çocuk *onun* erkek kardeşi olsaydı, dayanamayıp poposuna öyle bir tekme atardı ki, okul müsameresinde Notre Dome'un Kamburu rolü çocuğa verilebilirdi.

Şımarık çocuk, "Anne sana bu sabah beş dolar verdi, gördüm. Marrr-grit, paranın geri kalanı nerede?" diye soruyor.

"Bana öyle seslenme, sinir oluyorum," diyor kız. Kızın saçları uzun, bal sarısı renginde, yeni tezgâhtar bu saçlara bayılıyor. Kendi saçları kısa ve dağınık, sağ tarafı turuncu ve sol tarafı yeşil boyalı. Eğer şefin, saat on bir ile yedi arası çalışacak birine çok ihtiyacı olmasaydı, saç bo-

yasını değiştirmeden bu işe kabul edilmezdi, kız bundan o kadar emin! Onun şansı, adamın talihsizliği... Boyalı saçlarını bir başörtüsü ya da bir beyzbol şapkasıyla örteceğine dair şefe söz vermesi *gerekmişti*, ama bilirsiniz sözler tutulmamak için verilir... Tezgâhtar kız, güzel ablanın şu anda saçına hayranlıkla baktığını fark ediyor...

"Margrit-Margrit-Margrit!" sadece küçük erkek kardeşlerin becerebileceği neşeli ve enerjik bir hainlikle tekrarlayıp duruyor çocuk.

Büyük bir sırrı ifşa ediyormuş gibi, "Benim adım aslında Ellen," diyor küçük kız. "Margaret ikinci adım. Nefret ettiğimi bildiği için kardeşim bana öyle sesleniyor."

Tezgâhtar kız, "Ellen, memnun oldum tanıştığımıza," diyor ve kızın satın aldığı şeyleri toplamaya başlıyor.

"*Marrrr-grit*, tanıştığımıza memnun oldum!" diye taklit ediyor şımarık küçük çocuk ve zorla berbat bir ifade verdiği suratını yine komik bir şekle sokuyor. Burnunu kıvırıp gözlerini şaşı yapıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Solucan Margrit!"

Ellen onu duymazdan gelerek, "Saçınızı beğendim," diyor.

Yeni tezgâhtar kız gülümseyerek, "Teşekkürler. Senin saçların kadar güzel değil ama idare eder. Bir dolar kırk altı sent tuttu," diyor.

Kız, kot pantolonunun cebinden küçük, plastik bir bozuk para cüzdanı çıkartıyor. Sıkıştırılıp açılan cüzdanlardandı bu. İçinde kırıştırılmış iki dolar ve birkaç peni var.

"Öbür üç papel nereye gitmiş, sorun bakalım Solucan Margrit'e!" diye bağırıyor şımarık oğlan. Bu çocuk muntazaman halka bildiri yapan bir hoparlör sistemi gibi! O parayla, kapağında *Ethan Hawke* olan bir dergi aldı!"

Ellen ona kulak asmamaya devam ediyor, ama yanakları al al olmaya başlıyor biraz. İki doları tezgâhtara uzatırken, "Sizi daha önce görmemiştim, değil mi?" diye soruyor.

"Herhalde görmemişsindir. Ben daha geçen çarşamba işe başladım. Saat on bir-yedi arası çalışacak, hatta eğer gece tezgâhtarı geç kalırsa birkaç saat daha fazla çalışabilecek birini arıyorlardı."

"Ah, tanıştığımıza çok memnun oldum. Adım Ellie Carver. Ve bu da kardeşim Ralphie."

Ralphie Carver dilini çıkarıp mayonez kavanozuna hapsolmuş bir arı gibi ses çıkarıyor. Saçı iki renge boyalı genç kadın bu çocuğun ne kadar kibar bir küçük hayvan olduğunu geçiriyor aklından.

"Benim adım da Cynthia Smith," diyor tezgâhtar elini tezgâhın üzerinden kıza uzatırken. "Her zaman Cynthia, asla Cindy değil. Aklında kalır mı bu?"

Kız gülümseyerek başını sallıyor. "Ben de her zaman Ellie'yim, asla Margaret değilim."

Ralphie, çılgın bir altı yaş çocuğu zaferiyle, "Solucan Margrit!" diye bağırıyor. Bu esnada, yaşam sevincinin saf zehiriyle dolu olarak, ellerini havaya kaldırıyor ve kalçalarını sağa sola sallıyor. Solucan Margrit *Ethan Hawke*'ı seviyor!"

Ellen, Cynthia'ya yaşından daha olgun bir bakış atıyor, bu bakışta, *görüyor musunuz çektiğim çileyi,* diyen, hayattan yorulmuş, pes etmiş bir ifade var. Kendisinin de küçük bir erkek kardeşi olan ve Ellie'nın çektiklerini çok iyi anlayan Cynthia, katıla katıla gülmek istese de ciddi kalmayı başarıyor. Böylesi de iyi oluyor. Bu kız, herkes gibi zamanının ve yaşının tutsağı ve tüm bunlar onun için ciddi bir anlam taşıyor. Ellie, erkek kardeşinin eline bir kutu Pepsi tutuşturuyor. "Çubuk çikolatayı dışarıda bölüşeceğiz," diyor.

Pencereden içeriye ateş gibi düşen parlak ışık huzmesinin içinde yürüyerek kapıya doğru ilerlerlerken, "Şimdi beni Buster'la çekeceksin. *Eve dönerken yol boyunca* beni Buster'la çekeceksin," diyor Ralphie.

"Sen öyle san!" diye cevap veriyor Ellie, ama kapıyı açtığında, şımarık erkek kardeş dönüyor ve Cynthia'ya kendini beğenmiş bir tavırla, "*Bekleyin ve görün bundan kim kazançlı çıkacak. Bekleyin ve görün!*" bakışı fırlatıyor. Sonra çıkıp gidiyorlar.

Yaza *evet,* fakat *sadece* yaza değil; burada 15 Temmuz'dan bahsediyoruz, yazın *en yüksek noktasından* bahsediyoruz. Her çocuğun tatillerde din okuluna gittiği, devlet kütüphanesindeki yaz okuma programına katıldığı ve bir çocuğun ille de (sadece kendi bildiği nedenlerden dolayı), Buster adını verdiği küçük kırmızı bir el arabasına sahip olması *gereken* bir Ohio... O göz kamaştırıcı, çıplak Orta Batı temmuzunun parıltısında, gölgede otuz iki, güneşte ise otuz altı derece. Açık bir atık yakma fırınının üstündeki gibi asfaltın üzerinde titreşimler oluşturacak kadar sıcak olan bu havada kaynayan on bir ev ve bir bakkal...

Bu sokak kuzeyden güneye uzanıyor, tek numaralı evler sokağın Los Angeles tarafında, çift numaralı evlerse New York tarafında. Yokuşun başında, Poplar ve Bear Sokağı'nın batı köşesinde, Poplar 251 numaralı ev bulunuyor. Brad Josephson ön bahçeye çıkmış, hortumla yolun kenarındaki çiçek tarhlarını suluyor. Kırk altı yaşında, nefes kesici çikolata rengi teni ve sarkan bir göbeği var. Ellie Carver, onu Bill Cosby'ye benzetiyor... Biraz benzemiyor da değil... Brad ve Belinda Josephson, bu sırada oturan tek siyahiler ve tüm sokak sakinleri onların orada oturmasından öyle gurur duyuyor ki... Josephsonlar, Ohio banliyösünde ya-

şayanların, siyahilerin olmasını istediği gibiler, bahçeye çıkıp çalıştıkları zaman ise resim tamamlanıyor. İyi insanlar. Onları herkes seviyor.

Pazartesi öğleden sonraları *Wentworth Shopper*'ı (yerel gazete) dağıtan Cary Ripton, pedal çevire çevire köşeden dönerek geliyor ve Brad'e rulo halinde bir gazete atıyor. Brad, hortumu tutmayan diğer eliyle gazeteyi beceriyle yakalayıveriyor. Kıpırdamasına gerek yok, sadece eli havaya kalkıyor ve *hop*, işte gazete elinde.

"Bravo Bay Josephson!" diye sesleniyor Cary ve içi gazete dolu kumaş çanta kalçasında zıplarken, pedal çevirerek kendini yokuş aşağıya bırakıyor. Üstünde, Shaq'ın numarası 32 yazan, battal boy bir Orlando Magic forması var.

"Evet, hâlâ bunu yapabiliyorum," diyor Brad ve haftalık gazeteyi açıp, ön sayfasına bakmak için, hortumun başını kolunun altına sıkıştırıyor. Bu sayfada tabii ki de hep aynı işe yaramaz şeyler yer alıyor –ikinci el satışları ve komşuluk ilişkilerine dair övgüler– ama Brad buna rağmen bir göz atmak istiyor. Bunun insana dair bir şey olduğunu düşünüyor. Sokağın karşısında, 250 numarada, Johnny Marinville, gitar çalıp şarkı söyleyerek ön merdivende oturuyor. Dünyanın en aptal halk şarkılarından biri bu, ama Marinville fena çalmıyor, kimse onu Marvin Gaye (ya da bu şarkı bağlamında Perry Como) sanmasa da, ahengi yakalayıp o tonda kalabiliyor. Brad bunu hep biraz hakaret olarak algılamış, bir konuyu iyi bilen bir adamın, bununla tatmin olması ve gerisini boş vermesi gerektiğini düşünmüştür.

Cary Ripton on dört yaşında ve alabros tıraşlı, Wentworth American Legion takımında yedek defans oyuncusu. (Hawks, şimdilik 14-4, daha oynanacak iki maç var). Cary, 249 numaralı Sodersonların evinin verandasına *Shopper*'ı fırlatıyor. Josephsonlar, Poplar Sokağı'nın siyahi çiftiyse, Gary ve Marielle de bohemleri. Komşuların terazisinde, Sodersonlar birbirini aşağı yukarı dengeliyor. Gary genellikle yardımsever bir tiptir, çoğunlukla yarı sarhoş gezdiği halde sevilir. Oysa Marielle... Pasta Carver olarak bilinir ve onun için şöyle denir: "Marielle gibi kadınlar için bir şey denir; bu kelime, bir futbol topuna vuruş tarzıyla kafiyelidir."

Cary kusursuz bir atış yapıyor, *Shopper*'ı Sodersonların kapısından sektirip tam da "hoş geldiniz" paspasına isabet ettiriyor, ama kimse gazeteyi almaya çıkmıyor: Marielle içeride duşta (bugün ikinci duşu bu, havanın böyle sıcak ve nemli oluşundan nefret ediyor), Gary de arka tarafta, dalgın dalgın arka bahçedeki mangala odun kömürü koyuyor. Sonunda, bir mandayı alevli ateşte kızartmak için yeterli olabilecek kadar dolduruyor mangalı. Üzerinde, AŞÇIYI ÖPEBİLİRSİNİZ, yazan bir önlük takmış. Biftekleri kızartmaya başlamak için henüz çok erken, ama

hazırlanmak için hiçbir zaman çok erken değildir! Sodersonların arka bahçesinin ortasında, güneşlikle gölgelendirilmiş bir piknik masası ve bu masanın üstünde Gary'nin portatif barı var: bir kavanoz zeytin, bir şişe cin ve bir şişe vermut. Vermut şişesi henüz açılmamış. Onun önünde de bir duble Martini duruyor. Gary mangalı fazlasıyla doldurduktan sonra, masaya gidiyor ve bardakta kalan içkiyi bir yudumda içiyor. Martiniye çok düşkün ders vermediği günlerde, saat dört civarında, bu düşkünlüğe kesinlikle daha fazla meyilli. Bugün olduğu gibi.

"Tamam," diyor Gary, "sırada ne var?" sonra da bir Soderson Martinisi daha yapmaya girişiyor. Bunu şöyle yapıyor: a) Martini bardağının dörtte üçüne Bombay cini koyuyor. b) İçine bir Amati zeytini atıyor. c) Şans dileğiyle, bardağın kenarını henüz açılmamış olan vermut şişesine vuruyor.

İçkinin tadına bakıyor, gözlerini kapatıyor, tekrar bir yudum alıyor. Daha şimdiden oldukça kızarmış olan gözleri açılıyor. Gülümsüyor. "Evet baylar ve bayanlar!" diyor kaynama noktasında olan arka bahçesine. "Bir kazananımız var!"

Gary, yaza dair diğer tüm seslerin dışında –çocuklar, çim biçme makineleri, yüksek performanslı motoru olan büyük arabalar, sulama sistemleri, arka bahçesinin pişmiş çiminin üstünde vızıldayan böcekler– yazarın gitarını, o tatlı ve yalın sesini zayıf da olsa duyabiliyor. Ezgiyi hemen hemen ilk duyuşunda tanıyor ve elinde bardakla güneşliğin yuvarlık gölgesinde dans ederek şarkıya katılıyor: "Hadi öp beni ve gülümse benim için... Bekleyeceğini söyle beni... Asla ayrılmayacakmışız gibi sarıl bana..."

Hoş bir ezgi. İki ev aşağıdaki Reed ikizlerinin bırak dünyaya gelmeyi doğma ihtimallerinin bile daha düşünülmediği zamandan kalma bu şarkı. Gary bir an için zamanın geçtiği ve bunun ne kadar sert, ne kadar karşı çıkılamaz olduğu gerçeğiyle çarpılıyor. Zaman, demir gibi bir ses çıkararak kulağının yanından geçip gidiyor. Martinisinden bir büyük yudum daha alıyor, mangal kullanıma hazır olduğundan, *ne yapmalı*, diye düşünüyor. Diğer seslerin yanı sıra, üst kattan gelen duş sesini de duyuyor, Marielle'in yukarıdaki çıplaklığını gözlerinin önüne getiriyor Batı dünyasının en büyük fahişesi, ama vücudunu mükemmel korumuş. Marielle'in göğüslerini sabunladığını hayal ediyor, belki meme uçlarını, parmak uçlarıyla daireler çizerek okşuyordur, dikleştiriyordur onları. Elbette böyle lanet olası şeyler yapmıyordur, ama böyle bir hayal balonu, sen onu patlatmak için bir şey yapmadıkça yok olmaz. Aziz George'un yirminci yüzyıl versiyonu olmaya karar veriyor, ejderhayı katleteceğine becerecek. Martini bardağını piknik masasının üstüne bırakıp eve doğru ilerliyor.

Harika! Mevsim yaz, yaz, yaz, yaz. Mevsim yaz ve Poplar Sokağı'nda hayat keyifli...

Cary Ripton araba geliyor mu diye arka aynayı kontrol ediyor, araba göremiyor ve gidonu doğu yönünde kırarak sokağın karşı tarafına, Carverların evine doğru yol alıyor. Bay Marinville, *Shopper* getirmesin diye yaz başında beş dolar vermişti, bu yüzden Bay Marinville'e gitmiyor. "Lütfen Cary," demişti ona vakur ve ciddi bakışlarla, "yeni bir süpermarket ya da eczane açılışı hakkında saçma sapan yazılar okuyamıyorum artık. Okursam bu yazılar beni öldürebilir." Cary, Bay Marinville'i hiç de anlayamamıştı ama oldukça kibar bir adamdı o. Beş papel de beş papeldi yani!

Poplar Sokağı 248 numaralı evin veranda kapısını Bayan Carver açıyor ve Cary ona *Shopper*'ı yavaşça atarken el sallıyor. Kadın, *Shopper*'ı tutmaya çalışıyor, ama yakalayamadığı için gülüyor. Cary de gülüyor bu duruma. Brad Josephson'ın ne elleri ne de refleksleri var onda, ama hoş bir kadın ve çekici. Kocası evin yanında, üstünde mayo, ayaklarında parmak arası terliklerle araba yıkamakla meşgul. Cary'ye gözucuyla bakıyor, dönüyor ve bir parmağını gösteriyor. Cary de hemen aynı hareketi yapıyor ve birbirlerine ateş eder gibi görünüyorlar. Bu, Bay Carver'ın havalı olmak için yaptığı acınası, ama formda bir çaba. Cary de bunu saygıyla karşılıyor. David Carver postanede çalışıyor. Cary onun bu hafta izinli olduğunu düşünüyor. Delikanlı, büyüdüğü zaman sabah sekiz akşam beş çalışacağı standart bir işte karar kılarsa (diyabet ya da böbrek iflası gibi, bunun da bazı insanların başına gelebildiğini biliyor), tatilini *asla* evde, arabasını evin garaj yolunda yıkayarak geçirmeyeceğine dair kendi kendine yemin ediyor.

Zaten bir arabası olmayacağını düşünüyor. Onun bir motorsikleti olacak. Ama Japon malı değil, Bay Marinville'in garajında tuttuğu kocaman eski Harley Davidson gibi bir şeyi olacak. Amerikan çeliği.

Tekrar arka aynaya baktığında, Josephsonların evinin arkasında, Bear Sokağı'nda parlak kırmızı bir şey gözüne takılıyor –kavşağın tam güneybatı köşesinde park etmiş bir minibüse benziyor bu– sonra bisikletinin üstüne çullanarak tekrar sokağın karşı tarafına geçiyor, bu sefer 247 numaraya, Wylerlara gidiyor.

Bu sokakta oturulan evlerden (Hobartların eski evi, 242 numara, boş) Wylerların evi, hafif dökük olan tek ev. Bu küçük, Ranch stili bir bina, yeni bir boyaya ihtiyacı var ve evin garaj yoluna da iyi bir izolasyon lazım. Üstünde fırıl fırıl dönen bir fıskiye olmasına rağmen çimlerde sıcak ve kuru havanın etkileri bariz, oysa sokaktaki diğer evlerde durum

böyle değil (Hobartların boş evinin çimleri de aslında buna *dahil*). Çimler yer yer sarı görünüyor, bu kısımlar şimdilik küçük ama yayılıyor.

Cary, kumaş çantasının içine elini sokup başka bir *Shopper* rulosu çıkarırken, suyun yetmediğini kadının anlayamadığını düşünüyor. Kocası anlardı, ama...

Birdenbire, Bayan Wyler'ın tel kapının iç tarafında dikildiğini fark ediyor. Kadının bir siluete benzeyen görüntüsü delikanlıyı fena ürkütüyor. Bir an için bisikletinin üstünde sendeliyor ve rulo halindeki gazeteyi fırlattığında, her zamanki hedefi tutturamıyor. *Shopper* ön merdivenin yan tarafındaki fundaların tepesine düşüyor. Delikanlı başına böyle bir şey gelmesinden nefret ediyor, bazı aptal komedilerde gazete dağıtıcısının *Daily Bugle*'ı her zaman çatıya ya da gül çalılarının arasına atması gibi –ha ha ha, hedefi tutturamayan gazete dağıtıcısı, böğüre böğüre gülünecek kadar komik– başka bir gün (ya da başka bir ev) olsa, geri gidip hatasını düzeltirdi... Hatta gazeteyi, gülümseyerek hanımefendinin eline şahsen verir, onu başıyla selamlar ve iyi günler dilerdi. Ama bugün değil. Burada hoşuna gitmeyen bir şey var. Kadının tel kapının arkasındaki duruşu hoş değil, omuzları ve elleri aşağıya sarkmış, adeta pilleri çıkarılmış çocuk oyuncağı gibi bir görünüyor. Belki de çalışmaz durumda olan bir tek o değil. Kadını tam iyi göremediği için emin olamıyor, ama belki de Bayan Wyler'ın belden üstü çıplak, belki de ön salonda duruyor ve üstünde bir şorttan başka bir şey yok. Orada öyle durmuş Cary'ye bakıyor.

Eğer öyleyse, bu seksi değil, ürpertici.

Onunla kalan çocuk, yani yeğeni, yani o küçük sıçan da tekin değil. Seth Garland mı Garin mi, öyle bir şey adı. Hiç konuşmaz, sen ona laf atsan bile konuşmaz –selam, n'aber? Burası hoşuna gidiyor mu? Indians finale kadar gider mi sence yine?– sadece öyle dikilir, o çamur renkli gözleriyle bakar insana. Cary'nin, normalde oldukça iyi bir kadın olan Bayan Wyler'ın şimdi kendisine bakışını algıladığı gibi bakar. Sanki örümceğin sineğe, "Oturma odama buyur" demesi gibi bir bakış. Kocası geçen yıl vefat etti (ha evet, tam Hobartların sıkıntı yaşadığı ve bu sokaktan taşındıkları zaman), bunun bir kaza olmadığı söyleniyor. Herb Wyler, pul koleksiyoncusuydu, bir ara da Cary'ye eski bir hava tüfeği hediye etmişti. Söylendiğine göre Bay Wyler intihar etmişti.

Cary'nin sırtı ürperiyor. Bugünkü gibi sıcak bir havada sanki böyle bir şey iki kat daha ürkütücü, arka aynasına üstünkörü bir bakış atıp, gidonu yana kırarak bisikleti döndürüyor ve tekrar sokağın karşısına geçiyor. Kırmızı minibüs, Bear ve Poplar'ın köşesine yakın bir yerde duruyor hâlâ (*hoş bir araç*, diye düşünüyor delikanlı). Ama şimdi de,

sokağın yukarı tarafından bir araba geliyor, Cary hemen bunun mavi bir Acura olduğunu anlıyor. Direksiyondaki Bay Jackson, bu sokakta oturan diğer eğitmen. Ama o lise eğitmeni değil, Bay Jackson aslında *Profesör* Jackson veya belki de sadece asistan profesör Jackson! Ohio Eyaleti'nde ders veriyor. *Haydi Ohiolu Buckeyes, haydi Jacksonlar*, 244 numarada oturuyorlar, Hobartların eski evinin bir yanında. Onların evi sokaktaki en güzel ev, eski bir Cape-Cod villası. Aşağı meyilli olduğu tarafta yüksek çalılar ve yukarı meyilli olduğu yerde, ev ile eski veterinerin evi arasında sedir ağacından yapılmış yüksek bir çit var.

"Selam Cary!" diyor Peter Jackson, Cary'nin yanına gelince. Rengi solmuş bir kot pantolon ve üstünde kocaman sarı bir gülen surat olan bir tişört giymiş. İYİ GÜNLER! Bay Gülen Surat, "N'aber haylaz çocuk?" diye soruyor.

"Harika, Bay Jackson," diyor Cary gülümseyerek. *Sanırım Bayan Wyler, kapısının arkasında bluzunu çıkarmış olarak duruyor, bunun haricinde her şey harika.* diye eklemek istese de vazgeçip, "Her şey mükemmel," diyor.

"Oynadığın maçlar oldu mu şimdiye kadar?"

"Şimdilik sadece iki tane, ama olsun. Dün akşam iki defa atış yapabildim, bu akşam da herhalde bir çift daha yaparım. Bundan fazlasını da beklemiyordum zaten. Ama biliyor musunuz, bu yıl Frankie Albertini'nin takımda son yılı." Rulo yapılmış bir nüsha *Shopper* uzatıyor Bay Jackson'a.

Peter gazeteyi alırken, "Doğru," diyor. "Seneye de Mösyö Cary Ripton sırada."

Delikanlı, kendini Legion formasıyla Infield'de durmuş kurt adam gibi hayal edince gıdıklanmış gibi gülüyor. "Bu yıl yine yaz okulunda ders veriyor musunuz?"

"Evet. İki ders. Shakespeare'in Tarihi Oyunları, ayrıca James Dickey ve Yeni Güney Gotik Edebiyatı. Bunlardan biri seni ilgilendirir mi?"

"Ben dersi geçeceğim."

Peter ciddi bir tavırla başını sallıyor. "Geçersen, yaz okuluna hiç gitmesen de olur, haylaz çocuk." Tişörtündeki gülen yüze vuruyor yavaşça. "Öğretmenlerin kıyafet zorunluluğunu gelecek hazirandan itibaren biraz gevşetiyorlar, ama yaz okulu hâlâ bir işkence. Her zaman böyleydi." Rulo yapılmış *Shopper*'ı yan koltuğun üstüne atıyor ve tekrar Acura'nın vitesini değiştiriyor. "Bisiklet tepesinde, elinde o gazetelerle dolaşırken güneş geçmesin başına!"

"Yok, zaten daha sonra yağmur yağacak gibi. Ara ara gök gürlemesi duyuyorum."

"*Watch Out*'da da öyle deniyor."

Kırmızı bir frizbiyi kovalayan, kocaman, kürklü bir şekil şimşek gibi yanlarından geçiyor. Cary, bisikletini Bay Jackson'ın arabasına doğru eğerken, frizbinin arkasından koşan Alman çoban köpeği Hannibal'ın kuyruğu ona sürtüp geçiyor.

"Asıl *onu* güneş çarpmasına karşı uyarmanız lazım," diyor Cary.

"Haklı olabilirsin," diye cevap veriyor Peter ve arabayı yavaşça sürerek yoluna devam ediyor.

Cary, Hannibal'ın uzakta, sokak kaldırımına düşen frizbiyi kapışını ve ağzında frizbiyle geriye dönüşünü izliyor. Köpeğin boynunda gösterişli bir bandana var, sanki yaşlı bir köpek sırıtması yayılmış suratına.

"Onu geri getir, Hannibal!" diye bağırıyor Jim Reed. İkiz erkek kardeşi Dave de ekliyor, "Hadi Hannibal! Oyunbozanlık etme! Al! Getir!"

Hannibal, 246 numaranın önünde Wylerların evinin karşısında öylece duruyor, ağzında frizbi ve kuyruğu yavaşça öne arkaya sallanıyor. Şimdi sanki daha çok sırıtıyor.

Reed ikizleri, 245 numarada oturuyorlar, Bayan Wyler'ın evinin bir ev yanında. Evlerinin önündeki çimenliğin kenarında duruyorlar şu anda (biri esmer, diğeri sarışın, ikisi de uzun boylu ve yakışıklı, üstlerinde kesik tişört ve aynı Eddie Bauer şortundan var), sokağın karşı tarafına doğru, Hannibal'a bakıyorlar. Arkalarında iki kız duruyor. Bunlardan biri yan komşu Susi Geller. Güzel bir kız, ama, anlatabiliyor muyum, çıtır çıtır yemelik değil. Diğeri, kızıl saçlı, ponpon kız gibi uzun bacaklı olansa bambaşka bir tip. Onun resmi, sözlükte çıtırın yanında yer alabilir. Cary kızı tanımıyor, ama onunla *memnuniyetle* tanışmak, umutlarını ve hayallerini, planlarını ve fantezilerini öğrenmek istiyor. Özellikle de fantezilerini. Ama bunun *bu* hayatta mümkün olmadığını düşünüyor. Bu olgun bir kedicik. En az on yedi yaşında duruyor.

"Ah, çattık!" diyor Jim Reed, sonra da esmer erkek kardeşine doğru dönerek, "Bu sefer *sen* git getir onu!" diye bağırıyor.

"Kesinlikle gitmem, salya içindedir o frizbi," diye cevap veriyor Dave Reed. *"Hannibal, söz dinle ve getir onu buraya!"*

Hannibal Doktor'un evinin önündeki kaldırımda durup sırıtıyor hâlâ. Hiçbir ses çıkarmadan, keh keh sırıtıyor ve kuyruğunu asil bir sakinlikle sallayışı her şeyi ifade ediyor: *N'apalım, sizin yanınızda kızlar var ve üstünüzde Eddie Bauer şortları, ama bende de sizin frizbiniz var ve onu salya içinde bırakabilirim, bence bu beni Grand Wazoo yapıyor.*

Cary elini cebine sokuyor ve oradan bir paket ay çekirdeği çıkarıyor. Ay çekirdeğinin zaman geçirmek için birebir olduğunu yedek oyuncu sandalyesinde otururken keşfetmişti. Çekirdekleri dişleriyle çıtlatıp, için-

deki lezzetli kısmı çiğnemek ve bir büyükler ligi oyuncusunun makineli tüfek süratiyle, çekirdek kabuklarını sandalyelerin altındaki betona fırlatma konusunda oldukça ustalaşmıştı.

Reed ikizlerine, "Şimdi devreye ben giriyorum," diye bağırırken, o kızıl saçlı, tatlı küçük kızı, hayvan ehlileştirme konusundaki cesaretiyle etkileyebileceğini ümit ediyor. Oysa bunun, ancak lisenin ilk yıllanndaki bir öğrenciyi eğlendirebilecek aptalca bir hayal olduğunun bilincinde, ama kız o paçalan kıvrık beyaz şortuyla o kadar harikulade görünüyor ki... Aman Tannm! Birazcık fantezinin bir delikanlıya ne zaman zararı dokunmuştur ki?

Cary, ay çekirdeği torbasını köpeğin hizasına indiriyor ve selofanı hışırdatıyor. Hannibal hemen torbaya yaklaşıyor, kırmızı frizbi o hâlâ sırıtan ağzında. Cary, avcuna birkaç çekirdek döküyor. "Hannibal, iyi," diyor, "bunlar *iyi.* Ay çekirdeklerini dünyadaki bütün köpekler sever. Dene sen de, al hadi!"

Hannibal, burun delikleri dikkatle titreyerek çekirdekleri bir an inceliyor, sonra frizbiyi yere bırakıp çekirdekleri Cary'nin avcundan yalayıp yutar. Delikanlı şimşek hızıyla yere eğilip frizbiyi yerden kaptığı gibi (frizbinin kenarları gerçekten salya içinde) Jim Reed'e geri atıyor. Kusursuz, süzülerek giden bir atıştır bu, Jim bir adım atması bile gerekmeden yakalayabiliyor frizbiyi. Ve de, aman Tanrım, kızıl saçlı kız Cary'yi *alkışlıyor*, Susi Geller'ın yanında bir aşağı bir yukarı zıplıyor, üstündeki büstiyerin içindeki memeleri de (küçük ama hoş) aynı anda sallanıyor. Şükürler olsun Tanrım, sana çok teşekkürler, otuzbir çekmek için, belleğimizde bize en azından bir hafta yetecek kadar malzeme var şimdi.

Cary, hem bakir hem de yedek oyuncu olarak öleceğinden bihaber, sırıtarak Tom Billingleylerin evinin ufak verandasına bir *Shopper* fırlatıyor (Doktor'un arkada uğuldayan çim biçme makinesinin sesini duyabiliyor) ve hızla pedal çevirerek yine sokağın karşı tarafına, Reedlerin evine doğru ilerliyor. Dave, frizbiyi Susi Geller'a atıyor, sonra da Cary'nin fırlattığı *Shopper*'ı kapıyor.

"Frizbiyi geri aldığın için teşekkürler," diyor Dave.

"Sorun yok." Kızıl saçlı kızı başıyla göstererek, "Kim o?" diye soruyor Cary.

Dave kabaca olmasa da gülüyor. "Boş ver küçük bey. Hiç sorma daha iyi."

Cary konuyu biraz deşmeyi düşünse de, avantajlı olduğu bu durumda, boş vermeye karar veriyor: Frizbiyi geri almayı becermişti, kız onu alkışlamıştı, ayrıca kızın o küçük büstiyeriyle zıplaması, fazla pişmiş makarnayı bile sertleştirebilirdi. Böylesine sıcak bir öğleden sonra için bu kadarı kesinlikle yeterliydi.

Arkalarında, yukarıda yani tam tepede, kırmızı minibüs hareket etmeye başlıyor, yavaşça kayarak kavşağa yaklaşıyor.

Cary, "Bu akşam maça geliyor musun?" diye soruyor Dave Reed'e. "Columbus Rebels'e karşı oynuyoruz. İyi bir maç olacak."

"Sen oynuyor musun?"

"Sahada iki atış ve en azından bir vuruş yapabilmem lazım."

"O zaman olmayacaksın demektir," diyor Dave ve Cary'yi ürküten bir şekilde gülüyor. Cary, Reed ikizlerinin, o kesik tişörtleriyle genç tanrılar gibi göründüklerini, ama ağızlarını açtıklarında *Hee Haw*'daki Hager ikizlerine şüphe uyandıracak kadar benzediklerini düşünüyor.

Cary, aşağıdaki, dükkânın karşı tarafındaki, Poplar ve Hyacinth köşesindeki eve doğru bakıyor. Aynı isimli korku filmindeki gibi, soldaki son ev. Evin garaj yolunda duran bir araba yok, ama bu fazla bir şey ifade etmez, araba garajda olabilir.

Çenesini 240 numaralı evin hizasına çevirerek, "O evde mi?" diye soruyor Dave'e.

"Haberim yok," diyor Jim, Cary'ye doğru gelerek. "Ama insan hiçbir zaman pek bilemiyor, değil mi? İşte tam da bu yüzden o biraz esrarengiz. O lanet arabasını ara ara garajda bırakıyor ve korudan geçip kestirmeden Hyacinth'e yürüyor. Muhtemelen, oradan da nereye gitmek istiyorsa otobüsle gidiyor."

Dave alay eder gibi, "Ondan korkuyor musun?" diye soruyor Cary'ye.

"Saçmalama! Hayır!" diyor Cary, sükûnetle. O arada da kızıl saçlı kıza bakıyor, *sertleşmiş kamışımı okşasa hatta o küçük dilini de ağzıma kaydırsa... Bu seksi, ince ve kaslı kıza sarılmak nasıl olur acaba*, diye düşünüyor. *Ama bu hayatta değil oğlum*, diye ekliyor yine de.

Cary, kızıl saçlı kıza el sallıyor, dışarıdan bakınca etkilenmemiş gibi görünse de, kız da ona el salladığında içinden mutluluktan uçuyor, sonra sokaktan aşağıya, zikzak çizerek, Poplar Sokağı 240 numaraya doğru süzülüyor. *Shopper*'ı, her zamanki sert atışıyla, verandaya atacak ve sonra, eğer deli eski polis, ağzı köpürerek ve uyuşturucudan çakırkeyf olmuş gözleriyle ona bakarak, belki de beylik tabancasını ya da bir palayı veya benzer bir şeyi sallayarak ön kapıya hücum etmezse, Cary, karşı taraftaki E-Z Stop'a gidip rotasını tekrar başarıyla bitirmiş olmasını bir gazoz içerek kutlayacak: Anderson Caddesi'nden Columbus Yolu'na, Columbus Yolu'ndan Bear Sokağı'na, Bear Sokağı'ndan Poplar'a. Sonra da, formayı giymek için eve, oradan da hemen beyzbol cephesine.

Ama önce Poplar Sokağı 240 numaralı evi halletmesi lazım, eski polisin evini. Anlaşılan, bu polis, Kuzey Yakası'ndan birkaç masum genci, küçük bir kızın ırzına geçtikleri şüphesiyle döverek öldürdüğü için

işinden atılmış. Cary, hikâyenin ne kadar gerçek olduğunu bilmiyor, en azından, böyle bir olayı gazetede okumuş değil. Ancak eski polisin gözlerini gördü ve bu bakıştaki ifade de başka hiç kimsenin gözlerinde görmediği bir şey var. Bu ifade karşısında, insan başka yere bakma ihtiyacı duyuyor, rahatsız olduğunu çaktırmadan hemen başını çevirmek istiyor!

Yukarıda, tepede, kırmızı minibüs Poplar Sokağı'na yöneliyor. Şayet bu bir minibüsse, zira araç parıl parıl ve üstüne o kadar çok alet takılmış ki, tam olarak söyleyebilmek pek kolay değil. Hızlanmaya başlıyor. Motorunun sesi, melodik ve ipek gibi bir fısıltı çıkarıyor. Ama biri bana söylesin lütfen, tepesindeki bu krom şey de neyin nesi?

Johnny Marinville, önünden geçen minibüse bakarken gitar çalmayı bırakıyor. Aracın camları siyah filmle kaplı olduğu için, içerisini göremiyor, ama, lanet olsun, tepesindeki şey krom kaplı bir radar antenine benziyor! Poplar Sokağı'na CIA mi geldi? Johnny, sokağın karşı tarafında, Brad Josephson'ın hâlâ bir elinde bahçe hortumu, diğer elinde de *Shopper* ile bahçesindeki çimlerde dikildiğini görüyor. Brad de aynı şekilde, ağzını açmış kapının önünden ağır ağır ilerleyen minibüse ağzını açmış, bakıyor (Fakat bu bir minibüs *mü*? Gerçekten bir minibüs *mü*?), suratında şaşkın ve afallamış bir ifade var.

Güneş ışığı, parlak kırmızı gövdesine ve siyah camların altındaki kroma ışıl ışıl yansıyor, bu ışık o kadar parlak ki, Johnny gözlerini kısmak zorunda kalıyor.

Johnny'nin komşu evinin önünde, David Carver, hâlâ arabasını yıkamakla meşgul. Kendinden geçmiş, Chevrolet'sini, cam sileceklerine kadar sabunlamış.

Kırmızı minibüs, horultuyla ve parıltıyla David'in yanından geçiyor.

Sokağın karşı tarafında, Reed ikizleri ve kız arkadaşları, ön bahçede çimde oynadıkları frizbi oyununu bırakıp yoldan geçen minibüsü izliyorlar. Gençler bir dikdörtgen oluşturuyor, Hannibal ortaya oturuyor, mutlulukla soluyor ve frizbiyi tekrar yakalama şansını bekliyor.

Olay hızla ilerlese de bunu Poplar Sokağı'nda henüz kimse fark etmiyor.

Uzaklardan gök gürültüsü sesleri geliyor.

Cary Ripton, arka aynaya baksa da, minibüsün ya da Hyacinth'den sola, Poplar Sokağı'na dönen açık sarı renkli Ryder kamyonunun pek farkında değil. Ryder, E-Z Stop'un asfalt kaplı park yerinde ilerliyor. Orada Carverların çocukları hâlâ Buster'ın, o kırmızı el arabasının yanında, Ellen, Ralphie'yi yokuş yukarı çeksin mi çekmesin mi diye tartışıyor. Ralphie, ancak sevgili ablası Solucan Margrit ona çubuk çikolatanın

yarısını değil *hepsini* verirse, kapağında Ethan Hawke resmi olan dergi hakkında konuşmamayı ve eve yürüyerek gitmeyi kabul ediyor.

Ryder kamyonun radyatör ızgarasından ejderha gibi tıslayarak çıkan beyaz buharı fark edince çocuklar kavgayı kesiyorlar, oysa kamyonun problemleri Cary Ripton'ı hiç ilgilendirmiyor. Onun kafasında sadece ve sadece şu var: deli eski polise *Shopper*'ı vermek ve sağ salim oradan ayrılmak. Eski polisin ismi Collie Entragian ve tüm sokakta, çimin üstünde BASMAK YASAKTIR tabelası olan tek kişi o. Bu küçük, göze batmayan bir tabela, ama öyle bir tabela var.

Eğer birkaç genci öldürdüyse, nasıl oluyor da adam hapiste değil? Cary, bu soruyu kendine ilk kez sormuyor. Sorusunun önemi olmadığına karar veriyor. Bu pırıl pırıl öğle sonrasında, eski polisin özgür olması onu ilgilendirmiyor. Onu ilgilendiren tek şey hayatta kalmak.

Bütün bunlar kafasından geçtiği için, Cary'nin, radyatör ızgarasından buharlar çıkan Ryder'ı ya da dergi, çikolata çubuğu ve kırmızı araba tartışmalarını geçici olarak sonlandıran iki çocuğu ve yokuş aşağı gelen minibüsü görmemesi insanı şaşırtmıyor. Ruh hastası bir polisin bir sonraki kurbanı olmamaya o kadar odaklanmış ki! İşte bu da kaderin cilvesi, zira kaderi o esnada ona arkadan yaklaşıyor.

Minibüsün yan camlarından biri aşağıya inmeye başlıyor.

Bir tüfek namlusu dışarıya çıkıyor. Tuhaf bir rengi var, tam gümüşi değil, tam gri de değil. Çifte, yan yatmış, siyah renkli sonsuzluk sembolüne benziyor.

Pırıl pırıl parlayan gökyüzünün ötesinde bir yerlerde, yine öğleden sonrasının gök gürültüleri gürlüyor.

31 Temmuz 1994 tarihli *Columbus Dispatch* gazetesinden bir kupür

Toledolu bir aile San José'de öldürüldü

4 kişi yoldan geçen bir araçtaki çete üyeleri tarafından öldürüldü, altı yaşındaki bir çocuk hayatta kaldı

San José (AP) Kuzey Kaliforniya'da tatil yapan Toledolu bir ailenin dört ferdi kurşun yağmuruna tutulunca, bir aile tatili trajediyle sonuçlandı. San José polisi, ailenin yanlış yönlendirilmiş bir çete saldırısına kurban gittiğini düşünüyor. Oradan geçen bir araçtan açılan ateşle, William Garin (42), June Garin, (40) ile üç çocuklarından ikisi: John Garin (12) ve Mary Lou Garin (10) hayatlarını kaybetti. Garin ailesi, üniversite yıllarından arkadaşları olan Joseph ve Roxann Calabrese'in ziyaretçisiydi. Calabreseler, saldırı anında bahçede oldukları için yara almadı. O esnada bahçede kum sandığında oynayan Seth Garin de yaralanmadı. Joseph Calabrese'in ifadesine göre, vuruldukları anda Garinler ve büyük çocukları, ön bahçede kriket oynuyorlardı.

Yaşadığı şok gözden kaçmayan Calabrese: 'İçinde yaşadığımız toplumda, böyle şeylerin olabileceğine inanamıyorum. Burası düzgün bir mahalledir. Böyle bir şey burada şimdiye kadar hiç olmamıştı."

Görgü şahitleri, ateş açılmasından çok kısa bir zaman önce, çevrede kırmızı bir minibüs gördüklerini ifade ettiler. Bir adamın iddiasına göre, bu minibüs, yüksek teknoloji ürünü bir izleme sistemiyle donanmış olabilir. "Tepesinde radar anteni gibi bir şey vardı," dedi adam. "Katiller bu anteni oradan yok etmezlerse, aracı bulmak zor olmayacaktır."

Buna rağmen, polis şimdiye kadar esrarengiz minibüsün izine rastlayamadı ve kimse tutuklanamadı. Bu saldırıda kullanılan silahlar hakkındaki soruya, Komiser Robert Alvarez, sadece, balistik çalışmaların henüz kesinleşmediği ve devam eden inceleme sonuçlarının beklenilmesi gerektiği yorumunu yapmakla yetindi.

– İkinci Bölüm –

1

Steve Ames, dükkânın önünde duran kırmızı el arabasının yanında tartışan iki çocuktan dolayı, ateş edilme anını gördü. Kız çocuk, küçük oğlana öyle kızmış görünüyordu ki, Steve bir an için, kızın oğlanı itip kakacağını düşündü. O durumda oğlan sıçrayıp, arabanın üstünden geçerek kamyonun önüne düşebilirdi. Ohio'nun göbeğinde, üstünde Bart Simpson tişörtü olan bir afacanı ezmek, bu berbat günün kusursuz sonu olabilirdi kesinlikle.

Steve, çocukların biraz ilerisinde durduğunda –dikkati asla elden bırakmamak lazım!– konusu neyse, tartışmalarını geçici olarak unutup, onun aracının radyatöründen çıkan buharı seyretmeye daldıklarını fark etti. Çocukların arkasında, sokakta kırmızı bir minibüs vardı, bu muhtemelen Steve'in hayatında gördüğü en parlak kırmızı renkli minibüstü. Ama Steve'in dikkatini asıl çeken, renk değil de, aracın tepesindeki o krom şeydi! Fütürist bir radar antenini andırıyordu bu. Gerçek bir radar anteni gibi, bir yarım daire hattında dönüp duruyordu.

Uzakta bir delikanlı bisikletle gidiyordu. Minibüs gence doğru ilerledi, sanki sürücüsü (ya da aracın içinde *kim* varsa) bisikletli gençle konuşmak istiyormuş gibiydi. Delikanlı aracın geldiğini fark etmemişti, zira tam o esnada, kalçasındaki çantadan çıkardığı rulo şeklinde bir gazeteyi fırlatma niyetiyle kolunu arkaya atıyordu.

Steve, ne yaptığını düşünmeden Ryder kamyonunun motorunu durdurdu. Radyatörden sürekli çıkan tıslamayı duymaz olmuştu, kırmızı el arabasının yanındaki çocukları görmez olmuştu, Ryder çalışanlarının kendisine vermiş olduğu, motorda sorun çıktığında arayabileceği sekiz yüzlü numarayı aradığında ne söylemesi gerektiğini düşünmez olmuştu. Hayatında bir iki kez, küçük, ani, duyularla kavrayamadığı önsezileri olmuştu –daha ziyade sanılar, psişik dürtüler– oysa şimdi hissettiği ani bir öngörü değil de, bir tür kramptı: O anda bir şey olacağından o kadar emindi ki. Ama insana mutluluk çığlıkları attıracak bir olay olmayacaktı bu!

Steve, minibüsün yan camından dışarıya uzatılan çifteyi görmüyordu, zira yanlış taraftaydı, ama av tüfeğinden çıkan sesi duyduğunda, ne olduğunu hemen anladı. Teksas'ta büyümüştü ve silah sesiyle gök gürültüsünü hiçbir zaman karıştırmamıştı hayatında.

Delikanlı, çarpılmış omuzları ve kıvrılmış bacaklarıyla, bisikletin selesinden düşerken, şapkası da kafasından uçtu. Steve, gencin tişörtünün arkası parçalandığı için, görmek istediğinden daha fazlasını görebiliyordu: kırmızı kan ve siyah, lime lime olmuş et. Gencin bedeni bir çuval gibi, aniden köşedeki küçük evin ön bahçesindeki çimlerin üzerine yuvarlanırken, gazeteyi fırlatmak isteyen eli kafasına doğru kalkmış, katlanmış gazete arkasına, yerdeki kurumuş su oluğuna düşmüştü.

Minibüs, motoru çalışır halde, tam Poplar-Hyacinth kavşağında, sokağın ortasında durdu.

Kiralık aracın direksiyonunda oturan Steve Ames, hayretten ağzı açık kalarak, minibüsün sağ arkasındaki küçük camın, bir Cadillac ya da Lincoln arabanın elektrikle çalışan yan camları gibi aşağıya indiğini fark etti.

Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum, diye düşündü ve sonra da, bunun nasıl bir minibüs olduğunu merak etti.

Steve, dükkândan birinin çıktığını fark etti. Üstünde satıcı kızların giydiği önlüklerden olan bir kızdı bu. Kız bir elini alnına götürerek güneşe karşı gözlerine siper etti. Adam genç kadını görebiliyordu, ama önünde minibüs olduğu için gazeteci gencin cesedini göremiyordu o anda. Biraz önce aşağıya inen camdan çift namlulu bir av tüfeğinin dışarıya uzandığını algıladı.

Ve son olarak, en az diğerleri kadar önemli olan bir şeyi daha fark etti: Tamamen korumasız olan o iki çocuk, kırmızı el arabasının yanında durarak ilk ateş seslerinin geldiği yöne doğru bakıyordu.

2

Alman çoban köpeği Hannibal, tek bir şey gördü: Av tüfeğiyle açılan ateş sonucu bisikletinin selesinden düşen ve hayattan kopan Cary Ripton'ın elinden kayan rulo şeklindeki gazete! Hannibal mutlulukla havladı ve koşarak gitti.

Jim Reed, "*Hayır Hannibal!*" diye bağırdı. Ne olduğunu bilmiyordu (o Teksas'ta büyümemişti ve çift namlulu av tüfeğinden çıkan ilk sesi gök gürültüsüyle *karıştırmıştı.* O sesi gök gürültüsüne benzettiğinden değil de, duyduğu silah sesiyle, bir yaz öğleden sonrası Poplar Sokağı ara-

sında bir ilinti kuramadığı için), ama hoşuna gitmeyen bir şeydi bu. Ne –veya neden– yaptığını düşünmeden, frizbiyi, dükkânın önündeki kaldırıma doğru attı, böylece Hannibal'ın dikkatini çekerek, onu şu andaki rotasından uzaklaştırmak istedi. Ama planı tutmadı. Hannibal frizbiye aldırmadı ve motoru çalışır bir vaziyette orada duran kırmızı minibüsün önünde gördüğü, yere düşmüş olan *Shopper*'a doğru yıldırım hızıyla koşmaya devam etti.

3

Cynthia Smith de av tüfeğinden çıkan sesi duyunca tanıdı. Cynthia küçükken, papaz olan babası, her cumartesi, havaya atılan hedef levhalarına ateş etmeye giderdi. Birçok kez kızını da yanında götürmüştü.

Ama şimdi kimse *hadi* diye bağırmamıştı.

Kız, okuduğu cep kitabını bir kenara koydu, tezgâhın etrafından döndü ve hızla dükkânın giriş merdivenine doğru ilerledi. Parlak güneş gözlerini kamaştırdığı için, elini kaldırarak gözlerine siper etti.

Sokağın ortasında, motoru çalışır halde duran minibüsü, av tüfeğinin minibüsün arka camından çıktığını, tüfeğin Carver ailesinin çocuklarını hedef aldığını gördü. Çocuklar şaşkın ama henüz korkusuzca bakıyorlardı.

Tezgâhtar kız, *aman Tanrım*, diye geçirdi aklından. *Aman Tanrım, çocukları vurmak istiyor.*

Bir an için donup kaldı. Beyninden bacaklarına hareket emri geldi, ama hiçbir şey olmadı.

Hadi! Hadi! HADİ! diye bağırdı kendine. Ve bu sesleniş, sinirlerinin etrafını kaplayan buzu kırdı. Birer odun gibi algıladığı kaskatı kesilmiş bacaklarıyla ileriye atıldı, üç beton basamaktan aşağıya yuvarlanacaktı neredeyse. Ve çocukları tuttu. Av tüfeğinin gürleyen ikiz boruları dev gibi görünüyordu ve kız çok geç kaldığını anladı. Dehşet anı ölümcüldü. Böylece tezgâhtar kız, minibüsün arkasındaki kişinin, ateş ettiği anda, sırf iki masum çocuğu değil, bir de yirmi yaşında yersiz yurtsuz bir kızı da öldürmesine engel olmuştu...

4

David Carver elindeki süngeri Caprice marka arabasının ön sağ tekerinin yanında duran sabunlu su kovasına attı ve neler olduğunu anlamak için, arabasıyla evin garaj yolundan ayrılıp aşağıdaki sokağa döndü. Sağda, yokuş tarafındaki yan evde oturan Johnny Marinville de aynı şeyi yapıyordu.

Gitarını sapından tutmuştu. Karşı taraftan da Brad Josephson çimlerinin üstünden geçerek sokağa doğru yürüdü, bu arada bahçe hortumu arkasından çimleri sulamaya devam ediyordu. *Shopper* Brad'in elindeydi.

"Araba egzozu patlaması mıydı bu?" diye sordu Johnny. Söylediğine kendi de inanmıyordu. Johnny, Kitty Cat'ten önce, kendini 'ciddi bir yazar' olarak gördüğü zamanlar, (ona göre bu ifade, 'gerçekten iyi bir fahişe' sertliğinde bir ifadeydi) bir defa, Vietnam'da araştırma amaçlı müthiş bir tur yapmıştı ve demin duyduğu sesi, daha ziyade oradaki Tet saldırısında duyduğu patlamaya benzetti. Bir egzoz patlaması değil de, balta girmemiş ormandan gelen, insan öldüren bir patlama!

David başını salladı ve gerçekten ne olup bittiğini bilmediğini ima etmek için ellerini havaya kaldırdı. Safari rengi boyalı çiftlik evinin tel kapısı David'in arkasından kapandı ve garaj yolunda çıplak ayak sesleri duyuldu. Bu, üstünde kot pantolonu ve yanlış iliklenmiş bluzuyla gelen Pasta'ydı. Saçları, nemli bir kask gibi yapışmıştı kafasına. Hâlâ duş kokuyordu.

"O bir egzoz patlaması mıydı? Tanrım, Dave, bu sanki bir..."

"Sanki bir silah sesi," dedi Johnny ve istemeyerek ekledi: "O bir silah sesiydi, bundan oldukça eminim."

Kirsten Carver, –arkadaşları ona Kirstie, kocası ise, muhtemelen sadece bir kocanın bilebileceği nedenlerden, *Pasta* diye sesleniyordu– yokuştan aşağıya baktı. Suratında öylesine dehşet dolu bir ifade oluştu ki, sırf gözleri değil, yüzünün tüm hatları da büyüdü sanki. David de onun baktığı yere baktı. Motoru boşta çalışan minibüsü gördü, arka sağ camdan dışarıya uzanan av tüfeği namlusunu gördü.

"*Ellie! Ralph!*" diye bağırdı *Pasta*. Bu, insanı delip geçen, içe işleyen bir çığlıktı, Sodersonların evinin arkasında bulunan Gary öylece donup kaldı. Elinde, dudaklarına doğru götürmekte olduğu Martini bardağıyla kulak kesildi. "*Aman Tanrım, Ellie ve Ralphie!*"

Pasta, hızla minibüse doğru koşmaya başladı.

"*Kirsten, hayır, yapma!*" diye bağırdı Brad Josephson. Arkasından koştu, onunla aynı anda sokağa adım attı ve bu esnada biraz eğri koşarak Kirsten'i ortada durdurmaya ve onu Jacksonların ve Gellerların evlerinin arasına doğru uzaklaştırmaya çalışacaktı. İrikıyım bir adam olarak şaşırtıcı bir kıvraklıkla koşuyordu, ama bir düzine adımdan sonra Kirsten'e yetişemeyeceğini fark etti.

David Carver da karısının arkasından koşuyordu. Göbeği, o komik denecek kadar küçük mayosunun üstünde hopluyordu, kaldırımda şaklayan terlikleri de, manevra fişeği gibi ses çıkarıyordu. Sokakta arkasından koşan gölgesiyse uzun ve postane görevlisi David Carver'ın hayatında hiç olmadığı kadar ince görünüyordu.

5

Cynthia, çocukların arkasına bir dizinin üstüne düşerken ve onları kendine doğru çekebilmek için, kollarını omuzlarına dolamak isterken öldüğünü düşünüyordu. Oysa bu faydasız bir eylemdi. *Ben öldüm, ben öldüm, ben ölüp gittim*. Hâlâ gözlerini av tüfeğinin ikiz borularından alamıyordu, bu kara delikler merhametsizce bakan gözlere benziyordu.

Sarı kamyonun sağ ön kapısı itilerek açıldı ve Cynthia, hantal, uzun boylu, mavi kot ve bir cins *rock'n'roll* tişörtü giymiş, uzun gri saçlı, buruşuk yüzlü bir adamın indiğini gördü.

"Hanımefendi, onları buraya getirin!" diye bağırdı adam. "Hemen, *hemen!*"

Kadın, artık çok geç kalındığını bildiği halde, çocukları kamyona doğru itelemeye başladı. Kurşun ya da saçma tanelerine hedef olmaya kendini hazırlarken (sanki insan kendini böylesine vahşi bir saldırıya *hazırlayabilirmiş* gibi!), minibüsün arka camından dışarıya çıkmış olan av tüfeği, aracın kırmızı renkli yan tarafı boyunca öne doğru dönerek onlardan uzaklaştı. Ateş açıldı ve patlama sesi bowling topunun taş bir oluğun içinde hızla ilerlemesi gibi yuvarlanarak geçti sıcak günün içinden... Cynthia, namlunun ucunun bir alev diliyle yalandığını gördü. Gazete rulosuna doğru harekete geçmiş olan Reedlerin köpeği, vahşice sağa savruldu, hayvanın zarafeti de, Cary Ripton'ınki gibi hemencecik yok oluvermişti.

Jim ve Dave, "*Hannibal!*" diye bir ağızdan bağırdılar. Bu sesi duyunca, Cynthia'nın aklına, elinde olmadan sakız reklamındaki ikizler geldi.

Cynthia, Carverların çocuklarını kamyona doğru öyle kuvvetli ittirdi ki, şımarık erkek kardeş düştü ve hemen yaygarayı kopardı. Kız ise –hep Ellie, asla Margaret, değil diye anımsadı Cynthia– yürek parçalayan bir şaşkınlıkla arkasına dönüp baktı. Sonra, uzun saçlı adam kızı kolundan yakalayıp, araca çekti. "*Yere yat, yere yat!*" diye emretti ve bağıran erkek çocuğunu almak için dışarıya uzandı. Ryder'ın kornası bir kez kısaca öttü. Sürücü, kafa üstü düşmemek için, kendi ayağını, direksiyonun arasına sıkıştırmıştı. Cynthia, kırmızı el arabasını bir kenara itti, şımarık oğlanı şortunun arkasından yakaladığı gibi kamyon sürücüsünün kollarına doğru kaldırdı. Cynthia, sokağın aşağısından bir adamın ve birilerinin oraya doğru geldiğini ve çocukların isimlerini bağırdıklarını duyuyordu. Bunlar çocukların anne ve babası olmalıydı, dikkatli olmadıkları takdirde köpek ve gazeteci çocuk gibi sokakta öldürülebilirlerdi.

"*Binin!*" diye haykırdı sürücü adam Cynthia'ya. Adamın bunu bir defa söylemesi yeterli olmuştu, kız kamyonun zaten dolu olan ön kısmına tırmanıverdi.

6

Gary Soderson, biraz yalpalayarak da olsa, hedefe odaklanarak, elinde Martini bardağıyla evinin etrafından dolaşıp geldi. İkinci bir patlama sesi duymuştu, Gellerların gazlı mangalının patlamış olabileceğini düşündü. Kahramanı gerçekdışı Pat Kitty Cat olan çocuk kitapları yazarak, seksenli yıllarda zengin olan Marinville'i, sokağın ortasında durup gözlerini güneşten koruyarak yokuştan aşağıya bakarken gördü.

Gary, "N'oluyor kardeşim?" diye sorarak Marinville'in yanına gitti.

"Galiba şu aşağıdaki minibüsten biri az önce Cary Ripton'ı öldürdü ve Reedlerin köpeğini kurşuna dizdi," dedi Johnny Marinville, tuhaf, donuk bir sesle...

"*Ne?* İnsan neden böyle bir şey yapar ki?"

"Ne bileyim ben!"

Gary bir çiftin caddede, dükkân yönüne doğru koştuğunu gördü –çok büyük ihtimal Carverlardı bunlar– onların hemen arkasından da Afro-Amerikan bir adam, bu da tek hakiki Brad Josephson'dan başkası olamazdı, paldır küldür koşuyordu.

Marinville yüzünü Gary'ye dönerek, "Bu boktan bir şey. Polise haber vereceğim. Size de bu arada sokaktan uzaklaşmanızı tavsiye ederim. *Hemen*," dedi.

Marinville, yürüme yolundan geçerek hızla yukarıya, evine doğru ilerledi. Gary, onun tavsiyesine kulak asmayarak olduğu yerde kalmış, elinde bardakla, motoru çalışır halde aşağıda Entragian'ın evinin önünde, sokağın ortasında duran minibüse bakıyordu. Bir anda, *keşke bu kadar sarhoş olmasaydım*, diye düşündü (bu çok nadiren istediği bir şeydir).

7

Poplar Sokağı 240 numaralı evin kapısı gürültüyle açıldı, içeriden telaşla Collie Entragian çıktı, Cary Ripton'ın her zaman korktuğu gibi, elinde silah vardı. Yoksa görünümü normaldi, ağzı köpürmemişti, kanlanmış pörtlek gözlerle bakmıyordu. Collie iri bir adamdı, en azından 1.90, birazcık göbekliydi ama omuz bölgesi bir futbol defans oyuncusu gibi geniş ve kaslıydı. Haki renkli bir pantolon vardı üstünde, ama gömlek giymemişti. Yüzünün sol tarafında tıraş köpüğü vardı ve bir omzunda havlu asılıydı. Elindeki silah bir 38'likti, Cary Ripton'ın, köşedeki bu eve *Shopper*'ı atarken sıkça hayal etmiş olduğu gibi, bu silah muhtemelen Collie'nin beylik tabancasıydı.

Collie, aşağıda, ön bahçesinde, çim sulama fıskiyesinden sırılsıklam olmuş kıyafetiyle yüzüstü yatan ölü gence baktı (çantasından etrafa saçılmış olan gazeteler grileşip yumuşamışlardı bile), sonra da gözlerini minibüse çevirdi. Tabancasını kaldırdı ve sol eliyle sağ bileğini kavradı. Tam bu esnada minibüs ilerlemeye başladı. Collie tam ateş edecekti ki, vazgeçti. Dikkatli olmalıydı. Columbus'taki bazı oldukça nüfuzlu kişiler, Collie Entragian'ın Wentworth'un bir banliyö sokağında tabancasıyla ateş ettiğini duymaktan hoşlanabilirlerdi... Aslında, yasal olarak, teslim etmiş olması gereken bir tabancaydı bu.

Minibüs harekete geçince, *Bu bir bahane değil, bunu sen de biliyorsun*, diye düşünerek, döndü ve aracı tabancasıyla takibe başladı. *Ateş et! Lanet olası tabancanla ateş et!*

Ama ateş etmedi: minibüs sola, Hyacinth'e girdiğinde, aracın arkasında plaka olmadığını gördü... Bir de tepesindeki o gümüş rengi şey neydi? Tanrım, neydi ki *o*?

Sokağın öbür tarafında, Bay ve Bayan Carver, E-Z Stop'un park yerine doğru koşuyorlardı. Josephson arkalarındaydı. Siyahi adam sol tarafa baktığında kırmızı minibüsün artık orada olmadığını gördü. Araç, tam da Hyacinth Caddesi'nin, Poplar Sokağı'nın doğusuna uzanan kısmını kapatan ağaçların arkasında kaybolmuştu. Eğildi, ellerini dizlerine dayadı ve kesik kesik soluyarak nefes almaya çalıştı.

Collie sokağın karşısına geçti, 38'lik silahın namlusunu pantolonunun arkasına soktu ve elini Josephson'ın omzuna koydu. 'İyi misin, adamım?'

Brad, Collie'nin yüzüne baktı ve üzüntüyle gülümsedi. Suratı terden sırılsıklamdı. 'Belki,' dedi.

Collie sarı renkli kiralık kamyona doğru ilerlerken, yakınında duran kırmızı el arabası dikkatini çekti. İçinde iki tane açılmamış gazoz, arka tekerleklerden birinin yanında ise bir çubuk çikolata vardı. Biri üstüne bastığı için ezilmişti.

Arka taraftan çığlıklar yükseldi. Arkasına dönüp baktığında, köpeklerinin ilerisinde çimlerde yatan gence gözlerini dikmiş olan Reed ikizlerini gördü. Yüzlerinin güneşten bronzlaşmış teni kül gibi soluktu. Sarı saçlı olanı --galiba bu Jim– ağlamaya başladı. Diğeri, bir adım geri çekilerek suratını buruşturdu, eğildi ve çıplak ayaklarının üstüne kustu.

Bayan Carver, yüksek sesle ağlayarak oğlunu kamyondan dışarı çıkardı. Aynı şekilde hüngür hüngür ağlayan küçük oğlan, kollarını kadının boynuna doladı ve ona kene gibi yapıştı.

'Sus,' dedi üstünde kot pantolon ve düğmesi yanlış iliklenmiş bir bluz olan kadın. 'Sus canım, geçti bitti. Kötü adam yok artık.'

David Carver, kızını, çarpık çurpuk bir halde koltukta yatan adamın kollarından aldı ve bağrına bastı.

"Baba, her yerimi sabun yapıyorsun!" diye itiraz etti kız.

Carver kızını gözlerinin arasından, alnından öptü. "Önemli değil," dedi. "İyi misin, Ellie?"

"Evet," dedi kız. "Ne oldu?"

Kız sokağa bakmak istediyse de babası eliyle gözlerini kapadı.

Collie kadının ve küçük oğlanın yanına gitti. "Bayan Carver, çocuk iyi mi?"

Kadın adama tanımıyormuş gibi baktı, sonra tekrar hüngür hüngür ağlayan küçük oğlanla ilgilenmeye başladı, eliyle saçlarını okşadı, o anda çocuğu bakışlarıyla yiyor gibiydi. "Sanırım evet," dedi. "İyisin değil mi, Ralphie? Değil mi?"

Küçük oğlan sarsıla sarsıla derin bir nefes aldı ve bağırdı: "*Margrit beni yokuş yukarı çekecekti! Öyle anlaşmıştık!*"

Collie'ye göre bu şımarık çocuk iyi durumdaydı. Çocuk kafasını yine olay yerine doğru çevirdiğinde, gittikçe büyüyen bir kan birikintisinin ortasında yatan köpeği ve talihsiz gazeteci gencin cansız bedenine tereddütle yaklaşan sarışın Reed ikizini gördü.

Collie sert bir sesle sokağın karşısına doğru bağırdı: "Çekil oradan!"

Jim Reed ona doğru döndü. "Ama ya hâlâ yaşıyorsa!"

"Öyle olsa ne olacak? Yanında, gencin üstüne serpiştirebileceğin şifa verici peri tozu mu var? Yok değil mi? O zaman çekil oradan!"

Delikanlı, erkek kardeşine doğru bir adım atarken korkuyla sıçradı. "Aman Tanrım, Davey, *ayaklarına* bak!" dedi sırtını çevirmeden önce ve o da kustu.

Collie Entragian birdenbire geçen ekim ayında temelli ayrıldığı işine geri dönmüş gibi hissetti kendini. Uyuşturucu madde testinin sonucu pozitif çıkınca Columbus emniyetinden atılmıştı. Kokain ve eroin. Bu iyi bir numaraydı, zira o her iki maddeyi de bir defa olsun kullanmamıştı hayatında...

Birinci öncelik: Vatandaşı korumak. İkinci öncelik: Yaralılara yardım etmek. Üçüncü öncelik: Olay mahallini emniyete almak. Dördüncü öncelik: ...

Ancak birinci, ikinci ve üçüncü önceliği hallettikten sonra dördüncü önceliği düşünmeliydi.

Bakkaldaki yeni gündüz tezgâhtarı kız, –saçları iki renge boyanmış zayıf bir kız, bu iki renkli saç Collie'nin gözlerini ısırıyordu– kamyondan dışarıya kayarak çıktı ve üstünde tamamen yamulmuş olan mavi önlüğü-

nü çekiştirip düzeltti. Sürücü de arkasından indi ve Collie'ye, "Siz polis misiniz?" diye sordu.

"Evet." Böyle demek, açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı onun için. Carverlar elbette durumu biliyorlardı, ama çocuklarıyla meşgullerdi o anda, Brad Josephson hâlâ Collie'nin arkasında eğilmiş duruyor ve soluklanmaya çalışıyordu. "Hadi millet dükkâna girin. Hepiniz. Brad? Gençler?" Son kelimeyi söylerken, Reed ikizleri kendilerine seslenildiğini anlasınlar diye sesini biraz yükseltti.

"Hayır, ben en iyisi eve döneyim," dedi Brad. Doğruldu, sokağın karşısına, Cary'nin cansız bedenine baktı, sonra da Collie'ye. Yüzünde özür dileyen ama kararlı bir ifade vardı. Neyse ki artık nefes alabiliyordu. Bir iki dakika önce Collie, ilkyardım kursunda öğrendiği yeniden canlandırma bilgilerini kafasından geçirmişti. "Belinda yukarıda ve..."

"Evet ama siz de dükkâna girseniz iyi olur, Bay Josephson, en azından şimdilik. Minibüs geri gelirse diye."

"Niye geri gelsin ki?" diye sordu David Carver. Kızını hâlâ kollarında tutuyor, Collie'ye kızının kafasının üstünden bakıyordu.

Collie omuz silkti. "Bilmem ki. Zaten neden buraya gelmişti, onu da bilmiyorum. Ama işi garantiye almak iyi olur. Hadi hepiniz içeriye girin."

"Burada konuşmaya yetkili misiniz?" diye sordu Brad. Sesinden, pek meydan okuma değilse de Collie'nin yetkisi olmadığını bildiği seziliyordu. Collie kollarını çıplak göğsünde kavuşturdu. Emniyetten atıldığından beri peşini bırakmayan depresyon, son haftalarda biraz durulmuştu, ama şu anda içinde onun tekrar fokurdadığını hissediyordu. Bir saniye sonra başını salladı. Hayır. Yetkili değildi. Artık değildi.

"O zaman ben karımın yanına gideyim. Bunun sizinle ilgisi yok bayım."

Adamın sesindeki dikkatli saygın ton, Collie'nin hafifçe gülümsemesine neden oldu. Bu ses tonu, *bana saygısızlık etme, ben de sana etmem*, der gibiydi. "Sorun yok!"

İkizler önce birbirlerine, sonra da Collie'ye kuşkuyla baktılar.

Collie, onların ne istediğini anlayıp içini çekti. "Peki, tamam. Ama Bay Josephson'la beraber gidin. Ve eve varınca arkadaşlarınızı da alıp içeriye girin. Anlaştık mı?"

Sarışın genç onu başıyla onayladı.

"Jim... Sen Jim'sin, değil mi?"

Sarışın genç başını salladı ve kızarmış gözlerini mahcubiyetle sildi.

"Annen evde mi? Ya da baban?"

"Anne evde," dedi "Baba daha işte."

"Tamam gençler. Gidin. Acele edin. Siz de Brad."

"Elimden geleni yapacağım" dedi Brad, "ama galiba bugünkü telaş kontenjanımı doldurdum."

Üç adam sokağın batısında, tek sayılı evlerin bulunduğu tarafta yokuş yukarı yürümeye başladı.

"Ben de çocukları eve götürmek istiyorum, Bay Entragian," dedi Kirsten Carver.

Collie içini çekerek tamam anlamında başını salladı. *Tabii canım, ne demek, istediğiniz yere gidin çocuklarla. Alaska'ya götürün onları.* Canı sigara istedi, ama sigaralar evdeydi. Emniyet müdürlüğündeki aşağılık herifler ona kapıyı gösterip de işten attıklarında, on yıldır sigara içmiyordu. Ama işten atılınca, garip bir şekilde, aceleyle, derhal tekrar içmeye başlamıştı. Şimdi gergin olduğu için sigara içmek istiyordu. Sadece ön bahçesinde yatan ölü genç yüzünden gerilmemişti –ki bu anlaşılır bir durum olurdu– aynı zamanda sinirliydi. Annesi olsa, *yumurtlayacak tavuk gibi sinirli*, derdi. Peki neden?

Sokakta çok fazla insan olduğu için, dedi kendi kendine. O yüzden.

Ha, gerçekten mi? Peki, bu ne anlama geliyor?

Bunun yanıtını bilmiyordu.

Neyin var senin? Çok uzun zamandır işsiz olmak mı seni böyle yaptı? Saklamaya çalışma? Derdin bu mu mankafa?

Hayır. Minibüsün tepesindeki o gümüş renkli şey. İşte kafama taktığım o, mankafa.

Ha, öyle mi? Gerçekten?

Hmmm, belki de tam öyle değil... Ama şimdilik öyle diyelim. Ya da bahane olarak. Nihayetinde, önsezi önseziydi işte, insan ya önsezisine inanır ve ona göre davranır, ya da inanmaz. O her zaman önsezisine göre davranmıştı işten atılması gibi önemsiz bir olay da, önsezilerinin onun üstündeki etkisini değiştirmemişti anlaşılan.

David Carver kızını yere, ayaklarının dibine bıraktı ve zırlayıp duran oğlunu karısının kucağından aldı. "Ben çekeceğim seni arabayla," dedi oğlana. "Yukarıya, eve kadar. Ne dersin?"

"Solucan Margrit, Ethan Hawke'ı seviyor," diyerek, Margrit'in sırrını ilan etti çocuk.

"Öyle mi? Tamam, olabilir, ama sen ona öyle dememelisin," dedi David. Çocuğunun –en azından çocuklarından *birinin*– istisnasız her hatasını affeden bir adamın o dalgın ses tonuyla söyledi bunu. Bu esnada karısı da, karşısındaki aziz ya da genç bir peygambermişçesine bakıyordu küçük çocuğa. Taparcasına sevilen erkek kardeşi el arabasına oturtulurken, sadece Collie Entragian gördü Margrit'in gözlerindeki o donuk yaralı bakışı. Collie başka şeyler düşünüyordu, hatta bir sürü baş-

ka şey, fakat o bakış o kadar müthiş ve hüzünlüydü ki, gözden kaçması olanaksızdı. Of!

Collie, Ellie Carver'dan, çılgın saç modelli kıza ve kiralık araçtaki yaşlıca hippiye kaydırdı bakışlarını. "Polis gelinceye kadar, en azından sizi içeriye girmeye ikna edebileceğime inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette," dedi kız. Kuşkuyla bakıyordu adama. "Siz polissiniz, değil mi?"

Carverlar çekip gittiler, Ralphie bacak bacak üstüne atmış oturuyordu el arabasında, ama Collie'nin yanıtını duyacak kadar yakındılar daha galiba... Duysalar da ne olur ki! Ne demeliydi ki? Yalan mı söylemeliydi? *Bir başlarsın*, dedi kendi kendine Collie, *belki de Freak Sokağı'nda bulursun kendini, bodrumunda madalya koleksiyonu olan eski bir polis, Elvis gibi, cüzdanındaki birkaç madalya da cabası! Hiçbir zaman ruhsat başvurusu yapmasan bile, özel dedektif olduğunu söyle. Tıpkı, diğer insanları (ki bu, insanların çoğunu bir nebze bile ilgilendirmez!) ponpon kız yaşının henüz geçmediğine ikna etmek için, otuz yaş üzerinde olduğu halde mini etek giyip sutyensiz ortalıkta dolaşan bir kadın gibi, on-on beş yıl sonra hâlâ büyük laflar etmeye ve en azından dik durmaya çabalayacaksın.*

"Evet, öyleydim," dedi Collie. Tezgâhtar kız onaylayarak başını salladı. Uzun saçlı adam ona tuhaf tuhaf bakıyordu, ama saygısızlık yoktu bakışında. "Çocukları iyi kurtardınız," diye ekledi, kıza bakıyor ama ikisine söylüyordu.

Cynthia düşünceye daldı, sonra da başını salladı. "Ben değil köpek," dedi ve dükkâna doğru yürüdü. Collie ve yaşlıca Hippi onu takip ettiler. "Minibüsteki herif –o elinde av tüfeği olan herif– gerçekten çocuklara ateş etmek istedi." Uzun saçlı adama döndü. "Siz olayı gördünüz mü? Benimle hemfikir misiniz?"

Adam başıyla onayladı. "Tabii ki ikimiz de adamı hiçbir şekilde engelleyemezdik." Adamın aksanı Güneyli biri için fazla kuvvetliydi. *Teksas*, diye düşündü Collie. *Teksas ya da Oklahoma.* "O zaman köpek onun dikkatini dağıttı –öyle olmadı mı?– adam böylece çocukların yerine köpeği vurdu."

"Aynen," dedi Cynthia. "Eğer köpek herifin dikkatini *dağıtmamış* olsaydı... yani... sanırım, biz de şimdi onun gibi ölmüş olurduk." Bunu söylerken çenesini yukarıya doğru kaldırarak, Collie'nin çimlerinde hâlâ ölü olarak yatan ve ıslanan Cary Ripton'a işaret etti. Sonra da diğerlerini dükkâna soktu.

Televizyon Rehberi'nden Steven H. Scheuer, Bantam Books tarafından yayımlanmış

Düzenleyiciler (1958) John Payne, Ty Hardin, Karen Steele, Rory Calhoun. Çapulcu açıkgözler hakkında ortalamanın altında bir Western melodramı. Ellili yılların sonlarında çevrilmiş bir Western için şaşılacak kadar etkili bazı sahneler ve özel efektler içeriyor. Colorado'da küçük bir madenci kasabasında, önce doğaüstü yaratıklar gibi görünen ama Amerikan İç Savaşı'ndan Yüzbaşı Quantrill'in tasfiye olmamış gerilla birliğine ait oldukları ortaya çıkan açıkgözler (Calhoun önderliğinde) terör estirmektedirler. Payne gözüpek ama odun gibi, Steele derin dekolteli dans kıyafetlerini başarılı bir şekilde taşıyor. (Reji: Billy Rancourt, American-International Pictures, 81 dakika, siyah/beyaz)

– Üçüncü Bölüm –

1

Poplar Sokağı / 15 Temmuz 1996 / Saat 15.58

Collie, Cynthia ve Ryder kamyonunun uzun saçlı sürücüsü dükkâna girdikten birkaç saniye sonra, Poplar ve Hyacinth'in güneybatı köşesinde, E-Z Stop'un karşı tarafında bir minibüs durur. Rengi pullu metalik mavi ve koyu renkli camları var. Tepesinde krom bir alet yok, ama aracın yanları, fütüristik tarzda ve alev deseniyle süslenmiş. Bu haliyle, bir bilimkurgu filmindeki keşif aracı gibi görünüyor. Lastiklerde hiç profil yok, kabak gibiler, yeni temizlenmiş okul tahtası kadar parlaklar. Koyu renkli camların arkasında, derinlerde, net olmayan ışıklar kontrol panelindeki sinyaller gibi ritmik bir şekilde yanıp sönüyor.

Gök gürültüsü şimdi daha da yakından ve daha da net duyuluyor. Yaz parlaklığı gökyüzünde solmaya yüz tutmuş, batıdan gelen mor-siyah renkli ve ürkütücü bulutlar üst üste yığılıyor. Temmuz güneşine saldırıyor ve onu söndürüyorlar. Isı adeta anında düşüyor.

Mavi minibüs sessizce çalışıyor. Yokuşun başında, sokağın üst kısmında, Bear Sokağı ve Poplar'ın güneydoğu köşesinde, başka bir minibüs daha görünüyor, bu yapay bir muz renginde, cart sarı. Orada duruyor, onun motoru da sessizce çalışıyor.

Gerçekten yüksek sesli ilk gök gürültüsü ve ardından da parlak, göz kamaştırıcı bir şimşek patlaması duyuluyor. Şimşek bir an için Hannibal'ın sağ gözüne yansıdığı için, göz ispirto lambası gibi yanıyor.

2

Gary Soderson, karısı yanına geldiğinde hâlâ sokakta duruyordu. "Ne işin var burada?" diye sordu kadın. "Transta gibisin."

"Duymadın mı?"

"Neyi duymadım mı?" diye sordu kadın gergin gergin. "Duştaydım, duşta ne duyarsın ki?" Gary dokuz yıldır evliydi bu kadınla, ve gerginliğin, Marielle'in karakter özelliklerinden en önemlisi olduğunu biliyordu. "Reedlerin çocuklarının frizbi oynadığını duydum. O lanet olası köpeklerinin havladığını duydum. Gök gürültüsünü duydum. Başka ne vardı ki duyacak? Norman-Dickersnackle Korosu mu?"

Adam sokağın aşağı tarafını işaret etti, önce köpeği gösterdi (en azından Hannibal'ı şikâyet etmekten vazgeçerdi kadın), sonra da 240 numaranın çimlerinde kıvrılmış yatan şekli. "Emin değilim, ama galiba demin birisi *Shopper* dağıtan delikanlıyı öldürdü."

Kadın gözlerini kıstı, adamın parmağıyla gösterdiği yöne baktı ve güneş artık parlamadığı halde (Gary'ye öyle geliyordu ki, ısı en az on derece düşmüştü) gözlerini güneşe karşı korudu. Brad Josephson o sırada kaldırıma çıkarak onların yanına geldi. Peter Jackson evinin önünde duruyor ve merakla yokuş aşağıya bakıyordu. Çoğu insanın kendisine Yaşlı Doktor ya da Doktor dedikleri veteriner Billingsley de aynı şeyi yapıyordu. Carver ailesi tam o esnada, dükkânın bulunduğu taraftan, evlerinin olduğu karşı tarafa geçmek üzereydi. Kız annesinin elinden tutmuş, yanında yürüyordu. Dave Carver (Gary üstünde mayo olan Dave'in haşlanmış bir ıstakoz gibi göründüğünü düşündü, sabun köpüğü kaplı haşlanmış bir ıstakoz) içinde oğlunun oturduğu küçük kırmızı bir el arabasını çekiyordu. Bağdaş kurmuş oturan ve bir paşanın zorba kibriyle etrafına bakınan küçük oğlan, Gary'nin gözünde, birden ona kadar olan geri zekâlılık skalasında her zaman dokuz buçuk alıyordu.

"Dave!" diye bağırdı Peter Jackson. "Neler oluyor?"

Daha Carver cevap vermeden Marielle, Cray'nin omzuna elinin alt kısmıyla öyle bir vurdu ki, bardağında kalan Martini, ayağındaki eski püskü Converse'lerinin üstüne döküldü. Belki de iyidir böylesi. Karaciğerine iyilik etmiş olabilir, bu akşam dinlenir ciğeri.

"Gary, sen sağır mısın ya da sadece aptal mısın?" diye bilmek istedi tek ve gerçek aşkı...

"Muhtemelen ikisi de," oldu Gary'nin cevabı ve eğer bir gün ayılmaya karar verirse, herhalde o zaman ilk önce Marielle'den boşanması gerektiğini düşündü. Ya da en azından kadının ses tellerini kestirtmeliydi. "Ne dedin?"

"*Gazete dağıtan genci kim niye kurşuna dizsin ki kuzum*, diye sordum sana."

"Belki de geçen hafta çift kuponunu alamamış olan biri yaptı bu işi," dedi Gary. Gök adeta çatırdadı. Ses hâlâ batıdan geliyordu, ama yaklaşmıştı. Bir zıpkın gibi kümeleşen bulutların arasından geçiyordu.

3

Bir zamanlar, seksüel takıntı konusunda yazdığı *Haz* adlı romanıyla, Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanmış olan ve şimdilerde de, Pat Kitty Cat isimli özel dedektif olan bir kedi hakkında çocuk kitapları yazan Johnny Marinville, oturma odasında bulunan telefonuna bakıp irkildi. Burada bir şeyler oluyordu. Paranoyak olmamaya çalışıyordu, ama yine de burada bir şeyler dönüyordu.

"Belki," dedi kısık bir sesle.

Evet, tamam. Belki. Ama telefon...

İçeri girmiş, gitarı bir köşeye bırakmış ve 911'i tuşlamıştı. Normalden çok daha uzun süren bir sessizlikten sonra, tam bağlantıyı kesip de (ne bağlantı ama!) tekrar denemeye çalıştığında, bir çocuk sesi duyulmuştu. Bu sesin şakıyan ve aynı zamanda boş tonu Johnny'yi şaşırtmış ve çok korkutmuştu. Korkusunun sadece bir şaşırma refleksi olduğuna dair kendini ikna etmeye bile çalışmamıştı.

"Minik bebek Smitty," diye şakımıştı ses, "görüyorum ki annenin memesini ısırıyorsun. Üzülme ve alınma, o memeyi ağzından çıkarma."

Sonra bir tık sesi, ardından da açık bir hattın sesi. Johnny alnını kırıştırarak numarayı tekrar denemişti. Yine uzun bir sessizlik, sonra bir tık, sonra da Johnny'nin tanıdığını sandığı bir ses: Ağzından soluyan biri. Belki de, üşütmüş, hasta bir çocuğun sesi. Önemli olan bu değildi. Önemli olan, o çevrede bir yerlerde, telefon hatlarının birbirine karışmış olmasıydı ve bu yüzden Johnny polise değil de...

"Kim var orada?" diye sert bir ses tonuyla sordu.

Cevap yok. Sadece ağızdan nefes alınıyor. Bu sesi *tanıyor* olabilir miydi? Komik, değil mi? Telefonda ağızdan nefes alan birini insan nasıl tanıyor olabilir ki Tanrım? Elbette tanıyamaz, ama yine de...

"Kim olursanız olun, defolun hattan," dedi Johnny. "Benim polisle konuşmam lazım."

Nefes tutuldu, ses kesildi. Johnny tam bağlantıyı yeniden kesecekti ki, ses tekrar duyuldu. Bu sefer alaycı bir ses. Alaycı olduğundan çok emindi. "Minik bebek Smitty, çükünü annesinin yarığına soktu. Üzülme ve alınma, annen çıkar onu demeyecek." Sonra da, ruhsuz ve adeta iğrenç bir sesle: "Bu numarayı arayıp durma, sersem moruk. *Tak!*"

Tekrar bir tık sesi duyuldu ve sonra da hat düştü, ama bu sefer çevir sesi duyulmadı. Bu sefer sadece sessizlik vardı.

Johnny, parmağının ucuyla birkaç kez, kısa kısa telefonun kapama tuşuna bastı. Hiçbir şey olmuyordu. Hatta hiç ses yoktu. Gök gürledi,

hâlâ batıdan geliyordu gürleme sesi, ama artık yaklaşmıştı, Johnny yerinden fırladı.

Telefonun ahizesini yerine bıraktı, mutfağa gittiğinde havanın ne kadar çabuk karardığını fark etti, *yağmur yağmaya başlarsa* –yağacak gibi görünüyordu şu anda– *üst kattaki pencereleri kapatmak gerekir,* diye düşündü.

Mutfakta telefon, mutfak masasının yanında, duvarda asılıydı, öyle ki, eğer yemek esnasında telefon çalarsa, ahizeyi almak için sadece sandalyesini arkaya yatırması gerekiyordu. Fazla arayan olmazdı onu, bazen eski karısı arardı, hepsi o kadar. New York'taki akrabaları, altın yumurtlayan tavuklarını yalnız bırakmaları gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyorlardı onu.

Johnny ahizeyi aldı, dinledi, duyduğu yine sessizlikti. Çevir sesi yoktu, mutfak penceresinde şimşeğin mavi ışığı göründüğünde statik bir cızırtı olmadı, hattın çalışmadığına dair de hiçbir sinyal duyulmuyordu. Hiçbir şey olmuyordu. Buna rağmen 911'i denedi, ama şimdi tuşlara basarken bile ses gelmiyordu kulağına. Ahizeyi yerine koydu ve karanlık çökmekte olan mutfakta gözlerini telefona dikti. "Minik bebek Smitty," diye mırıldandı ve eğer yalnız olmasaydı, teatral denebilecek bir hareketle aniden ürperdi: Omuzları öne arkaya kuvvetle sallandı. Çirkin, kısa bir tekerlemeli şarkı, hem de daha önce hiç duymadığı bir şarkı!

Unut bu şarkıyı, diye düşündü. Peki ya o *ses*? *O* sesi daha önce duymuştun... Değil mi?

"Hayır," dedi yüksek sesle. "Yani, en azından... Bildiğim kadarıyla duymamıştım."

Doğru. Ama o soluma...

"Hadi oradan, sen de! *Nefes alışından* tanıyamaz ki insan birini," dedi boş mutfağa. "Ama eğer dedende amfizem varsa, o başka."

Mutfaktan çıkıp giriş kapısına doğru ilerledi. Birdenbire dışarıda, sokakta neler olup bittiğini görmek geldi içinden.

4

Peter Jackson, "Aşağıda neler oldu?" diye David'e sorarken Carver ailesi doğu tarafındaki kaldırıma ulaşmıştı. Peter, başını David'e doğru eğdi ve çocuklar duymasın diye sesini kısarak sordu. "Orada, aşağıda bir ceset mi var?"

David de sesinin tonunu düşürerek. "Galiba adı Cary Ripton'mış." Onaylatmak üzere karısına bir göz attı, Kirsten da başını sallayarak onay-

ladı. "Pazartesi öğleden sonraları *Shopper*'ı dağıtan genç. Minibüsten bir adam. Yanından geçerken."

"Biri Cary'yi ateş ederek öldürdü mü?" Olamazdı böyle bir şey. Biraz evvel konuştuğu birinin öldürülmüş olması imkânsızdı. Ama Carver evet diye başını sallıyordu. "Boktan iş!"

David de başını sallayarak onayladı. "Evet, boktan iş, oldukça doğru laf bence."

"Acele et, babacım," diye emir buyurdu Ralphie oturduğu yerden, el arabasından.

David, Ralphie'ye doğru döndü, gülümsedi ve tekrar Peter'a baktı. Bu sefer o kadar sessiz konuşuyordu ki, aslında fısıldıyordu. "Çocuklar aşağıdaki dükkândaydılar, gazoz almak için. Tam emin değilim, ama galiba o herif neredeyse onları da vuracakmış. O esnada Reedlerin köpeği koşarak gelmiş ve adam elindeki av tüfeğiyle çocuklar yerine köpeğe ateş etmiş."

"Aman Tanrım!" dedi Peter. Birinin Hannibal'ı ateş ederek öldürüldüğü düşüncesi –iyi huylu, gösterişli bir boyun bağı olan, frizbi avcısı Hannibal'ı– olayları kabul etmemeyi olanaksız kılıyordu. Peter niye öldürülmeleri gerektiğini bilmiyordu, ama olan olmuştu işte. "Tanrım!"

David onaylayarak başını salladı. "Bu dünyada *Tanrı*'ya biraz daha fazla inanılsa, böyle bir şey belki daha nadir olur. Biliyor musunuz?"

Peter elinde olmadan, tarih boyunca o bahsedilen Tanrı uğruna vahşice katledilen milyonlarca insanı düşündü, ama bu düşünceyi bir kenara iterek başını salladı. Komşusuyla teolojik bir tartışma yapmak için o anın pek de uygun olmadığını düşünüyordu.

Kirsten, "Çocukları içeri almak istiyorum, Dave," diye mırıldandı. 'Sokakta durmasınlar, tamam mı?'

David onaylayarak başını salladı, Peter'ın yanından geçerek yokuş yukarı yürüdü, tekrar durup arkasına baktı. "Mary nerede?"

"Çalışıyor," dedi Peter. "Not bırakmış. Eve gelirken herhalde Crossroads Alışveriş Merkezi'ne bir uğrayacakmış. Ama her an gelebilir, pazartesi günleri daha az çalışıyor, saat ikiye kadar. Niye sordun?"

"Geldiği zaman hemen eve girmeli, ondan sordum. Herif muhtemelen çoktan kaçıp gitmiştir, onu bulmak zor olacaktır, ama yine de belli olmaz, değil mi ama? Hele bu, *gazeteci bir genci* vurup öldüren bir herifse..."

Peter başını salladı. Tepelerinde çok yüksek sesle gök gürledi... Ellie annesinin bacağına sarıldı, ama Ralphie arabasında kıkırdıyordu.

Kirsten, David'i kolundan çekti. "Hadi gel. Doktor'la konuşmaya *kalkma.*" Çenesini yukarı doğru kaldırarak, elleri pantalon ceplerinde, kuru su oluğunda dikilen ve sokağın aşağısına doğru bakan Billingsley'yi

gösterdi. Adam gözlerini öyle kısmıştı ki, etten yapılmış bir ağın içinde bulunan egzotik balıklar gibi sadece açık mavi parlıyordu gözleri.

David arabayı yine çekmeye devam etti. "N'aber Ralphie?" diye sordu Peter araba yanından geçerken. BUSTER kelimesinin, rengi solmuş beyaz bir boyayla, el arabasının yan tarafına yazılmış olduğunu gördü. Ralphie dilini uzattı ve yine kavanozda sıkışmış arı sesi çıkardı, öyle kuvvetli üflüyordu ki, yanakları, Dizzy Gillespie'nin yanakları gibi şişmişti.

"Ay, çok hoş," dedi Peter. "Böyle yaparak ileride kızları peşinden koşturacaksın. İnan bana."

"Boktan herif!" diye bağırdı arabadaki canavar ve sağ eliyle, yaşı için çok erken bir parmak işareti yaptı Peter'a.

David arkasına dönmeden, hoşgörülü bir edayla, "Yeter bu kadar koca oğlan," dedi. Poposunun yanakları minicik mayosunun altında hareket halindeydi. Peter onları piston üstündeki bisküvilere benzetti.

El arabası yanından geçip giderken Tom, o hırçın sesiyle, "Ne oldu?" diye sordu.

Peter Carver'ın cevabını duymazdan geldi (David karısının kaygılandığını düşündü ve Doktor'a bilgi vererek yürümeye devam etti), bu arada da köşeye doğru bakıyor, gözleri karısının Lumina'sını arıyordu. Hareket halinde hiçbir araba göremedi, sadece, Bear Sokağı'na Abelsonların evinin orada park etmiş bir minibüs gördü. Aracın rengi öyle sarıydı ki, adeta buradayım diye bağırıyordu. Bu kadar rahatsız edici şekilde kuvvetli olan parlamanın, bulutlar yaklaştıkça solan ışıktan kaynaklandığını tahmin etti, ama yine de gözlerini sızlattı bu parıltı. *Bu araç kesinlikle gençlere aittir*, diye düşündü. Yoksa kim bu renkte bir araba *isterdi* ki! Hakiki bir arabaya benzer hali de yoktu bunun zaten, daha ziyade bir *Uzay Yolu* filminden fırlamış gibiydi ya da...

Aniden aklına bir şey geldi. Pek iyi bir fikir değildi ama.

"Dave?"

Carver arkasına döndü, güneşten yanmış göbeği mayosunun üstüne sarkıyordu, araba yıkarken üzerinde kalan sabun köpüğü kalıntıları kurumuştu.

"Cary'yi vuran adamın arabası nasıl bir şeydi?"

"Kırmızı bir minibüs."

"Çok doğru," diye lafa daldı Ralphie. "İz Sürücü gibi kırmızı."

Peter bunu tam duymadı bile. O sadece *minibüs* kelimesini kaydetti ve midesinin bir çıkrıkta sıkıştırılıyor gibi kasıldığını hissetti.

"Öyle bir kırmızı hayatta görmemişsinizdir," diye ekledi Kirsten. "Ben de gördüm. Bizim oradan geçerken penceredeydim. David, lütfen bir *gelsene*."

"Tamam," dedi David ve arabayı çekmeye başladı yine. David arkasını döner dönmez, Peter (anlık huzursuzluğu geçmişti), tesadüfen tam ona bakmakta olan Ralphie'ye dilini çıkardı. Ralphie'nin şaşkın yüz ifadesi çok komikti.

Doktor, elleri hâlâ pantolon ceplerinde, sallana sallana yürüyerek Peter'ın yanına geldi. Gök büyük bir gümbürtüyle gürledi. İkisi de başlarını göğe doğru çevirdiklerinde, Poplar Sokağı üstündeki semayı karartan, koyu renkli bulut kümelerini gördüler. Şimşekler, Columbus kent merkezine çatallar batırıyordu sanki...

"Bardaktan boşanırcasına yağacak," dedi Doktor. Saçları bebek saçı gibi ince telli ve beyazdı. "Umarım delikanlının cesedi, fırtına bastırmadan önce doğru dürüst örtülmüş olur." Sustu, sanki yeni başlayan bir baş ağrısını geçirmek istercesine, bir elini cebinden çıkardı ve yavaşça alnında gezdirdi. "Korkunç bir olay. İyi bir insandı delikanlı. Beyzbol oynardı."

"Biliyorum." Seneye, pasör olarak uluyacağını söylediğinde, Cary'nin nasıl güldüğü aklına geldi Peter'ın, birden midesine bir sancı girdi, insanın en hassas duygularına karşı en duyarlı organdır ya mide (şairlerin iddia ettiği gibi kalp değil de mide!). Birdenbire her şeyin farkına vardı. Cary Ripton gelecek yaz Wentworth Hawks'da pasör olamayacaktı, Cary Ripton bu akşam evine arka kapıdan telaşla girip ne yemek var diye sormayacaktı. Cary Ripton rüyalar ülkesine göç etmişti ve geride gölgesini bırakmıştı. O şimdi Peter Pan'in kaybolmuş gençlerinden biriydi.

Yine gök gürledi, bu sefer o kadar yakından geldi ve o kadar çatırdadı ki, Peter sıçradı. "Bakın," dedi Tom'a, "garajda büyük bir plastik örtü var. Bir arabayı örtecek kadar büyük. Bu örtüyü gidip alır gelirsem, benimle sokağın aşağısına yürüyüp, cesedi örtmeme yardımcı olur musunuz?"

Yaşlı adam, "Polis memuru Entragian'ın hoşuna gitmeyebilir bu ama," dedi.

"Polis memuru Entragian'ı boş ver, ben ne kadar polissem, o da o kadar polis," dedi Peter. "Geçen sene, rüşvet yüzünden onu kapının önüne koydular."

"Ama ya diğer polisler gelirlerse..."

"Onlar da umurumda değil," dedi Peter. Tam ağlamıyordu ama sesi boğuk ve titrekti. "İyi bir delikanlıydı, gerçekten *sevimli* bir gençti, bir John Ford filminde gibi, bir Kızılderili'ye ateş edilerek atından düşürülmesi gibi, o da bir uyuşturucu kuryesi tarafından ateş edilerek bisikletinden düşürüldü. Yağmur yağacak ve sırılsıklam olacak. Annesine, onun için elimden geleni yaptım diyebilmek isterim. Evet, kararınız nedir, bana yardım etmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Tamam, madem öyle diyorsunuz," diye cevapladı Tom. Peter'ın omzuna vurdu. "Gelin öğretmen bey, hadi başlayalım."

"İyi adam!"

5

Bütün bunlar olurken Kim Geller uyuyordu. Susi ve Debbie Ross –Cary Ripton'ın bayıldığı o kızıl saçlı kız– telaşla odasına girip onu sarsarak uyandırdıklarında, hâlâ yatak örtüsünün üstüne uzanmış uyuyordu yatağında. Uyku sersemi bir halde kalkıp oturdu, akşamdan kalmış gibiydi (o günkü gibi kızgın sıcak bir günde uyumak her zaman hata sayılabilirdi, ama bazen de uyumamak elde değildi), kızların söylediklerini anlamaya çalışıyor, ama hepsini birden tam olarak anlayamıyordu. Kızlar ona, birinin ateş edilerek öldürüldüğünü, Poplar Sokağı'nda öldürüldüğünü anlatmak istiyorlardı, ama elbette böyle bir şey bir hayal ürünüydü.

Lakin iki kız, Kim'i pencereden dışarı bakmaya zorladıklarında, *bir şey* olmadığını artık iddia edemeyecekti. Reed ikizleri ve Cammie, anneleri, evin garaj yolunun sonunda duruyorlardı. Kılıbık ve orospu, kendileri kibar çevrelerde Sodersonlar olarak tanınırlar, sokağın sonunda, ortada duruyorlardı... O esnada Marielle, Gary'yi evlerine doğru sürüklemeye başlamıştı, kocası da ona itaat eder gibiydi. Arkalarında, kaldırımda Josephsonlar yan yana duruyorlardı. Kim, sokağın karşı tarafındaysa Peter Jackson'ı ve yaşlı adam Billingsley'yi gördü. Jackson'ın garajından çıkıyorlardı, beraberce büyük, mavi bir plastik örtü taşıyorlardı. Rüzgâr arttığından, bu plastik örtü havalanıp duruyordu.

Hemen hemen herkes sokaktaydı. Yani evde olan herkes. Kim'in bulunduğu yerden bu insanların neye baktıkları anlaşılmıyordu. Evin yan tarafı, sokağın kavşakla buluştuğu noktayı görmeyi engelliyordu.

Kimberley Geller tekrar kızlara doğru döndü ve kafasındaki örümcek ağlarından kurtulmaya çalıştı. Kızlar, bir ayaktan diğerine zıplıyordu, sanki tuvalete gitmek istiyorlarmış, sıkışmış gibiydiler. Debbie'ye baktı, kız ellerini açıp kapayarak şaklatıyordu. İki kızın da beti benzi solmuştu, heyecanlıydılar, bu duygu kombinasyonu Kim'i fazla huzursuz etmedi. Ama, birinin öldürülmüş olması düşüncesi... Kızlar yanılıyor olmalıydı... Öyle değil mi?

"Evet, şimdi söyleyin bana ne olduğunu," dedi. "Şaka yapmak yok!"

Susi sabırsızlıkla bağırdı: "Birisi Cary Ripton'ı ateş ederek öldürdü, *dedik* ya sana!" dedi, annesini dünyanın en aptal şeyi yerine koyarak... Zaten o noktada Kim de kendini öyle hissediyordu. "Hadi anne gidelim! Polisin gelişini görelim!"

Debbie aniden carladı: "Üstü örtülmeden önce ona bir kez daha bakmak istiyorum!" Arkasını döndü ve koşarak indi merdiveni. Susi bir an için sustu, kuşkulu görünüyordu –hatta hasta gibi bir hali vardı– sonra döndü ve arkadaşının arkasından gitti.

"Hadi gel anne!" diye omzunun üstünden bağırdı ve sonra da paldır küldür merdivenden aşağıya koştu. Bu ilkbahar, lise mezuniyet balosunda gül kraliçesiydi, manda edasıyla koştu, öyle ki camlar şangırdadı, tavandaki lambalar sallandı.

Kim, yavaş yavaş karşıya, yatağa gitti, çıplak ayaklarını sandaletlerinin içine yerleştirdi, kendini ağır, geç kalmış ve şaşkın hissediyordu.

6

Belinda Josephson, üçüncü kez sordu: "Ne, sen bütün yolu koşarak mı geldin?" Hikâyenin tam olarak anlayamadığı kısmı buydu anlaşılan. "Bu şişkoluğuna rağmen?"

Brad, "Aptal karı, ben şişman değilim, ben sadece *iriyim*," dedi.

"Sevgilim, birkaç yüz metre daha koşarsan, ölüm kâğıdına şöyle yazacaklar," dedi Belinda, "Kurbanın ölüm nedeni, ölümcül *iriliktir.*" Sözcükler eleştiriciydi, ama ses tonu öyle değildi. Belinda, konuşurken Brad'in ensesini sıvazladı ve oradaki soğuk teri hissetti.

Brad, sokağın aşağısını işaret etti. "Bak, Peter Jackson ve Doktor."

"Ne yapıyorlar?"

"Galiba cesedin üstünü örtecekler," dedi ve onlara doğru ilerledi.

Belinda onu hemen hışımla geriye çekti. "Hayır gitmeyeceksin. Katiyen *beyefendi.* Sen bugünkü yürüyüşünü yaptın."

Brad, kendine has olduğunu düşündüğü bir "karışma bana kadın" bakışı fırlattı Belinda'ya. Bu bakış, Boston'da büyümüş, getto hakkındaki bilgisini daha ziyade televizyondan edinmiş bir siyahi için oldukça iyiydi, ama tartışmaya girmedi. Johnny Marinville tam o anda evinin kapısından çıkıp gelmemiş olsaydı girebilirdi belki de. Gök daha kuvvetli gürledi. Bu arada rüzgâr aynı şiddette esip duruyordu. Belinda'ya hava, soğuk bir duş gibi soğuk geldi. Tepelerinde mosmor fırtına bulutları kümeleniyordu, çirkin ama korku vermeyen bir görünüm. İnsana asıl –biraz– *korku* veren, güneybatı yönündeki sarı gökyüzüydü. Belinda, şu anla karanlığın çökmesi arasındaki zaman içinde, hortum görmemelerini ümit etti, son zamanlarda hatırladığı kadarıyla hiç bu kadar her şeyin ters gittiği bir gün olmamıştı, bir de hortum gelirse, tam olacaktı her şey!

Yağmurdan dolayı insanların evlerine kaçacağını sanıyordu, ama şu anda bu sokakta oturan hemen herkes dışarıdaydı ve yokuş aşağıya, Entragian'ın evine gözlerini dikmiş bakıyorlardı. O bakarken, Kim Geller 243 numaralı evlerinden dışarıya çıktı, etrafına bakındı, bir ev ileriye gitti ve Reedlerin ön verandasında, Cammie Reed'in yanında durdu. Reed ikizleri, (Belinda Josephson'ın naçizane fikrine göre, onların, ev kadınlarının zararsız fantezilerini oluşturuyorlardı) Susi Geller ve Belinda'nın tanımadığı seksi bir kızıl saçlı kızla ön bahçede duruyorlardı. Davey Reed dizlerinin üstüne çökmüş, gömleğiyle ayaklarını siliyor gibiydi, nedense...

Elbette biliyorsun neden sildiğini, dedi kendi kendine. *Orada aşağıda bir ceset yatıyor, tamam mı, gerçek bir ceset ve Davey Reed onu görünce kusmuş. Kusunca da, ayaklarına biraz kusmuk sıçramış, zavallı çocuk.*

Belinda, her evin önünde, her *evden* birilerinin olduğunu gördü, Hobartların boş duran eski evi, eski polisin evi ve o sıradaki 247 numaralı üçüncü ev hariç. Wylerların evi. Eğer bir aileyi bütün talihsizlikler bulduysa, o da bu aileydi. Ne Audrey ne de büyüttüğü zavallı yetim çocuk –Belinda, Seth gibi bir oğlanın asla doğru dürüst *büyütülemeyeceğini* düşündü, işte işin en kötüsü de buydu ya!– dışarıdaydı. Acaba bir yere gezmeye mi gitmişlerdi? Olabilir ama, öğle zamanı, istemeye istemeye çim sulama sistemini çalıştırdığında, Audrey'yi gördüğünden emindi. Belinda iyice düşündü, zamanı doğru hatırladığı sonucuna vardı.

Audrey'nin kendini saldığını düşünmüştü görünce, onu hatırladı: kadının üstündeki mavi şortu ve bluzu kirli soluk görünümdeydi, ayrıca, o güzel, koyu renkli saçlarını neden o kadar iğrenç bir mor-kırmızıya boyadığını da herhalde asla öğrenemeyecekti. Daha genç görünmek için boyadıysa, bu feci bir hata olmuştu. Saçlarının yıkanması da gerekiyordu, yağlı ve keçe gibiydiler.

Yeniyetmeyken, Belinda zaman zaman beyaz olmayı dilerdi –beyaz kızların keyfi daha yerindeydi ve daha rahat görünüyorlardı– oysa şimdi, elli yaşına ve menopoza yaklaşırken siyahi olduğu için son derece mutluydu. Beyaz kadınlar yaşlandıkça kendilerini gittikçe daha çok *toparlamak* zorundaydılar. Belki de zamkları doğal olarak o kadar da kuvvetli değildi.

"Polise telefon etmeye çalıştım," diyordu Johnny Marinville. Karşıya, Josephsonlara gitmek ister gibi sokağa çıktı, ama birden durdu. "Telefonum..." Daha fazla konuşamadı, ne diyeceğini bilemiyordu. Belinda bu durumu *son derece* tuhaf buldu. Tam da bu adamın, ölüm döşeğinde bile, bülbül gibi şakıyacağını düşünürdü oysa. Tanrı bile, sırf

ağzını kapasın diye, yukarıdan aşağıya uzanıp onu kucağında altın kapıdan geçirmek zorunda kalır sanıyordu.

"Telefonunuza ne oldu?" diye sordu Brad.

Johnny bir an daha sessiz kaldı, sanki farklı yanıtlar aklından geçiyor gibiydi, sonra kısa bir yanıtta karar kıldı. "Telefonum bozuldu. Sizin telefonunuzla deneyebilir misiniz?"

"Tabii ki," dedi Brad. "Ama bence, Entragian polisleri dükkândan aramıştır. Zira o komutayı ele geçirmiş durumda."

"Öyle mi?" dedi Marinville düşünceli bir halde ve yokuş aşağıya baktı. "Gerçekten mi?" Ellerinde dalgalanan bir muşamba olan iki adamı gördüğünü ve niyetlerinin ne olduğunu hissettiğini söylemedi. Aklı başka yerde gibiydi.

Belinda'nın dikkatini bir hareket çekti. Bear Sokağı'na, yukarıya doğru baktı, zeytin yeşili bir Lumina'nın kavşağa doğru geldiğini gördü. Mary Jackson'ın arabası. Köşede park etmiş olan o sarı minibüsün yanından geçip yavaşladı.

Yağmur inmeden eve dönebildin, şanslısın, diye geçirdi aklından Belinda. İyi arkadaş olmasalar da, Mary Jackson'ı, o sokakta oturan diğerlerini sevdiği kadar seviyordu. Neşeli bir kadındı ve kendine has dobra, doğrudan bir tarzı vardı... Her ne kadar son zamanlarda genellikle dalgın, dağınık bir hali varsa da, Audrey Wyler gibi değildi neyse, ruh hali dış görünüşüne yansımıyordu. Gerçekten Mary, tıpkı sağanak yağmurdan sonra kuru bir çiçek tarhı gibi, son günlerde gözle görülür bir şekilde güzelleşmişti.

7

Ankesörlü telefon, *USA Today*'in tek kalmış hafta sonu nüshası ve *Shopper*'ın birkaç nüshasının dışında boş olan gazeteliğin yanındaydı. Geçen haftadan kalma nüshalar. Collie Entragian, gazetelikteki eskileri yeni nüshalarla değiştirmeye niyetli delikanlının, şimdi ölü olarak kendi ön bahçesinde yattığını düşününce, tuhaf ve sıkıntılı bir ruh haline büründü. Üstüne üstlük bir de bakkaldaki bu uyduruk ankesörlü telefon...

Ahizeyi pat diye yerine attı ve yüzündeki tıraş köpüğü kalıntılarını havluyla silerek tezgâha geri döndü. İki renk saçlı tatlı kız ve Ryder kamyonu sürücüsü kart hippi, onu izliyorlardı. O anda, üstünde gömlek olmadığının gerçekten, kesinlikle bilincindeydi. Ve o an, hiçbir zaman olmadığı kadar işten kovulmuş bir polis gibi hissetti kendini.

"Lanet olası telefon çalışmıyor," dedi kıza. Kızın önlüğünde takılı olan küçük isimlik dikkatini çekti. "Hizmet dışı tabelanız yok mu, Cynthia?"

"Var, ama saat bir gibi telefon çalışıyordu, sorun yoktu," dedi kız. "Fırında çalışan çocuk, kız arkadaşına telefon etti buradan." Gözlerini devirdikten sonra, Collie'nin içinde bulundukları durumda adeta gerçeküstü bulduğu bir şey söyledi: "Telefon, paranızı geri verdi mi?"

Hayır, ama içinde bulundukları o durumda bunun fazla önemi yoktu. Collie, E-Z Stop'un kapısından dışarıya baktığında, Peter Jackson ve sokağın üst kısmında oturan emekli veteriner gözüne ilişti. Ellerinde büyük, mavi bir plastik örtüyle onun ön bahçesine doğru yürüyorlardı. Cesedi örtmek niyetinde oldukları besbelliydi. Collie, ellerini kollarını sallayarak gitmeye çalıştıkları yerin, delillerin bulunduğu olay yeri olduğunu söylemek üzere kapıya doğru gitmek isterken gök tekrar gürledi. O ana kadar duyulan en yüksek sesli gök gürültüsüydü bu, ses öyle güçlüydü ki, Cynthia şaşkınlıkla bir çığlık attı.

Kahretsin, diye düşündü adam. *Örtsünler bari. Zaten yağmur yağacak.*

Evet, en iyisi örtmeleri galiba. Herhalde polisler gelmeden yağmur başlayacak (şimdiye kadar siren sesi bile duymamıştı), tahmini adli deliller de kaybolacaktı. O bakımdan, örtülmesi daha iyiydi... Ama buna rağmen, içinde olayların kontrolden çıktığına dair huzursuz edici bir his vardı. Ve anladı ki, bu bile bir illüzyondu: Başından beri hiçbir şey onun kontrolünde değildi. Esasen o, Poplar Sokağı sakinlerinden biriydi sadece. Bunun da iyi tarafları yok değildi tabii, prosedürde bir hata yapsa, kabak onun başına patlamazdı, öyle değil mi?

Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve gittikçe artan rüzgârda sesini duyurabilmek için, ellerini kaldırarak ağzının kenarına dayadı. "Peter! Bay Jackson!"

Jackson'ın suratında, niyetinden vazgeçmesi söylenecek diye bekleyen bir hal vardı.

"Cesede dokunmayın!" diye bağırdı Collie. "*Cesede dokunmayın!* Elinizdeki şeyi sadece yatak örtüsü gibi serip bırakın üstüne! Anladınız mı?"

"Evet!" diye seslendi Peter. Doktor da başıyla onaylıyordu.

"Garajımda, arka duvarın önünde birkaç tane beton blok var!" diye bağırdı Collie. "Garaj kapısı kilitli değil. Girin alın onları, muşambanın üstüne ağırlık olarak koyun, rüzgâr uçurmasın diye." Şimdi ikisi de kafalarını sallıyordu tamam anlamında, Collie de kendini biraz daha iyi hissetti.

"Örtüyü, gencin bisikletini de örtecek şekilde serebiliriz!" diye seslendi yaşlı adam. "İyi mi?"

"Tamam!" diye seslendi Collie, sonra aklına bir fikir geldi. "Garajda da, köşede bir parça plastik örtü olacak. Onunla da köpeğin üstünü örtebilirsiniz, biraz daha fazla beton blok taşımak sizin için sorun olmazsa eğer."

Jackson, başparmağı ve işaretparmağıyla tamam işareti yaptı, sonra iki adam garaja giderken plastik örtüyü yere bıraktılar. Collie, rüzgârın kuvveti artıp da örtüyü uçurmadan evvel örtebilirler ve sağlamca bağlarlar, diye ümit etti. Dükkâna ait bir telefon olup olmadığını Cynthia'ya sormak üzere tekrar içeriye girdi –olması lâzım, elbette–, kız telefonu getirip tezgâhın üstüne koymuştu bile.

"Teşekkürler."

Adam ahizeyi eline aldı, çevir sesini duyunca dört rakam tuşladı, sonra durdu, kafasını salladı ve kendine güldü.

"Ne oldu?" diye sordu hippi tipli adam.

"Yok bir şey." Çalıştığı eski karakolun telefon numarasının ilk dört hanesini tuşladığını –çürüğe çıkarılmış yaşlı bir atın eski ahırına güçlükle yürüyerek geri dönmesi gibi– söylese, adam bir şey anlamayacaktı. Kapat tuşuna basıp sonra 911'i tuşladı.

Telefon bir defa çaldı kulağında... *Gerçekten* aranan yer bir ev telefonuymuş gibi çaldı. Collie alnını kırıştırdı. 911 arandığında, ince, cansız bir *bip* sesi duyulurdu. Kaydedilmiş telefon konuşmalarını dinlemek onun görevlerinden biriydi, o zamandan bu yana bu ses değişmiş olabilirdi...

Demek ki ses değişmiş, hepsi bu kadar, diye düşündü. *Biraz daha kullanıcı dostu bir ses yapılmış.*

Tekrar çalmaya başladı, bu sefer birisi telefonu açtı. Ama adam, 911'in, hangi acil durum için hangi tuşa basılması gerektiğini söyleyen ses kaydı yerine, yavaş, isteksiz, burnu tıkalı birinin solumasını duydu. Bu ne ya, *kahrolası*...?

"Alo."

"Şaka mı şeker mi?" diye yanıtladı bir ses. Genç ve bir şekilde ürkütücü bir ses. O kadar ürkütücüydü ki, sırtı ürperdi adamın. "Ayaklarımı kokla ve bana yiyecek iyi bir şey ver. Yapmazsan da fark etmez, külotumu koklarsın!" Arkasından da, tiz ve genizden gelen kıs kıs bir gülme duyuldu.

"Kim var orada?"

"Ortak, bu numarayı arama artık," dedi ses. *"Tak!"*

Duyduğu kapanma sesi kulakları sağır ediciydi, öyle ki, kız bile duydu bu sesi ve çığlık attı. *Telefon sesi değil*, diye düşündü adam. Gök gürültüsü. Kız gök gürültüsünden dolayı çığlık attı. Ama, uzun saçlı adam, sanki saçı alev almış, poposu da tutuşmuş gibi koşarak kapıya gitti. Collie'nin elindeki telefon bozuktu, içine yirmi beş sent attıktan sonra bile bozuk kalan ankesörlü telefon gibiydi. Ses tekrar duyulduğunda, adam bunun ne olduğunu anladı: Bu gök gürültüsü değildi, yine ateş edilmişti.

Collie de kapıya doğru koştu.

8

Mary Jackson, yarızamanlı çalıştığı muhasebe şirketinden saat ikide değil de, on birde ayrılmıştı. Ama Crossroads Alışveriş Merkezi'ne gitmemişti. Columbus Otel'e gitmişti. Orada, Gene Martin adında bir adamla buluşmuştu ve üç saat boyunca, bir kadının bir erkek için yapabileceği her şeyi yapmıştı adama, ayak tırnaklarını kesmek dışında... *Hatta, adam isteseydi, onu bile yapabilirdim*, diye düşündü. Ve şimdi burada, neredeyse evdeydi ve (arka aynaya baktığında görebildiği kadarıyla) üstü başı aşağı yukarı düzgün görünüyordu... Peter ona çok fazla dikkatli bakabilirdi, onun için önce hemen duşa girmeliydi. En üst çekmeceden bir külot alıp, etek ve bluzla beraber çamaşır sepetine atması gerektiğini hatırlattı kendine. Zira bugün giydiği külot –külottan geriye ne kaldıysa– şu anda 203 numaralı odada yatağın altındaydı. Gene Martin, muhasebeci postundaki kurt –eğer öyle bir şey varsa– Mary'nin külotunu parçalayarak çıkarmıştı üstünden. *Vay vahşi hayvan!* demişti şirin bir şekilde adama.

Soru şuydu: Ne yapıyordu? Ve ne *yapacaktı*? Peter'ı, dokuz yıllık evlilikleri boyunca hep sevmişti, hatta, düşük yaptıktan sonra –eğer böyle bir şey mümkünse– eskisinden daha da çok sevmişti ve hâlâ seviyordu. Ama bu, yine de Gene'e gidip, Peter'la yapmayı bile düşünmediği şeyleri yapmak istediği gerçeğini değiştirmemişti. Suçluluk duygusu, aklının yarısını donduruyor, şehvetse diğer yarısını yakıyordu ve bu ikisinin arasında, bir nevi büzülen alacakaranlık kısımda ise –böyle görürdü kendisini hep–, aklı başında, hoş mizaçlı, mantıklı kadın bulunuyordu. Evlilik sadakatini bozan bir ilişkisi vardı ve aptal gibi, bu ilişkiyi yaşadığı adam da onun gibi evliydi. Şimdi eve, hiçbir şeyden haberi olmayan (kocasının bihaber olduğundan emindi, farkına varmasın diye dua ediyordu, *elbette* farkında değildi kocası, nasıl farkına varabilirdi ki!) iyi bir adama gitmek üzere yoldaydı. Eteğinin altında külotu yoktu, yaşadığı serüvenlerden dolayı orası burası acıyordu hâlâ, bütün bunların nasıl başladığını, böyle aptalca ve iğrenç bir şeyin devam etmesini nasıl isteyebildiğini pek bilmiyordu. Tanrı'nın belası Gene Martin'in beyni yoktu kafasında, ama onu ilgilendiren zaten adamın *kafası* değildi ki, *kafası* katiyetle umurunda değildi, peki ne yapacaktı? Bilmiyordu. Bildiği tek şey, uyuşturucu bağımlılarının kendilerini nasıl hissettikleriydi, onları kesinlikle yargılamayacaktı artık. Sadece hayır mı demek lazım? *Hadi*, *lütfen!*

Arabada giderken bu kaotik düşünceler kafasında dolanıyordu, banliyö sokakları, rüyalardaki yön bulma işaretleri gibi yanından geçip gidiyorlardı. Eve vardığında Peter'ın evde olmamasını ümit ediyordu, belki dondurma almak için Milly's On the Square'e gitmiş olurdu (ya da daha

da iyisi, birkaç haftalığına, Santa Fe'ye annesini ziyarete; harika olurdu, bu ona içindeki bu feci yangını etraflıca düşünme fırsatı verebilirdi). Öğleden sonra havanın gittikçe nasıl karardığını ve 290'da giderken yanından geçen bir sürü arabanın farlarını yaktığını fark etmedi, ne gök gürültüsünü duydu ne de şimşekleri gördü. Bear Sokağı ve Poplar'ın köşesinde park etmiş olan sarı minibüsü de yanından geçerken fark etmedi.

Ancak, evlerinin önünde duran Brad ve Belinda Josephson'ı görmesi onu hayal dünyasından çekip çıkardı. Johnny Marinville yanlarında duruyordu. Sokağın aşağısında başka insanlar da gördü: David Carver, neredeyse insanı şok edebilecek kadar dar mayosuyla yolda dikiliyordu, ellerini etli butlu kalçalarına dayamıştı... Reed ikizleri... Cammie, anneleri... Susi Geller ve bir kız arkadaşı, arkalarında da Kim Geller evlerinin ön bahçesinde duruyorlardı...

Aklına feci bir fikir geldi: Onlar *biliyorlardı*. Hepsi *biliyordu*. Onu bekliyorlardı. Peter'a, onu ekşi elma ağacına asarken yardım edeceklerdi ya da lise zamanlarında okuduğu Shirley Jackson'ın öyküsündeki kadının kasaba sakinleri tarafından taşlanması gibi, onlar da onu taşlayacaklardı.

Henüz kendisine *ait olan* kısmı, *Saçmalama!* dedi. Bu kısım son günlerde endişe verecek kadar küçülmüştü, ama henüz oradaydı. *Millet her zaman seni konuşmuyor Mary, ne bok yersen ye, dünya sadece senin etrafında dönmüyor, kendine gel biraz. Eğer şeysiz araba kullanıyor olmasaydın, muhtemelen bu kadar paranoyak olmazdın...*

Lanet olsun! Sokağın sonunda duran adam *Peter* mıydı? Emin değildi ama o olduğunu düşündü. Peter ve yan taraftaki Yaşlı Doktor. Bakkalın karşısındaki küçük evin çimlerinde bir şeyin üstünü örtüyorlardı sanki.

Gök öyle gürledi ki, ürktü ve nefesi kesildi. İlk yağmur damlaları, metal parçacıkları sesi çıkararak arabanın ön camına çarpmaya başladı. Mary, arabasının motoru çalışır halde, bir müddettir kavşakta durduğunu fark etti, ne kadardır tam bilmiyordu ama herhalde epey zaman olmuştu. Josephsonlar ve Johnny Marinville herhalde kafayı yemiş olduğunu düşünmüşlerdi. Ama dünya sırf onun etrafında *dönmüyordu* gerçekten, köşeyi dönünce fark etti ki, diğerleri onunla ilgilenmiyordu bile. Belinda ona şöyle bir göz atmıştı, şimdi o da diğerleri gibi, kocasının ve yaşlı Billingsley'nin yaptığını görmek için sokağın alt kısmına bakıyordu. Örttükleri neyse, ona bakıyorlardı.

Kendi gözleriyle görmeye çalıştı ve cama vuran damlaların –iri damlaların– sayısı artınca el yordamıyla silecekleri çalıştıran düğmeyi aradı, o sarı uzay çağı minibüsü tarafından Poplar Sokağı'na kadar takip edildiğinin farkına varmamıştı, ta ki minibüs arkasına dayanıncaya kadar.

Playthings'den alıntı. Uluslararası Oyuncak Endüstrisi Ticaret Dergisi, Ocak 1994 (Cilt 94, No. 2), s. 96. Lisans satışları 1994: Genel Bakış'tan bir alıntı, John P. Muller:

Satış yılı daha yeni başlamış olmasına rağmen, Noel sonrası kazananı, alkışlarla taçlandırıldı bile. Normalde genellikle sakin geçen kış aylarında perakendecilerin reaksiyonu gösteriyor ki, Ninja Kaplumbağalar ya da Power Rangers'ı akıllara getiren çok önemli lisans satış anlaşmaları bile, en son modanın yanında sönük kalıyor: her iki-sekiz yaş arası çocuğun anne babasının (bu sefer hem erkek hem de kız çocuklar) söyleyebileceği gibi, bahis konusu MotoKoplar 2200 ekibi ve onların renkli ve tuhaf minibüsleri.

NBC'nin cumartesi sabahı çizgi film kahramanlık destanı, tüm önemli ürün kategorilerinde Noel satışları dalgası için üretime takriben üç hafta rötarlı başladı. MotoKop ürünleri lisansları satan Good Palz Şirketi'nin kıdemli başkan yardımcısı John Kleist, bu tür ihmallerin (bu seferki ihmalin nedeni, Toledo'daki Palz fabrikasında oluşan, ancak bu arada çözülmüş olan iş sorunları) normal olarak ölümcül bir darbeye eşdeğer olduğunu itiraf ediyor, ama rötarlı başlangıcın bu durumda gerçekten şirketin avantajına olmuş olabileceğini söyledi. "İlk defa olarak Noel Baba'nın atölyesinden dışarıya adım attığınız zaman, piyasa sizi bazen daha iyi görüyor," diye görüş belirtiyor Kleist gülümseyerek...

Nedeni ne olursa olsun, denebilir ki, ezeli düşmanları Yüzü Olmayan ve Kontes Lili Marsh'ın yanı sıra, Albay Henry, Kelle Avcısı, Binbaşı Pike, Robot Rooty ve sert ama yine de kız olan Cassandra Styles, MotoKopsların bu yazın en çok tutulan macera karakterleri olacak.

Palz'ın pazarlama stratejistlerini ve üreticilerini en çok sevindiren Güç Vagonları adı verilen, katlanabilir tekerlekleri ve çekip uzatılabilen güdük kanatları olan pahalı fütürist minibüslerin, MotoKop arabalarının, kısa zamanda elde ettiği başarı. Colonel Henry'nin sarı Adalet Vagonu, Yılan Avcısı'nın kırmızı İz Sürücü'sü, Rooty'nin gümüş renkli Rooty-Toot'u ve Cassie Styles'ın, MaryKay pembesi Rüyü Kurucu'su, pahalı oldukları halde olağanüstü çok satıyorlar. Şimdi pazarda sekiz tanesi bulu-nan minibüslerin en çok satılanı, kötü Yüzü Olmayan'ın kullandığı simsiyah renkli Meatwagon. Bu, kıdemli başkan yardımcısını hiç de şaşırtmıyor. "Çocuklar kötü adamları severler," diyor gülerek.

Bazı yetişkinler, kendi tabirleriyle, çizgi film MotoKops 2200'ü, "yüksek şiddet oranına" karşı protesto ettiler, ama Kleist'e göre, MotoKopsların yeni bölümlerde (NBC'de mart ayında başlayacak), "geleneksel aile değerleri ve barışçıl çözümler" vurgulanacak. MotoKoplar sevenlerine sonuç olarak hangi değerler iletilirse iletilsin, insan, Good Palz ofislerindeki coşkuyu kesinlikle hissedebiliyor. Bu küçük şirket, elinde gerçekten ikramiye kazanmış bir bilet tutuyor gibi.

– Dördüncü Bölüm –

Poplar Sokağı / 15 Temmuz 1996 / Saat 16.09

O her şeyi görüyor.

Bu, ömür boyu onun için hem nimet hem de lanet anlamına geldi. O, dünyayı hâlâ bir çocuğun gözleriyle görüyor, nesnel, ayrım yapmadan ışığın ağırlığı gibi tarafsız.

Köşede beliren Mary'nin Lumina'sını görüyor ve kadının gördüğü şeyleri anlamaya çalıştığını biliyor. Dik, dikkatli duran bir sürü insan. Bu duruş, uyuntu bir temmuz öğleden sonrasına yakışmıyor. Kadın arabayı tekrar çalıştırdığında o, kadının arkasında park etmiş olan sarı minibüsün de hareket ettiğini görüyor, yine şeytanca bir gök gürlemesi duyuyor ve sıcak kollarına düşen ilk soğuk yağmur damlalarını hissediyor. Mary yokuş aşağı yol alırken, sarı minibüsün birden hızlandığını görüyor ve ne olacağını anladığı halde olacaklara inanamıyor.

Dikkat et moruk, diye geçiriyor kafasından. Olayı izlemekle bu kadar çok meşgul olursan, sincap gibi çiğnenebilirsin.

Josephsonların evinin önünde kaldırıma çıkıyor, bu arada kafası hâlâ sol tarafa dönük, gözleriyse fal taşı gibi açılıyor. Mary'nin arabası direksiyonunda oturduğunu görüyor, ama Mary ona değil de sokağa, karşıya bakıyor. Muhtemelen kocasını tanıdı, çünkü kocası biraz ileride. Herhalde onun ne yaptığını merak ediyor. Mary, Johnny Marinville'i görmüyor, aynı şekilde, arkasından bir karaltı gibi ilerleyen koyu renkli camları olan tekinsiz sarı renkli minibüsü de.

"Mary, dikkat!" diye bağırıyor adam. Evlerinin giriş merdivenlerini çıkan Brad ve Belinda hızla dönüyorlar. Aynı anda, minibüsün yüksek ve hantal ön kısmı, Lumina'ya arkadan çarpıyor. Arka lambalar patlıyor, tampon kırılıyor ve bagaj bölümü içine çöküyor. Adam, Mary'nin başının, uzun saplı bir çiçeğin kuvvetli rüzgârdaki hareketi gibi, hızla arkaya, sonra da öne savrulduğunu görüyor. Lumina'nın lastikleri ötüyor, ön sağ lastik yüksek ve sert bir ses çıkararak parçalanıyor. Araba sola

doğru kayıyor, patlamış lastik sarkıyor, jant kapağı yerinden fırlıyor ve Reed ikizlerinin frizbisi gibi sokaktan aşağı doğru yuvarlanmaya başlıyor.

Johnny her şeyi görüyor, her şeyi duyuyor, her şeyi algılıyor, her tür algı ruhunu istila ediyor ve aklı, sanki gerçekten anlatabilecek, birbiriyle ilişkili şeyler oluyormuş gibi, inatla, her çılgın ayrıntıyı sıralamaya çalışıyor.

Fırtınalı gökyüzü patlıyor ve soğuk su deposunu boşaltıyor. Johnny, kaldırımın koyu renkli noktalarla dolduğunu görüp damlaların gittikçe hızlanarak ensesine indiğini hissederken, arkasında duran Brad Josephson, *"Aman Tanrım!"* diye bağırıyor.

Minibüs hâlâ Lumina'nın arkasında, arabayı eziyor, onun ince yeni nesil arka bölümüne gömülüyor. Feci, metalik bir çatırtı duyuluyor ve ardından da bir *tak* sesiyle, kilidi artık dayanamayan bagajın kapağı hızla havalanıyor. Böylece, bir yedek lastik, birkaç eski gazete ve portakal renkli bir termos çanta meydana çıkıyor. Lumina'nın önü kaldırımın kenar taşının üstünden zıplıyor. Araba kaldırımdan geçiyor. Tamponu, Billingsley'nin eviyle onun yanında yokuş aşağı tarafta yer alan ev arasındaki çite çarparak duruyor. Bu Mary'nin evi.

Yakından, çok yakından, bir şimşek, sokağı bir an için parlak mora boyuyor, ardından da havan ateşi gibi bir gök gürültüsü... Artan rüzgâr ağaçların arasında uğulduyor, yağmur ise bardaktan boşanırcasına yağıyor. Görüş hızla kötüleşiyor, ama Johnny buna rağmen, sarı minibüsün hızlandığını, yağmurun içine doğru hızla gittiğini, Lumina'nın sürücü kapısının açıldığını görebiliyor. Dışarıya bir bacak uzanıyor, ardından da, nerede olduğundan bihabermiş gibi görünen Mary Jackson çıkıyor.

O anda Brad çok büyük ve çok ıslak bir elle Johnny'nin kolunu kavrayıp sarı minibüsün Lumina'ya *tamamen kasıtlı olarak* hiddetle çarptığını görüp görmediğini soruyor, ama Johnny onu pek duymuyor. O şimdi başka bir minibüs görüyor, yan tarafları çukurlu ve metalik benekli mavi bir minibüs. Tarih öncesi bir yaratığın burnu gibi fırtınanın içinden bir karaltı halinde geliyor, sileceklerinin hareket etmediği koyu renkli dikey ön camının üzerinden yağmur sel gibi akıyor. Johnny ne olacağını hemen anlıyor.

"Mary!" diye bağırıyor, sersemlemiş bir halde, yüksek topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek arabasından uzaklaşmaya çalışan kadına... Ama çatırtılı yeni bir gök gürültüsü bombardımanı adamın sesini boğuyor. Kadın ona doğru bakmıyor bile. Yağmur, kadının yüzünü bir Güney Amerikan pembe dizisindeki abartılı gözyaşları gibi ıslatıyor.

"MARY, YAT!" diye bağırıyor adam bu sefer yüksek sesle, öyle ki ses tellerinin kopacağından korkuyor. "ARABANIN ALTINA YAT!"

Sonra, mavi minibüsün ön camı iniyor. Evet. O dikey ön cam, cam bir asansörün ön cephesi gibi, minibüsün ön tarafında, gövdesinin içinde kayboluyor. Arkası karanlık ve bu karanlığın içinde hayaletler var. Hayaletler. Evet. İki tane. Hayalet oldukları *kesin*. Güneşin geçeceği yolu henüz aydınlatmadığı, sis çökmüş bir manzara gibi açık gri yaratıklar onlar. Direksiyonda oturan şeyin üstünde ABD üniforması var –Johnny bundan oldukça emin– ama bu bir insan değil. Ensesine doğru yamulmuş süvari şapkasının altında çıkık bir alın, tuhaf, badem şeklinde gözler ve etten bir boynuz gibi, suratın üstünde çıkıntı yapmış bir burun. Parlak, adeta yanıltıcı gri olan refakatçisiyse en azından insana benziyor. Güderiden bir avcı gömleği giymiş, onun üstünde de bir fişeklik takılı. Takriben bir haftalık sakalı var, yüzünün doğal olmayan gümüş teninde bu kıllar kapkara görünüyor. Bu herif ayakta duruyor ve elinde çift namlulu hantal bir av tüfeği tutuyor. Trapper John, Johnny'nin gözlerinin önünde tüfeği yukarıya kaldırıyor, bir nebze bile ait olmadığı; bardaktan boşanırcasına, sicim gibi yağmur yağan renkli dünyaya, dışarıya doğru eğiliyor. Dudakları sırıtırken geri çekiliyor ve diş doktoru yüzü görmediği belli olan, eğri büğrü dişlerle dolu bir ağız çıkıyor ortaya. Bu hayal yaratığı, uzaklarda bir bataklıkta yaşayan, akraba evliliği kurbanı geri zekâlılar hakkında bir korku filminden fırlamış bir yaratığa benziyor.

Hayır, bu doğru değil, diye düşünüyor Johnny. Bu adam bir filmdeki bir şeye benziyor, doğru, ama bu o film değil.

"MARY!" diye bağırıyor, yanındaki Brad Josephson da ona katılıyor: "HEY, MARY, ARKANA DİKKAT ET!"

Ama Mary hiçbir şey görmüyor. Güderi gömlekli adam ateş açıyor. Üç defa ateş ediyor. Her atıştan sonra tüfeği hemen doldurup tekrar omzuna yerleştiriyor. Johnny'nin gördüğü kadarıyla, ilk atış hedefinden şaşıyor. İkinci atış Lumina'nın antenini tuzla buz ediyor. Üçüncü atış, Mary Jackson'ın kafasının sol tarafını uçuruyor. Kadın buna rağmen sendeleyerek arabasından uzaklaşıyor, Yaşlı Doktor'un evine doğru ilerliyor, bu arada boynundan aşağıya kanlar akıyor ve bluzunun sol tarafını kan içinde bırakıyor ve saçı da yağmurda kısa bir müddet yanıyor (Johnny bunu görüyor, her şeyi görüyor) ve kadın bir an için geriye, Johnny'ye doğru dönüyor. Kalan tek gözüyle bakıyor ona, bir yıldırım uzanıyor yukarıdan aşağıya ve bu gözü ateşle kavuruyor; hayatının son iki saniyesinde, kadının bedeninde elektrikten başka bir şey kalmamış gibi. Sonra, yüksek topuklu ayakkabılar içindeki ayaklarından biri burkulduğu için arkaya düşüyor. Gök gürültüsünün uğultusuna kuğu gibi dalarken saçlarındaki küçük alevler sönüyor, kafasıysa, iyi söndürülmemiş bir sigara gibi yanıyor. Billingsley'nin bahçesinde, üstünde

adı ve ev numarası yazan, seramikten yapılma Alman çoban köpeğinin yanına yığılıp düşüyor ve bacakları gevşeyip hafifçe birbirinden ayrıldığı anda, Johnny, feci ama hüzünlü, aynı zamanda da izah edilemez bir şey görüyor: ne olduğu kesin olan koyu renkli bir karaltı. Tuhaf da olsa, eski bir fıkranın esprili son cümlesi, kafasında bir neon reklam ışığı gibi beliriyor bir an: *Diğer ikisini tanımıyorum ama, ortadaki Willie Nelson'a benziyor.* Johnny, yağmurun ortasında bir kahkaha atıyor. Peter Jackson'ın muhasebeci olan karısı, az önce bir hayalet tarafından öldürüldü, bir minibüsten açılan ateş sonucu hayatını kaybetti, minibüsü kullanan da bir hayaletti (ABD üniformalı bir uzaylı hayaleti) ve kadın külot giymiyordu öldüğünde. Tüm bunlar hiç de komik değil, ama Johnny buna rağmen gülüyor. Belki de çığlık atmak yerine gülüyor. Çığlık atmaya başlarsa kendini durduramayacağından korkuyor.

Mavi minibüsün direksiyonundaki ışıltılı yaratık şimdi de ona doğru dönüyor, Johnny, sadece bir an yaratığın kendisine baktığını, kocaman badem gözleriyle kendisini işaretlediğini algılıyor. *Bu şeyi daha önce gördüğü* hissine kapılıyor, elbette delilik de olsa, müthiş kuvvetli bir his bu. Bu bakışma sadece bir an sürüyor, minibüs çoktan gitti.

Johnny, yaratığın kendisini gerçekten gördüğünü düşünüyor. *O maskeli şey (o kesin bir maskeydi) beni gördü, yerini ileride tekrar bulabilmek için kitabın sayfasını kıvırır gibi işaretledi beni.*

Av tüfeği iki defa daha ateşleniyor, Johnny bunun ne anlama geldiğini göremiyor önce, zira mavi minibüs görmesine engel oluyor. Fırtınanın gürültüsünün yanı sıra kırılan cam sesleri duyduğunu zannediyor, lakin hepsi bu. Minibüs şakır şakır, şiddetle yağan yağmurun içinde kaybolurken, Johnny, evinin garaj yolunda, paramparça olmuş pencerenin cam kırıkları arasında yerde ölü halde yatan David Carver'ı görüyor. Carver'ın karnının tam ortasında, içyağı görüntüsünde, lime lime olmuş beyaz etle çevrelenmiş kırmızı bir kan birikintisi var. Johnny, Carver'ın postane görevlisi olarak çalıştığı günlerin artık sona erdiğine, hele arabasını artık asla yıkayamayacağına hükmediyor.

Mavi minibüs hızla köşeye doğru ilerliyor. Oraya varınca da sağa, Bear Sokağı'na dönüyor. Minibüs, Johnny için hayal ürünü bir görüntü sanki.

Brad, "*Aman Tanrım, şuna bak!*" diye haykırarak sokağa fırlıyor.

"*Hayır Bradley!*" diye karısı elini ona doğru uzattığında artık çok geç. Sokağın aşağısından Reed ikizleri onlara doğru koşuyor.

Johnny, hissiz, titreyen bacaklarla caddeye doğru ilerliyor. Bir elini havaya kaldırdığında, parmak uçlarının bembeyaz kesildiğini ve kırıştığını fark ediyor (her şeyi görüyor, evet, ama *Yakınlaşmalar* filmindeki gibi uzaylı maskesi taşıyan bir herif, nasıl olur da insana *tanıdık* gelebilir

ki!) ve sular damlayan saçını gözlerinin önünden çekiyor. Koyu renkli bir aynada açık renkli bir çatlak gibi, bir şimşek gökyüzüne çentik atıyor, gök gürültüsü de hemen ardından geliyor. Ayakları spor ayakkabıların içinde su banyosu yapıyor, burnuna da nemli barut dumanı kokusu geliyor. On ya da yirmi saniye sonra dumanın yok olacağını, yere çarparak yağmur darbeleriyle yıkanıp gideceğini biliyor. Ama bu koku, Johnny'nin her şeyin sadece bir halüsinasyon olduğu *fikrine* kapılmasını engellemek istercesine henüz orada... Eski karısı Terry'nin "beyin spazmı" dediği şey gibi.

Evet, ayrıca Mary Jackson'ın cinsel organını, çok geride kalmış lise zamanlarında "sakallı midye" olarak da adlandırılan, dişi anatomisinin şiddetle arzulanan o kısmını görüyor. Johnny böyle düşünmek istemiyor –gördüğünü de görmek istemiyor, bu yüzden– lakin elinde değil. Aklının tüm sınırları kalkıyor artık, yazdığı zamanlardaki gibi (roman yazmayı bırakma nedenlerinden biri de bu, tek neden değil, ama önemli bir neden), algılama arttıkça zaman yavaşlar, ta ki insan kendini, insanların, sualtı balesi yapanların hareketleriyle düşüp öldüğü bir Sergio Leone filminde hissedinceye kadar.

Minik bebek Smitty, geliyor aklına ve telefondaki o sesi yine duyar. *Annenin memelerini ısırdığını gördüm*. Bu ses neden ona o tuhaf kostümlü adamı ve daha da tuhafı, badem gözlü uzaylı maskesini hatırlatıyor ki?

"Tanrı aşkına, neler oluyor burada?" diye soruyor yanından bir ses. Diğerleri David Carver'ın etrafındaydılar, ama Gary Soderson buraya, Doktor'un bahçesine gelmişti. Solgun yüzü ve sıska bedeniyle, orta evre kolera hastası görüntüsü var adamın. "Kahrolsun, Johnny! Onu görüyorum, bunu görüyorum, ama kadının... görmüyorum."

Johnny, "Aşağılık ayyaş, kapat çeneni," diyor. Sol tarafa baktığında, Reed ikizlerini ve annelerini, Kim Geller ve kızını, ayrıca hiç tanımadığı kızıl saçlı kızı görüyor. Yaralı takım arkadaşları etrafında toplanmış beyzbol oyuncuları gibi, David Carver'ın cesedinin başındalar. Gary'nin tel fırça gibi karısı da orada, ama o Gary'nin nerede olduğunu bulmuş ve Billingsley'nin evine doğru yönelmiş. Sonra, şimşekler çakıp gök gürlerken, Carverların kapısı sert bir şekilde açılıyor, Kirstie, eski bir korku romanındaki mürebbiye gibi, uçarcasına yağmura dalınca büyülenmiş gibi durup kalıyor Johnny.

Kendisinden bir şeyler okuması istenen aptal bir çocuk gibi, Gary, yavaş yavaş konuşuyor: "Sen bana ne dedin?" Ama Johnny'ye bakmıyor, Carverların çimlerinin üstündeki kalabalığa da bakmıyor, ölü kadının eteğinin açılmasıyla ortaya çıkan şeye dikiyor gözlerini ve onu

ilerde değerlendirmek üzere (ve muhtemelen anlatmak üzere) zihnine kaydediyor. Johnny aniden, dayanılmaz bir arzuya, adamın burnuna bir yumruk indirme arzusuna kapılıyor.

"Unut dediğim şeyi, sadece çeneni kapat. Çok ciddiyim," diyor. Sağ tarafa, sokağın aşağısına baktığında Collie Entragian'ın onlara doğru koşarak geldiğini görüyor. Ayaklarında pembe renkli plastik duş terlikleri var sanki. Arkasından da uzun saçlı, Johnny'nin daha önce hiç görmediği bir adam ve bakkaldaki yeni tezgâhtar kız –adı Cynthia– geliyor.

Ve onların arkasından da, vahşi bakışlı, James Dickey ve yeni güney eyaletleri yazarları konusunda uzman mahalle sakini, yaşlı Tom Billingsley'yi hızla geride bırakıp, Cynthia'ya yaklaşarak, geliyor.

"Babacığım!" Küçük bir kızın, perişan, insanın içine işleyen feryadı: Ellen Carver.

Brad Josephson sert tonda emir veriyor: "O çocukları uzaklaştırın buradan!" Tanrı onu korusun, ama Johnny o yöne bakmıyor bile. Peter Jackson geliyor, onların değil ama Peter'ın kesinlikle daha önce gördüğü, kendinden ve Gary Soderson'dan ziyade onun görmemesi gereken bir şey var. Bir İngilizce eğitmeni için bir bilmece, *böyle bir bilmece olmayabilir*, diye düşünüyor Johnny. Başka bir çılgın fıkranın esprili son cümlesi hızla geçiyor kafasından: *Hey beyefendi, tabelanız düştü!* Bu esprinin geçtiği rezil fıkrayı hatırlayamıyor aslında. Tekrar etrafına bakınıyor, Gary'den başka kimsenin Mary'ye bakmadığına emin oluyor. Daha fazla insanın orada olmaması uzun sürmeyecek bir mucize, kesinlikle. Yere eğiliyor, Mary'yi kalçasının üstüne döndürüyor –ölü haliyle ne kadar ağır olduğunu düşünüyor, aman Tanrım, ne kadar *ağır*– ve kadının bacakları kapanıyor. Yağmurun bir mezar taşından aşağıya yağması gibi, beyaz uyluğunun birinden sular aşağıya akıyor. Gary, kadının eteğini örtüyor, bu esnada kasıtlı olarak yokuştan yukarı doğru yürüyen insanlara sırtını dönüyor. Peter'ın bağırdığını duyuyor o anda: "Mary? *Mary*?" Burnu çite dayalı duran Lumina'yı, Mary'nin arabasını, elbette görüyor Peter.

"Neden..." diye başlıyor Gary, ama Johnny kendisine öfkeyle bakınca susuyor.

"Bir kelime daha edersen, pestilini çıkarırım. Şaka yapmıyorum!" diyor Johnny.

Gary bir an için boş boş bakıyor –adeta salak salak– sonra, anladığına dair bir nevi aptalca bir ışık yayılıyor yüzüne, ardından da sahte bir ciddiyet ifadesi. Neyse, yine de ağzına fermuar çekiyormuş gibi bir hareket yapıyor, iyi bir şey! Uzun vadede Gary mutlaka konuşacaktır, ama uzun vade Johnny Marinville'i hayatı boyunca hiç bu anki kadar ilgilendirmemişti.

Johnny başını Carverların evine doğru çevirdiğinde Dave Reed'in, Carverların kızını eve taşıdığını görüyor. Kız bağırıp çağırıyor, bacaklarını iki yana açarak tepiniyor. *Pasta* Carver ise, tıpkı Johnny'nin yıllar önce (ama barut dumanı kokusu hâlâ havada olduğu için, sanki çok zaman geçmemiş gibi) Vietnam köylerinde gördüğü kadınlar gibi, dizlerinin üstüne çökmüş inliyor. Kollarını ölü adamın boynuna dolamış, David'in kafası korkunç bir şekilde sağa sola sallanıyor. Daha da kötüsü, annesinin yanında duran küçük oğlan Ralphie: Normal olarak kıpırdak, yorulmak bilmeyen yaygaracı, en yüce ufaklık, şimdi mumdan yapılma bir oyuncak gibi durmuş, bu yağmurda eriyormuş gibi görünen suratıyla, ölü babasını seyrediyor. Kimse onu oradan alıp götürmüyor, çünkü bu sefer gürültü yapan ablası, ama oğlanın da oradan uzaklaştırılması lazım.

Johnny, "Jim" diyerek, bağırmadan konuşabilmek için, Mary'nin arabasının arka tarafına, diğer Reed ikizine doğru gidiyor. Delikanlı, başını ölü adamdan ve feryat eden kadından çevirerek Johnny'ye bakıyor. Suratında sersem bir ifade var.

"Jim, küçük Ralphie'yi eve sok. Burada kalmaması lazım."

Jim başıyla onaylıyor, küçük oğlanı kaptığı gibi yaya yolunda ilerliyor. Johnny'nin, ciyaklayarak itiraz edeceğini –Ralphie Carver, altı yaşındayken bile günün birinde tüm dünyaya hükmedeceğinin kaderi olduğunu biliyordu– düşündüğü oğlan, oyuncak bebek gibi kocaman, sabit bakan gözlerle genç Jim'in kollarında sallanıyor. Çocuklukta yaşanan travmaların hayatı etkilediği görüşünün, gelişmekte oldukları yıllarda çok fazla Moody Blues plakları dinlemiş olan neslin yetişkinleri tarafından çok fazla abartıldığını düşünüyor, ama böylesine bir olayda durum farklı olmalı. Çimlerde ölü yatan babasının ve yağmurda onun yanına diz çökmüş, annesinin ellerini adamın ensesinin altında kavuşturarak onu uyandırabilecekmiş gibi durmadan babasının adını haykırdığı bu görüntünün Ralphie Carver'ın davranışlarını belirleyen faktör olmaktan çıkmasının uzun zaman alacağını düşünüyor Johnny.

Johnny, Kirsten'ı ölünün yanından uzaklaştırıp uçaklaştırmamayı geçiriyor aklından –er geç yapılmalıdır bu– ama o müdahale edemeden, Collie Entragian, hemen arkasında E-Z Stop'daki tezgâhtar kızla birlikte Billingsley'nin evine varıyor. Kız, nefes nefese yürüyen uzun saçlı adamı solluyor. *Rock'n'roll* saçları yüzünden uzaktan genç gibi görünen adam aslında o kadar genç biri değil. Johnny en çok Josephsonlara hayran. Carverların evlerinin garaj yolunun başında, el ele duruyorlar, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, aynı Hansel ve Gretel'in Spike Lee versiyonu gibi görünüyorlar. Marielle Soderson, Johnny'nin arkasından geçerek Billingsley'nin çimlerinde duran kocasının yanına

gidiyor. *Eğer Brad ve Belinda Josephson, Spike Lee'nin yeni genel izleyici kitlesi versiyonunda oynarsa, Marielle de cadı rolünü oynayabilir,* diye geçiriyor aklından Johnny...

Bir Agatha Christie romanının son bölümü gibi, diye düşünüyor, *Bayan Marple ya da Hercule Poirot'ın her şeyi, hatta katilin seks sonrası, kapısı kilitli yataklı vagon kompartımanından nasıl kaçabildiğini bile açıkladığı bölüm gibi. Henüz işte olan Frank Geller ve Jack Reed dışında hepimiz buradayız. Tam bir sokak eğlencesi!*

Ama Johnny durumun tam da öyle olmadığını fark ediyor. Audrey Wyler ve yeğeni burada yok. Onların yokluğu dikkatini çekince, kafasında bir ampul yanar gibi oluyor. Aniden bir şey hatırlıyor –*soğuk algınlığı geçiren bir çocuğun sesi*, diye düşünmüştü– ama o, bu hatırlamanın hangi bağlamda olduğunu anlamak isterken (*nedense bir ilinti var gibi*, diye düşünüyor), Collie Entragian Mary'nin arabasına geliyor ve onu sırılsıklam bir elle omzundan öyle bir kavrıyor ki, Johnny'nin canı acıyor. Bakışlarını Johnny'den Carverların evine çeviriyor.

Ne, *iki* mi? Nasıl olur, *aman Tanrım!*

Bay Entragian... Collie... Sakin konuşmaya ve yüzünü buruşturmamaya özen gösteriyor. "Omzumu kırıyordun."

"Ah, pardon. Ama..." Bakışları, vurularak öldürülmüş olan kadın ile kanın filiz gibi kıvrılarak beyaz, besili kalçalarından aktığı, vurularak öldürülmüş olan adam David Carver arasında gidip geliyor. Entragian, hangisine bakacağına karar veremez durumda, bu yüzden de tenis oyunu izleyen bir adama benziyor hali.

Johnny, "Gömleğin," diyor ve bunun, bir konuşmaya başlamak için ne kadar umutsuzca bir girişim olduğunu düşünüyor. "Gömleğini giymeyi unutmuşsun."

Collie, "Tıraş oluyordum," diye karşılık verirken kısa, sırılsıklam saçlarını düzeltiyor. Bu hareket, şaşkınlığı geride bırakmış ve neredeyse tamamen karışmış bir aklın net ifadesi ve başka türlü ifade edilemezdi muhtemelen. Johnny bunu tuhaf bir şekilde sempatik buluyor. "Bay Marinville, burada neler olduğu hakkında birazcık olsun bilgin var mı?"

Johnny hayır anlamında başını sallıyor. O sadece, ne olduysa artık bittiğini ümit ediyor.

Sonra Peter geliyor, karısının Billingsley'nin seramik çoban köpeğinin önünde yattığını görünce hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Bu ses, Johnny'nin ıslak kollarında tüylerinin yeniden ürpermesine neden oluyor. *Pasta* Carver'ın kocasının yanında dizlerinin üstüne çökmesi gibi, Peter da karısının yanında dizlerinin üstüne bırakıyor kendini. Tanrım, Johnny

Marinville'in yine eski kozmik Vietnam-Blues krizi mi tuttu nedir? Şimdi sadece film müziği olarak "Purple Haze" çalması için Hendrix eksik.

Peter karısına sarılıyor, Johnny de, Gary'nin hayranlık dolu sabit bir bakışla bunu izlediğini ve Peter'ın karısının cansız bedenini kollarında döndürmesini beklediğini görüyor. Johnny, Soderson'ın düşüncelerini, sanki renkli bir kâğıt şerit üzerinde yazılı olarak alnından geçiyorlarmış gibi okuyabiliyor: *Peter bu duruma ne anlam verecek? Karısını çevirip de bacakları birbirinden ayrıldığı zaman ve onun gördüğünü o da gördüğünde*, ne düşünecek? *Ya da bu belki hiç de yadırganacak bir şey değil, belki kadın hep böyle geziyordu.*

"MARY!" diye haykırıyor Peter. Kadını çevirmiyor (Tanrı'ya küçük lütufları için şükürler olsun) ama kadının üst bedenini kaldırıyor ve onu oturur pozisyona getiriyor. Kadının kafasının halini görünce, yani yüzünün yarısının gitmiş, saçlarının yarısının yanmış olduğunu görünce, tekrar bir çığlık atıyor. Bu sefer söz yok, telaffuz edilen ses yok, sadece şaşkınlık dolu bir keder feryadı bu.

Yaşlı Doktor, "Peter..." diye söze başladığında, yağmurdan aşağıya doğru uzanan uzun bir elektrik mızrağı göğü yarıyor. Johnny birden dönüyor, gözü kamaşıyor, ama buna rağmen görmesinde hiç sorun yok (evet, evet, kesinlikle). Daha şimşeğin ışığı zayıflamaya bile başlamadan, gök gürlemesi sokağı boydan boya yırtıyor, bu öyle bir gürleme ki Johnny, başının iki yanına şaplak vurulmuş hissine kapılıyor. Polisle Jacksonların evi arasındaki Hobartların boş evine yıldırım düştüğünü görüyor. Yıldırım, William Hobart'ın geçen sene, sorunları başlamadan ve evi satmaya karar vermeden önce yaptırdığı dekoratif bacayı yerle bir ediyor, padavra ile kaplanmış çatıyı da tutuşturuyor. Gök gürültüsü henüz onları dövmekten vazgeçmemişken, Johnny yanık kokusunu daha burnunda ozon olarak tanımlama fırsatını bulamadan, boş evin tepesinde alevlerden bir taç oluşuyor çoktan. Şiddetli yağmurda alev alev yanıyor, bir optik yanılsama gibi.

"Kahretsin!" diyor Jim Reed. Kollarında küçük Ralphie'yle Carverların evinin garaj yolunda dikiliyor Jim. Johnny, çocuğun tekrar başparmağını emmeye başladığını görüyor. Ralphie (yani, Johnny'nin yanı sıra) yanan eve artık bakmayan tek kişi, yokuş yukarı bakıyor ve o anda Johnny, çocuğun gözlerinin gittikçe büyüdüğünü fark ediyor. Ralphie parmağını ağzından çıkarıp korkuyla bağırmaya başlamadan önce, Johnny net olarak iki kelime duyuyor ve bu kelimeler ona yine ürkütücü ve çıldırtıcı bir biçimde tanıdık geliyor. Bunları sanki bir rüyada duymuş gibidir.

"Rüya Kurucu," diyor küçük çocuk.

Sonra da, bu kelimeler sihirliymişcesine, çocuğun o doğal olmayan, mum gibi ataletli hali yok oluyor. Korkuyla çığlık atmaya ve genç Jim Reed'in kollarında oradan oraya dönmeye başlıyor. Jim şaşırarak çocuğu kollarından düşürüyor, çocuk poposunun üstüne düşüyor. *Çok canı yanmış olmalı*, diye düşünüyor, tam o sırada o yöne yürüyen Johnny, ama çocukta hiçbir acı işareti yok, sadece korktuğu belli. Hâlâ fal taşı gibi açılmış gözlerini sokağın üst kısmına dikiyor, aynı zamanda da oturduğu yerde, poposunun üstünde evin içine doğru kayarken, kendini kaybetmiş gibi tepiniyor.

Carverların evlerinin garaj yolunun kenarında duran Johnny, arkasına döndüğünde, Bear Sokağı'ndan aşağıya doğru iki minibüsün daha döndüğünü görüyor. İlki bonbon pembesi renginde ve öyle *aerodinamik* bir şekli var ki, koyu renkli camlarıyla, Johnny onu dev bir *Good & Plenty Bonbon*'a benzetiyor. Tepesinde, kalp şeklinde bir radar anteni var. Başka zaman böyle bir şey sevimli görünebilir, ama şimdi tuhaf görünüyor. Kıvrımlı, *aerodinamik* şekiller, *Good & Plenty Bonbon* minibüsünün her iki tarafında da çıkıntılar oluşturmuş. Bunlar, yüzgeç ya da güdük kanatlara benziyor.

Bu aracın –bu bir Rüya Kurucu ya da değil– arkasından, kabarık ve koyu renge boyanmış ön camı ve tepesinde, yine siyah renkli zehirli mantar şeklinde bir kutu olan uzun, siyah bir araç daha geliyor. Bu abanoz renkli kâbus, zoraki maskelenmiş olan Nazi SS sembolüne benzeyen zikzak şeklinde kabartma krom oklarla süslenmiş.

Araçlar, motorları uğultulu ve döngüsel bir sesle hırıldarken hızlanmaya başlıyorlar.

Pembe aracın sol tarafında, büyük bir pencere, gözün irisi gibi açılıyor. Lokomotife dönüşmeye çalışan bir cenaze arabası gibi görünen siyah minibüsün tepesinde, zehirli mantarın yanı arkaya doğru kayınca, av tüfekli iki şekil meydana çıkıyor. Bunlardan biri, sakallı bir insan. Tıpkı mavi minibüsü kullanan uzaylı gibi, bir iç savaş üniformasının nişanlarını taşıyor sanki. Onun yanındaki şeyin üstündeyse tamamen farklı bir üniforma var: siyah, dik yakalı ve gümüş düğmeli. Üniformanın, siyah ve krom minibüs gibi biraz Nazi havası var, fakat Johnny'nin dikkatini çeken ve uyarı çığlığı atamayacak kadar ses tellerini donduran şey bu olmuyor.

Dik yakanın üstü sadece karanlık gibi. Pembe ve kapkara minibüslerdeki yaratıklar ateş açmadan bir saniye önce, Johnny, adamın yüzünün olmadığını düşünüyor. Adamın yüzü yok, o şeyde yüz diye bir şey yok.

Her şeyi gören Johnny Marinville, ölmüş olabileceğini, bulunduğu yerin cehennem olabileceğini geçiriyor aklından.

Ohio, Wentworth'lu Audrey Wyler'ın, Plainview, New York'lu Janice Conroy'a 18 Ağustos 1994 tarihli mektubu:

Sevgili Janice,

Telefonun için çok teşekkürler. Elbette baş sağlığı kartı için de teşekkür ederim, ama dün akşam sesini duymak bana ne kadar iyi geldi hiç tahmin edemezsin, sıcak bir günde bir yudum soğuk su içmek gibi. Belki de, tımarhanede yatan biri için, aklı başında bir ses gibiydi demek istiyorum.

Telefonda söylediğim şeylerin arasında, senin için anlam ifade eden bir şey var mıydı? Ben tam hatırlamıyorum, orası kesin. Kafam darmadağın –o bir zamanlar üniversite yıllarımızda dediğimiz gibi "siktir et"– ama sadece birkaç günden beri, Herb deli gibi, elinden geldiğince yardım ettiği halde, dünya bana kocaman bir karmaşa gibi geliyor. Bill'in arkadaşı Joe Calabrese telefon edip, erkek kardeşim, karısı ve en büyük iki çocuklarının, yanlarından geçen bir araçtan, av tüfeğinden çıkan kurşunlarla öldürüldüklerini söylediği zaman başladı her şey. Şahsen hiç tanımadığım adam ağlıyordu, anlaşılması zordu ve olaydan çok fazla etkilendiği için diplomatik olamıyordu. Durmadan, çok utandığını söyleyip durdu ve sonunda benim onu teselli etmem gerekti, devamlı kafamdan şunlar geçiyordu: "Bu bir yanlışlık olmalı, Bill ölmüş olamaz, kardeşim ona ihtiyacım olduğu müddetçe yaşayacak sanıyordum." Hâlâ geceleri uyanıyor ve düşünüyorum: "Bill olamaz, bu aptalca bir yanlışlık, o Bill olamaz." Hatırladığım kadarıyla, bütün hayatım boyunca sadece bir kere böylesine çılgın bir şey yaşamıştım: herkes aynı zamanda grip olduğunda.

Herb ve ben, Seth'i almak için San José'ye uçtuk, sonra da cenazelerle birlikte uçakla Toledo'ya geri geldik. Onları uçağın bagaj bölümüne koyuyorlar, biliyor muydun bunu? Ben de bilmiyordum. Aslında bilmek de istemiyordum.

Cenaze töreni hayatımda yaşadığım en kötü olaylardan biriydi –herhalde en kötüsü, o dört tabut, erkek kardeşim, yengem, kız ve erkek yeğenimlerim önce kilisede, sonra da mezarlıkta, açık mezarların üstündeki o iğrenç krom rayların üstüne yerleştirilmiş, yan yana duruyorlardı. Saçma sapan bir şey duymak ister misin? Tüm cenaze töreni boyunca, hep Jamaika'da geçirdiğim balayı aklıma geldi. Orada, caddelerde hız kesici tümsekler vardır, bunlara uyuyan polis derler. Ve her nedense, tabutlar hakkında uyuyan polis olarak düşün-

meye başladım. Evet, ben sana deli olduğumu söylemiştim, öyle değil mi? 1994 yılının Ohio Valium kraliçesi, o benim işte.

Cenaze töreninde kilise tıklım tıklımdı –Bill ve June'un bir sürü arkadaşı vardı–, herkes yüksek sesle ağlıyordu. Elbette küçük Seth dışında herkes, o ağlayamıyor. Ya da ağlamıyor. Kim bilir? O sadece iki oyuncağıyla –pembe bir minibüs, ona "Rüya Kurucu" diyor ve onunla ilgili bir aksiyon figürü, kızıl saçlı, seksi küçük bir kız, adı Cassandra Styles– Herb ile aramızda oturdu. Bu oyuncaklar, adı MotoKopslar 2200 olan bir televizyon dizisinden ve bu lanet olası MotoKopların minibüslerinin (pardon, MotoKopların Güç Vagonlarının) isimleri, Seth'in söylediği çok az şeyden bazıları, hem de bu isimleri telaffuz ettiğinde anlaşılıyor "Donuts, al bana" ve "Seth lazımlığa gidiyor" da diyor, bunun anlamı ise, onunla tuvalete gitmek istediği, Eğitimli, ama son derece acayip tuvalet alışkanlıkları var.

Umarım ki, ayinin, ailesinin tümünün öldüğü ve onları ebediyen kaybettiği anlamına geldiğini anlamamıştır. Herb, onun bunu bilmediğinden emin (Küçük oğlan kendisinin bile nerede olduğunu bilmiyor, diyor Herb), ama ben bundan pek emin değilim. Otizmin çetrefilli yönü de bu işte, öyle değil mi? İnsan bir şeyi asla tam olarak bilmiyor, hep tahminde bulunuyor; otistikler yayın yapıyorlar ama Tanrı onlara akım kesici aleti olan bir telefon bağlamış, bu yüzden alıcı kısımdan, anlaşılmayan kem kümden başka bir şey çıkmıyor.

Şunu söyleyeyim, son haftalarda, Herb Wyler'ın yeni bir yönü bende saygı uyandırdı. Uçaktan tut da, Columbus Dispatch ve Toledo Blade'deki ölüm ilanlarına kadar HER ŞEYİ o organize etti, ayrıca hiç gıkı çıkmadan, Seth'i evine aldı, bakımını üstlendi –sadece yetim bir çocuk değil, otistik bir yetim o–, yani, demek istiyorum ki, bu şaşırtıcı mı, yoksa sadece bana mı şaşırtıcı geliyor? Bence şaşırtıcı. Ve göründüğü kadarıyla Herb bu zavallı çocuğu gerçekten seviyor. Bazen, çocuğa baktığında, yüzünde hakikaten endişeli bir ifade oluşuyor, bu kuvvetli bir sevgi bile olabilir. En azından ilk işaretleri.

Seth gibi bir çocuğun sevgisini ne kadar az gösterebileceği düşünüldüğünde, böyle bir yaklaşımı daha da kayda değer buluyorum. Seth, genellikle, dışarıda, üstünde MotoKoplar 2200 külotundan başka bir şey olmadan (yemek kutusu da yanında), Herb'ün Toledo'dan dönüşümüzden hemen sonra yaptığı kum havuzunun içinde kendi dünyasında, büyük erkek çocuk görünümünde bir kuru üzüm gibi oturuyor öylece, bu esnada o anlamsız kelimelerini tane tane söyleyip duruyor, minibüsleri ve onlara ait aksiyon figürlerle, özellikle de mavi şortlu kızıl saçlı seksi kızla oynuyor. Bu oyuncaklar beni biraz huzur-

suz ediyor zira onların nereden geldiğinden emin değilim Jan. Eğer, artık kafayı yemiş olduğumdan hâlâ kuşku duymuyorsan, herhalde bu cümlelerim seni nihayet ikna edecektir. Bill ve June'u Toledo'da son ziyaretimde, yüzde yüz eminim ki, Seth'in bu kadar pahalı oyuncakları yoktu (Toys R Us'da fiyatlara baktım, bu MotoKops şeyleri ÇOK pahalı), emin olabilirsin. Ayrıca, Bill ve Junie bu tür oyuncakları onaylamazlardı. Onlar, Yıldız Savaşları oyuncaklarını değil de daha ziyade Taş Devri ailesinden Barney tarzı oyuncaklar alırlardı, çocuklara da bunlardan gına gelmişti. Zavallı küçük Seth'in bunu bana ifşa edemeyeceği kesin, neyse zaten herhalde mühim de değil. Cumartesi sabahları gösterilen çizgi film dizisini onunla beraber izliyorum, sadece bundan dolayı minibüslerin ve onlara ait figürlerin isimlerini biliyorum. Kötülerin de kötüsü Yüzü Olmayan, très tüyler ürpertici.

Jan, o çok garip (Seth'ten bahsediyorum, Yüzü Olmayan'dan değil, hahaha). Herb'ün bunu benim kadar algılayıp algılamadığını bilmiyorum, ama, bir şeyler hissettiğini biliyorum. Bazen Seth'e baktığımda, bakışlarının üstümde olduğunu fark edince (gözleri o kadar koyu kahverengi ki, bazen gerçekten siyah gibi görünüyorlar), sanki birisi omurgamı ksilofon olarak kullanıyormuş gibi müthiş titriyorum. Bundan başka, Seth bizde yaşadığından beri birkaç tuhaf şey daha oldu. Gülme ama, bazen televizyonda yayınlanan, Herb'ün hep 'psiko-reality programları' diye adlandırdığı hayalet vakalarına benzeyen bir dizi olay yaşadık. Raflardan düşen bardaklar, ortada bir neden yokken paramparça olan iki pencere ve bazen geceleri Seth'in kum havuzunda beliren tuhaf kıvrımlı şekiller. Kumda oluşan garip, gerçeküstü tablolar gibi. Bir dahaki sefere sana birkaç polaroid fotoğraf göndereyim mektubumla, aklıma gelirse. Senden başka kimseye anlatmam bunları Jan, inan bana. Şükürler olsun ki seni tanıyorum ve senin anlama isteğine, meraklı oluşuna ve ketumluğuna güveniyorum...

Genellikle Seth sorun yaratmıyor. Onunla yaşayınca insanı tek sinir eden şey nefes alışı! Derinden ve şapır şupur çekiyor içine havayı, hep o devamlı kocaman açık duran, neredeyse göğsüne kadar sarkan ağzından nefes alıyor. Bu haliyle, köyün delisi gibi görünüyor, oysa, sorunlarına rağmen deli değil. Karşıda oturan Bay Marinville dün kendi yaptığı muzlu pastasıyla geldi bize, (bir zamanlar, öz kızıyla ilişkisi olan bir adam hakkında bir kitap yazmış ve kitaba bir de 'Haz' adını vermiş birisi olarak son derece sevecen bir insan) ve Bonanza izlemek için kum havuzunda oynamaya ara vermiş olan Seth'le biraz

zaman geçirdi. Hatırlar mısın? TNT, hafta içi her gün, öğleden sonraları tekrarını gösteriyor (buna Ponderosa Öğle Sonrası Partisi diyorlar, ne şeker değil mi?) ve Seth bu diziye bayılıyor. Başladığı zaman hemen "wessern, wessern" diyor. Kendisine Johnny denmesini yeğleyen Bay Marinville, bizimle uzunca bir müddet televizyon seyretti, eski dostlar gibi, muzlu pasta yedik, çikolatalı süt içtik ve ben Seth sulu nefes alıyor diye özür dileyince (tabii ki özellikle bu nefes alış tarzı beni delirttiği için), Marinville sadece güldü ve geniz eti konusunda Seth'in elinden bir şey gelemeyeceğini söyledi. Ben geniz etinin ne olduğunu bile bilmiyorum, ama galiba Seth'inkilere bir baktırmak lazım. Şükür ki Blue ikizleri var, Cross ve Shield sağlık sigortası.

Kafama takılan bir şey var, bunun için, erkek kardeşimin ölümünden kısa bir zaman önce Carson City'den yolladığı kartpostalın fotokopisini gönderiyorum sana. O kartta, Seth ile ilgili bir aşama kaydettiklerini yazıyor, şaşırtıcı bir aşama diye ifade etmiş aslında. Büyük harfler, bir sürü ünlem işareti. Sen de gör. Elbette meraklandım, bir dahaki telefonlaşmamızda kendisine ne oldu diye sordum. 27 ya da 28 Temmuz'du, o gün onunla son kez konuştum. Tepkisi çok garipti, hiç Bill'in tarzı olmayan bir tepkiydi. Uzun bir sessizlik, ardından da tuhaf, yapmacık bir kahkaha, "ha-ha-ha", böyle yazılabilir, ama gerçek bir kahkaha sesi nadiren böyle gelir kulağa, ancak can sıkıcı kokteyl partilerinde... Ben, kardeşimin hayatı boyunca böyle güldüğüne asla tanık olmamıştım. "Hmmm, Aud, ben bu konuda galiba biraz aşırı tepki gösterdim."

Konu hakkında daha fazla konuşmak istemedi, ama ben zorlayınca, Rocky Dağları'nı görmek için Colorado'da ilerlediklerinde Seth'in daha canlandığını, ailesinin daha farkına vardığını söyledi. "Kovboy filmlerini ve televizyon dizilerini her zaman ne kadar çok sevdiğini biliyorsun," dedi, bunu o zamanlar bilmiyordum ama bugün çok iyi biliyorum. Genç Seth Garin, kovboylara, kovalamacalara ve geçitten geçerken yol kesmelere bayılıyor. Seth'in muhtemelen bütün bu arabalar ve karavanlar yüzünden, gerçek vahşi batıda bulunmadıklarını bildiğini, ama manzaranın onu yine de heyecanlandırdığını söyledi Bill.

Eğer komik ve anlaşılması güç konuşmamış, normalden tamamen farklı olmamış olsaydı, bu cevabıyla yetinecektim. İnsan akrabalarını tanıyor, doğru değil mi? Ya da en azından tanıdığını sanıyor. Ve Bill her zaman dışadönük ve çoşkulu veya içedönük ve sessiz biriydi. İkisinin ortası değildi pek. Oysa bu telefon konuşmasında sanki sırf ikisinin ortasında gibiydi. Bu yüzden, normal şartlarda yapmayaca-

ğım bir şeyi yaptım, kendime sorular sordum durdum. Şaşırtıcı bir aşama, belli bir olaydan sonra gerçekleşmiş gibi geldi bana. Evet, Bill ne demişti, Las Vegas'ın kuzeyindeki az sayıdaki büyükçe kentten biri olan Ely'den çok fazla uzakta olmayan bir yerde gerçekten belli bir şey olmuş. Desperation adında bir köyü (itiraf etmeliyim ki, oralarda çekici isimler var, insanda oraya gitme arzusu uyandırıyor) gösteren yol tabelasını biraz geçtikten sonra Seth "adeta füttürmüş". Bill durumu böyle ifade etti. Otoyol ücreti alınmayan 50 numaralı otoyolda giderlerken sol taraflarında, otoyolun güneyinde topraktan dev bir tümsek görmüşler.

Bill bu tümseği ilginç bulmuş, ama o kadar. Lakin Seth, o yöne bakıp da tümseği görünce coşmuş. Kollarını kürek çeker gibi hareket ettirmeye ve o kendine has dilinde zırvalamaya başlamış. Onun konuşması, sanki birisi bir kaseti geriye doğru çalıyor gibi bir his uyandırıyor bende.

Bill, June ve diğer iki büyük çocuk, Seth heyecanlanıp da saçmaladığında, ki bu nadir olur, ama hiç olmamış değildir, her zaman ilgilendikleri –ilgilenirlerdi– gibi onunla ilgilenmişler. Yani, şöyle: Evet, Seth, elbette Seth, bu gerçekten heyecan verici, Seth. Ve onlar böyle konuşurken, tümsek gittikçe daha da arkalarında kalmış. Seth sonunda –düşünebiliyor musun?– net bir şekilde konuşuvermiş, hem de öyle ne söylediği belirsiz bir şekilde değil, normal konuşmuş. Gerçekten konuşmuş ve şöyle demiş: "Dur babacığım, geri git, Seth dağı görmek istiyor, Seth Hoss ve Little Joe'yu görmek istiyor." Belki hatırlamıyorsundur, Hoss ve Little Joe, Bonanza'nın iki ana karakteri.

Bill'in dediğine göre, bunlar, Seth'in daha önce tüm hayatında bir araya getirdiği kelimelerden daha hakiki kelimelermiş ve Seth'le bu kadar zamandır beraber olduğum için, onun birdenbire bu kadar çok şeyi anlaşılır bir dilde söylemiş olmasının oldukça alışılmamış geldiğine ben de ikna oldum. Fakat... Şaşırtıcı aşama? Kabalık etmek istemiyorum ama bu olan Lincoln'un Gettysburg Address'i değildi, değil mi? O zaman birbiriyle bağdaştıramadım ve bugün de hâlâ bağdaştıramıyorum. Bu kartpostalda, Bill her an patlayabilirmiş gibi bir etki bırakıyor. Telefonda ise sesi, Ceset Yiyicilerin İstilası filmindeki mekanik insanlardan birinin sesine benziyordu. Ha, bir şey daha var. Kartpostalda, sanki tüm olan biteni anlatmayı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi, "devamı daha sonra." yazıyor ama telefonda konuşurken de, kelimenin tam anlamıyla, ağzından iple çektim lafı. Tuhaf!

Bu olaydan sonra, oğullarının dilsiz olduğunu sanan çiftle ilgili fıkra gelmiş Bill'in aklına. Çocuk altı yaşına geldiğinde, bir gün sofra-

da otururlarken aniden konuşuvermiş. "Anne, bir mısır daha alabilir miyim?" Anne baba derhal çocuğa yüklenip, neden o güne kadar tek kelime bile etmediğini sorduklarında, "Konuşmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu ki!" diye cevaplamış çocuk. Bill bana bu fıkrayı (daha önce duymuştum, galiba, çok eskiden, Orleans Bakiresini odun yığını üstünde diri diri yaktıkları zaman) anlattı ve tekrar o yapmacık kokteyl partisi kahkahasını patlattı: Ha-ha-ha. Konuyu bu şekilde tamamen kapatmış oldu. Ama benim için kapanmamıştı konu.

"Peki, ona sordun mu, Bill?" diye sordum.

"Neyi sordum mu?" dedi.

"Neden daha önce hiç konuşmadığını."

"Ama, o zaten konuşuyor."

"Ama, böyle değil. Öyle konuşmuyor ki, o yüzden sen bana bu heyecan dolu kartı gönderdin, doğru değil mi?" O anda gerçekten kızmaya başlamıştım ona. Neden olduğunu bilmiyorum, ama kızıyordum işte. "Daha önce neden hiçbir zaman on beş yirmi kelimeyi ardı ardına ekleyip de anlaşılır bir dille telaffuz etmediğini sordun mu ona?"

"Hımm, hayır," dedi. "Sormadım."

"Peki sonra geri gittiniz mi? Ponderosa Çiftliği'ni falan arayabilsin diye onu Desperation'a götürdünüz mü?"

"Gerçekten yapamadık bunu Aud," dedi yine uzunca sessizliklerden birinden sonra. Sanki bir satranç bilgisayarının, zor bir hamle karşısında yapacağı hamleyi beklemek gibi bir şeydi bu. Hakikaten çok sevdiğim ve ömrüm boyunca özleyeceğim kardeşim hakkında böyle konuşmak hoşuma gitmiyor, ama sana son konuşmamızın ne kadar garip olduğunu anlatmak istiyorum. Gerçeği söylemem gerekirse, kardeşimle konuşuyor gibi değildim sanki. Ne kadar isterdim bu duyguyu açıklayabilmeyi ama beceremiyorum.

"Yapamamışsınız, bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Yapamadık demek, yapamadık demektir" dedi. Galiba bana biraz kızmıştı, ama umurumda değildi; neyse, yine eski haline dönmüşe benziyordu biraz. "Hava kararmadan Carson City'e varmak istiyordum, Seth öyle heyecanlandığı zaman, geri dönüp de o küçük köye gitseydik, sonra karanlığa kalacaktık. 50 numaralı otoyolun, karanlık çöktükten sonra korkutucu olabileceği konusunda herkes uyardı beni, ben de ailemi tehlikeye sokmak istemedim." Sanki Nevada'nın ortasından değil de Gobi Çölü'nden geçecekti!

Hepsi bu kadar. Biraz daha sohbet ettik, sonra: "Bebeğim, hiçbir şeyi takma kafana," dedi her zamanki gibi ve bunlar ondan duymuş

olacağım son sözler... En azından bu dünyada. "Takma kafana bebeğim," dedi ve sonra oralarda gezen aşağılık bir herifin namlusunun altında kaybolup gitti. Seth'in dışında hepsi kaybolup gitti. Polis bugüne kadar, olayda kullanılan silahların çapını bile tespit edemedi. Söylemiş miydim sana? Kitaplarla ve filmlerle karşılaştırırsan hayat daha natamam! Berbat bir salata gibi!

Ama bu son konuşma aklımdan hiç çıkmayacak. Daha ziyade o aptal kokteyl parti kahkahasına takılıyorum. Bill –benim Bill'im– hayatında hiç öyle kahkaha atmamıştı.

Aslında, Bill'in ruh sağlığının pek iyi olmadığını fark eden sırf ben değildim. Ziyaret ettikleri arkadaşı Joe, Seth'in dışında bütün ailenin biraz tuhaflaşmış olduğunu söyledi. Cenaze şirketinde, Herb cenaze nakli formlarını doldururken ben Joe'yla sohbet ettim. Joe, acaba bir virüse ya da gribe yakalanmış olabileceklerini düşünmüş durmuş. "Küçük oğlanın dışında," dedi. "O enerji doluydu, hep dışarıda kum havuzunda oyuncaklarıyla oynadı."

Tamam, bu kadar yeter, muhtemelen gereğinden çok fazla yazdım. Ama bütün bu yazdıklarımı iyice düşün, tamam mı? Hayal dolu gri hücrelerini faaliyete geçir, zira bu konu gerçekten çok kafama takılıyor! Herb ile bunları konuşmamın hiç anlamı yok. O buna, "yeri değiştirilmiş elem," diyor. Acaba karşı komşu Marinville ile mi konuşsam diye düşündüm –oldukça sevecen ve duyarlı birine benziyor–, ama kendisini o kadar da iyi tanımıyorum. Bu durumda, o kişi sen olmalısın. Anlıyorsun, değil mi?

Seni seviyorum Janni'ciğim. Özlüyorum seni. Ve bazen, özellikle son zamanlarda, yine genç olsaydık ve hayatın bizlere dağıttığı kötü kartlar, daha destenin çok altlarında olsaydı diyorum. Üniversitedeyken sonsuza dek yaşayacağımızı düşünürdük, hatırlıyor musun, sadece aptal reglimiz bizi gafil avlardı.

Artık mektubu sonlandırmam lazım, yoksa yine ağlamaya başlayacağım.

Xxx (ve daha tonlarcası)
Aud

– Beşinci Bölüm –

1

O öğleden sonra dünya, iple bağlı bir kova gibi ipinin kopmasıyla cehenneme düşmeden önce, Collie Entragian, çıplak göğsüyle banyoda aynanın önünde dururken, üç önemli karar almıştı. Bunların ilki, hafta içi tıraş olmadan ortalıkta dolaşmamaktı. İkincisi, en azından hayatına biraz olsun yön verinceye kadar içkiyi bırakmaktı, çok fazla içiyordu, buna da sinirleniyordu, işte bu sona ermeliydi. Üçüncü kararı ise, iş aramayı artık daha fazla ertelememekti. Columbus civarında üç tane iyi güvenlik şirketi vardı, bu şirketlerin ikisinde çalışan birilerini tanıyordu, artık kendine gelme zamanı gelmişti. Nihayetinde daha ölmemişti! Sızlanmayı bırakıp hayatını yaşamaya devam etme zamanıydı.

Sokağın aşağısında bulunan Hobartların evi coşkuyla yandığı ve o iki tuhaf minibüs o sokağa geldiği için, artık tek derdi hayata tutunmaktı. Onu daha ziyade, pembe renkli aracın arkasında yavaş yavaş ilerleyen siyah araç korkuttu ve bu korku bir an evvel bulunduğu yeri değiştirme içgüdüsünü uyandırdı, en iyisi Dış Moğolistan'a gitmekti. Siyah minibüsün tepesindeki insanlara, yağmurdan bulanıklaşmış bir bakış atmaktan başka bir şey yapamadı, ama aracın kendisi bile yeteri kadar korkutucuydu. Collie, minibüsü, bilimkurgu filmlerindeki cenaze arabalarına benzetti.

"Eve girin!" diye bağırdığını fark etti. Anlaşılan, bir tarafı hâlâ kumandayı elinde tutmak istiyordu. "Herkes *derhal* içeriye!"

O noktada, ölü posta görevlisinin ve ağıtlar yakan, çığlıklar atan karısının etrafında toplanmış olan insanları görmez oldu. Bayan Geller, Susi, Susi'nin kız arkadaşı, Josephsonlar, Bayan Reed. Yazar Marinville ona biraz yakındı ama Collie onu da gözden kaybetti. Gözlerini Yaşlı Doktor'un evinin önünde duranlara dikmişti: Peter Jackson, Sodersonlar, tezgâhtar kız, Ryder kamyonlu uzun saçlı adam ve Yaşlı Doktor. Doktor, *böyle bir şeyin* başına geleceğini bilmeden, bir yıl önce veteriner kliniğini kapatarak emekliye ayrılmıştı.

Collie, Gary'nin ıslak, bön bön bakışlı, yarı sarhoş yüzüne bağırdı: "*Kaç!*" O anda adamı öldürme, üstüne atlama ve öldürme, ateşe verme veya buna benzer şeyler yapma isteği doğdu içinde. "*O kahrolası EVİNİZE girin!*" Marinville'in de aynı şeyleri bağırdığını duyuyordu, yazar herhalde aslında Carverların evini kastediyordu.

"Ne..." diye başladı Marielle ve kocasının yanında durdu, sonra Gary'ye baktığında gözleri büyüdü. Kıvrık parmaklı ellerini yanaklarına götürdü, ağzı kocaman açıldı, Collie çılgın bir an yaşadı, kadının dizlerine çöküp Al Jolson gibi "Mammy" şarkısını söyleyeceğini düşündü. Kadın şarkı söylemek yerine çığlık attı.

Sanki saldırganlar bu işareti bekliyorlarmış gibi, bir anda silah atışı başladı: Kimsenin gök gürültüsüyle karıştıramayacağı, şiddetli ve yoğun patlamalar.

Hippi, Peter Jackson'ı sağ bileğinden tutarak karısının cansız bedeninin yanından çekmeye çalıştı. Peter karısının yanından ayrılmak istemiyordu. Hâlâ hüngür hüngür ağlıyor, etrafında neler olup bittiğini daha anlamamış görünüyordu. Kulakları sağır edici, dinamit patlaması gibi, GÜM diye bir ses duyuldu, ardından da cam şakırtısı. Sonra yine bir GÜM, bu sefer daha da kuvvetli, ardından da korku ya da acı çığlıkları. Collie korku çığlıkları diye düşündü... En azından *bu* seferlik. Üçüncü bir patlama ve Billingsley'nin seramik Alman çoban köpeği, patilerinden itibaren yok oluverdi. Doktor'un, tel kapısının arkasındaki, üstünde süslü bir B harfi olan giriş kapısı açık duruyordu. Koyu renkli, dört köşeli delik –güvenli bir mağaraya açılıyor olabilir– sanki bin kilometre uzaktaymış gibi görünüyordu.

Collie, o anda cesaret düşüncesi hiç aklına bile gelmeden, ilk önce Peter'a koştu. Bir başka yüksek sesli patlama daha duyuldu ve Collie sırt ve kalça kaslarını gererek ölümcül atışı bekledi. O esnada, en azından bunun bir gök gürültüsü *olduğu* sinyali geldi beyninden. Bundan sonraki patlama gök gürültüsü değildi. Yine bir GÜM sesi geldi, sanki bir kırbaç şaklıyordu: Collie, bir şeyin sağ kulağının hemen dibinden vınlayarak geçtiğini hissetti.

Bana ilk defa ateş ediliyor, diye düşündü. *Çamur atılıp işten uzaklaştırdıklarından önce dokuz yıl polislik yaptım –dört yıl devriye, dört yıl sivil, bunun bir yılı Uluslararası İlişkiler– bugüne kadar bana hiç ateş edilmemişti.*

Başka bir patlama daha. Billingsley'nin pencerelerinden biri şangırdayarak paramparça oldu, beyaz perdeler, hayaletin kolları gibi kabardı. Ardından, silahlar artık top mermisi gibi patlamaya başladı, sadece gümgüm gümgüm. Collie yine güçlü bir merminin yanından vınlayarak geçtiğini

duydu, bu seferki kafasının sol yanından geçerek, evin cephesine, parçalanmış pencerenin yanına, kara bir delik açtı. Collie, deliği, şaşkınlıktan kocaman açılmış bir göze benzetti. Bundan sonraki mermi, kalçasının yanından geçti. Ölmediğine inanamıyordu, kesinlikle inanamıyordu. Sedir ağacından yapılma çatı padavralarının yanık kokusu geliyordu burnuna. Babasıyla, büyük, güzel kokulu kuru ağaç yaprağı yığınlarını yaktıkları bahçede geçirdiği ekim öğle sonralarını düşünmeye vakit bulabildi.

Saatlerdir koşuyordu, Tanrı'nın belası bir atış standında lanet olası bir ördek gibi hissediyordu kendini. Bu kadar koşmasına rağmen, daha Peter Jackson'ın yanına bile gelememişti, ne oluyordu burada Tanrı aşkına?

Atışlar başlayalı beş saniye oldu, diye bilgi verdi kendisine aklının kendinde olan yanı... *Belki de sadece üç saniye.*

Hippi adam hâlâ Peter'ı bileğinden çekiştiriyordu, şimdi de tezgâhtar kız Cynthia da Peter'ı sürüklüyordu. Ama Collie, Peter'ın aktif olarak direndiğini fark etti. Peter, eve dönmek için hiç de uygun olmayan bir zaman seçmiş olan karısının yanında kalmakta ısrarlıydı.

Hâlâ hızını artırmakta olan Collie (isterse çok hızlı koşarak kaçmayı becerebilirdi) eğildi, yanından koşarak geçtiği, dizlerinin üzerinde duran adamın koltuk altına elini soktu. *Bana posta treni deyin*, diye geçirdi aklından. Peter elini kolunu sallayarak, bu üç kişinin, kendisini karısından ayırmalarını engellemeye çalışıyordu. Collie'nin eli kaydı. *Tanrım*, diye düşündü. *Hepimiz bataklığa saplandık. Derin ve çıkış ihtimali olmayan bir bataklıktayız.*

Arkasında yine bir feryat duyuldu, Carverlardan geldi bu ses. Gözucuyla, yanlarından geçen pembe minibüsün Hyacinth Caddesi'ne doğru yokuş aşağı hızla ilerlediğini gördü.

"*Mary!*" diye bağırdı Peter. "*Mary yaralı!*"

"Onunla ilgileniyorum Pete, korkma, ilgileniyorum!" diye seslendi Yaşlı Doktor neşeyle, oysa yanında kimse yoktu –hatta Mary'nin yerde yatan cesedinin yanından geçerken ona bakmamıştı bile– Peter rahatlayarak başını olumlu anlamda salladı. Collie, bu rahatlamanın ses tonundan kaynaklandığını düşündü. O çılgınca neşeli ses tonundan.

Bu arada Hippi sadece yardım etmeyi denemiyor, gerçekten yardım ediyordu. Bir kere, Peter'ı kemerinden tuttuğu için işi kolaylaşmıştı. "Arkadaş, yardımcı ol!" dedi hippi adam Peter'a. "Sadece birazcık."

Peter onu umursamadı. Collie'ye kocaman açılmış, donuk gözlerle bakıyordu. "Doktor onunla ilgileniyor. Ona yardım ediyor."

"Aynen öyle!" diye gürledi Collie. Doktor'un neşeli ses tonunda konuşmaya çalıştı –bir nevi, hasta yatağının yanından hızla geçerken mo-

ral veren bir ses tonu– ama duyduğu sadece korku oldu. Pembe renkli minibüs gözden kaybolmuştu, ama siyah olan daha oradaydı, yavaş yavaş ilerliyordu, neredeyse durdu. Üstündeki kulede birileri vardı, çok fazla parlaktı, neredeyse floresan gibiydi. "Billingsley..."

Marielle Soderson hızla sol tarafından geçti, neredeyse Collie'ye çarpıp onu düşürecekti, Doktor'un giriş kapısına varmak için o kadar acele ediyordu ki! Gary de hızla sağ tarafından geçti, omzuyla çarptığı için tezgâhtar kız bir dizinin üstüne düştü. Kız acıyla bağırdı ve dudakları yarım ay şeklinde aşağıya doğru kıvrıldı, muhtemelen ayak bileği burkulmuştu. Gary kıza bakmadı bile, gözleri sadece belli bir hedefe kilitlenmişti. Kız şimşek hızıyla tekrar ayağa kalktı. Yüzü hâlâ duyduğu acının izlerini taşıyordu, ama cesaretle Peter'ı kolundan sıkıca tutarak ona yardım etmeye çalıştı. Collie iki renkli şizofrenik saçlarına rağmen, kızı takdir etmeye başlamıştı.

Sodersonlar koşmaya devam ediyorlardı. Durumu anlamaları bir iki saniye sürmüştü, ama şimdi Collie gördü ki, jetonları kesinlikle düşmüştü ve koşuyorlardı.

Yeni bir atış sesi daha. Uzun saçlı adam şaşkınlık ve acıyla bir çığlık atarak sağ bacağını tuttu. Collie, adamın parmaklarının arasından fışkıran kanı gördü, kan fırtınanın bulanık griliğinde şaşırtıcı derecede parlak görünüyordu. Kız, ağzı açık bir halde ve fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu adama.

Tekrar dengesine kavuşan hippi, "Sorun yok, sadece sıyırdı. Devam, devam!" dedi.

Nihayet Peter da, fiziki ve mecazi anlamda, ayaklarının üstüne bastı. Collie'ye sordu: "Lanet olsun, neler oluyor?" Uyuşturucu almış gibi konuşuyordu.

Collie daha ağzını açmadan, siyah minibüsten son bir defa daha ateş edildi ve –yemin edebilir ki– top atışı gibi bir ses duyuldu. Merdivene varmış olan Marielle Soderson (centilmen dışında her şey olan Gary, içerde kendini emniyete almıştı bile) çığlık attı ve yanlamasına kapıya çarptı. Sol kolu yukarıya doğru kemiksizmişcesine havalandı. Doktor'un evinin alüminyum dış kaplamasına kan fışkırdı; yağmur, kanı evin yan tarafına doğru ince bir örtü gibi taşımaya başladı. Collie, tezgâhtar kızın feryadını duydu, sanki kendi de içinden biraz çığlık attı o anda. Kurşun, Marielle'in omzuna gelmiş ve sol kolunu neredeyse tamamen bedeninden ayırmıştı. Kol, tekrar aşağıya düştü ve üstünde bir ben bulunan ince bir et parçasında sallanmaya başladı. Bu ben –muhtemelen, Gary gençken ve kafayı bu kadar çok çekmezken, o beni sevgiyle öpüyordu– olanları gerçek kılıyordu. Kadın kapı girişinde avaz avaz bağırarak

duruyordu, kolu da, üç menteşesinin ikisi tahrip edilmiş bir kapı gibi, aşağıya doğru sallanıyordu. Kadının arkasında bulunan siyah minibüs de yokuş aşağı hızla ilerlerken kule kısmı tekrar kapandı. Minibüs, o anda, kendisine hediye edilen alevi evin duvarlarıyla paylaşan Hobartların boş evinden çıkan koyu duman bulutlarının ve yağmurun içinde kayboldu.

2

Sığınacak bir yeri vardı kadının.

Bu bazen bir nimet, bazense lanet (durumu ötelediği, cehennemi oyunu devam ettirdiği için) gibiydi, ama öyle ya da böyle, kadının neden henüz *kendisi* olduğunun tek gerekçesiydi bu, en azından arada sırada, içeriden dışarıya doğru diri diri yiyilip bitirilmiş olmamasının tek nedeniydi! Herb gibi. Sonunda, elbette Herb de, tekrar kendini bulmayı becermişti. Garaja gidip kafasına bir kurşun sıkabilecek kadar uzun zaman aklı yerinde kalmıştı.

En azından kadın böyle olduğuna inanmak istiyordu.

Ama bazen başka bir şeye inanıyordu. Bazen, garajda ateş edilmeden önceki sonsuz akşamları düşünüyordu. Seth'i sandalyesinde otururken görüyordu, üzerinde at ve binici resimli çıkartmalar olan sandalyesinde: Çocuğun, ne kadar çok "*Wessern*" sevdiğini anladıklarında, Herb'le beraber yapıştırmışlardı o resimleri. Seth orada öylesine oturur, televizyonla hiç ilgilenmezdi (ancak bir kovboy filmi ya da bir bilimkurgu dizisi oynuyorsa bakardı), Herb'e, tüm hayatını bataklıkta geçirmiş bir yaratığın o tüyler ürpertici çamur rengi gözleriyle bakardı. Eskiden, halasının ve eniştesinin zevkle süsledikleri sandalyesinde otururdu o kâbus başlamadan önce. En azından, kâbusun başladığı anlaşılmadan önce. Öylece oturur ve Herb'e bakardı, kadına hemen hemen hiç bakmazdı, en azından o zamanlar. Herb'e bakardı. Onu *düşünürdü*. Bir korku filmindeki vampir gibi, iyice emerdi onu. İşte gerçekten tam da bu şey Seth'in içindeydi, öyle değil mi? Bir vampir. Ve burada, Poplar Sokağı'nda birlikte yaşadıkları hayatları. Film buydu. Özellikle de Poplar Sokağı, bu sokakta muhtemelen her evde en azından bir *Carpenters* plağı vardır hâlâ. Radyoda, Kızıl Haç'ın elindeki sıfır grubu kan rezervlerinin azaldığını duyduklarında, o anda işini gücünü bırakan iyi yürekli insanlar, hiçbiri, Sodersonlar ile Reedler arasındaki evde oturan sakin dul Audrey Wyler'ın, bu arada kendi Hammer korku filminde başrol oynadığını bilmiyordu.

İyi günlerinde, Seth'in içindeki şeye hem kalkan hem de tahrik etkisi yapan Herb'ün espri anlayışı, yeterince dayanmıştı. Kötü günlerinde,

Seth'in, Herb'den alınabilecek her şeyi aldığını ve onu, bir barın vitrinindeki neon ışıklı bira reklamı gibi kafasında yanan kendini imha programıyla garaja göndermesinin bir saçmalık olduğunu biliyordu kadın.

Ama o tam olarak Seth *değildi*, bazen (ilk zamanlarda) onlara sarılıp açık ağzıyla, patlayan sabun köpüğü gibi öpücüklerle kısa kısa öpen Seth değildi. Özel sandalyesinde otururken, "Ben ovboy," diyordu bazen, bu sözcükler normal zamanda anlaşılmayan gevelemelerinden farklı oluyor ve onlara, geçici de olsa, aşama kaydettikleri hissini veriyordu: *Ben bir kovboyum*. Bu Seth çok şekerdi; otizmine rağmen değil, aksine kısmen otizmi yüzünden sevimliydi. O Seth aynı zamanda, bir araçtı, bir virüsü hem besleyen hem de taşıyan mikroplu bir kan gibi.

Virüs *–vampir– Tak*'tı. Büyük Amerikan Çölü'nden küçük bir armağan. Bill'in dediğine göre, Garin ailesi hiç geriye dönmemiş, Desperation'a hiç gitmemiş, caddeden geçerken gördükleri, o anda Seth'in heyecanlanıp normalde anlaşılmayan gevelemesini aşarak anlaşılır konuşmasını sağlayan o toprak setin arkasında ne olduğunu hiç araştırmamıştı. Bill, *gerçekten gidemedik Aud*, demişti. *Karanlık basmadan Carson City'ye varmak istiyordum*. Ama Bill yalan söylemişti. Yalan söylediğini, Allen Symes adında bir adamın kendisine gönderdiği mektuptan anlamıştı Audrey.

Deep Earth Maden Şirketi adındaki bir şirkette, jeoloji mühendisi olarak çalışan Symes, Garin ailesini 24 Temmuz 1994 tarihinde, yani kardeşinin Audrey'ye o aşırı hayat dolu kartpostalı gönderdiği gün görmüştü. Symes, önemli bir şey yaşanmadığını, Garinleri sadece yerüstü maden işletmesinin yanına kadar götürdüğünü (*içine girmek yasaktır*, diye yazıyordu mektubunda) ve onlara kısa bir tarihi özet verip onları yolcu ettiğini söylüyordu. Bu iyi bir hikâyeydi, hem sıradan hem de inandırıcıydı. Normal şartlarda Audrey mektubun tek bir kelimesinden bile şüphelenmezdi, ama o, Nevada'nın Desperation kasabasındaki Bay Allen Symes'ın bilmediği bir şeyi biliyordu: Bill'in, orada bulunduğunu bile inkâr etmiş olduğunu. Bill, karanlık basmadan Carson City'de olmayı istediği için aceleyle yola devam ettiklerini iddia etmişti. Bill yalan söylemişse, Symes'ın da yalan söylüyor olması –hatta büyük ihtimalle– mümkün değil miydi?

Hangi konuda yalan söylenmişti ki? Hangi konuda?

Dur babacığım, geri dön, Seth dağı görmek istiyor.

Neden bana yalan söyledin, Bill?

Bu soruya galiba cevap verebilirdi kadın: Bill, Seth onu yalan söylemeye *zorladığı* için yalan söylemişti. Audrey, kardeşiyle telefonda konuşurken, babasından başka hiçbir şeye bakmayan Seth'in, erkek

kardeşiyle beraber hemen telefonun yanında durduğunu ve bataklıktaki bir ağaç kökünün altından çıkma o yaratığın çamur rengi gözleriyle ona baktığını tahmin ediyordu. Bill sadece *Tak*'ın istediği şeyleri söyleyebilirdi, sanki kafasına silah dayanmış gibi. Bill o uyduruk yalanları söylemiş ve o yapmacık kokteyl parti kahkahalarını atmıştı, ha-ha-ha.

Seth'in içindeki şey, Herb'ü canlı canlı yiyip bitirmişti ve şimdi de Audrey'yi yemeye çalışıyordu, ama Audrey ile Herb arasında önemli bir fark vardı anlaşılan: *Audrey'nin* sığınacak bir yeri vardı. O bu sığınağı belki tesadüfen belki de Seth'in yardımıyla bulmuştu –*gerçek* Seth'in– ve tek dua etmesi gereken şey, *Tak*'ın onun ne yaptığını ya da nereye gittiğini keşfetmemesiydi. Yaratık onu asla sığınağına kadar takip etmemeliydi.

1982'nin Mayıs ayında, yirmi bir yaşında ve daha Audrey Garin iken, o ve oda arkadaşı Janice Goodlin (o zaman ve hâlâ en iyi arkadaşı), New York Eyaleti'nde, Mohonk Dağ Evi'nde harika bir hafta sonu geçirmişlerdi –büyük ihtimal Audrey Wyler'ın hayatındaki en mükemmel hafta sonuydu bu–. Bu gezi, yaptığı satışlar karşılığında para ödülü almış ve aynı zamanda da kariyerinde iki üç basamak daha yükselmiş olan Jan'ın babasının bir armağanıydı. Maksadı, mutluluğunun bir kısmını başkalarıyla paylaşmaksa, onu bu iki genç kadınla paylaşarak bu isteğini ziyadesiyle yerine getirmişti adam.

O sihirli hafta sonunun cumartesi günü, kızlar piknik için öğle yemeği hazırlamışlar (piknik yiyeceklerini mutfakta, eski moda bir söğüt sepetin içine yerleştirmişlerdi) ve en uygun piknik yerini buluncaya kadar saatlerce yürümüşlerdi. Normal olarak insan çok arayınca bulamaz, ama onlar şanslıydılar. Düğünçiçeği, kır papatyası ve yabangülleri dolu yarıbâkir harika bir yayla çayırıydı burası. Arılar vızıldıyor, beyaz kelebekler adeta hiçbir zaman yere düşmeyen sihirli konfeti gibi dans ediyorlardı ılık havada. Bu çayırın bir ucunda, eksantrik küçük, kümbet şeklinde bir şey vardı. Janice, buna *folly* dendiğini ve bunlardan Mohonk bölgesinin her yerinde bulunduğunu söylemişti. Bunun hem koruyucu hem de gölge verici bir çatısı vardı, ama, hava ve manzara için her tarafı açıktı.

Bu iki kadın inanılmayacak kadar çok yemişler, durmamacasına konuşmuşlar ve üç olay üzerine gözlerinden yaş gelinceye dek gülmüşlerdi. Audrey, o günden sonra hiçbir zaman o kadar içten gülmediğine inanıyordu. Ömrü boyunca ne o öğle sonrasının uzun ve berrak yaz ışığını ne de dans eden kelebeklerin beyaz şeritlerini unutabilmişti.

Tak ortaya çıkıp Seth üzerinde sınırsız bir kontrol uygulamaya başlayınca, Audrey bu çayıra geri döndü. Orada, soyadı henüz Conroy değil de hâlâ Goodlin olan bir Janice'le saklandı, Janice gençti daha. Bazen

Janice'e Seth'den bahsederdi. Onlara nasıl geldiğini, Seth'in içindeki gizli şeyi ne kendisinin ne de Herb'ün gördüğünü ya da öyle bir şeyden şüphelendiklerini (en azından ilk başlarda değil) anlatırdı. O şey sessiz sedasızdı, onları izliyor, güçleniyor ve dışarı çıkmak için uygun zamanı bekliyordu. Audrey bazen Jan'a Herb'ü ne kadar özlediğini söylüyor, korkusundan, kendini örümcek ağına yakalanmış bir sinek veya çelik yaylı tuzağa yakalanmış bir kır kurdu gibi hissettiğinden söz ediyordu.

Ama bu tip sözler sanki tehlikeliydi, onun için Audrey pek anlatmamaya çalışıyordu. Genellikle, çoktan mazide kalmış olan o günün hoş ama alakasız kısımlarını kafasında tekrarlıyordu: O günlerde Reagan henüz başkanlığının ilk dönemindeydi ve plak dükkânlarında hâlâ vinilden yapılma gerçek plaklar vardı. Ya da şu tip alakasız şeyler: Acaba Jan'ın erkek arkadaşı Ray Soames sevecen ve nazik bir sevgili olacak mıydı (domuz gibi egoist demişti, Jan, üç hafta sonra kuru bir ses tonuyla, çok seksi görünümlü Ray'i kati bir kararla şutlamadan kısa bir süre önce), bir gün hangi işlerde çalışacaklardı, kaç çocukları olacaktı, arkadaş çevrelerinden en başarılı kim olacaktı?

O günün, iki genç kadının sağlıklı oluşlarının ve birbirlerine karşı duydukları dostluk hissinin onlara verdiği büyük ama dile getirilmeyen –belki de o duygu üzerine konuşmaya cesaret edememişlerdi, konuştuklarında her şeyin mahvolacağından korkmuş olabilirler– mutluluğu sarmıştı her şeyi. *Tak*'ın, o görünmeyen ama buna rağmen çok feci acı veren dişleriyle ona saldırdığını, ondan beslendiğini ve onun sırtından geçinmeye çalıştığını hissedince, Audrey o andaki durumuna değil de bahsi geçen konulara odaklanıyordu. O günün sevgisine ve aydınlığına kaçıyordu. O gün, şimdiye kadar ona yardımcı ve sığınak olmuştu.

Bugüne kadar hayattaydı.

Daha da önemlisi, şimdiye kadar hâlâ kendisiydi.

Çayırda, Audrey'nin afallaması ve karanlık yok oldu, her şey *netleşti*: *Folly*'nin çatısını destekleyen ve ince, keskin sınırlı gölgeleri olan kıymıklı gri kalaslar, karşılıklı oturdukları, daha ziyade sevişen çiftlerin, isimlerinin baş harflerini üzerine derince kazıdığı ahşap banklar ve önlerindeki masa (onun ahşabı da kıymıklıydı), biraz ilerde, ahşap zeminde hâlâ açık duran ama aslında bugün için içi boşalmış olan piknik sepeti, otele dönüş için oldukça özenle paketlenmiş çatal kaşık ve plastik kaplar... Audrey, Jan'ın saçlarının altın parıltısını, bluzunun sol omzundaki ipliği görebiliyordu. Her kuşun ötüşünü duyuyordu.

Sadece tek bir şey olduğundan farklıydı. Piknik sepetini, içini doldururken masaya koymuşlar, sonra da yere indirmişlerdi. Sepetin masada olduğu yerde plastikten kırmızı bir telefon duruyordu. Beş yaşındayken

Audrey'nin böyle bir telefonu vardı, bu telefonla, adı Melissa Sweetheart olan hayali bir oyun arkadaşıyla uzun, keyifli ve saçma sapan telefon konuşmaları yapardı.

Çayırdaki *folly*'ye bazı gidişlerinde, telefon ahizesinin üstünde "Playskool" oyuncak markasının mührü vardı. Diğer zamanlarda (genellikle, son zamanlarda, özellikle kötü günlerde gittikçe sıklaşan) daha kısa ve çok daha gizemli bir kelime görüyordu: Vampirin adı.

Bu "*Tak* telefonu"ydu ve hiç çalmıyordu. En azından şimdiye kadar. Audrey'nin tahminine göre, eğer bir gün çalarsa, *Tak* onun güvenli ve gizemli yerini bulmuş olduğu için çalacaktı. Bir gün bu gerçekleşirse, bu onun sonu anlamına gelecekti, Audrey bundan kesinlikle emindi. Herb gibi, belki bir müddet daha nefes alabilip yemek yiyebilirdi, ama bu yine de sonu demek olacaktı.

Audrey bazen, "*Tak* telefonu"nu yok etmeye çalıştı. Ondan kurtulursa, o lanet olası şeyi yok edebilirse, muhtemelen Poplar Sokağı'ndaki yaşamına hükmeden yaratıktan kaçmış olacağını düşünüyordu. Ama, ne kadar denediyse de, telefon gerçekliğini hiçbir şekilde değiştiremedi. *Bazen* yok oluyordu telefon, ama asla ona bakarken ya da onu düşünürken değil. Onun yerine, Jan'ın (Jan, bazı zamanlar Ray Soame'nin kollarına atılmak ve yüzünü doya doya yalamak istediğini, bazı zamanlar da –örneğin onu, gizlice parmağını burnuna sokarken yakaladığında– Ray'in bir köşeye büzülüp ölüvermesini arzuladığını anlatıyordu) gülen yüzüne bakıp, sonra gözlerini tekrar masaya çevirdiğinde masanın üstünde hiçbir şey olmadığını, küçük kırmızı telefonun yok olduğunu fark ediyordu. Bu, *Tak*'ın, en azından bir müddet için, yok olduğu, uyuduğu (en azından uyukladığı) veya geri çekildiği anlamına geliyordu. Bu durumların çoğunda, Audrey eve döndüğü zaman Seth'i tuvalette oturur ve ona sersem, tuhaf, ama en azından insan gözü olduğu net olarak belli olan gözlerle bakarken bulurdu. *Tak*'ın, ev sahibi bağırsaklarını boşaltırken orada olmak istemediği besbelliydi. Audrey'ye göre, bu tuhaf ve son derece merhametten yoksun iğrenç bir varlığın içindeki adeta varoluşsal bir titizlikti.

Audrey o anda aşağıya doğru baktı ve telefonun olmadığını gördü.

Ayağa kalktı ve Jan –memeleri henüz sarkmamış olan genç Jan– hemen konuşmasını kesti ve Audrey'ye hüzünlü gözlerle baktı. "Bu kadar erken mi?"

"Özür dilerim," dedi Audrey, oysa erken mi geç mi, farkında değildi. Eve döndüğünde saate bakınca anlardı, ama oradayken zaman kavramı ona saçma geliyordu. 1982'nin Mayıs ayında, Mohonk'un üst tarafında bulunan çayır, zamansız bir bölgeydi, kutsal tik taksız bir bölge.

"Belki günün birinde bu lanet olası telefondan tamamen kurtulursun," dedi Jan.

"Belki. İyi olur."

Acaba iyi olur mu? Gerçekten iyi olur mu ki? Bilmiyordu Audrey. Bu arada küçük bir oğlan çocuğuyla ilgilenmeliydi. Ayrıca, vazgeçmeye henüz pek hazır olmasa da, ebediyen 1982'nin Mayıs ayında yaşamaya kalkarsa, sonuç o olacaktı. Eğer orayı artık terk edemezse, dağ çayırı hakkında ne düşündüğünü kim bilecekti? Bu durumda sığınağı cehenneme dönüşebilirdi.

Oysa durum değişiyordu, ama olumsuz yönde. Belki aptalca ümit ettiği gibi *Tak* gücünü yitirmiyor, aksine gittikçe güçleniyordu. Televizyon kesintisiz çalışıyor ve sürekli aynı televizyon dizilerinin (*Bonanza, Santa Fe'nin Batısında* ve elbette *MotoKoplar 2200*) tekrarlarını gösterip duruyordu. Dizilerdeki insanların sesleri, yerinde duramayan bir çeteyi tarif edilemeyecek kadar korkunç olaylara teşvik eden kuş beyinli demagogların gaddar sesleri olarak gelmeye başlamıştı Audrey'nin kulağına. Bir şeyler değişecekti, hem de yakında. Bundan oldukça emindi. *Tak* bir şey planlıyordu... Tabii eğer insan onun plan yapabileceğine, hatta düşünebileceğine inanıyorsa. Belki de *değişmek* kelimesi yeterli değildi, her şey altüst olacaktı sanki, depremde olduğu gibi. Ama tabii eğer bir şey yaparlarsa, yaptıkları *zaman...*

Jan, "Kaç," dedi ve gözleri parladı. "Bırak düşünmeyi ve *kaç*, Aud. Seth uyurken ya da sıçarken, evin kapısını aç ve hızla koş. Evden kaç. Kaç git o şeyden."

Janice ilk defa Audrey'ye akıl vermeye kalkmıştı ve bu Audrey'yi şok etti. Ne yanıt vereceğini bilemedi. "Ben... ben bir düşüneyim."

"Çok uzun düşünme kızım, sanırım fazla vaktin kalmadı."

"Artık gitmem lazım." Masaya son olarak telaşlı bir bakış fırlattı ve "oyuncak" telefonun hâlâ geri gelmediğinden emin oldu. Orada yoktu. "Tamam o zaman. Hoşça kal, Aud." Jan'ın sesi şimdi sanki çok uzaktan geliyordu ve Jan'ın rengi bir hayalet gibi soluyordu. İyice solunca, ona yetişmeyi bekleyen tek memeli kadına –bu konularda *Tak* gerçek bir sanatçıydı– daha çok benzedi, ama meme ellemenin net bir şekilde seksüel bir yanı vardı. Ayrıca, giyinmesi ya da soyunması... *Tak*, gittikçe daha sık soyunmaya zorluyordu onu, ona kızdığı zaman ya da sırf can sıkıntısından... Sanki *Tak* (veya Seth ya da ikisi de) Audrey'yi bazen kendisine ait, özel, sert ama taş gibi sağlıklı Cassie Styles'ın çıplak versiyonu olarak görüyordu. *Hey gençler, en sevdiğiniz MotoKop'un meme uçlarına bakın!*

Audrey, ev sahibi ve parazit arasındaki etkileşim hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu, bilmiyor oluşu da durumu daha da kötüleş-

tiriyordu. Seth'in, memelerden ziyade kovboylarla ilgilendiğini sanıyordu, nihayetinde daha sekiz yaşındaydı. Ama içindeki şey kaç yaşındaydı? Ve ne istiyordu? Ellemekten daha kötü imkânlar vardı, ama Audrey bunları düşünmemeyi tercih ediyordu. Halbuki, Herb'ün ölümünden kısa bir müddet önce...

Hayır. Bunu düşünmemeliydi.

Bluzunun düğmelerini iliklerken şömine rafının üstünde duran saate baktı. Saat daha 16.15'ti. Jan, *bu kadar erken mi?* diye sorarken haklıydı. Ama havanın değiştiği kesindi, hem Catskills'de hem de burada. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyor ve yağmur, oturma odasının camına öyle sert vuruyordu ki, duman çıkıyormuş gibi görünüyordu.

Çalışma odasında televizyon açıktı. Elbette o film oynuyordu. O iğrenç ve korkunç film. Bu, *Düzenleyiciler*'in dördüncü kopyasıydı. Herb, ilk kopyayı intiharından bir ay kadar önce, alışveriş merkezindeki video dükkânından getirmişti. Audrey hâlâ anlamamıştı, nedense bu eski film, bir şekilde, yapbozun son kısmı, kombinasyonun son sayısıydı. *Tak*'ı bir şekilde serbest bırakmış ya da *odaklamıştı*, bir büyütecin ışığı toplayıp, ateşe dönüştürebilmesi misali. Ama Herb bunun böyle olacağını nereden bilebilirdi ki? İkisi de nasıl bilebilirlerdi ki? O zamanlar *Tak*'ın varlığından şüphelenmeleri zordu. *Tak*, Herb'le uğraşıyordu, evet, bunu bugün biliyordu Audrey, ama *Tak*, suyun altında insanlardan beslenen bir sülük gibi adeta sessiz sedasız yapmıştı her şeyi.

Rory Calhoun, dişlerini gıcırdatarak sordu: "Beni denemek ister misiniz, şerif?"

Audrey, ne dediğinin fazla farkında olmadan mırıldandı: "Neden sakinleşmiyoruz? Neden, tekrar bir düşünmüyoruz?"

"Neden sakinleşmiyoruz?" diye sordu John Payne televizyonda. Audrey, iki odanın arasındaki kapı kemerinde, televizyonun titreyerek parıldayan ışığını görüyordu. "Neden, tekrar bir düşünmüyoruz?"

Ayak parmaklarının ucunda o kemere doğru süzüldü, bluzunun alt kısmını mavi şortunun beline yerleştirdi (sayısı on ikiyi bulan, yan dikişleri beyaz çizgili, lacivert şortlarından biriydi bu, *Casa* Wyler'da mavi şort kıtlığı kesinlikle yoktu) ve içeriye baktı. Seth, koltukta çıplak oturuyordu, sadece altında kirli bir MotoKoplar külotu vardı. Seth, Herb'ün kendi elleriyle, birinci kalite çam ağacından panellerle kapladığı duvarları, garajda, Herb'ün atölyesinde bulduğu çivilerle doldurmuştu. Birçok panel boydan boya çatlamıştı. Eğri çakılmış çivilerde, Seth'in çeşitli dergilerden kestiği resimler asılıydı. Çoğunlukla, kovboy, astronot ve –elbette– MotoKopların resimleriydi bunlar. Bunların arasına, Seth'in kendi çizimleri, daha ziyade siyah keçe kalemle boyadığı manzaralar serpiş-

tirilmişti. Önündeki sehpanın üstünde içinde kurumuş Hershey marka çikolatalı süt tortuları bulunan bardaklar (çünkü Seth-*Tak* başka marka içmezdi) ve ancak yarısı yenmiş yemekler olan tabaklar yığılmıştı. Tümü, Seth'in favori yemekleriydi: Şef Boyardee'nin spagettisi ve hamburger, Şef Boyardee'nin Noodle'ı ve hamburger, katılaşmış suyunun içinde atom bombası aşamalarının test edildiği Pasifik Okyanusu'ndaki yanmış mercan adaları gibi iri kıyma parçaları yüzen domates çorbası.

Seth'in gözleri açıktı ama boş bakıyorlardı. Seth ve *Tak*, ikisi de yoktu, belki pillerini şarj etmeye gitmişlerdi, belki sıcak bir taşta duran bir kertenkele gibi gözleri açık uyuyorlardı, belki de sadece, Audrey'nin asla anlayamayacağı ya da anlamak istemediği derin ve sade bir şekilde filme odaklanıyorlardı. Gerçek sade ve basitti, ikisinin de nerede olduğu Audrey'nin hiç umurunda değildi. Belki kafasını dinleyerek yemek yiyebilecekti, bu ona yeterdi. *Casa Wyler*'da dokuz milyarıncı kez oynamakta olan *Düzenleyiciler*'in, daha yirmi dakikası vardı. Audrey, kendisinin en azından bu kadar zamanı olduğunu düşündü: Bir sandviç ve günlüğüne birkaç satır yazabilmek için zaman; *Tak*'ın günlüğüne yazdıklarından haberi olmaması gerekiyordu, aksi takdirde onu muhtemelen yaşatmazdı.

Kaç. Düşünmeyi bırak ve kaç, Aud.

Oturma odasının ortasında durup kaldı, buzdolabındaki salam ve salata şimdilik aklından çıkmıştı. O kadar netti ki, bir an için, sanki Audrey'nin kendi kafasından çıkmıyordu o ses. O an, Janice'in onu bir şekilde 1982 yılından şimdiye kadar takip ettiğinden ve şimdi odada yanında durduğundan emindi. Oysa, gözlerinde delice bir bakışla arkasına döndüğünde kimseyi göremedi. Sadece televizyondan sesler geliyordu, Rory Calhoun, John Payne'e, konuşma zamanının dolduğunu söylüyordu, John Payne de yanıtlıyordu: "Peki, tamam, istediğiniz gibi!" Çok geçmeden Karen Steele kendini ikisinin arasına atacak, yeter, "Yeter artık," diye bağıracaktı. Rory Calhoun'un silahından çıkan, John Payne'i öldürmek isteyen kurşunla ölecekti kadın ve sonra da son silahlı çatışma başlayacaktı. Pam-pum-pam-pum, acı sona dek.

Ondan ve televizyondaki ölü arkadaşlarından başka kimse yoktu odada.

Evin kapısını aç ve hızla koş.

Bunu ne kadar çok düşünmüştü? Ama Seth'i orada bırakamazdı, o da kendisi gibi bir rehindi, hatta ondan da daha çok. Otistik de olsa yine de insandı. Audrey *Tak*'ın öfkeden ona ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Seth daha orada, *içerideydi*, tamamen, bütünüyle. Audrey bunu biliyordu. Parazitler, ev sahiplerinden beslenirler, ama onları öldürmezler... Ancak kasıtlı öldürebilirler. Belki tepeleri attığı için...

Audrey kendini de düşünmek zorundaydı. Janice için firardan bahsetmek kolaydı, hemen kapıyı açıp, hızla koşuvermek, ama Janice'in anlamadığı bir şey vardı: *Tak*, Audrey'yi o kaçamadan yakalarsa çok büyük ihtimalle öldürürdü. Evden çıkmayı *becerdi* diyelim, güvende oluncaya kadar nereye kaçması gerekiyordu ki? Sokağın karşısı? Sokağın sonu? Indiana'da Terre Haute? New Hampshire? Mikronezya? Mikronezya'da bile saklanabilmesinin mümkün olmadığını düşünüyordu. Çünkü onların arasında ruhsal bir köprü vardı. Küçük kırmızı oyuncak "*Tak* telefonu" bunun ispatıydı.

Evet, Audrey kaçmak istiyordu. Evet, hem de nasıl! Ama bazen yağmurdan kaçarken doluya tutulur insan.

Tekrar mutfağa doğru yürüdü, durdu, büyük pencereden dışarıya, sokağa baktı. Yağmur çok şiddetle camlara vurduğu için, duman gibi görünüyor sanmıştı, oysa fırtınanın ilk coşkusu geçmiş gibiydi. Dışarıdaki duman gibi *görünen* şey *dumandı*.

Pencereye koştu, sokağın aşağısına baktı ve Hobartların evinin yağmurda yandığını gördü, yoğun beyaz duman bulutları gri semaya doğru yükseliyordu. Civarda araba ya da insan görünmüyordu (duman, ölü genci ve köpeği de görmesini engelliyordu), onun için yukarıya Bear Sokağı'na doğru baktı. Polis arabaları neredeydi? İtfaiye arabaları? Bir tanesi bile yoktu ortada, ama gördükleri, ağzını elleriyle kapatarak sessizce bağırmasına yetmişti, ellerini ne zaman ağzına götürdüğünü bilmiyordu.

Bir araba, motor kapağı neredeyse havalanmış bir halde, Jacksonlarla Yaşlı Doktor'un evinin arasındaki çite dayanmış duruyordu; Mary Jackson'ın arabasıydı bu kesin. Bagajın kapağı açık duruyor ve arabanın arka kısmı da içine çökmüş görünüyordu. Ama bu yüzden feryat etmedi, Audrey. Aracın arkasında, Doktor'un çimlerinde bir kadın cesedi yatıyordu, devrilmiş bir heykel gibi. Aklı bir an, bunun başka bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştı Audrey'yi, –bu bir vitrin mankeni olabilirdi, her nedense, birisi bunu Billingsley'nin ön bahçesine atmıştı– sonra da vazgeçti. Bu gerçekten bir cesetti. Bu Mary Jackson'dı ve Mary gibi ölüydü, Audrey'nin ölen kocası gibi...

Tak, diye düşündü. *Bunu yapan Tak mıydı? Tak dışarı mı çıkmıştı?*

Soğuk bir şekilde, *Tak'ın bir şey yapmaya hazırlandığını biliyordun,* diye düşündü. *Biliyordun. Güçlendiğini hissediyordun: O lanet olası minibüsleriyle kum havuzunda sürekli oynarken veya televizyonun karşısında hamburger ve makarnalarını yerken, çikolatalı süt içerken, devamlı bakıp dururken. Sıcak bir öğleden sonra fırtınanın oluşmaya başlamasını hisseder gibi hissediyordun.*

Carverların evinin önünde, kadının cansız bedeninin arka tarafında iki ceset daha yatıyordu. Perşembe akşamları bazen Herb ve Herb'in arkadaşlarıyla poker oynayan David Carver, kendi ön bahçesinde kıyıya vurmuş bir balina gibi yatıyordu. Arabasını yıkarken giydiği mayosunun üst kısmında, göbeğinde kocaman bir delik görünüyordu. Carverların verandasında, üstünde beyaz bir şort olan, yüzüstü yatan bir kadın vardı. Metrelerce uzunluktaki kızıl saçlar, kafasının etrafında dağınık bir taç oluşturuyordu. Yağmur çıplak sırtında parıldıyordu.

Ama bu bir kadın değil, diye düşündü Audrey. Cildi buzla ovuşturulmuş gibi tüm bedeni üşüyüverdi bir anda. Bu sadece bir kız çocuğu, muhtemelen on yediden fazla değil. Bugün Reedlerin ziyaretçisi olan kız. *Ben 1982 yılına kısa bir geziye çıkmadan önce gördüğüm kız. Susi Geller'ın kız arkadaşıydı bu.*

Audrey, sokağın aşağısına doğru baktı ve birden, bütün bunları sadece hayal ettiğinden emin olduğu hissine kapıldı, Hobartların evinin yanmadığını gördüğü zaman, gerçek, gerilmiş bir lastik bant gibi şak diye geri gelecekti. Fakat, Hobartların evi hâlâ yanıyordu, hâlâ dev, yanık sedir ağacı kokan duman bulutları yükseliyordu ve Audrey tekrar sokağın üst tarafına bakınca, hâlâ cesetler görüyordu. Komşularının cesetleri.

"Başladı," diye fısıldadı Audrey ve o esnada, arkasındaki çalışma odasında, Rory Calhoun yüksek sesle bir şey söyledi, aslında korkunç bir kahin lanetiydi bu: "*Bu şehri haritadan sileceğiz!*"

Jan, *Kaç!* diye avaz avaz bağırdı, bu ses televizyondan değildi, Audrey'nin kafasının içindeydi, ama yine de sertti. *Az zamanın değil, artık hiç zamanın kalmadı! Kaç, Aud! Kaç! Koş! Kaç!*

Tamam. Seth için dertlenmeyi bırakıp kaçacaktı. Belki ileride bunun intikamını alacaktı hayat ondan –eğer ilerde diye bir şey *olacaksa*–, ama şimdilik...

Evin giriş kapısına doğru ilerledi, tam elini kapının tokmağına götürürken arkasında bir ses duydu. Bu bir çocuk sesi gibi geldi kulağına, ama sadece bir çocuğun ses tellerinden çıktığını sandığı için. Yoksa ses tonsuz, antipatik ve kötüydü.

Ama en kötüsü, seste şakacı bir hava olmadığı da söylenemezdi.

"Bir saniye hanımefendi," dedi *Tak*, John Payne'nin sesini taklit eden Seth Garin'in sesiyle. "Neden sakinleşmiyoruz, tekrar bir düşünmüyoruz?"

Audrey, kapının tokmağını açmak için döndürmeyi denedi, zira buna rağmen bu riske girmeye hazırdı, tükürdüğünü yalayamazdı artık, çok fazla ileri gitmişti. Şakır şakır yağan yağmura atacaktı kendini ve sadece koşacaktı. Nereye? Nereye olursa.

Ama tokmağı çevireceği yerde, eli neredeyse durmaya yaklaşmış bir sarkaç gibi tekrar aşağıya sallandı. Sonra tüm iradesiyle direndiği halde, arkasına döndü ve çalışma odasının girişindeki kapı kemerinin altında duran şeye baktı... Odanın halini görünce *Tak*'ın zamanının çoğunu orada geçirdiğini de göz önüne aldığında, çalışma odası adını hak ettiğini düşündü.

Sığınağından çıkmıştı.

Tanrı yardımcısı olsun, sığınağından çıkmıştı ve ölen erkek kardeşinin otistik oğlunun içine saklanan şeytan, Audrey'yi firar denemesinde yakalamıştı.

Tak'ın kafasının içini istila edip, kontrolü ele geçirdiğini algıladı ve her şeyi gördüğü, hissettiği halde çığlık bile atamadı.

3

Johnny, yüzüstü yatan Susi Geller'ın kızıl saçlı kız arkadaşının cesedinin üzerinden atlayarak geçti, bu esnada, çığlık atarak sol kulağının yanından geçen bir kurşunla kafasının içi çınladı... Tam manasıyla çığlık atmıştı kurşun, öyleydi sanki. Kalbi, göğsünden fırlayacak gibiydi. O iki minibüs ateş açtığında, Carverların evine çok yaklaşmıştı, iki cephe arasındaki alandaydı ve hayatta olmasının büyük bir şans olduğunun bilincindeydi. Bir an için, araba farının ışığına yakalanan bir hayvan gibi, kalakalmıştı. Kurşun –adeta mezar taşı kadar büyük!– kulağının yanından geçip gittikten sonra, başını öne eğmiş, kollarıyla pompalama hareketleri yaparak Carverların giriş kapısına doğru koşmuştu. Hayat şaşılacak derecede kolaylaşmıştı. Soderson'ı ve yarı sarhoş yardakçılığını yansıtan zampara yüz ifadesini unutmuştu; aynı şekilde, Jackson, biraz önce hayatını kaybeden karısının, *country* ve koyboy şarkılarında bahsi geçen bir cins intermezzodan eve döndüğünü fark edecek diye dertlendiğini unutmuştu. Entragian, Billingsley ve diğerlerini unutmuştu. İki ev arasındaki bölgede ölmek, maskeli ve tuhaf üniformalı ve hayalet gibi parlayan psikopatlar tarafından öldürülmek tek düşüncesi olmuştu.

Şimdi, karanlık bir antrede duruyordu ve altına yapmadığı ya da daha da kötü şeyler olmadığı için çok sevinçliydi. Arkasında bir yerlerde insanlar çığlık çığlığa bağrışıyorlardı. Bir duvarda bir sürü Hummel porselen bibloları asılıydı. Küçük kaideler üstünde duruyorlardı... *Carverlar bunun dışında her konuda ne kadar normal görünüyorlardı*, diye aklından geçirdi. Kıkırdadı, bir eliyle dudaklarına bastırdı kıkırdamayı durdurmak için. Kesinlikle kıkırdayacak bir durum yoktu. Teninde bir tat

vardı, elbette kendi terinin tadıydı bu, ama bir an için, bu sanki bir kadının vajinasının tadı gibi geldi ona, öne doğru eğildi, kusacak gibi oldu. Kusarsa bayılacağından oldukça emindi, bu düşünce, hissettiği baskıyı aşmasına yardımcı oldu. Elini ağzından çekti, bu da ona iyi geldi. Artık canı gülmek de istemiyordu, bu kesin iyiye işaretti.

"*Babacığım!*" diye inledi Ellen Carver arkasında. Johnny, hayatında, bu kadar genç birinin ağzından hiç bu kadar yürek yakıcı bir yas iniltisi –örneğin Vietnam'da– duyup duymadığını hatırlamaya çalıştı, ama hatırlayamadı. *"BABACIĞIM!"*

"Sakin ol, canım." Bunu söyleyen taze dul *Pasta*'ydı. *Pasta*, David ona hep öyle seslenirdi. Kendisi de hâlâ hıçkırıklar içinde olduğu halde kızı teselli etmeye çalışıyordu... Johnny gözlerini kapadı ve gördüklerinden kurtulmak istedi, ama bunun yerine, o iğrenç belleği, biraz önce neyin üstünden geçip gittiğini hatırlattı ona, daha doğrusu, neyin üstünden atlayarak *geçtiğini*. Susi Geller'ın kız arkadaşı. Snoopy çizgi romanındaki gibi kızıl saçlı küçük bir kız.

Kızı orada, dışarıda bırakamazdı. Kız, Mary ve zavallı yaşlı Dave gibi ölü görünüyordu, fakat Johnny, tam dibinden geçmiş olan kurşunun sesi henüz kulaklarındayken ve iki şeftali çekirdeği gibi sert ve buruşmuş hayaları belden aşağısına bastırırken, ayağında sihirli çizmeler varmış gibi kızın üstünden atlayıp geçmişti, bir erkeğin güvenilir bir teşhis koyamayacağı bir durum.

Gözlerini açtı. Başında İskoç kasketi ve elinde çoban asası olan bir kız Hummel, ona ölü bir porselen selamı veriyordu. *Hey, bahriyeli, benimle biraz yün eğirmek ister misin?* Johnny duvara kollarını dayamış duruyordu. Hummel biblolarından biri küçük kaidesinden düşmüş, kırılan parçaları Johnny'nin ayaklarının dibine saçılmıştı. Johnny, kusmamaya ve o ahlaksız nükteyi –diğer ikisini tanımıyorum ama şu ortadaki Willie Nelson'a benziyor– kafasından atmaya çalışırken, bu bibloyu kendisinin yere düşürdüğünü tahmin etti.

Yavaşça sola doğru çevirdi kafasını, boynundaki tendonlardan ses geldiğini duydu, aynı anda Carverların giriş kapısının hâlâ açık olduğunu gördü. Tel kapı aralıktı; kızıl saçlı kızın, sahile vurmuş bir deniz yıldızı gibi beyaz ve hareketsiz eli, kapının arasına sıkışmıştı. Yağmurdan dolayı dışarıdaki hava griydi. Adeta dünyanın en büyük buharlı ütüsünden çıkan sürekli bir tıslama sesiyle yağıyordu yağmur. Çimin kokusunu, tatlı serin bir parfüm gibi algıladı burnu. Buna yanık sedir dumanının baharatlı kokusu da karışıyordu. *Tanrı şimşeği korusun*, diye geçirdi aklından. Yanmakta olan ev, itfaiyeyi ve polisi alarma geçirirdi. Ama şimdilik...

Yerdeki kız. Charlie Brown'ın deli gibi sevdalı olduğu kıza benzeyen kızıl saçlı küçük kız. Johnny, üstünden atlayıvermişti, kendi canını kurtarma dürtüsüyle. Malum, kaçma telaşından, ama bu açıklama insana yetmiyor, gece rahat uyuyabilmek istiyorsa yetmiyor.

Kapıya doğru hareketlendi. Biri kolundan tuttu. Arkasına döndüğünde, esmer ikiz Dave Reed'in gergin ve korku dolu yüzüyle karşılaştı.

"Hayır," dedi Dave, komplocu kısık bir sesle... Boynundaki âdemelması bir piston gibi yukarı aşağı gidip geldi. "Hayır Bay Marinville, hâlâ orada, dışarıda olabilirler. Dışarı çıkarsanız ateşi üstünüze çekebilirsiniz."

Johnny, kolunu tutan ele baktı, kendi elini üstüne koyarak gencin elini yavaşça ama kararlılıkla çekti. Dave'in arkasında duran Brad Josephson'ın kendisini izlediğini görüyordu. Brad kolunu karısının çekici kalçalarına dolamıştı. Belinda'nın tüm bedeni titriyordu adeta, titreyecek çok yeri vardı Belinda'nın! Yanaklarından süzülen gözyaşları parlak kahverengi izler bırakıyorlardı.

"Brad," dedi Johnny. "Buradaki herkesi mutfağa sokun. Eminim ki mutfak, evin sokağa en uzak yeri. Herkes yere otursun, tamam mı?" Genç Reed'i, nazikçe o yöne doğru ittirdi. Dave, yavaş yavaş, ritimsiz bir yürüyüşle mutfağa gitti. Johnny, onu dişlileri küflenmiş bir kurmalı oyuncağa benzetti o haliyle.

"Brad?"

"Tamam, ama dikkatli olun, kafanızı uçurmasınlar. Yeteri kadar kafa uçtu zaten."

"Hayır. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Aman dikkat edin de değişmesin."

Johnny, diğerlerine doğru koridorda yürüyen Brad, Belinda ve Dave Reed'in arkasından baktı –loş ışıkta sadece bir gölgeydiler– sonra tekrar tel kapıya doğru döndü. Tel kapının üst kısmında, keskin kenarları kıvrılmış bir delik gördü, tel yumruk büyüklüğünde parçalanmıştı. Düşünebildiğinden de daha büyük bir şey (muhtemelen mezar taşı büyüklüğünde) geçmişti sineklikten ve orada toplanmış olan komşular mucize eseri bundan zarar görmemişlerdi... Öyle olduğunu ümit etti. En azından, kimse acıyla bağırmıyordu. Aman Tanrım, minibüslerin içindeki tiplerin silahındaki şey neydi ki? Neydi bu kocaman şey?

Dizlerinin üstüne çökerek, kapıdan içeriye süzülen serin, nemli havaya, yağmur ve çimin hoş kokusuna doğru süründü. Neredeyse kapıya vardığında ve burnu neredeyse tel kapıya dokunduğunda, sağa baktı, sonra da sola. Sağ taraf tamamdı –Bear Sokağı yağmur perdesi arkasında kaybolmuş olduğu halde, neredeyse kavşağa kadar görebiliyordu. Görünürde

hiçbir şey yoktu– minibüs, uzaylı, Stonewall Jackson ordusundaki mülteciler gibi giyinmiş akıl hastaları yoktu ortada. Yan taraftaki kendi evini gördü, gitar çalıp kendini eski folklorik fantezilere kaptırdığı anı anımsadı. Ayağında, Eric Andersen'ın o sevdiği botlarıyla hep bir sonraki ufkun peşinde olan, o şarkıdaki gibi şafağın menekşesini arayan Ramblin Jack Marinville. Böylesine şiddetli ve beyhude bir özlemle düşündü gitarını...

Sol tarafındaki manzara hiç de iç açıcı değildi, hatta bomboktu! Tahta çit ve Mary'nin Lumina'sı aşağı tarafın görüşünü kapatıyorlardı. Birisi –örneğin pusuya yatmış çeteye ait gri renkli bir gerilla– kolaylıkla aşağıda herhangi bir noktada saklanıyor ve bundan sonraki hedefi bekliyor olabilirdi. Kafasında hâlâ bir sürü kafe fantezileri dolaşan biraz yıpranmış bir yazar olabilirdi bu. Muhtemelen kimse yoktu orada –polisin ve itfaiyenin her an gelebileceğini bildikleri için ortalıktan toz olmuş olmaları lazımdı–, ama bu şartlarda *muhtemelen* kelimesi pek yeterli görünmüyordu. Zira bu şartların bir nebze bile anlamı yoktu.

"Küçük hanım?" diye seslendi tel kapının öbür tarafına yayılmış olan kızıl saç yığınına. "Hey, küçük hanım! Beni duyabiliyor musunuz?" Yutkundu ve boğazından gelen bir tık sesi duydu. Kulağında çığlık sesi duymuyordu artık, ama şimdi kulağının derinliklerinden gelen sürekli bir uğultu vardı. Johnny, bu sesle daha uzun müddet yaşamak zorunda olduğuna inanmaya başladı. "Eğer konuşamıyorsanız, parmaklarınızı kıpırdatın!"

Cevap gelmedi, kız parmaklarını da kıpırdatmıyordu. Sanki nefes almıyordu. Kızıl saçlı insanlara has o soluk cildinde, kızın sutyen askısıyla şortunun beli arasında yukarıdan aşağıya doğru akan yağmuru görebiliyordu, ama bunun dışında sanki kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Yaşayan sadece kızın saçlarıydı adeta, gür ve parlak, portakal renginden iki ton daha koyu gibi görünen saçları. Su damlaları, yapay inci taneleri gibi yanıp sönüyordu saçlarında.

Gök artık o kadar ürkütücü gürlemiyordu, ses uzaklaşıyordu. Johnny, elini tel kapıya doğru uzatırken daha kuvvetli bir patlama sesi duydu. Bunun küçük çaplı bir silahtan geldiğini düşündü, yere dümdüz attı kendini. "Galiba bu sadece bir çatı padavrasından geldi," dedi arkasından bir ses fısıltıyla, Johnny şaşkınlıkla bağırdı. Geriye doğru bakınca, arkasında duran Brad Josephson'ı gördü. Brad de ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüştü. O koyu renk yüzünde gözlerinin beyazı pırıl pırıl parlıyordu.

Johnny sordu: "Ne işiniz var burada?"

"Beyaz kardeşlerimizin eğlencesini kontrol ediyorum. Birinin, eğlenceyi çok fazla abartmamanız için dikkat etmesi lazım, kalbinize iyi gelmez yoksa," dedi Brad.

"Diğerlerini mutfağa götüreceğinizi düşünmüştüm."

"Mutfaktalar zaten," dedi Brad. "Düzgün bir sıra yapmış oturuyorlar yerde. Cammie Reed telefon etmeyi denedi. Sizinki gibi, onun telefonu da çalışmıyor. Herhalde fırtına yüzünden."

"Evet, herhalde."

Brad, Carverların merdiveni üstüne yayılmış olan kızıl saçlara baktı. "O da ölü, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ölü sanırım, ama... Tel kapıyı açıp bakacağım emin olmak için. İtirazınız var mı?"

Brad'in evet demesini, itirazı olmasını, bir *kitap* dolusu itirazı olmasını umdu, ama Brad sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Aslında en iyisi siz öyle kalın ben bu işi yaparken," dedi Johnny. "Sağ taraf tamam, ama sol tarafa bakınca sadece Mary'nin arabasına kadar olan mesafeyi görebiliyorum."

"Kendimi, baskı makinesindeki bir su yılanından daha da düzleştireceğim."

"Umarım, verdiğim yazma seminerlerinden birine gelmezsiniz," dedi Johnny. "Bu arada, porselen biblo kırıklarına dikkat edin, ellerinizi kesmeyin."

"Hadi," dedi Brad. "Yapmak istiyorsanız yapın."

Johnny, tel kapıyı açtı. Durakladı, zira ondan sonra ne yapması gerektiğinden emin değildi, ardından kızın soğuk deniz yıldızı elini tuttu ve nabzını dinledi. İlk anda hiçbir şey hissetmedi, sonra...

"Galiba yaşıyor!" diye fısıldadı Brad'e. Sesi heyecandan çatallı çıkıyordu. "Galiba nabzı atıyor!"

Johnny, eli silahlı adamların dışarıda pusuda bekliyor olabileceklerini unutarak, tel kapıyı çatırtıyla tamamen açtı, kızın saçlarından bir tutam avuçlayarak kafasını yukarıya kaldırdı. Brad şimdi kapıya, Johnny'nin dibine gelmişti. Johnny, Brad'in heyecanla nefes alıp verişini duyuyor, birbirine karışan olan ter ve parfüm kokusu burnuna geliyordu.

Kızın yüzü ortaya çıktı, ama tam da çıkmadı, çünkü yüzü yoktu. Johnny sadece parçalanmış kırmızı bir şey ve ağzın olduğu yerde kara bir delik görebiliyordu. Bu deliğin altında, ilk bakışta pirinç sandığı beyaz kırıntılar olduğunu fark etti. Sonra anladı ki, bunlar kızın dişlerinden geriye kalanlardı. İki adam da aynı anda ve kusursuz bir soprano ahengiyle çığlık attılar. Brad'in çığlığı, Johnny'nin öten kulağına diken gibi battı. Acısı adeta içine işledi.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Cammie Reed mutfağın sallanan kapısının arkasında. "Tanrım, neler oluyor?"

"Yok bir şey," dedi iki adam da yine aynı anda ve birbirlerine baktılar. Brad Josephson'ın yüzü tuhaf bir soluk kül rengini almıştı.

"Aman olduğunuz yerden kıpırdamayın," diye bağırdı Johnny. Bunu daha yüksek sesle söylemek istemişti, ama sesini yükseltemedi. "Mutfakta kalın!"

Ölü kızın saçlarını hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Tel gibiydi saçlar, sökülmüş bir tel süngeri gibi...

Hayır, diye düşündü soğukkanlılıkla. Öyle değildi. Sanki bıçakla yüzülmüş kafa derisi tutuyordu, bir insana ait kafa derisi.

Bu düşünce yüzünü buruşturmasına neden oldu ve parmaklarını açtı. Kızın yüzü ıslak yere şap diye düştü, Johnny bu manzarayı görmemeyi yeğlerdi. Yanında yatan Brad, inledi, çıkardığı sesi bastırmak için koluyla ağzını kapattı.

Johnny elini geri çekti ve tel kapı kendiliğinden kapandığında, sokağın karşı tarafında, Audrey Wyler'ın evinde bir hareketlenme görür gibi oldu. Oturma odasında, pencerenin arkasında birisi hareket ediyordu. Ama şimdi oradaki insanları düşünecek hali yoktu. Şu anda o kadar kafayı yemişti ki, kimse için kaygılanamazdı, kendi için bile. İstediği şey, yaklaşan itfaiye ve polis arabası sirenlerini duymaktı, bu dünyada *istediği* tek şey buydu adeta!

Ama, yalnızca gök gürlemesini, Hobartların evinden yayılan ateşin çatırtısını ve yağmurun hışırtısını duyuyordu.

"Bırak..." diye başladı Brad, sesi kesildi ve öğürmeyle geğirme arası bir ses çıkardı. Spazm geçince, tekrar denedi. "Olduğu yerde bırak onu."

Evet. En azından o anda başka ne yapılabilirdi ki?

Elleri ve dizleri üstünde sürünerek koridorda geri gittiler. Johnny baştan geri geri gitti, sonra geri dönerek, mokasenleriyle, yere düşmüş olan Hummel biblosunun kırıkları arasında süründü. Brad, yemek odasının kapısının önünden geçmişti, neredeyse mutfak kapısına giden yolu yarılamıştı, karısı da dizlerinin üstüne çökmüş, orada bekliyordu onu. Brad'in büyükçe poposu sağa sola öyle sallanıyordu ki, Johnny, başka şartlarda bu manzarayı gülünç bulurdu.

Gözüne bir şey takılınca durdu. David Carver'ın artık bir daha hiçbir zaman Şükran Günü'nde hindi veya Noel'de kaz dilimleyemeyeceği yemek odasının kapısının yanında, küçük, dekoratif bir masa bulunuyordu. Ne şaşırtıcıdır ki, bu küçük masanın üstünde, bir düzineye yakın Hummel biblo vardı. Masa düzgün durmuyordu artık, sokak lambası direğine dayanmış uyuklayan bir sarhoş gibi, kapının sağındaki duvara dayanmıştı. Bacaklarından biri kopmuştu. Hummel çoban kızlar, süt sağıcı kızlar ve çiftçi gençlerin çoğu sırtüstü ya da yüzüstü yerde yatıyordu, birkaç biblo yere düşüp parçalandığı için, küçük masanın altında porselen kırıkları vardı. Rengârenk boyalı kırıkların arasında bir şey daha

vardı, siyah bir şey. Loş ışıkta, Johnny bunu iri siyah bir böcek ölüsü sandı önce. Biraz daha yaklaştığındaysa yanıldığını fark etti.

Omzunun üstünden arkasına, tel kapının üst kısmına, yumruk büyüklüğündeki deliğe baktı. Eğer bu, aşağıya doğru giden yolunun son kısmını koşan bir mermiyse...

Varsayılan böyle bir mermi yolunu izlediğinde, bunun gerçekten bir masa bacağını parçalayarak ve masayı da ittirerek, yaslanmış bir sarhoş pozisyonuna getirmiş olabileceğini anladı. Ve sonra, gücünü yitirince durmuş muydu?

Johnny, porselen yığınının arasına soktuğu elini kesmemeyi ümit ediyordu (odaklanmaya çalışsa da eli çok titriyordu), sonra o siyah şeyi eline aldı.

"Ne o?" diye sorarak, Johnny'ye doğru süründü Brad.

"Brad, hemen buraya gel!" diye, öfkeyle fısıldadı Belinda.

"Sus," dedi Brad ona. "John, ne var elinde?"

"Bilmiyorum," dedi Johnny ve elindekini yukarıya kaldırdı. Ne olduğunu *bildiğini* sanıyordu aslında, bunun tuhaf bir yaz böceği ölüsü olmadığını anladığı andan beri biliyordu. Ama hayatında böyle bir mermi görmemişti. Kızı öldürenin bu mermi olmadığı kesindi. Öyle olsaydı, mermi dümdüz, çarpılmış bir görünümde olurdu şimdi. Bu şeyde, ateşlenmiş, tel kapıdan geçmiş ve masanın bacağını koparmış olduğu halde çizik bile yoktu.

"Gösterin bakayım," dedi Brad. Karısı sürünerek yanına gelmiş ve omzunun üstünden ona bakıyordu.

Johnny, elindekini Brad'in soluk renkli avcuna bıraktı, cildi delebilecek kadar keskin görünen ucundan, yuvarlak tabanına kadar, takriben on yedi santim uzunluğunda siyah bir koni. Johnny, bunun en geniş yerinin beş santim kadar olduğunu tahmin ediyordu. Masif siyah metalden yapılmıştı ve Johnny'nin gördüğü kadarıyla, hiçbir işaret yoktu üstünde. İç içe halka damgaları yoktu tabanında, kapsül izi (ateş edildiği tüfeğin müsademe iğnesinin oluşturduğu parlak çentik de yoktu), üretici ismi, kalibre bilgisi yoktu.

Brad başını yukarı kaldırıp, "Nedir o kahrolası şey?" diye sorduğunda onun şaşkınlığını hissetti Johnny.

"Göreyim bakayım," dedi Belinda usulca. "Babam atış alanına giderken beni de götürürdü hep, silahı yeniden doldururken, ben onun küçük asistanıydım. Bir bakayım."

Brad, Belinda'ya mermiyi verdi. Kadın, metal koniyi parmaklarının arasında döndürdü, sonra gözlerine yaklaştırdı. Dışarıda gök gürlüyordu, son dakikalardaki en yüksek sesli gürlemeydi bu, herkes korkuyla sıçradı.

"Nerede buldunuz bunu?" diye sordu Johnny'ye.

Johnny, duvara yaslanmış masanın altındaki porselen kırıklarını gösterdi.

"Öyle mi?" Kuşkucu bir ifade vardı yüzünde. "Neden duvara saplanmadı ki bu?"

Johnny, kadın bu soruyu ortaya atınca, bunun iyi bir soru olduğunu fark etti. Mermi sadece bir tel kapı ve ince bir masa bacağının içinden geçmişti; neden duvara *girmemiş,* sadece bir delik bırakmıştı arkasında?

"Böyle bir şey hayatımda görmedim," dedi Belinda. "Elbette ben *her şeyi* görmedim, çoğu şeyi bile görmedim, ama size açıkça söyleyebilirim ki, bu şey, bir tabancadan, bir tüfekten ya da bir av tüfeğinden çıkmamış."

"Ama onlar av tüfekleriyle ateş ediyorlardı," dedi Johnny. "Çift namlulu af tüfekleriyle. Emin misiniz bunun..."

"Nasıl ateşlendiğini bile bilemiyorum," dedi kadın. "Alt tarafında hiçbir ateşleme ucu izi yok, bu kesin. Öyle de *hantal* ki. Bir çocuğun hayalindeki gibi bir mermi sanki."

Koridor ve mutfak arasındaki sallanan kapı açıldı ve duvara çarptı, bu ses oradakileri gök gürültüsünden daha çok korkuttu. Gelen Susi Geller'dı. Yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Johnny, onun on birden fazla görünmediğini düşündü. "Yan tarafta, Billingsley'nin evinde biri feryat ediyor," dedi kız. "Sanki bir kadın sesi gibi ama söylemesi zor. Çocuklar korkuyor."

"Tamam canım," dedi Belinda. Sesi çok sakindi, Johnny onun sakinliğine hayran kaldı. "Arkaya, mutfağa git. Biz de geliyoruz hemen."

"Debbie nerede?" diye sordu Susi. Josephsonlar, cüsseleriyle, verandaya giden koridorun görünmesine engel oluyorlardı. "Yan eve mi gitti? Hemen arkamdan geldiğini sanıyordum." Bir ara durdu. "Orada bağıranın o olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, bundan çok eminim," dedi Johnny ve yine histerik bir gülme krizine yakalanacağını fark etti korkuyla. "Git şimdi, Suze."

Kız mutfağa geri döndü ve kapıyı arkasından çekti. Üçü de bir an için çaresiz komplocu bakışlarla baktılar birbirlerine. Hiçbiri sesini çıkarmadı. Sonra Belinda, Johnny'ye o hantal görünümlü siyah koniyi geri verdi, ördek yürüyüşüyle yanından geçerek mutfağa doğru gitti ve kapıyı iterek açtı. Brad, ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek arkasından gitti. Johnny, mermiyi bir an daha inceledi ve kadının, *bir çocuğun hayalindeki gibi* dediğini geçirdi kafasından. Haklıydı. Pat Kitty Cat serüvenlerini yazmaya başladığından beri, oldukça çok ilkokul sınıfına gitmişti ve orada bir sürü çizim görmüştü, sarı boya kalemiyle çizilmiş güneşlerin altında ağzını kocaman açmış sırıtan anne ve babalar gör-

müştü, yapraksız kahverengi ağaçlarla süslenmiş tuhaf yeşil manzaralar. İşte bu da, bu resimlerden fırlamış, işler halde ve bir şekilde gerçek hale getirilmiş bir şey gibi görünüyordu.

İçinden bir ses, *minik bebek Smitty*, diyordu, ama tam bu sesi takip edecekken ve ona gerçekten bir şey biliyor mu, yoksa sadece boş laf mı ediyor diye soracakken, ses kayboldu.

Johnny, pantolonunun ön sağ cebine, araba anahtarlarının arasına attı mermiyi ve Josephsonların arkasından mutfağa gitti.

4

Büyük Amerikan engelli koşusundaki adaylığını oldukça erken geri çekmiş olan Steven Jay Ames'in bir mottosu vardı, o da şuydu:

SORUN YOK ADAMIM.

MIT (Massachusetts Teknoloji Enstitüsü)'ndeki ilk döneminde, sadece D alabilmişti –halbuki, üniversiteye kabulü belirleyen SAT puan sayıları iyonosferde bir yerlerdeydi– ama, işte, belli olmuyor.

SORUN YOK ADAMIM.

Elektrik mühendisliğinden, genel mühendisliğe geçmişti, ama notları o sihirli, her şeyi belirleyen 2.0 puanın üstüne hâlâ çıkmamıştı. Bu durumda, İngiliz edebiyatının yeşil tarlalarına doğru yönünü çevirmeye karar vererek, doğabilimlerinin o steril koridorlarına sırtını dönmüş, bavullarını toplamış ve alt caddedeki Boston Üniversitesi'ne gitmişti. Coleridge, Keats, Hardy, biraz da T.S. Eliot. Evrenin dibini, bir yandan bir yana tırmıklayan, eski püskü bir tırmık olsaydım keşke, burada, dikenli armut ağacının etrafında dönüp duruyoruz; yirminci yüzyıl sıkıntısı adamım. Boston'da tahsili bir müddet gayet iyi gitmişti, sonra, ilk yılında ayrılmıştı, briç oyunu, alkol ve esrar bağımlılığı kurbanıydı da. Ama...

SORUN YOK ADAMIM.

Cambridge'de dolanıp durmuştu, orada burada takılmış, gitar çalıp kızlarla eğlenmişti. Pek iyi bir gitarist değildi, kızları yatağa atmayı daha iyi beceriyordu, ama...

SORUN YOK ADAMIM.

Gerçekten yok! Cambridge onun için biraz eskiyince, gitarını kapıp otostopla New York'a gitmişti.

O yıllardan beri, eski püskü tırmığıyla mümessillik işlerini tırmıklamış, Fishkill, New York'ta fazla hayatta kalmayan bir *heavy metal* kanalında dj olarak dikenli armut ağacının etrafında dönüp durmuş, bir radyo istasyonu mühendisi olarak yine dolanmış, *rock* konserleri organizatörlüğü yapmıştır. Altı iyi konserin ardından Providence'dan, gecenin bir saatinde, kâbus gibi bir kaçış... Ve birkaç oldukça kötü adama, takriben altmış bin dolar borçlu kalmıştı, ama...

ÇOK DERT DEĞİL ADAMIM.

New Jersey, Wildwood'da tahta kaldırımda el falı bakan bir guru olarak, sonra da gitar teknisyeni olarak çalıştı. Bu işten bir şekilde hoşlandı ve Kuzey New York'ta ve Doğu Pennsylvania'da acil durum yardımcısı olarak çalıştı. Gitar akordu yapmayı ve gitar tamir etmeyi sevdi, huzurlu bir işti. Ayrıca, o çalmaktan daha iyi tamir edebiliyordu gitarı. Bu arada, uyuşturucu kullanmayı ve briç oynamayı bırakmıştı, böylece hayatı daha da kolaylaşmıştı.

İki yıl önce, Albany'de yaşarken, iyi bir karayolu dinlenme tesisi olan, hemen hemen her akşam *blues* dinlenebilen Club Smile'ı idare eden Deke Ableson ile arkadaş olmuştu. Steve, serbest çalışan gitar teknisyeni sıfatıyla, Smile'a çıkagelmiş, sonra da seslendirme masasındaki tip, küçükçe bir kalp krizi geçirince onun yerini almıştı. Bu önce sorun *olmuştu*, belki de, Steve'in yetişkin bir insan olarak başa çıkması gereken ilk gerçek sorun, ama bilinemez nedenlerden dolayı vazgeçmemişti. Halbuki işi yüzüne gözüne bulaştıracağından ve sarhoş motorcular tarafından linç edileceğinden korkmuştu. Kısmen Deke sayesinde de kalmıştı orada, zira o, Steve'in o zamana kadar tanıdığı diğer kulüp sahiplerinden farklıydı: Deke bir hırsız değildi, ahlaksız değildi, başkalarının gözünü korkutarak ve fırçalayarak kendini ispatlamaya çalışan bir adam da değildi. Ayrıca, *rock'n'roll*'u gerçekten *seviyordu*, oysa, Steve'in daha önceden tanıdığı kulüp sahipleri, *rock'n'roll*'dan nefret ediyor, arabalarında yanlız giderlerken, Yanni ya da Zanfir ve pan flütünü dinliyorlardı. Hayatında sadece bir kez vergi beyannamesi doldurmuş olan Steve için Deke tam hoşlandığı bir...

SIFIR SORUN.

... adamıydı. Karısı da iyi biriydi, uyumlu ve nazik, mahmur bakışlı, espritüel, güzel göğüsleri olan ve Steve'in gördüğü kadarıyla, eşini aldatmayan bir kadındı. Ama en güzeli, Sandy de briç bağımlılığından kurtulma evresindeydi. Steve onunla, özellikle parasına oynandığı zaman oluşan o karşı konulamaz tahrik dürtüsüyle ilgili derin sohbetler etmişti.

Bu yıl mayıs ayında, Deke San Francisco'da çok büyük bir kulüp –House of Blues tarzı bir işletme– satın almıştı. O ve Sandy, üç hafta önce gitmişlerdi oraya. Eğer Steve, bir kamyon kiralayıp, onların pılını pırtısını (özellikle iki binden fazla plak, Hot Tuna, Quicksilver Messenger Service ve Canned Heat gibi eski gruplar) San Francisco'ya götürürse, Steve'e iş sözü vermişti Deke. Steve'in cevabı...

SORUN YOK, DEKE.

Steve neredeyse yedi yıldır batı kıyısına gitmemişti. Değişikliğin kendisine iyi geleceğini düşündü. Eski Duracell pillerini yeniden şarj edebilirdi böylece.

Albany'deki ıvır zıvırı toparlamak, kamyonu organize etmek, yüklemek ve yola çıkmak, umduğundan biraz daha uzun sürmüştü. Deke bu arada onu birkaç kez telefonla aramıştı ve son telefonda biraz sinirli gibiydi. Steve onun bu haline değinince, Deke, *"Üç hafta boyunca uyku tulumunda uyumak ve bu zaman zarfında dönüp dolaşıp hep o yarım düzine tişörtü giymek zorunda kalınca gel de sinirli olma,"* demiş ve gelmek isteyip istemediğini sormuştu. "Geliyorum, geliyorum," diye yanıtlamıştı Steve. Sakinleş moruk! Ve Steve yola çıkmıştı. Üç gündür yoldaydı aslında. Başlarda her şey iyi gitmişti. Ama bugün öğleden sonra bir hortum mudur nedir patlamıştı, otoyoldan Wentworth çıkışında çıkmış ve Büyük Amerikan Servis İstasyonu'nu aramaya başlamıştı. Sonra –*hey!*– kaputun altından büyük bir gümleme duyulmuş ve kontrol panelinin tüm göstergeleri kötü haberler vermişlerdi. Patlayanın sadece bir supap olduğunu ümit etmişti, ama aslında çıkan ses bir piston patlaması gibiydi. Sözün kısası, New York'tan güzel bir araç olarak yola çıkan Ryder kamyonu, birdenbire bir canavara dönüşmüştü. Buna rağmen...

SORUN YOK.

Sadece Bay Goodwrench'i bulmalı ve gerekli tamiri yaptırmalıydı.

Oysa, kavşaktan yanlış yöne dönmüş ve paralı yoldaki sanayi bölgesi yerine daha ziyade yerleşim alanı olan bir bölgede bulmuştu kendini, yani Bay Goodwrench'in iş saatinde bulunmayacağı bir bölgede. Bu arada, kamyona bir bebek gibi davranmıştı, zira radyatörden buhar çıkıyordu, yağ basıncı düşmüş, ısı yükselmişti ve havalandırmadan nahoş bir *kızartma* kokusu geliyordu... Ama olsun...

SORUN YOK ADAMIM.

Ama... Küçük bir sorun... Belki de...

Ryder çalışanları için minicik bir sorundu doğru, ama Steve onların bu sorunun altından kalkabileceğini düşündü. Sonra –*süper!*– kapısının üstünde mavi bir ankesörlü telefon tabelası olan küçük bir mahalle dükkânı... Motorla ilgili bir sorun olduğunda aranması gereken telefon numarası da hemen sürücü tarafındaki güneşliğin üstünde yazıyordu...

HİÇ SORUN DEĞİL.

Hayatının hikâyesi.

Ancak şimdi bir sorunla karşı karşıyaydı. Smile Club'daki ses mikserini kullanmayı öğrenmek, bu sorunun yanında hiçbir şeydi.

Pipo dumanı kokan küçük bir evde buldu kendini, duvarlarında çerçeveli hayvan fotoğraflarının –resimlerin altındaki imzalara bakılırsa çok özel hayvanlardı bunlar– asılı olduğu bir oturma odasında, bu odada, sadece büyük ve şekilsiz televizyon koltuğu gerçekten eskimiş görünüyordu. Biraz önce, bacağına kurşun isabet eden yeri bandanasıyla bağlamıştı, aslında derin olmayan ama yine de hakiki bir *kurşun yarasıydı* bu. İnsanlar feryat ediyordu, korkuyor ve bağrışıyorlardı, üstünde kolsuz bir bluz olan zayıf kadın da yaralıydı (hem de sadece yüzeysel değil) ve dışarıda ölüler vardı. Steve, *bütün bunlar sorun değilse, o zaman "sorun" anlamsız bir kavram*, diye geçirdi aklından.

Bileğinin üstünden birisi koluna yapıştı, öyle ki canı acıdı. Aslında birisi kolunu sadece tutmuyordu, çimdikliyordu. Aşağıya baktığında, üstünde mavi tezgâhtar önlüğü olan çılgın saçlı kızı gördü. "Sakin kalın," dedi kız perişan bir sesle. "Bu kadının yardıma ihtiyacı var, yoksa ölecek, soğukkanlı olun!"

"Sorun yok, yavrum," dedi adam ve ağzından dökülen kelimeleri –hepsini– duyunca, kendini biraz daha güçlü hissetti.

"Siz bana yavrum demeyin ki ben de size tatlım demeyeyim," dedi kız, dobra dobra, kısık ve ciddi bir sesle.

Adam bir kahkaha patlattı. İçinde bulunduğu odada bu ses son derece tuhaf çıktı, ama umurunda değildi. Kızın da umurunda olmadığı belliydi. Kız, adama bakarken, dudaklarının kenarına mahcup bir gülümseme yerleşmişti. "Tamam," dedi adam. "Size yavrum demeyeceğim, siz de bana tatlım demeyeceksiniz, ikimiz de soğukkanlı kalacağız, adil değil mi?"

"Evet. Bacağınıza ne oldu?"

"Çok önemli değil. Kurşun yarasından ziyade, bir sıyrığa benziyor."

"Şanslısınız!"

"Doğru. Bulursam belki biraz dezenfeksiyon ilacı sürerim, ama bu kadınla karşılaştırıldığında..."

"Gary!" diye inledi karşılaştırılan yaralı kadın. Steve, kadının kolunun, bedeninin geri kalan kısmıyla artık pek de bağlantılı olmadığını gördü; kadının kolunu sadece ince bir et parçası tutuyor gibiydi. Kocası (adam zayıftı ama serpilmekte ve şekillenmekte olan bir banliyö göbeği vardı) kadının etrafında adeta çaresizce ve panik halinde dolanıyordu. O anda Steve'in aklına, eski bir balta girmemiş orman filminde, taştan yapılmış, iç karartıcı bir putun etrafında hoplayıp zıplayarak Cool Jerk dansı yapan bir yerli geldi.

"*Gary!*" diye avaz avaz bağırdı kadın yeniden. Kadının ezilmiş omzundan sürekli oluk oluk kan akıyor ve pembe renkli bluzunu çamurlu kestane rengine boyuyordu. Kâğıt gibi beyaz yüzü ter içindeydi, saçı tutam tutam yapışmıştı kafasına. "*Gary, işeyecek yer arayan köpek gibi hoplayıp zıplayıp durma, yardım et bana...*"

Oturma odası ve küçük mutfak arasındaki duvara bitkin bir halde dayandığında kesik kesik soluyordu kadın. Steve, kadının dizlerinin bükü-leceğini düşündü, ama düşündüğü olmadı. Aksine, kadın, sol el bileğini sağ eliyle kavradı ve yaralı kolunu itinayla Steve ve Cynthia'ya doğru uzattı. Kolu bedenin geri kalan kısmıyla bağlayan, kandan parlamış olan kıkırdak bükülünce şlap diye bir ses çıktı, sıkıldığında ses çıkaran bir temizlik bezi gibi... Lanet olası kolunu, kızarmış bir tavuk kanadını koparırcasına koparmaması için kadına kolunu ellememesini, fazla oynatmamasını söylemek geldi Steve'in içinden...

Sonra Gary, Steve'in önünde Cool Jerk dansı yaptı sanki, pogo çubuğu üstündeymişçesine bir aşağı bir yukarı zıpladı durdu. Bu esnada, soluk yüzünü, telaşlı hareketlerinin neden olduğu kırmızı lekeler renklendiriyordu. *O 88'liklerle bana biraz daha bas sesi ver*, diye geçti Steve'in kafasından.

"Ona yardım edin!" diye avaz avaz bağırdı Gary. "Karıma yardım edin! Kan kaybından ölecek!"

"Yapamam..." diye başladı Steve söze...

Gary kadının kolunu uzattı ve Steve'i tişörtünden yakaladı. Tişörtün üstünde, *cehennemde yer kalmayınca, ölüler dünyaya geri dönecek,* yazıyordu. Zayıf ve ateşler içinde yanan yüzünü Steve'e döndürdü. Gözlerinde bir panik parıltısı vardı. 'Siz onlardan mısınız? Onlardan biri misiniz?'

"Anlamıyorum..."

"*Ateş edenlerden misiniz? Gerçeği söyleyin!*"

Steve, adamın ellerini düşündüğünden daha kuvvetli bir şekilde (normal olarak öfke hoşlanmadığı bir şeydi!) eski ve çok sevdiği tişörtünden çekerek adamı itti. Gary sendeleyerek bir adım geri gitti, gözleri önce kocaman açıldı, sonra da kısıldı.

"Tamam," dedi. "Tamam, evet. Böyle olmasını istediniz. Siz istediniz ve şimdi alın işte." Tekrar öne doğru ilerlemeye çalıştı.

Cynthia iki adamın arasına girdi ve bir an için Steve'e baktı –muhtemelen, Steve'in henüz saldırı modunda olmadığından emin olmak istiyordu– sonra da bakışlarını Gary'ye çevirdi. "Neyiniz var sizin yahu?" diye sordu adama.

Gary zoraki gülümsedi. "O buralı değil, değil mi?"

"Olsun, ben de buralı değilim! Ben Kaliforniya Bakersfield'denim. Bu *beni* onlardan biri mi yapar?"

"Gary!" Sanki tozlu bir sokakta uzun bir mesafeyi koşarak kat etmiş, havlamaktan sesi kısılmış bir köpeğin sesiyle söyledi bunu kadın. "Bırak bu saçmalığı da bana yardım et! Kolum ..." Kadın kolunu hâlâ yukanda tutuyordu ve şimdi Newton'daki Mucci'nin kasap dükkânı geldi Steve'in aklına: beyaz gömlekli, beyaz kepli, kan lekeli önlüklü, annesine bir et parçası gösteren bir adam. *Bu eti orta az pişmiş bir şekilde, yanında biraz nane sosuyla servis edin Bayan Ames. Göreceksiniz ki, aileniz sizden bir daha asla kızarmış tavuk istemeyecektir, size bunun garantisini veriyorum.*

"*Gary!*"

Nefesi cin kokan zayıf adam kadına bir adım yaklaştı, sonra arkasına dönüp Steve'e ve Cynthia'ya baktı. Baskılı ve bilgiç gülümseme yok olmuştu. Şimdi perişan görünüyordu. "Onun için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi.

"Hasta kuş beyinli, Gary!" dedi Marielle çaresiz *bir* sesle usulca. "Tam bir budalasın." Yüzü gittikçe daha da beyazlaşıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse yüzü, efsunlu, soluk, soluktan da daha beyaz bir renge bürünmüştü. Gözlerinin altında kahverengi lekeler vardı –bunlar adeta kanat gibi açılıyorlardı– ve sol ayağındaki spor ayakkabısı bu arada artık beyazlıktan çıkmış, kıpkırmızı olmuştu.

Steve, *eğer hemen yardım edilmezse ölecek kadın*, diye düşündü. Bunu düşündüğünde kendini şaşkın ve aynı zamanda aptal hissetti nedense. *Profesyonel* yardım, üstünde yeşil acil doktoru önlüğü olan, "on kübik epi, stat," gibi şeyler söyleyen Acil servis dizisindeki adamlar aklına gelmişti galiba. Lakin öyle adamlar yoktu burada ve gelmeyecekleri de belliydi. Hâlâ siren sesleri duyamıyordu. Duyduğu şey, yavaşça doğuya doğru uzaklaşan gök gürültüsüydü.

Sol tarafındaki duvarda, ürkütücü şekilde zeki bakışlı küçük, kahverengi bir köpeğin çerçevelenmiş bir fotoğrafı asılıydı. Fotoğrafın altındaki boş yerde, büyük harflerle şöyle yazıyordu: DAISY, PEMBROKE-CORGI, 9 YAŞINDA, SAYI SAYMAYI BİLİYORDU. KÜÇÜK RAKAMLARI TOPLAMA YETİSİ AŞİKÂRDI. Daisy'nin sol tarafında, zayıf kadının kanının sıçradığı fotoğraf, kameraya sırıtır gibi bakan bir Collie'ye aitti. Resmin altında şu yazı vardı: CHARLOTTE, BORDER-COLLİE, 6 YAŞINDA, FOTOĞRAFLARI TEK TEK İNCELEYİP, TANIDIĞI YÜZLERİ SEÇEBİLİYORDU.

Charlotte'un sol tarafında, Camel sigarası içiyormuş gibi görünen bir papağanın resmi vardı.

"Bunların hiçbiri olmuyor," dedi Steve, konuşkan bir şekilde, sesi adeta neşeliydi. Cynthia'yla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyordu. "Galiba bir yerlerde bir hastanedeyim. Galiba, otoyolda bir kamyonla kafa kafaya çarpıştım. Sanki *Alice Harikalar Diyarında* gibi, ama onun Nine Inch Nails grubu versiyonu."

Cynthia cevap vermek üzere ağzını açtı, fakat o anda yaşlı adam, bu adam muhtemelen Daisy'nin altı ve ikiyi toplayıp sekiz bulduğunu gözlemlemişti...

DAISY İÇİN ASLA ZOR DEĞİL.

Elinde eski siyah bir çantayla içeri girdi. Ardından polis (*adı gerçekten Collie miydi,* diye düşündü Steve, yoksa bu sadece, duvarlardaki fotoğrafların tetiklediği tuhaf bir fantezi miydi?) geldi ve kemerini pantolonunun bantlarından çekip çıkardı. Sonra da sersem bir halde, sallana sallana, dışarıda ölü olarak yatan kadının kocası Peter Neydi-Soyadı geldi.

Gary, "Ona yardım edin!" diye bağırırken, Steve ve komplo teorileri en azından şimdilik aklından çıkmıştı. 'Doktor, ona yardım edin, avlanmış bir domuz gibi kanlar içinde!'

"Gary, gerçek doktor olmadığımı biliyorsun, değil mi? Emekli bir beygir doktoruyum sadece, hepsi ..."

"Bana domuz deme," diye adamın lafını kesti Marielle. Sesi o kadar kısıktı ki, ne dediğini duymak çok zordu, ama kocasına diktiği gözlerinde nefret dolu bir hayatın koru yanıyordu. Ayağa kalkmak istedi ama beceremedi, dayandığı duvarda aşağıya doğru kaydı. "Bana öyle hitap etmeye kalkma sakın!"

Doktor, üst bedeni çıplak ve kemerini iki yumruğu arasında gererek mutfak girişinde duran polise baktı. Polis, Steve'in bir defa The Big Chrome Holes adlı bir müzik grubu için ses mikserinde çalıştığı, deri fetişistlerinin gittiği bardaki güvenlik görevlisine benziyordu.

"Mecbur muyum?" diye sordu üst bedeni çıplak polis. Kendisi de oldukça soluk benizliydi, ama Steve onun en azından şimdilik gözüpek bir hali olduğunu düşündü.

Billingsley evet anlamında başını salladı ve çantasını televizyonun önünde duran büyük, rahat koltuğa bıraktı. Çantayı açtı ve içini karıştırdı. "Ama acele edin. Ne kadar çok kan kaybederse durumu o kadar kötüleşir." Eski doktor başını yukarıya kaldırdı, yamru yumru yaşlı ellerinden birinde bir iplik makarası, diğer elinde ise kıvrık uçları olan bir ameliyat makası vardı. "Benim için de böyle bir şey keyifli değil. Bundan önceki, benzer durumdaki hastam bir midiliydi, birisi onu geyik sanıp ön ayağına ateş etmişti. Onu, kadının omuzuna mümkün olduğunca yukarıdan takın. Kemerin tokasını göğse doğru, içeriye döndürün ve kemeri iyice *sıkın.*"

"Mary nerede?" diye sordu Peter. "Mary nerede? Mary nerede? *Mary nerede*?" Soruyu her soruşunda sesi gittikçe zayıfladı. Dördüncü defa tekrarladığında bir falseto gaklaması gibiydi sesi. Hemen ardından ellerini yüzüne şaplattı ve herkesten uzaklaşıp, Baron, küçük harf bloklarını bir araya getirip adını yazan bir labrador ve Dirtyface, anlaşılan mızıkayla birkaç basit melodi çalabilen bezgin görünüşlü bir keçi arasındaki duvara alnını dayadı. Bir keçinin, Hohner mızıkasıyla, "The Yellow Rose of Texas" çaldığını duysa, herhalde intihar edebileceğini düşündü Steve.

Marielle Soderson, Billingsley'ye o sırada öyle delici bakıyordu ki, tıpkı bir vampirin, tıraş olurken yüzünü kesmiş olan bir adama bakmasına benziyordu. "Acıyor," diye boğuk bir sesle inledi. "Acıya karşı bir şey verin."

"Evet," dedi Billingsley. "Ama önce kanamayı durdurmak için sıkıca sarmamız lazım."

Billingsley, sabırsızlıkla polise tamam anlamında başını salladı. Polis harekete geçti. Bu arada, kemerin ucunu tokadan geçirmiş bir halka yapmıştı. Elini çekinerek, saçları terden iki ton koyulaşmış olan sarışın kadına doğru uzattı. Kadın sağlam elini uzattı ve beklenmedik bir güçle

adamı itti. Polis bu hareketi beklememişti. İki adım geriye tökezledi, yaşlı adamın deforme olmuş televizyon koltuğunun koluna çarparak koltuğa düştü. Bir filmde, salakça düşen bir komedyen gibi görünüyordu.

Zayıf kadın ona bakmadı bile. Tamamen yaşlı adama ve siyah çantasına odaklanmıştı.

"*Derhal!*" diye havladı, sesi *gerçekten* havlıyormuş gibi çıktı. "Seni uyduruk şarlatan doktor seni! Bana derhal acıya karşı bir şey ver, ölüyorum acıdan!"

Polis koltukta kendini topladı ve Steve'in gözlerinin içine baktı. Steve mesajı aldı, başıyla onayladı ve adı Marielle olan kadına sağ tarafından yaklaştı. *Dikkatli ol, kadının sinirleri tepesinde olduğu için tırmalayabilir veya ısırabilir ya da başka bir şey yapabilir, dikkatli ol, diye uyardı kendi kendini.*

Marielle duvardan uzaklaştı, sallandı, tekrar toparlandı ve yaşlı adama doğru ilerledi. Bir duruşmada, ibretlik gibi tutuyordu kolunu yine önünde. Billingsley bir adım geriledi ve önce üst bedeni çıplak polise, sonra da Steve'e sinirli bir bakış fırlattı.

Kadın, havlayan ve bitkin sesiyle bağırdı, "Hey dağ gelinciği, Demerol verin bana! Verin hadi, yoksa kan tazısı gibi bağırtıncaya dek boğazınızı sıkarım!"

Polis, yine Steve'e hadi anlamda başını salladı ve sol taraftan öne doğru fırladı. Steve de aynı anda fırladı ve bir kolunu kadının boynuna doladı. Kadının gırtlağına sarılmak istemiyordu, ama arkasına geçerek kazara yaralı kolunu tutup da canını daha da çok acıtmaktan korkuyordu. "Sakin durun!" diye haykırdı Steve. Aslında haykırmak istemiyor, *söylemek* istiyordu sadece, ama sesi öyle çıkmadı. Aynı anda, polis kemerden yaptığı halkayı kadının sol elinden geçirip kolundan yukarıya doğru çekti.

"Arkadaş, kadını sıkı tutun!" diye bağırdı polis. "Kıpırdamasın!"

Steve bunu bir iki saniye becerebildi ama sonra sıcak ve yakıcı bir ter damlası aktı gözüne ve tam Collie Entragian eğreti sargıyı sıkmaya çalışırken, Steve, kadının boynundaki kolunu gevşetti. Marielle sağa doğru sendeledi, nefret dolu şahin bakışı hâlâ yaşlı adamın üstündeydi; kolu, çıplak göğüslü polisin elinde kaldı. Steve kadının kol saatini görebiliyordu, bu bir Indiglo'ydu, saniye göstergesi dört ile beş arasında durmuş kalmıştı. Kemer bir saniye kadar kadının omzunda kaldı, sonra yere düştü, içi boş bir halka. Tezgâhtar kız çığlık attı, kocaman açılmış gözleriyle kola bakıyordu. Polis de ağzını açmış bakıyordu kola.

"Kolu buza yatırın!" diye gürledi Gary. "Derhal buza yatırın! Der..." Sonra birdenbire ne olduğunu gerçekten anlamış gibi göründü. Polisin

elinde ne olduğunu anlamıştı. Ağzını açtı, kafasını tuhaf bir hareketle çevirdi ve sigara içen papağan resminin üstüne kustu.

Marielle olanları fark etmedi. İleriye doğru uzattığı tek koluyla şaşkınlığı çok bariz olan Doktor'un üstüne yürüdü. "Bir iğne istiyorum, hemen şimdi!" diye gürledi. "Anlaşıldı mı moruk? Lanet olası iğneyi istiyoru..."

Dizlerinin üstüne yıkıldı. Kafası öne düştü, sallandı. Sonra muazzam bir gayretle çenesini tekrar yukarıya kaldırdı. Bir an için delici bakışı Steve'e yöneldi. "Lanet olsun, siz de kimsiniz?" diye net ve çok iyi anlaşılır bir sesle sordu, sonra yüzüstü yere kapaklandı. Kafası, karısını yeni kaybetmiş olan Peter'ın topuklarının birkaç santimetre yanına düştü. Steve birden, *Jackson*, diye düşündü. *Bu onun soyadı, Jackson*. Peter Jackson hâlâ yüzünü elleriyle kapamış bir halde duvara dönük duruyordu. Bir adım geri gitmeye kalkarsa, kadına takılıp düşecek diye geçti Steve'in kafasından.

"Kahretsin," dedi polis, usulca ve şaşkınlıkla. Sonra aşağıya doğru baktığında, hâlâ kadının kolunu tuttuğunu fark etti. Kolu tutan elini ileriye uzatıp, sopa gibi yürüyerek mutfağa gitti. Yağmurun şakırtısı Steve'in kulaklarına çok yüksek sesli olarak yansıyordu.

Tekrar kendine gelmiş olan yaşlı adam, "Gelin. Daha işimiz bitmedi. Delikanlı, kadına kemeri geçirin. Göğsüne doğru takın. Tamam mı?"

"Galiba tamam," dedi Steve ve tezgâhtar kız Cynthia kemeri yerden alıp, baygın kadının yanında diz çöktüğünde Steve çok rahatladığını hissetti.

MotoKoplar 2200, 55. Bölüm, "Enerji Koridoru"dan alıntı, Allen Smithee'nin orijinal televizyon dizisi senaryosu:

• İkinci Perde •

IŞIK: İÇ MEKÂN KRİZ MERKEZİ, MOTOKOPLAR KARARGÂHI

Odaya her zamanki gibi dev bir ekran hükmetmekte. Onun önünde, asma bir platformda ALBAY HENRY ciddi bir yüz ifadesiyle duruyor. Nal şeklindeki kriz masasında MotoKoplar ekibinin diğer üyeleri oturuyor: YILAN AVCISI, KELLE AVCISI, BİNBAŞI PIKE, ROOTY ve CASSIE.

Ekranda bir UZAY MANZARASI görünüyor. Uzakta dünya var, bu mesafeden mavi-yeşil bir bozuk paradan daha büyük değil. Oldukça huzurlu görünüyor.

YILAN AVCISI (her zamanki gibi aşağılayıcı)

Bu ne telaş? Ben telaş edilecek hiçbir şey görmüyorum??!!

Birdenbire ekranda GÜÇ KORİDORU beliriyor. Ekranı adeta tamamen kaplıyor, sağdaki ve soldaki yıldızlar bu yüzden yok oluyorlar. İnsan sanki ilk *Yıldız Savaşları* filminin başında Darth Vader'in bayrak gemisinin gelişini izler gibi oluyor, tek kelimeyle müthiş!

KORİDOR iki uzun metal plakadan oluşuyor, bu plakaların, aralarında mesafe olan büyük, kare şeklinde çıkıntıları var. Koridordan gizemli bir vızıltı sesi geliyor ve kare çıkıntıların arasında mavi ateş parlıyor.

CASSIE STYLES nefesini tutmuş, korkuyla ekrana bakıyor. ALBAY HENRY elindeki uzaktan kumandanın bir tuşuna basıyor, bunun üzerine ekrandaki görüntü donuyor. Dünyayı hâlâ görebiliyoruz, ama iki tarafındaki koridor yüzünden, potansiyel ölümcül bir elektrik ağına takılmış gibi bir hali var!

ALBAY HENRY (YILAN AVCISI'na)

Bütün telaş bu yüzdenmiş! Enerji Koridoru, çoktan yok olmuş bir uzaylı ırkından arta kalan şey! Parçalayıcı ve doğrudan dünyaya doğru hızla ilerliyor!

CASSIE (korkmuş bir halde)

Aman Tanrım!

ALBAY HENRY

Sakin ol Cassie. O henüz yüz elli bin ışık yılından daha fazla uzaklıkta. Bu gördüğün bir simülasyon.

BİNBAŞI PIKE

Evet, ama ne kadar hızlı ilerliyor?

ALBAY HENRY

Sorun bu işte. Şöyle ifade edeyim: Eğer bu krizi önümüzdeki yetmiş iki saat içinde çözemezsek, hafta sonu planlarınızı unutabilirsiniz bence.

ROOTY

Root-root-root-root!

YILAN AVCISI (ALBAY HENRY'ye)

Kapa çeneni Rooty! Peki nasıl bir planımız var?

ALBAY HENRY, işaret kalemiyle koridorun iç tarafındaki çıkıntıları işaretleyebilmek için askılı platformla yükselir.

ALBAY HENRY

İnsansız hava aracının telemetrik verilerine göre, Enerji Koridoru'nun kendisi 200,000 milden daha uzun ve 50,000 mil eninde. Bu, içinde hiçbir şeyin hayatta kalamayacağı bir ölüm koridoru! Fakat bir zayıf noktası olabilir. Sanırım bu kare çıkıntılar enerji jeneratörleri. Onları etkisiz hale getirebilseydik...

KELLE AVCISI

Güç Vagonlarıyla bir saldırıdan mı bahsediyoruz şef?

Kamera, ALBAY HENRY'nin öfkeli yüzüne yönelir.

ALBAY HENRY

Dünya için tek şans budur.

İÇ MEKÂN - MOTOKOPLAR KRİZ MASASI

YILAN AVCISI

Uzayda Güç Vagonlarıyla bir saldırı mı? Bu, gökyüzündeki Boot Tepesi'ne kısa bir seyahat anlamına gelebilir!

ROOTY

Root-root-root-root!

HERKES

Kapa çeneni Rooty!

İÇ MEKÂN - KRİZ MERKEZİNDE BİR KORİDOR

ALBAY HENRY ve CASSIE STYLES önden gidiyorlar, diğer MotoKop üyeleri onları takip ediyorlar. ROOTY, her zamanki gibi en arkada homurdanarak ilerliyor.

ALBAY HENRY

Ufaklık, sen dertleniyorsun.

CASSIE

Elbette dertleniyorum! Yılan Avcısı haklı! Güç Vagonlarının tasarımı, uzayın derinliklerinde bir saldırının yaratacağı zorluklara uygun değil!

ALBAY HENRY

Ama senin kafandan geçen sadece bu değil.

CASSIE

Hank, bazen senin telepati yeteneğinden *nefret ediyorum*.

ALBAY HENRY

Hadi hadi... Çıkar ağzından baklayı.

CASSIE

Bu Enerji Koridoru'ndaki kare çıkıntıların beni kaygılandıran bir yönü var. Ya bunlar enerji jeneratörü değilse!

ALBAY HENRY

Başka ne *olabilir* ki?

Güç Vagon Park Alanı'na giden sürgülü kapıya varmıştır. ALBAY HENRY, elini avuçla açılan kilide koyduğunda kapı açılır.

CASSIE

Bilmiyorum ama...

İÇ MEKÂN - MOTOKOPLARLA GÜÇ VAGONU PARK ALANI

CASSIE ürkmüş bir halde içini çeker, gözleri büyür! ALBAY HENRY, öfkeli bir suratla, kadına sarılır. Diğer üyeler ikisinin etrafına toplanır.

ROOTY

Root-root-root-root!

YILAN AVCISI

Evet Rooty! Tamamen haklısın.

Gözlerinde küskün bir ifadeyle bakar.

İÇ MEKÂN - MOTOKOPLAR GÖZÜYLE GÜÇ VAGONU PARK ALANI

Park etmiş Güç Vagonlarının ortasında, Yılan Avcısı'nın Sürücüsü'sü ve gümüş renkli Rooty-Toot arasında, nemrut bir ziyaretçi var: MOTORU ALÇAK SESLE ÇALIŞAN Meatwagon.

İÇ MEKÂN - MOTOKOPLAR

ALBAY HENRY

MotoKoplar, çatışmaya hazır olun!

YILAN AVCISI (şok tabancası elindedir hâlâ)

Çoktan hazırım şef.

Diğerleri de silahlarına davranırlar.

İÇ MEKÂN - MEATWAGON

Ölüm Kulesi geriye doğru kayınca, YÜZÜ OLMAYAN görünür, siyah üniformasıyla her zamanki gibi korku vericidir. Onun arkasında, kontrol masasında, her zamanki seksi kibirli haliyle KONTES LILI oturmaktadır. Boynunda takılı olan Hypno-Jewel tüm renklerde çılgınca yanıp sönmektedir.

YÜZÜ OLMAYAN

Kontes, askılı platform. Derhal!

KONTES LILI

Tamam haşmetlim.

KONTES bir kolu çeker. Bir askılı platform meydana çıkar. YÜZÜ OLMAYAN bunun üstüne çıkar ve platform onu park alanının dibine indirir. Silahsızdır, ALBAY HENRY öne doğru bir adım atınca, tabancasını kılıfına sokar.

ALBAY HENRY

Siz vatanınızdan biraz uzakta değil misiniz, Yüzü Olmayan?

YÜZÜ OLMAYAN

Sevgili Hank, insanın vatanı, yüreğinin olduğu yerdir.

KELLE AVCISI

Oyun zamanı değil.

YÜZÜ OLMAYAN

İstisnai olarak dediğinize katılıyorum. Enerji Koridoru gittikçe yaklaşıyor. Albay Henry, siz Güç Vagonlarıyla bir saldın planlıyorsunuz...

BİNBAŞI PIKE

Nereden biliyorsunuz bunu?

YÜZÜ OLMAYAN (buz gibi)

Budala! Zira ben de öyle yapardım.

(ALBAY HENRY'*ye*)

Güç Vagonlarıyla bir saldırı inanılamayacak kadar riskli, ama bu aynı zamanda dünya için tek şans da olabilir. Her tür yardıma ihtiyacınız var ve emrinizde Meatwagon kadar güçlü bir aracınız yok.

YILAN AVCISI

Mankafa! Bu görüş meselesi. Benim İz Sürücü...

ALBAY HENRY

Bırakın gevezeliği!

(YÜZÜ OLMAYAN'A)

Teklifiniz nedir?

YÜZÜ OLMAYAN

Krizi atlatıncaya kadar size ortaklık teklif ediyorum. Eski düşmanlığımızı en azından şimdilik yok saymalıyız. Koridoru'na birlikte saldıralım.

Siyah eldivenli elini uzatır.

ALBAY HENRY de elini uzatmak istediğinde, BÜYÜK PIKE öne doğru bir adım atar. Badem gözleri irileşmiş, ağzı ve burnu ise endişeyle titremektedir.

BİNBAŞI PIKE

Hayır Hank! Ona güvenemezsin! Bu işte bir iş var!

YÜZÜ OLMAYAN

Binbaşı, sizin duygularınızı anlayabiliyorum... Biz ikimiz de anlıyoruz, öyle değil mi kontes?

KONTES LILI

Evet haşmetlim.

YÜZÜ OLMAYAN

Ama bu sefer hile yok, gizli saklı yok.

ALBAY HENRY (BİNBAŞI PIKE'a)

Ve başka seçeneğimiz yok.

YÜZÜ OLMAYAN

Doğru, başka seçeneğimiz yok. Zaman daralıyor.

ALBAY HENRY elini uzatır ve YÜZÜ OLMAYAN'IN elini sıkar:

YÜZÜ OLMAYAN

Ortak mıyız?

ALBAY HENRY

Şimdilik.

ROOTY

Root-root-root-root!

IŞIK YAVAŞÇA SÖNER. İKİNCİ PERDENİN SONU.

– Altıncı Bölüm –

1

Tak, Ponderosa Patriği Ben Cartwright'ın sesiyle, "Madam, kaçmaya çalışıyormuşsunuz gibime geldi," dedi.

"Hayır..." Bu, kadının kendi sesiydi, ama zayıftı ve uzaktan geliyordu, yağmurlu bir gecede batı kıyısından gelen radyo yayını gibiydi. "Hayır, sadece dükkâna gitmek istemiştim. Eksik şeyler..." *Neler* eksik? Bu canavar için bir anlamı olan, onun inanabileceği ne eksik olabilirdi ki? Neyse ki kadının aklına bir şey geldi: "Çikolata şurubu! Hershey marka!"

Seth Garin, üstünde MotoKoplar donuyla, çalışma kapısının oradan kadına doğru yürüdü, ama kadın şaşırtıcı, kötü bir şey gördü: Çocuğun çıplak ayak parmakları, oturma odasının halısının üstünde sürtünüyordu, ama kendisi erkek çocuk şeklinde bir balon gibi uçuyordu sanki. Bu Seth'in bedeniydi, el ve ayak bilekleri kir içindeydi, insan acıyordu onu öyle görünce, ama gözlerine bakınca onun Seth olmadığı anlaşılıyordu. Kimse değildi. Bu şimdi bir bataklığa aitmiş gibi görünen o şeydi.

"Dükkâna kadar gitmek istediğini söylüyor," dedi Ben Cartwright'ın sesi. Ne olursa olsun, *Tak* muazzam bir ses taklitçisiydi, doğruya doğru. "Ne demek istiyorsun, Adam?"

"Galiba yalan söylüyor, Paw." Bu, Adam Cartwright rolünü oynamış olan aktör Pernell Roberts'ın sesiydi. Yıllar içinde Roberts'ın saçları dökülmüştü, ama buna rağmen iyi görünüyordu; Bonanza, tekrarların ve kablolu televizyonun kurbanı olduğundan beri, babasının ve erkek kardeşlerini oynayan aktörlerin hepsi ölmüştü.

Yaratık yaklaşınca, –öyle yaklaşmıştı ki, kadın ekşi ter ve çocuk şampuanının tatlımsı kokusunu alabiliyordu– yine Ben Cartwright'ın sesi duyuldu: "Ne demek istiyorsun, Hoss? Söyle, söyle delikanlı!"

"Kadın yalan söylüyor, Paw," dedi Dan Blocker'ın sesi... Ve adeta uçan çocuk, bir an için gerçekten Blocker'a *benzedi*.

"Küçük Joe?"

"Kadın yalan söylüyor, Paw."

"Root-root-root-root!"

"Kes sesini, Rooty!" dedi Yılan Avcısı'nın sesi. Adeta, gözle görülmeyen yetenekli bir deliler grubu, kadın için bir gösteri sunuyordu. Yaratık, kadının karşısında tekrar konuşmaya başlayınca, Yılan Avcısı yok olmuştu ve yerine tekrar Ben Cartwright, Nevada Sierralı amansız Musa gelmişti. "Madam, biz Ponderosa'da yalancı insanlara pek katlanamayız. Apar topar kaçmaya çalışanlara da. Size şimdi ne yapacağımızı tahmin ediyor musunuz?"

Canımı yakmayın, demeyi düşündü kadın ama ağzından hiçbir kelime, hatta bir fısıltı bile çıkmadı. Plastik ahizenin üstünde sadece SETH kelimesi basılmış olan o küçük kırmızı telefonu hayal ederek, iç hattı kullanmak istedi. Seth'e bu yolla doğrudan ulaşmaya çalışmaktan korkuyordu, ama hayatta hiç bu kadar zor bir durumda kalmamıştı. Yaratık onu öldürmeye karar verdiyse...

Telefonu hayalinde gördü, kendini telefonda konuşurken düşündü, söylemek istediği şey dokunaklı bir şekilde basitti: *Seth, canımı yakmasına izin verme. Önceleri sen ona hükmediyordun, öyle olduğunu biliyorum. Belki çok değildi, ama biraz hükmediyordun. Biraz daha –hükmün, etkin– varsa, lütfen canımı acıtmasına göz yumma, lütfen beni öldürmesine izin verme. Mutsuzum, ama ölmek isteyecek kadar mutsuz değilim. Henüz değil.*

Havada süzülen yaratığın gözlerinde bir insanlık parıldaması, Seth'ten küçücük bir iz aradı, ama hiçbir şey bulamadı.

Birdenbire, sol eli hızla yukarıya kalktı, tekrar aşağıya indi ve kırılan bir tahta parçasından çıkan ses gibi bir ses duyuldu ve sol yanağına şak diye vurdu. Tenini bir sıcaklık kapladı, sanki birisi yüzünün o tarafına bir UV lambası tutmuştu. Sol gözü yaşarmaya başladı.

Şimdi de sağ eli gözlerinin önünde, bir Hindu din aliminin sepetten çıkan yılanı gibi yükseldi. Bir an yüzünün önünde durdu, sonra yavaşça yumruk şeklini aldı.

Hayır, lütfen yapma Seth, lütfen izin verme, demeye çalıştı, ama bu sefer de ağzından hiçbir kelime dökülmedi; loş odada, eklemleri olağanüstü beyaz görünen yumruk indi ve ardından Audrey'nin burnu, kelebek gibi uçuşan beyaz noktacık bulutları halinde yukarıya doğru patlayacakmış gibi oldu. Dudaklarının ve çenesinin üstünden sıcak kanlar akarken, küçük noktalar çılgınca gözlerinin önünde koşuşturuyorlardı. Geriye doğru sendeledi.

Albay Henry, o gaddar sesiyle –kadının, o lanet olası çizgi film dizisinin her bölümünde gittikçe daha da bencil bulduğu ve nefret ettiği bir sesle–: "Bu kadın, yirmi üçüncü yüzyılda adalete yapılmış bir hakarettir!" dedi. "Davranışının ne kadar rezil olduğunu ona bildirmek lazım."

Hoss: "Çok doğru albayım! Bu adi kadına üstünlüğün kimde olduğunu göstermemiz lazım!"

"Root-root-root-root!"

Cassie Styles: "Rooty'ye katılıyorum. Kadına bunu biraz tatlandırarak anlatmaya başlayalım."

Kadın tekrar yürüyordu, daha doğrusu yürütülüyordu. Oturma odası, trenle giderken manzaranın camlardan akıp gitmesi gibi, kadının gözlerinin önünden geçti. Yanağı zonkluyordu. Burnu zonkluyordu. Dişlerinin üstünde kan tadı vardı. Şimdi, konuştuğu kişiyi gerçekten görebileceği MotoKoplar tarzı bir telefon hayal etti, sonra da Seth'i bu telefonda gördüğünü hayal etti. *Lütfen Seth, ben Audrey Halan, saçımın rengi değiştiği halde tanıdın mı beni? Tak, Cassie'nin saçına benzesin diye zorla boyattı saçımı, dışarıya çıkarken de mavi bir bant takmam gerekiyor saçıma, Cassie gibi, ama ben buna rağmen seni evine alan, seninle ilgilenen, en azından ilgilenmeye çalışan Audrey Halanım, şimdi de senin benimle ilgilenmen lazım. Seth, lütfen canımı çok acıtmasına izin verme, lütfen izin verme.*

Mutfakta ışıklar yanmıyordu, içerisi karanlık ve telaşlı karartıların dolaştığı bir arena gibiydi. Kadın sarı linolyum zeminde (temizken iç açıcı olan, ama şimdi yağlı ve sarı lekeli görünen zeminde) ileri doğru itilince, aklına korkunç bir mantığın dikte ettiği bir fikir geldi: Seth ona neden yardım *etmeliydi* ki? Kadının mesajını alsa ve yardım edebilecek halde olsa bile, neden etmeliydi? *Tak*'tan kaçmak, Seth'i kaderiyle baş başa bırakmak olacaktı, işte kadın tam da bunu yapmaya çalışmıştı ya! Eğer çocuk hâlâ oradaysa, kaçmaya kalktığını *Tak* kadar o da biliyor olmalıydı.

Kan içindeki sağ elinin parmakları, ocağın yanındaki elektrik düğmesini arayıp buldu, ışığı yakınca, bir hastanın nefesi gibi perişan ve dermansız hıçkırıkları durdu.

Küçük Joe Cartwright, "Kadının ağzını tatlandır, Paw!" diye ciyak ciyak bağırdı. "Jasper ile tatlandır!" Ses aniden yükseldi ve robot Rooty'nin tiz kahkahasına dönüştü. Audrey o anda aklını kaçırmak istedi. Burada yaşadıklarından daha iyi olurdu, değil mi? Daha iyi olurdu.

Ama onun yerine, kendi bedeninde çaresiz bir yolcu olarak, *Tak*'ın kendisini geriye çevirmesini, birlikte baharat rafına gitmelerini, küçük dolabı açmak için *Tak*'ın onun elini kullanmasını izledi. Diğer eli, sarı bir saklama kabını dolaptan hızla çekip yere düşürdü, içindeki makarnalar sarı zeminde her yere saçıldı. Sonra sıra undaydı, un pof diye yere, ayaklarının dibine dökülünce, bacakları un içinde kaldı. Eli, kendi açtığı deliği hedefledi ve ayı şeklindeki plastik bal kabını kavradı. Diğer

eli balın kapağını açtı ve bir kenara attı. Bir saniye sonra, açık bekleyen ağzının üstünde aşağıya doğru sallanıyordu ayı...

Ayının şişko göbeğindeki eli, bir zamanlar, bisikletine takılı klaksonun lastik topunu sıktığı gibi ritmik hareketlerle sıkıyordu ayıyı. Kan, yaralanmış burnunun iç tarafından boğazına doğru akıyordu. Sonra da kıvamlı ve insanı kusturacak kadar tatlı bal ağzını doldurdu.

Tak, şimdi başkasının değil kendi sesiyle, "Yut onu!" diye bağırdı. "Yut onu orospu!"

Kadın balı yuttu. Bir ağız dolusu, sonra iki, sonra üç. Üçüncüsünde boğazı yapışıp tıkanmıştı adeta. Nefes almayı boşuna denedi. Kâbus gibi tatlı zamk nefes borusunu tıkamıştı. Dizlerinin üstüne düştü, mutfağın zemininde emeklemeye başladı, bordo saçları yüzüne düşüyordu, bağırırken pelte pelte, kanla karışmış bal çıkıyordu ağzından. Bal burnuna da kaçmıştı, burnunun içine yapışmıştı, burun deliklerinden dışarıya bal damlıyordu.

Birkaç saniye daha nefes alamıyor gibi oldu ve gözlerinin önünde uçuşan küçük beyaz noktalar siyahlaştı. *Boğulacağım*, diye düşündü. Sue Bee balı içinde boğulacağım.

Sonra nefes borusu tekrar açıldı, en azından biraz açıldı ve kadın ciğerlerine hava çekti, havayı tıkalı ve balgamlı boğazından içine çekerken, korku ve acıyla ağlıyordu.

Tak, kadının önüne, Seth Garin'in kabuk tutmuş dizleriyle çıkageldi ve yüzüne bağırmaya başladı: "Bir daha *asla* benden kaçmayı deneme! *Asla! Asla!* Anladın mı? Başınla onayla, aptal kadın, göster bana anladığını!"

Tak'ın elleri, –kadının kafasının içindeki, görmediği elleri– onu yakaladı ve başı birden öne arkaya sallanmaya başladı, başı her aşağıya harekette yere çarpıyor ve *Tak* da gülüyordu. *Gülüyordu.* Kadın, bayılıncaya ve kendi yaptığı dağınıklığın içinde serilip kalıncaya kadar, *Tak*'ın, başını mutfak zeminine çarpmaya devam edeceğini düşündü.

Sonra, başladığı gibi aniden bitti her şey. Eller yok olmuştu. Yaratığın ruhunun dokunuşu da yok olmuştu. Kadın dikkatle başını kaldırdı, elinin tersiyle burnunu sildi, panik halinde nefes alıyor ve yarı öğürme sayılabilecek solumalarla havayı dışarıya veriyordu. Alnı zonkluyordu. Şimdiden şiştiğini hissediyordu.

Çocuk kadına bakıyordu. Kadın, bunun Seth *olduğunu* sanıyordu, ama tam da emin değildi...

"Seth?"

Çocuk başını sallamadan bir saniye öyle oturdu. Sonra kirli elini uzattı ve kadının hissetmekte zorlandığı parmaklarla, çenesindeki balı sildi.

"Seth, nereye gitti? *Tak* nerede?"

Çocuk debelendi. Kadın çocuğun debelendiğini görebiliyordu. Muhtemelen korkudandı, ama kadın çocuğun korku hissi olup olmadığından emin değildi. Varsa bile, herhalde çocuk o anda kendi bozuk iletişimi aracılığıyla mücadele ediyordu. Çocuktan gargara sesi geldi, sanki atıksu borularından gelen hava sesi gibiydi bu. Kadın, çocuğun, mücadelesinin sonucunda muhtemelen sadece bu kadar ses çıkarabildiğini düşündü. Kadın, tam ayaklarının üzerinde durup duramayacağını denemeye çalışırken, çocuğun ağzından iki boğuk kelime döküldü.

"Gitti. Bina."

Kadın çocuğa baktı, nefesi hâlâ bir bal katmanının içinden geçiyordu, ama o an bunu fark etmedi. Kalbinin, *gitti* kelimesini duyunca biraz daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti. Özellikle biraz önceki olaydan sonra bunu daha iyi fark ediyor olmalıydı, fakat...

"Canım, o bir binada mı? Bir binaya mı gitti? Bunu mu demek istiyorsun? Nasıl bir bina?"

Seth, "Bina," diye tekrarladı. Debeleniyordu, kafasını bir taraftan öbür tarafa sallayıp duruyordu. Sonunda, *"inşa ediyor,"* dedi.

İnşa, evet. Fakat fiil olarak, isim olarak değil. Tak bir şey *inşa ediyor*, *Tak* bir şey *yapıyordu*. Baş belası olmaktan başka ne yapıyordu ki?

"O," dedi Seth. "O... O... *O*...!"

Çocuk, hüsrandan kendi bacağına vurdu. Onun hiç hüsrana uğradığını görmemişti. Kadın çocuğun kendi bacağına vuran elini eline aldı ve yavaşça yumruğunu açtı.

'Hayır Seth.' Kadının diyaframı tekrar kasıldı, ama öğürme refleksini bastırdı; bal, ağır bir taş gibi oturuyordu midesinde. "Hayır, hayır. Sakinleş. Söyleyebilirsen söyle bana. Söyleyemezsen de, olsun." Bu bir yalandı ama zaten baskı altında olan çocuğa daha fazla baskı yaparsa, ağzından asla laf alamayacağını biliyordu. Daha da kötüsü, çocuk tekrar giderdi. Geri gider ve *Tak*'ın zevkle oturduğu o sıcak çocuk boşluğunu terk ederdi.

"O...!" Seth kadına doğru ellerini uzattı, onun kulaklarına dokundu. Sonra da ellerini tersini kendi kulaklarının arkasına koyarak onları öne doğru itti. Kadın, saatlerce kum havuzunda oynadığı için, çocuğun kulaklarının da kirlenmiş olduğunu gördüğünde –kumlanmışlar– gözleri yaşardı. Ama çocuk kadına dikkatle bakıyordu, kadın başıyla onayladı. Evet, onu anlamıştı. Seth gerçekten çabalarsa oldukça iyi olabiliyordu. En azından olması gerektiği kadar!

Çocuk, *o seni dinliyor*, demek istiyordu. *Tak* seni benim kulaklarımla dinliyor. Elbette dinliyordu. *O* dinliyordu. Muhteşem *Tak*, bin çift kulaklı, çoğu hırçın kovboy ses tonunda bin sesli yaratık...

Tak, kadının önünde belirmişti, ama tekrar ayağa kalkan, kirli donlu, zayıf küçük oğlan çocuğu Seth'ten başkası değildi. Seth kapıya doğru ilerledi, tekrar arkaya dönüp baktı. Audrey ise dizlerinin üstüne çökmüş oturuyordu hâlâ, bulunduğu yerden tezgâha uzanabilir mi, yoksa önce sürünerek tezgâha biraz daha mı yaklaşmalı, diye düşünüyordu.

Çocuğun geri geldiğini görünce ürktü, *Tak* geri geldi sandı zira Seth'in gözlerinde *Tak*'ın zekâsının o sert parlaklığını görür gibi oldu. Çocuk yaklaşınca, affedilebilir bir hata yaptığını fark etti. Seth ağlıyordu. Çocuğun ağladığını hiç görmemişti, dizlerini yaraladığında ya da kafasını vurduğunda Audrey'ye geldiği zaman bile ağlamazdı. O ana kadar, çocuğun *ağlayabildiğinden* emin değildi.

Seth, kollarını kadının boynuna doladı ve alnını onun alnına dayadı. Kadının canı acısa da geri çekilmedi. Bir an için dev bir boyuta ulaşmış kırmızı bir telefonun net olmayan, ama çok etkileyici bir resmini hayal etti. Sonra bu resim kayboldu ve kadın kafasında Seth'in sesini duydu. Birkaç kez onun kendisini duyabildiğini, kendisiyle telepati yoluyla temasa geçmeye çalıştığını düşünmüştü. Bu hisse en çok, tam uykuya dalmadan önce ya da tam uyandığı zaman kapılıyordu. Ama bu hep çok uzaklardan, adeta sis perdesinin arkasından duyulan bir ses gibiydi. Oysa şimdi, ses şaşılacak kadar yakından geliyordu. Bu ses, akıllı ve hiç de engeli olmayan bir çocuğa ait gibiydi.

Kaçıp gitmek istediğin için seni kınamıyorum, dedi ses. Audrey'ye göre bu cümle gizlilik ve telaş doluydu. Sanki, öğretmen arkasını döner dönmez, sıra arkadaşının kulağına telaşla önemli bir dedikoduyu fısıldayan bir öğrenciyi dinler gibiydi Audrey. *Diğerlerine katıl, sokağın karşı tarafındakilere. Beklemen lazım, ama fazla beklemeyeceksin. Zira o...*

Kelimeler değil, ama başka bir bulanık resim daha kadının kafasını doldurdu ve bir an için diğer bütün düşüncelerini bastırdı. Bu Seth'ti. Üstünde saray soytarısı kostümü vardı, kafasında da küçük çanları olan bir şapka. Hokkabazlık yapıyordu. Toplarla değil, kuklalarla. Küçük porselen biblolarla. Hummel bibloları. Lakin bir biblo Seth'in elinden yere düşüp de kırılınca ve soytarının kırmızı beyaz renkli çarıklarının yanında Mary Jackson'ın kırılmış yüzünü görünce, Audrey, porselen bibloların komşuları olduğunu fark etti. Kendisinin de kısmen bu metafordan sorumlu olduğunu düşündü –Kirstie Carver'ın Hummel porselenlerini (Audrey'ye göre düşünülebilecek en monoton hobi) bin kere görmüştü– ama Kirstie bu koleksiyona ne eklemiş olursa olsun, Seth'in ona söylemek istediği şeyi bir nebze bile değiştirmeyeceğini hissediyordu. Kafasındaki saçmalık neyse –ne *inşa ediyorsa,* ne *yapıyorsa– Tak* hararetle onunla meşguldü.

Ama, yine de o kadar da meşgul değil anlaşılan, benim birkaç dakika önce kapıdan çıkıp gideceğimi fark edebildi, diye düşündü Audrey. *Beni durdurabildiğine göre o kadar da fazla meşgul değil. Beni cezalandırabildiğine göre de o kadar fazla meşgul değil. Belki de bir dahaki sefere bal yerine tuz yutmak zorunda kalacağım.*

Ya da gider açma ilacı.

Ne zaman olacağını söyleyeceğim sana, çocuğun sesi tekrar duyuldu. *Dinle beni Audrey Hala. Güç Vagonları tekrar geldiği zaman. Dinle beni. Kaçman önemli. Çünkü...*

Bu sefer bir sürü resim parıldayarak geçti. Bunlardan bazıları o kadar hızlı gelip gittiler ki, kadın bunların ne olduğunu anlayamadı, ama birkaç tanesini tanıyabildi: çöpte boş bir Şef Boyardee teneke kutusu, bir çöp yığınında eski kırık bir klozet, beton takozlar üstünde duran, tekerlekleri ve camları olmayan bir araba. Kırık dökük şeyler. İşe yaramayan şeyler.

Çocuk teması koparmadan önce Audrey'nin gördüğü son şey, ön koridordaki masanın üstünde duran kendi portresi oldu. Portrenin gözleri yoktu, oyulmuşlardı.

Seth, Audrey'yi bıraktı, geri çekildi, kadının tezgâha tutunuşunu ve kendini yukarıya çekişini izledi. *Tak*'ın kendisine zorla yutturduğu bal midesine taş gibi oturduğu için, kendini ağırlaşmış gibi hissediyordu. Seth yine her zamanki görünümündeydi mesafeli ve kopuk, bir kaya parçasının duygusallığında. Ama gözlerinin altındaki net çizgiler oradaydı. Evet, onlar oradaydı.

Çocuk o ruhsuz sesiyle, "Ah-oh," dedi –Audrey ve Herb, bu seslerin, *merhaba Audrey,* anlamına gelebileceğini düşünürlerdi– ve mutfağı terk etti. Çalışma odasına geri döndü, odada daha o kritik silahlı çatışma devam ediyordu. Peki bitince ne olacaktı? Herhalde o zaman FBI uyarısına kadar geriye sarar ve tekrar baştan başlardı seyretmeye.

Seth benimle konuştu, diye düşündü Audrey. Kafamın içinde sesli ve net bir biçimde. Kendi oyuncak telefon versiyonuyla. Ancak, onun versiyonu çok büyük!

Audrey kilerden süpürgeyi getirdi, yere dağılmış unu ve makarnaları süpürmeye başladı. Çalışma odasında Rory Calhoun bağırıyordu: "Olduğun yerde kal domuz göbekli, Yankee!"

Audrey süpürürken mırıldandı: "Jeb, öyle olması gerekmez."

Ty Hardin, "Jeb, öyle olması gerekmez" dedi –filmde Deputy Laine rolünü oynuyordu– sonra kötü, yaşlı Albay Murdock onu öldürdü. Yaptığı son alçaklık. Otuz saniye sonra o da öldürülecekti.

Audrey'nin diyaframı yine kasıldı. Taş gibi. Eviyeye gitti, süpürgeyi bir eliyle arkasından çekerek eviyeye eğildi. Öğürdü ama hiçbir şey çık-

madı. Biraz sonra kramp geçti. Soğuk su musluğunu açtı, eğildi ve doğrudan musluktan içti, sonra da zonklayan alnına birkaç avuç su çarptı. Bu iyi geldi. Harika.

Musluğu kapadı, kilere gidip küreği getirdi. Seth, *Tak inşa ediyor,* demişti. *Tak* bir şey yapıyordu. Ama ne? Bir elinde süpürge, öbür elinde kürekle bir araya topladığı çöplerin önünde dizlerinin üstüne çökünce aklına daha acil bir soru geldi: *Gerçekten* kaçabilirse, *Tak* yeğenine ne yapacaktı? Seth'e nasıl bir kötülük edecekti?

2

Belinda Josephson, kocası geçebilsin diye mutfak kapısını açık tuttu, sonra ayağa kalkıp, etrafına bakındı. Tavan lambası yanmıyordu, buna rağmen oda, öncekine nazaran daha aydınlıktı. Fırtına geçmişti, Belinda bir iki saat içinde tekrar havanın açacağını ve sıcak olacağını tahmin ediyordu.

Mutfak masasının üstündeki duvar saatine baktı ve gerçekçi olmayan küçük bir olay yaşadı. Saat 16.03 mü? Bu kadar az zaman geçmiş olması mümkün müydü? Saate iyice baktığında saniye göstergesinin hareket etmediğini gördü. Johnny emekleyerek mutfağa girip ayağa kalkarken, Belinda elini kapının yanındaki elektrik düğmesine uzattı.

Jim Reed, "Gerek yok," dedi. Jim, buzdolabıyla ocağın arasında yerde oturuyordu, Ralphie Carver da kucağındaydı. Ralphie başparmağını emiyordu. Gözleri donuk ve ruhsuz bakıyordu. Belinda ondan hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı ve o sokakta ondan hoşlanan birini de tanımıyordu (*anne babasının dışında*, diye düşündü) ama buna rağmen gördüğü manzara karşısında duygulandı.

Johnny, "Neye gerek yok?" diye sordu.

"Elektrik düğmesine basmaya gerek yok, elektrikler kesik."

Kadın ona inandığı halde birkaç kez düğmeye bastı. Işık yanmıyordu.

Bu odada bir sürü insan vardı –Belinda kendisi dahil on bir kişi saydı– ama bunaltıcı sessizlik yüzünden sanki daha az insan var gibiydi. Ellie Carver hâlâ ara ara hıçkırarak ağlıyordu, fakat yüzü annesinin göğsündeydi ve Belinda onun aslında uyuyor olabileceğini düşündü. David Reed, bir kolunu Susi Geller'ın omzuna atmıştı. Öbür tarafında annesi oturuyordu, o da bir koluyla kıza sarılmıştı. Belinda, bu kadar kişi tarafından teselli edildiği için kızın şanslı olduğunu geçirdi kafasından. İkizlerin annesi Cammie Reed, sırtı kapıya dönük olarak oturuyordu. Kapıda şu yazıyordu: ESKİ KİLER. Belinda, Cammie'nin belki de diğer-

leri kadar şaşkın olmadığını düşündü, kadının gözlerinde serinkanlı ve dalgın bir ifade vardı.

"Çığlıklar duyduğunu söyledin," dedi Johnny Susi'ye. "Ben çığlık falan duymuyorum."

"Çığlıklar kesildi," dedi kız depresif bir ses tonuyla. "Çığlık atan galiba Bayan Soderson'dı."

"Elbette oydu," dedi Jim. Kucağındaki Ralphie'yi biraz ileriye itti, bunun üzerine Ralphie suratını buruşturdu. "Ben onun sesini tanıdım. Neredeyse hayatımız boyunca onun Gary'ye bağrışlarını duymak zorunda kaldık. Öyle değil mi, Dave?"

Dave Reed başıyla onayladı. "Ben olsam onu çoktan öldürmüştüm, şaka yapmıyorum."

"Ah, ama sen kafayı çekmiyorsun ki oğlum," dedi Johnny en iyi taklit ettiği komedyen sesiyle. Mutfaktaki telefonu eline alıp kulağına götürdü, birkaç kez sıfır tuşuna bastı ve ahizeyi tekrar yerine koydu.

"Debbie öldü, değil mi?" diye sordu Susi, Belinda'ya.

"Sus bebeğim," dedi Kim Geller panik halinde.

Susi onu takmadı. "Yandaki eve gitmedi bile. Öyle değil mi? Bana yalan söylüyorsunuz."

Belinda, yalan söylemeli mi, diye düşündü, ama bu doğru olmazdı. İyi niyetle söylenen yalanların bile, durumu daha da kötüleştirdiği, daha da çıkmaza sürüklediğini deneyimlemişti. Fakat Belinda'ya göre Poplar Sokağı'ndaki durum zaten yeteri kadar kontrolden çıkmıştı.

"Evet canım," derken, birisine kötü bir haber vermesi gerektiğinde, sesinin ne kadar da belirgin bir Güneyli aksanına büründüğüne –en azından kendi kulaklarına öyle geliyordu– şaşırdı. Belki bu siyahiler için varoluşsal bir deneyimdi ve şimdiye kadar üniversitede hiç kimse bu konuda seminer vermemişti. Hayatı boyunca daha hiçbir zaman Mason-Dixon bölgesinin güneyine inmemiş olduğundan, onun vakası daha da ilginçti. "Evet canım, korkarım ki öyle."

Susi elleriyle yüzünü kapadı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Dave Reed kızı kendine doğru çekti, Susi başını Dave'in omzuna dayadı. Kim kızı geriye doğru çekmeye çalışınca, kız sertleşti ve direndi. Annesi, David Reed'e kızgın kızgın baktı, ama delikanlı bunu fark etmedi bile. Kadın öfkeyle Belinda'ya döndü. "Neden söylediniz bunu ona?"

"Kız hemen şuracıkta, dışarıda verandada yatıyor, kızıl saçları dolayısıyla dikkati çekmemesi adeta imkânsız."

Brad, Belinda'ya, "Sus artık," dedi. Kadını bileğinden tuttu ve eviyeye götürdü. "Kızdırma kadını," dedi.

Çok yazık, çok geç, diye aklından geçirdi Belinda, ama akıllılık ederek hiç sesini çıkarmadı.

Eviyenin üst kısmında tel sineklikli bir pencere vardı. Belinda, bu pencereden sağa doğru baktığında, Carverlarla Doktor'un bahçesinin sınırında bulunan tahta çiti görebiliyordu. Ayrıca Billingsley'nin evinin yeşil çatısını da görebiliyordu. Evin üstündeki bulutlardan sanki yağmur yağmaya başlamıştı bile.

Kadın arkasına döndü, kendini yukarıya çekerek, eviyenin kenarına oturdu. Sonra da sinekliğe iyice yaklaştı, tel örgüden içeriye doğru esen metalik ve nemli yaz havası kokusunu alabiliyordu. Bu iki koku da, kısa bir müddet için ona çocukluğunu çağrıştırdı, hem hoş hem de berbat bir his. *Nedense*, diye düşündü, *insanı en güçlü şekilde geçmişe götüren hep kokulardır...*

Ellerini ağzının kenarlarına koyarak, "Merhabaaa!" diye bağırdı. Brad onu omuzlarından tuttu, anlaşılan sesini kesmesini istiyordu, ama kadın sertçe adamın ellerinden kurtuldu. "Merhabaaa Billingsley!"

"Bee, bağırma," dedi Cammie Reed. "Akıllıca bir şey değil bağırmak."

Peki neymiş akıllıca olan şey? diye düşündü Belinda. *Mutfakta yerde oturup askerlerin gelmesini beklemek mi?*

"Lanet olsun, devam edin," dedi Johnny. "Ne zararı var ki? Ateş edenler hâlâ yakınlardalarsa, bizim burada bulunmamız onlar için pek büyük bir sır değildir bence." Aklına bir şey gelmiş gibiydi, hayatını kaybetmiş olan postane görevlisinin karısının önünde yere çöktü. "Kirsten, David'in silahı var mıydı? Bir av tüfeği falan..."

"Çalışma masasında bir tabanca var," dedi kadın. "Sol diz hizasındaki ikinci çekmece. Çekmece kilitli, fakat anahtar en üstteki geniş çekmecede, yeşil bir keçe parçasının üstünde."

Johnny başını tamam anlamında salladı. "Ya çalışma masası? O nerede?"

"Ha. Küçük çalışma odasında. Yukarıda, koridorun sonunda," dedi kadın, bu esnada, çaresiz ve dalgın gözlerle adama bakıncaya dek kendi dizlerini inceleyip durdu adeta. "Johnny dışarıda yağmurda. Susi'nin kız arkadaşı da. Onları yağmurun altında bırakmamalıyız."

"Yakında diner," dedi Johnny, ama yüzündeki ifadeden, söylediklerinin hiçbir anlamı olmadığını kendisinin de bildiği anlaşılıyordu. Oysa bu laf *Pasta*'yı şimdilik ikna etmiş gibiydi ve Belinda mühim olanın bu olduğunu düşündü. Belki Johnny'nin ses tonu yüzünden. Kelimeler anlam ifade etmiyor olabilirdi, ama Belinda, Johnny'nin hiç bu kadar yumuşak konuştuğunu duymamıştı. "Kirstie, sen sadece çocuklarınla ilgilen ve şimdilik başka hiçbir şeye dertlenme."

Johnny ayağa kalktı ve omuzları öne düşmüş bir halde, savaş meydanında yürür gibi sallanan kapıya doğru ilerledi.

"Bay Marinville?" diye sordu Jim Reed. "Ben de sizinle gelebilir miyim?' Fakat, Ralphie'yi kucağından indirmeye çalışırken, çocuğun gözlerinde bir panik ifadesi oluştu. Cup diye bir sesle başparmağını ağzından çıkardı, pıtrak gibi Jim'e sarıldı ve mırıldandı, "Hayır Jim, hayır, Jim," bunun üzerine Belinda'nın tüyleri ürperdi. *Deliler, geceleri odalarında yalnız kaldıkları zaman böyle konuşuyorlardır muhtemelen,* diye geçirdi kafasından.

"Olduğun yerde kal, Jim," dedi Johnny. "Brad? Neyin var? Yüksek diyarlara küçük bir gezinti mi yapacaksın? Sinüslerin açılsın diye mi?"

"Elbette." Brad, gözlerinde sevgi ve öfke karışımı bir ifadeyle baktı karısına. Bu bakış, sadece on yıldan uzun zamandır evli olan insanlara hastır. "Karımın burada bağırmaya devam etmesinin doğru olduğuna mı inanıyorsunuz gerçekten?"

"Tekrar ediyorum, bunun ne zararı var?"

"Dikkatli ol," dedi Belinda. Elini Brad'in göğsünde gezdiriverdi. "Fazla ses çıkarma. Söz ver bana."

"Fazla ses çıkarmayacağıma söz veriyorum."

Belinda, Johnny'ye baktı. "Sıra sende."

"Hımm... ah." Johnny kadına sevimli bir şekilde sırıttı, Belinda birden anladı: Bay John Edward Marinville, bir kadına bir söz verirken hep böyle sırıtıyordu. "Söz."

Gittiler, sallanan kapıyı iterek tekrar Carverların ön salonuna girerlerken, biraz mahcup bir tavırla dizlerinin üstüne çöktüler. Belinda yine tel sinekliğe dayandı. Yağmur ve ıslak ot kokusu dışında, Hobartların eski evinden gelen yanık kokusu da geliyordu burnuna. Kadın, yangının sesini de duyduğunu fark etti, ev çıtır çıtır yanıyordu. Şiddetli yağmur muhtemelen yangının büyümesini engelleyecekti, fakat, itfaiye araçları nerede kalmışlardı? Boşuna mı vergi ödüyorlardı? "*Merhabaaaa, Billingsley! Orada kim var?*"

Bir saniye sonra, bir erkek sesi yanıtladı (kadın bu sesi tanımıyordu): "*Biz yedi kişiyiz! Sokağın yukarısında oturan çift...*"

Belinda bunların Sodersonlar olduğunu düşündü.

"...Ve polis ile hayatını kaybetmiş olan kadının kocası. Ayrıca Bay Billingsley ve dükkânda çalışan Cynthia!"

"Siz kimsiniz?" diye seslendi Belinda.

"Steve Ames! New Yorkluyum. Kamyonum arızalanınca, Interstate'ten çıktım, sonra da yolumu kaybettim! Aşağıdaki dükkânda telefon etmek için durmuştum!"

"Zavallı adam!" dedi Dave Reed. "Cehennemdeki en büyük ikramiye ona çıkmış sanki!"

"*Neler oluyor burada?*" diye bağırdı tahta çitin öbür tarafından bir ses. "*Burada neler olduğundan haberiniz var mı?*"

Belinda, "*Hayır!*" diye gürledi cevap olarak. Öfkeyle düşündü. Söylenecek daha çok şey, sorulacak başka sorular vardı mutlaka, ama aklına bir şey gelmiyordu.

"Sokağın aşağısına baktınız mı? Temiz mi?" diye bağırdı Ames.

Belinda, cevap vermek üzere ağzını açtı, ama bir an için tel sinekliğin dış tarafındaki örümcek ağı ilgisini çekti. Pencerenin üstündeki saçak sayesinde şiddetli fırtınadan korunmuştu ama yine de, yağmur damlaları, titreşen minicik elmaslar gibi ağın incecik iplerinden aşağıya sarkıyorlardı. Ev sahibesi ve yöneticisi, ağın ortasındaydı. Hareket etmiyordu. Ölü olabilirdi.

"*Hanımefendi, şey sormuştum...*"

"*Bilmiyorum!*" diye cevap verdi kadın. "*Johnny Marinville ve kocam kontrol etmişlerdi ama şimdi yukarıya çıktılar...*" Fakat silahtan bahsetmek istemedi. Bu belki aptalcaydı –fare deliğinden bakmak gibi– lakin elinde değildi. "*...Daha iyi görebilmek için! Sizde durum nasıl?*"

"*Burada* çok şeyler oluyor, hanımefendi! Sokağın yukarısında *oturan kadın...*" Sessizlik. "*Sizin telefonunuz çalışıyor mu?*"

"*Hayır!*" diye seslendi Belinda. "*Telefon çalışmıyor, elektrikler kesik!*"

Tekrar bir sessizlik. Kadın sonra adamın sesini alçaltarak küfrettiğini duydu, ama yağmurun azalan şıkırtısından ne dediği pek anlaşılmadı. Sonra tanıdık bir ses duydu, ama kime ait olduğunu hemen ayırt edemedi. '*Belinda, sen misin?*'

"*Evet!*" diye yanıtladı Belinda ve yardım arayışı içinde diğerlerine baktı.

"*Bu Bay Jackson,*" dedi Jim Reed, Ralphie'nin omzunun üstünden. Küçük oğlan, kız kardeşi gibi uykuya sığınamamıştı henüz, fakat Belinda çocuğun birazdan uykuya dalacağını düşündü, zira başparmağı dudaklarının arasından düştü düşecek gibiydi.

"*Ben giriş kapısına kadar gittim!*" diye seslendi Peter. "*Aşağıdaki köşeye kadar sokak bomboş!* Tamamen! *Hyacinth ya da Poplar'ın karşı sırasından bakan ya da olayı merak eden kimse yok. Sizce bu ne anlama geliyor?*"

Belinda alnını kırıştırarak düşündü, sonra etrafına bakındı. Gördüğü sadece şaşkın bakışlar ve öne eğilmiş başlardı. Tekrar pencereye doğru döndü. "*Olamaz!*"

Peter gülüyordu. Kahkaha sesi, Ralphie Carver'ın dalgın mırıldanmasının yaptığı etkiyi yaptı; kadının tüyleri ürperdi yine. "*Aramıza hoş geldin, Bee! Ben de bir açıklama getiremiyorum buna!*"

"Buraya kimin gelmesini bekliyorsunuz ki?" diye sordu Kim Geller hiddetle. "Aklı başında olan kim gelirdi ki? Ateş edilen, insanların çığlık çığlığa bağırdığı, falan bir yere!"

Belinda buna ne yanıt vereceğini bilemedi. Soru mantıklıydı, ama buna rağmen tutar tarafı yoktu... Çünkü olay başladığında insanlar mantıklı hareket etmediler. Geldiler ve seyrettiler. Normal olarak güvenli olduğunu düşündükleri belli bir mesafeden seyrettiler, ama sonuç olarak geldiler.

"*Köşenin ilerisinde kimse olmadığından emin misiniz?*" diye seslendi kadın.

Bu sefer yanıt o kadar uzun süre gelmedi ki, kadın tam soruyu tekrarlayacakken üçüncü bir ses duyuldu. Bu sesin Doktor'a ait olduğunu anlaması zor olmadı. "Kimseyi görmüyoruz ama yağmurdan dolayı kaldırımlardan küme küme sis yükseliyor. Görüş tekrar netleşinceye kadar kesin konuşamayız!"

"*Ama hiç siren sesi duyulmuyor!*" bunu diyen yine Peter'dı. "*Kuzey yönünden siren sesi geliyor mu sizin kulağınıza?*"

"*Hayır!*" diye yanıtladı Belinda. "*Fırtına yüzündendir!*"

"Sanmıyorum," dedi Cammie Reed. Cammie kendi kendine konuşuyordu, diğerleriyle değil, "eski kiler" eviyeye o kadar yakın olmasaydı, Belinda onu duyamazdı. "Hayır, buna katiyen katılmıyorum."

"*Karımı almaya gidiyorum!*" dedi Peter Jackson. Derhal buna itiraz eden başka sesler yükseldi. Belinda bu sözleri tam anlayamadı, ama seslerdeki duygusal ton duyulmayacak gibi değildi.

Örümcek birdenbire –Belinda onun ölü olduğunu sanmıştı– ağının ortasından hareket etti, birbirine karışmış ağından tırmandı, sonunda saçağın altında kayboldu. *Demek ki ölü değilmiş*, diye düşündü Belinda. *Sadece ölü numarası yapmış.*

Sonra, Kirsten Carver, Belinda'ya dayanarak yanından geçerken öyle bir omuz vurdu ki, Belinda duvardaki dolabın köşesine tutunamamış olsaydı, poposu üstü eviyeye düşecekti. *Pasta*'nın yüzü bembeyazdı, göcleri korku doluydu.

"*Sakın dışarıya çıkmaya kalkmayın!*" diye haykırdı. '*Geri gelecek ve sizi öldürecekler! Hepimizi öldürecekler!*'

Karşıdaki evden birkaç dakika yanıt gelmedi, sonra, Collie Entragian, mahcup ve şaşkın bir sesle konuştu: "*Nafile hanımefendi!* Çıktı bile!"

"*Gitmesine izin vermemeliydiniz!*" diye cıyakladı Kirsten. Belinda, bir kolunu kadının omuzlarına doladı ve kadının şiddetle titrediğini hissedince korktu. Kirsten adeta patlamak üzereydi. "*Siz ne biçim polissiniz?*"

"Polis *değil* ki," dedi Kim. Bunu, *"Ne bekliyordunuz ki!"* ses tonuyla söylemişti. "Polislikten atıldı. Çünkü bir araba hırsızlığı çetesinin reisiydi."

Susi başını kaldırdı. "İnanmam!"

"Senin yaşındaki bir kız bu konuda ne bilir ki?" diye sordu annesi.

Belinda tam eviyenin kenarından aşağıya atlıyordu ki, arka bahçede bir şey gördü ve donakaldı. Gördüğü şey, çocuk salıncağının bir demirine takılmıştı, tıpkı ağına tutunmuş bir örümcek gibi, bunun üstünde de yağmur damlaları mücevher gibi parlıyordu.

"Cammie?"

"Ne?"

"Buraya gel."

Bunu bilse bilse Cammie bilirdi, onun evinin arka tarafında bir bahçesi, evin içinde saksı çiçeklerinden bir ormanı ve bitki yetiştirmeyle ilgili bir kitaplık dolusu kitabı vardı.

Cammie, yemek odasının kapısının yanında oturuyordu, oradan kalkıp Belinda'nın yanına geldi. Arkasından Susi, sonra da Dave Reed geldi.

"Ne var?" diye sordu *Pasta* Carver ve Belinda'ya merakla baktı. Kızı, kollarını bir ağaç kütüğüne dolar gibi Kirsten'in bacağına dolamıştı ve hâlâ yüzünü annesinin kot şortunun altındaki kalçasında saklamaya çalışıyordu. "Ne var?"

Belinda duymazdan geldi ve Cammie'ye, "Karşıya bakın. Salıncağın oraya. Görüyor musunuz?" dedi.

Cammie tam hayır diyecekken, Belinda parmağıyla işaret edince gördü. Bulundukları yerin doğusunda gök gürlüyordu ve rüzgâr da bir an için boraya dönüşmüştü. Pencerenin dışındaki örümcek ağı titredi ve minicik yağmur damlaları döküldü üstünden. Belinda'nın gördüğü şey salıncağın demirinden ayrıldı ve kısmen Carverların bahçesinden tahta çite doğru yuvarlandı.

"Olamaz," dedi Cammie usulca. "Ohio'da dikenli çöven yetişmez. Olsa da... şimdi mevsim yaz. O, yazın *köklenir.*"

"Anne, dikenli çöven ne?" diye sordu Dave. Bir kolunu Susi'nin beline sarmıştı. "Hiç duymamışım."

"Domuzotu. Batı Amerika'da yetişen bir bitki," dedi Cammie yine usulca. "Dikenli çöven, domuzotudur."

3

Brad, Carver'ın çalışma odasından içeriye baktığında, Johnny'nin o anda çekmeceden, içinde mermi bulunan yeşil-beyaz renkli bir kutu çıkardığını gördü. Yazar, diğer elinde Carver'ın tabancasını tutuyordu. Silindiri dışarı çıkarmış, mermi yataklarını kontrol etmişti; boştu, tabancayı acemice

tutuyordu elinde, parmakları tetik korkuluğunun dışındaydı. Brad, onu kablolu televizyonda, ne olduğu belli olmayan ürünleri satan birine benzetti: *Sevgili izleyiciler, bu küçük güzellik, geceleyin evinize girmeye kalkışan aptal soyguncuları kovalayacaktır, evet, kesinlikle, ama durun, daha bitmedi! Aynı zamanda keser! Doğrar! Siz de mi düşes patates seven, ama evde yapmak için zamanı olmayanlardansınız?*

"Johnny."

Johnny başını kaldırdığında, Brad, ilk defa onun bu kadar korktuğunu gördü. Johnny'yi bu haliyle daha sempatik buldu. Neden olduğunu bilmiyordu, öyleydi sadece.

"Geri zekâlının biri Doktor'un ön bahçesinde dolanıp duruyor. Jackson sanırım."

"Çok kötü. Pek akıllıca değil bu yaptığı, değil mi?"

"Hayır. Elinizdekiyle kendi kendinizi vurmayın.' Brad odadan çıkmaya yeltenmişken tekrar geri döndü. 'Biz delirdik mi? Çünkü bana öyle geliyor."

Johnny, bilmediğini anlatmak için, avuçları yukarıya bakan ellerini havaya kaldırdı.

4

Johnny tekrar tabancanın mermi yataklarına baktı –sanki o bakmadığı zaman orada bir mermi oluşmuş olabilir gibi– sonra silindiri tekrar yerine yerleştirdi. Tabancayı kemerine soktu ve mermi kutusunu gömleğinin cebine soktu.

Ön salon, Ralphie Carver'ın oyuncaklarından dolayı mayın tarlasına dönmüştü. Anlaşılan, Ralphie'nin toleranslı ebeveyni ona eşyalarını toplaması gerektiğini öğretmemişti. Brad kızın odası olduğunu tahmin ettiği odaya girdi. Johnny de onu takip etti. Brad pencereden dışarıya işaret etti.

Johnny aşağıya baktı. O gerçekten de Peter Jackson'dı. Doktor'un ön bahçesinde, karısının yanında diz çökmüştü. Kadını tekrar oturtmuştu, koluyla da sırtından tutuyordu. Diğer kolunu da kadının kıvrık dizlerinin altına sokmaya çalışıyordu. Kadının eteği, neredeyse kalçalarına kadar yukarı çıkmıştı. Johnny'nin aklına yine, kadının külotsuz olduğu geldi. Ne fark eder ki! Ne yani! Johnny, adam hıçkırırken sırtının sallandığını görebiliyordu.

Gümüş renkli bir ışık Johnny'nin görüş alanına girdi. Başını kaldırdığında, eski bir karavan römorkuna ya da bir yiyecek karavanına benzeyen bir şeyin, Hyacinth'ten sola, Poplar Sokağı'na döndüğünü gördü. Onun hemen arkasından da, kırmızı minibüs geliyordu. Delikanlı ve köpek bu minibüsten açılan ateşle vurulmuşlardı, onun da arkasından lacivert metal

boyalı minibüs geliyordu. Johnny, diğer yöne Bear Sokağı tarafına bakınca da, Mary-Kay boyalı ve kalp şeklinde radar anteni olan sarı minibüsü gördü. Bu minibüs Mary'nin aracına arkadan çarpıp onu kaldırıma çıkartmıştı, onun arkasından da üstünde kule olan siyah minibüs geliyordu.

Toplam altı tane. Birbirine yakın üçer araçtan, iki sıra olmuş altı minibüs. Johnny, yıllar önce Vietnam'da, aynı dizilimde Amerikan zırhlı personel taşıtları görmüştü.

Araçlar bir ateş koridoru oluşturuyorlardı.

Bir an için kıpırdayamadı. Elleri, kollarında beton takozlar gibi sarkıyorlardı. Bezgin ve müthiş bir öfkeyle dolu olarak, *bunu yapamazsınız*, diye düşündü. *Geri gelemezsiniz, pis herifler, sürekli geri gelemezsiniz.*

Brad onları görmedi, o sadece yan evin bahçesindeki adama bakıyor ve Peter'ın, karısının cansız bedenini kucaklamış bir halde ayağa kalkmaya çalışmasını izliyordu. Ve Peter...

Johnny, sağ elini hareket ettirebildi. Ok gibi fırlamasını istediği eli aksine adeta süzülüyordu. Elini tabancanın kabzasına koydu ve tabancayı pantolonunun belinden çıkardı. Ateş edemedi, mermi yatakları boştu. Dolduramadı da, içinde bulunduğu koşullarda bunu yapamadı. Bu yüzden, tabancanın kabzasıyla Ellen'ın odasının camını kırdı, cam paramparça oldu.

"İçeri girin!" diye bağırdı Peter'a, sesi kulaklarına alçak ve cansız bir tonda geldi. Tanrım, bu nasıl bir kâbustu ve bu kâbusun içine nasıl düşmüşlerdi? "İçeri girin! Yine geliyorlar! Geri geldiler! Yine *geliyorlar!*"

Bu çizim, anlaşılan Audrey Wyler'ın günlük olarak kullandığı bir not defterinin içinde katlanmış olarak bulundu. Altında imza yok, ama çok büyük ihtimalle Seth Garin yapmış. Çizildiği zaman günlüğe konulduysa, 1995 yazında çizilmiş, yani Herbert Wyler'ın ölümünden ve Hobart ailesinin Poplar Sokağı'ndaki evlerini apar topar terk etmesinden sonra.

– Yedinci Bölüm –

Poplar Sokağı / 15 Temmuz 1996 / Saat 16.44

Sokaktan yükselen sisin içinden, metal dinozorlar gibi çıkıyorlar. Camlar aşağıya iniyor, pembe renkli Rüya Kurucu'nun yan tarafındaki gökkuşağının üstündeki pencere tekrar açılıyor; Kelle Avcısı'nın mavi Özgürlük Savaşçısı'nın ön camı, loş bir karanlıkta kayboluyor ve bu karanlıktan üç tane, grimsi, tehditkâr tüfek namlusu dışarıya çıkıyor.

Gök gürlüyor ve bir yerlerde bir kuş çığlığı duyuluyor. Ortalığa çok kısa bir süreliğine sessizlik hükmediyor, sonra da ateş açılıyor.

Yine, her yer fırtına gibi kurşun yağmuruna tutuluyor, yalnız bu sefer daha da kötü, çünkü saldırı şimdi kişilere yönelik. Ve silah sesleri öncesinden daha da kuvvetli, Billingsley'nin mutfağıyla oturma odası arasındaki antrede, yerde yüzüstü yatan Collie Entragian, bunu ilk fark eden oluyor, fakat diğerlerinin de farkına varması çok uzun sürmüyor. Her silah sesi adeta bomba patlaması gibi geliyor kulağa ve her sesin ardından kısık bir uğultu duyuluyor, vızıltı ile cızırtı arası bir ses.

Kırmızı İz Sürücü'den yapılan iki silah atışı sonrası, Collie Entragian'ın evinin bacasının tepesinden geriye, sadece rüzgâra karışan kestane renginde bir toz bulutu ve çatıdan aşağıya yuvarlanan, çakıltaşı büyüklüğünde tuğla parçaları kalıyor. Bir mermi, Cary Ripton'ın üstündeki plastik örtüye çarpıyor ve örtü paraşüt gibi kabarıyor, ikinci bir mermiyse ölü delikanlının bisikletinin arka tekerleğini parçalıyor. İz Sürücü'nün önünde, eskiden kalma bir yemek karavanı görünümündeki gümüş renkli araba var. Arabanın üstünün bir kısmı biraz yukarıya kalkıyor ve gümüş bir şekil dışarıya çıkıyor. Konfederasyona katılmış, piyade eri üniforması içinde bir robota benzeyen bu tip, Hobartların yanmaya devam eden evine, alelacele, üç av fişeği gönderiyor. Her bir patlama, dinamit patlaması kadar yüksek ses çıkarıyor.

Bear Sokağı'ndan aşağıya doğru Rüya Kurucu ve Adalet Vagonu, 251 ve 249 numaralı evlere kurşun yağdırıyor. Bunlar Josephsonların ve Sodersonların evleri. Pencere camları şangırtıyla patlıyor. Kapılar

havaya uçuyor. Küçük bir uçak savunma topundan gelmiş gibi ses çıkaran bir atış, Gary'nin eski Saab arabasının arkasına isabet ediyor. Arabanın arkası tamamen çöküyor, arka lambanın parçaları havada uçuşuyor ve arabanın benzin deposu büyük bir sesle patlayınca da, küçük araba, dumanlar içinde turuncu renkli bir ateş topu haline geliyor. Arka tamponun sağ tarafındaki BELKİ YAVAŞ GİDİYORUM AMA, SENİN ÖNÜNDEYİM ve sol tarafındaki MAFYA SERVİS ARACI yapıştırmaları hayal ürünü görüntüler misali ateşin sıcaklığında titreyerek pırıldıyorlar. Güneye ve kuzeye doğru ilerleyen üçlü araç sıraları buluşuyor ve kısa bir mesafeyi yan yana kat ediyorlar. Sonra da Billingsley'nin bahçesini üst tarafta Carverlarınkinden, alt tarafta da Jacksonlarınkinden ayıran tahta çitlerin önüne gelince duruyorlar.

Ateş açıldığında, mutfakta bir sandviç yiyen ve bir kutu da alkolsüz bira içen Audrey Wyler, şimdi oturma odasında durmuş, kocaman açılmış gözlerini sokağa dikmiş, içinde salam ve salata olan yarım çavdar ekmeğini hâlâ elinde tuttuğunun farkında değil. Atışlar, üçüncü dünya savaşı çıkmışçasına, kesintisiz ve kulakları sağır eden bir uğultuya dönüşüyor, ama Audrey için bir tehlike yok, atışlar şu anda sadece karşıdaki iki evi hedef alıyor.

Audrey, Ralphie Carver'ın kırmızı el arabası Buster'ın havada fırıl fırıl döndüğünü ve bu esnada bir yanının deforme olmuş metal bir çiçek gibi açıldığını görüyor. Araba, David Carver'ın sırılsıklam olmuş cansız bedeninin üstünden uçup tekerlekleri yukarıya dönük olarak yere düşüyor ve ikinci bir kurşun, onu adeta parçalayarak evin garaj yolunun sol tarafındaki çiçek tarhına fırlatıyor. İkinci bir yaylım ateşi, Carverların tel kapısını menteşelerinden söküp hole atıyor. Kelle Avcısı'nın Özgürlük Savaşçı'ndan gelen sonraki iki atış, *Pasta*'nın, değerli Hummel biblolarının hemen hepsini tuzla buz ediyor.

Mary Jackson'ın Lumina'sının içine göçmüş olan arka kısmı, atışlardan delik deşik oluyor, sonra Lumina da infilak ederken oluşan alevler, aracı arkadan öne doğru yutuyor. Kurşunlar, Doktor'un evinin iki eski kepengini yerinden söküyor. Doktor'un kapısının yanındaki posta kutusunda, beyzbol topu büyüklüğünde bir delik açıyor. Posta kutusu, dumanlar içinde yerdeki paspasın üstüne düşüyor. Kutunun içindeki reklam broşürü ve Ohio Veterinerler Derneği'nden gelen bir mektup yanıyor. Bir patlama daha oluyor ve evin kapı tokmağı –gümüş bir St. Bernard köpeği kafası– sihirbazın elindeki bir madeni para misali iz bırakmadan yok oluyor. Karısının cansız bedeni kollarındayken ayağa kalkmaya çalışan Peter Jackson bütün bu olanların farkında değilmiş gibi görünüyor. Camlarına su sıçramış olan yuvarlak, çerçevesiz gözlüğü, yavaş yavaş

artan ışıkta parlıyor. Rengi kaçmış yüzünde sadece şaşkın bir ifade yok; bu yüz, tüm sigortaları atmış bir adamın yüzü. Audrey onu görüyor, mucizevi bir şekilde ona bir şey olmamış, mucizevi bir şekilde...

Audrey Hala!

Seth. Çok zayıf, ama Seth olduğu belli.

Audrey Hala, beni duyabiliyor musun?

Evet! Seth, ne oluyor?

Dert etme! Neredeyse panik halinde bir ses. *Gidebileceğin bir yer var, değil mi? Güvenli o yer?*

Mohonk? Mohonk'u mu demek istiyor? Başka bir yer olamaz, diye düşünüyor.

Evet, ben...

Git oraya! diye haykırıyor o zayıf ses. *ŞİMDİ git oraya! Çünkü...*

Ses kesiliyor, devam etmek zorunda değil zaten. Audrey, sokaktaki çılgın atışlara arkasını dönüyor ve yine o filmin oynadığı çalışma odasına doğru ilerliyor. Zenith marka televizyon son ses açık. Seth'in uzun gölgesi, duvarda kendinden geçmiş bir halde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, tüyler ürpertici bir görüntü. Kadın bunu görünce, çocukken en çok korktuğu şey aklına geliyor: Disney'in *Fantasia*'sında, "Çıplak Dağda Bir Gece"deki boynuzlu şeytan. Sanki *Tak*, çocuğun bedeninde kıvrılıyor, onu deforme ediyor, uzatıyor, onun normal sınırlarını ve şekillerini merhametsizce zorluyor gibi geliyor kadına.

Ama iş bu kadarla da kalmıyor. Audrey, başını tekrar pencereye doğru çevirip dışarıya bakıyor. Önce, gözlerinde bir sorun olduğunu düşünüyor, belki *Tak* gözlerini bir şekilde eritmiş, göz merceklerini çarpıtmıştır. Ama ellerini gözlerinin önüne tuttuğunda, ellerinin çok normal göründüğünü düşünüyor. Hayır, demek ki sorun Poplar Sokağı'nda. Tam olarak tanımlayamayacağı bir şekilde, sokak bükülerek perspektifini kaybediyor: Açılar değişiyor, köşeler şişiyor, renkler kayboluyor. Sanki gerçeklik sulanıyor ve Audrey, bunun nedenini bildiğini düşünüyor: *Tak* artık yeteri kadar hazırlandı ve sessiz gelişimi sona erdi. İcraat zamanı geldi. *Tak bir şey yapıyor*, *Tak bir şey inşa ediyor*. Seth ona gitmesini söyledi, en azından kısa bir müddet için, fakat *Seth* nereye gidebilir ki?

Audrey, şansını deniyor ve mümkün olduğunca odaklanıyor: *Seth! Seth, benimle gel!*

Gelemem. Sen git, Audrey Hala! Hemen git!

Seth'in sesinde duyduğu ıstırap Audrey'ye dayanılmaz geliyor. Tekrar çalışma odasının kemerli kapısına yöneliyor, ama kapı yerine, bir kayaya doğru uzanan bir çayır görüyor. Burnuna yabangüllerinin kokusu geliyor

ve yazın yaklaştığını müjdeleyen ilkbaharın insanı canlandıran ılıklığını algılıyor. Sonra Janice yanında beliriyor ve ona Simon and Garfunkel'in şarkılarından en çok hangisini sevdiğini soruyor, biraz sonra da 'Homeward Bound' ve içinde, "Hiç sevmemiş olsaydım, hiç ağlamamış olurdum," sözleri geçen, "I am a Rock" üzerine koyu bir sohbete giriyorlar.

Carverların mutfağına sığınanlar yerde yatıyor, ellerini başlarının üzerine bağlamış, yüzlerini de yere dönmüşler; dünya etraflarında parçalara ayrılıyor sanki. Camlar parçalanıyor, eşyalar devriliyor, bir şeyler infilak ediyor. Kurşunlar, ürperten sesler çıkararak duvarları delik deşik ediyor.

Birdenbire, *Pasta* Carver, Ellen'ın kendisine sarılmasından sıkılıyor. Elbette Ellen'ı seviyor, ama şimdi Ralphie'yi istiyor, o babasına çok benzeyen, akıllı ve arsız Ralphie'yi. *Pasta*, Ellen'ı kabaca üstünden itiyor, kızın korku ve şaşkınlık dolu çığlığına aldırış etmeden fırın ve buzdolabının arasındaki boşluğa doğru gidiyor. Jim, orada durmuş ve avaz avaz bağıran Ralphie'nin üzerine eğilerek bir elini şapka gibi çocuğun kafasının arkasına yerleştirmiş.

"*Anneeeee!*" diye haykırıyor Ellen ve annesinin arkasından koşmaya çalışıyor. Kulağa dev bir çekirge sesi gibi gelen bir ses çıkaran şey, mutfaktan hızla geçip musluğa çarparak, onu bir bando şefinin elindeki sopayı havaya fırlatması gibi fırlatınca, Cammie Reed, kilerin kapısından hızla çıkıyor ve Ellen'ı belinden yakalayarak yere deviriyor. Fırıl fırıl dönen musluğun en büyük parçası, camdan ve dış taraftaki örümcek ağından geçerek uçup gidiyor. İlk anda musluğun geri kalan kısmından neredeyse tavana kadar su fışkırıyor.

"*Ver onu bana!*" diye haykırıyor *Pasta*. "*Ver oğlumu bana! Ver bana o...*"

Tekrar bir şey, yüksek sesli, melodik olmayan bir şakırtıyla yaklaştığında, ocağın yanında asılı bakır tencerelerden biri deforme olmuş parçalar yığınına ve ortalıkta uçuşan şarapnellere dönüşüyor. Ve birdenbire, *Pasta* artık konuşmuyor ve sadece çığlık atmaya başlıyor. Ellerini yüzüne kapatıyor, kan parmaklarının arasından fışkırıp boynundan aşağıya akıyor. Düğmeleri yanlış iliklenmiş olan bluzunun önü bakır tellerle kaplanıyor. Saçlarında da bakır teller var ve büyük bir bakır parçası, bıçağın keskin yüzü gibi, alnının ortasında kıpırdıyor.

"Göremiyorum!" diye haykırıyor ve ellerini iki yana bırakıyor. Elbette göremez, çünkü artık kadının gözleri yok. Aynı şekilde yüzünün büyük bir kısmı da yok. Yanakları, dudakları ve çenesi bakır kıymıklarıyla kaplanmış. "*Bana yardım edin, göremiyorum! Bana yardım et, David! Neredesin?*"

Yüzü yere dönük bir şekilde Ellen'ın odasının zemininde, Brad'in yanında yatan Johnny, kadının sesini duyduğunda, korkunç bir şey ol-

duğunu anlıyor. Üstlerindeki hava mermiden geçilmiyor. Karşılarındaki duvarda, şarkı sözü yazarı Eddie Vedder'ın bir fotoğrafı asılı; Johnny salona açılan koridora doğru sürünürken, bir mermi, Eddie'nin göğsünde kocaman bir delik açıyor. Başka bir mermi de, Ellen'ın komodininin üstündeki küçük makyaj aynasına isabet ediyor ve aynayı pırıl pırıl parlayan küçük parçacıklar haline getiriyor. Sokakta bir yerlerde bir araba alarmı ötmeye başlıyor. Bu ses, şeytani bir şekilde, *Pasta* Carver'ın aşağıdan gelen sesine karışıyor. Ve yaylım ateşi durmadan devam ediyor.

Johnny, sürünerek oyuncak dolu salona çıktığında, yanındaki Brad'in nefes alırken zorlandığını duyuyor. Johnny, bu kadar koca göbekli bir adam için, günün müthiş yorucu spor hareketleriyle geçtiğini düşünüyor, ama sonra birdenbire bu düşünce, alt kattaki kadının çığlıkları ve yaylım ateşinin takırtısı kafasından uzaklaşıyor. Bir an için başının belada olduğunu hissediyor.

"Bu aynı herif!" diye fısıldıyor. "Tanrım, bu aynı lanet herif."

Brad, "Mankafa, yere yat!" diyerek Johhny'yi tutup çekiyor. Johnny eğri bir kriko üstünde duran bir araba gibi öne doğru düşüyor ve ancak yere pat diye düşünce, biraz evvel ellerinin ve dizlerinin üstüne kalktığını fark ediyor. Görünmeyen mermiler, havada ıslık çalarak kafasının üstünden geçiyor. Merdivenin başında duran, çerçeveli bir düğün fotoğrafının camı paramparça oluyor; fotoğraf da yüzüstü halıya düşüyor. Bir saniye sonraysa, merdiven tırabzanının başındaki direğin tepesindeki ahşap top parçalanıyor ve ölümcül bir kıymık yağmuruna neden oluyor. Brad, başını eğerek yüzünü koruyor, ama Johnny o esnada gözlerini salonun zeminindeki bir şeye dikiyor, ondan başka hiçbir şey görmüyor.

"Neyin var?" diye soruyor Brad. "Ölmek mi istiyorsun?"

Johnny, "Bu o, Brad," diye tekrarlıyor. Parmaklarıyla saçlarını kıvırıp sanki olanların gerçek olduğuna inanmak istercesine saçlarını çekiyor. "O..." Başlarının üzerinde, kopan bir gitar telinin sesine benzeyen, berbat bir vınlama duyuluyor ve tavan lambası patlıyor. Yukarıdan aşağıya cam kırıkları yağıyor. "Mavi minibüsü kullanan adam," diyor. "Kadını diğeri öldürdü –insan olan– ama bu herif arabayı kullanıyordu."

Kolunu uzatıyor ve Ralphie Carver'ın aksiyon figürlerinden birini yerden alıyor, onun üstünde de şimdi sadece oyuncaklar değil, kıymıklar ve cam kırıkları var. Bu figür, çıkık alnı, büyük ve koyu renkli badem gözleri ve burun değil de bir nevi etten gagası olan bir uzaylı. Üstünde, parlak yeşil renkli bir üniforma var. Kel kafasında, sadece dik, sarı bir saç şeridi var. Johnny, bu saçı, Romalı bir yüzbaşının miğferinin üstündeki tarağa benzetiyor. İçinden, *Şapkan nerede?* diye soruyor küçük figüre bu esnada mermiler başlarının üstünden kırbaç sesiyle uçarak

duvar kâğıdını geçip altındaki tahta kalasları parçalıyor. Bu figür biraz Spielberg'in E.T.'sine benziyor. *Ulan, senin süvari şapkan nerede?*

"Ne anlatıyorsun yahu?" diye soruyor o sırada boylu boyunca, karnının üstünde yatan Brad. Takriben yirmi santim uzunluğunda olan figürü Johnny'nin elinden alıyor ve incelemeye başlıyor. Brad'in tombul yanaklarından birinde bir kesik yarası var. *Lambanın kırıkları kesmiş olmalı*, diye düşünüyor Johnny. Aşağıda bağıran kadının sesi gelmiyor artık. Brad, komik denebilecek kadar yuvarlak gözlerle önce uzaylıya sonra da Johnny'ye bakıp, "Benimle kafa buluyorsun," diyor.

"Hayır," diye cevap veriyor Johnny. "Öyle bir şey yapmıyorum. Tanrı şahidimdir ki yapmıyorum. Ben gördüğüm hiçbir yüzü unutmam."

"Ne demek istiyorsun? Sonradan kimse onları tanımasın diye bunu yapan insanların maske taktığını mı söylüyorsun?"

O ana kadar Johnny'nin aklına böyle bir şey gelmemişti, bu oldukça iyi bir fikirdi. "Bence öyle olmalı. Ama..."

"Ama ne?"

"Maskeye benzemiyordu. Hepsi bu kadar. Maskeye benzemiyordu."

Brad bir an daha bakıyor ona, sonra da elindeki figürü bir kenara atıp merdivene doğru solucan gibi sürünmeye başlıyor. Johnny figürü yerden alıp bir an inceliyor ve başka bir mermi daha, koridorun sonundaki –sokağa bakan salondaki– pencereden içeriye girip tam da başının üstünden vınlayarak geçince yüzünü buruşturuyor. Aksiyon figürünü diğer cebine sokuyor, yani kocaman merminin bulunduğu cebine değil, diğerine, sonra da Brad'in arkasından sürünmeye başlıyor.

Karısının cesedini kucağına almış olan Peter Jackson Doktor'un evinin bahçesinde, yaylım ateşinin tam ortasında duruyor, henüz herhangi bir yara almamış. Gümüş ve kırmızı renkli minibüslerin arasından, koyu renk camlı, fütürist minibüsleri ve ateş kusan av tüfeklerinin namlularını görüyor. Gary'nin eski uyduruk Saab arabasının, Soderson'ın evinin araba girişinde yandığını da fark ediyor. Hiçbir şey onda kayda değer bir etki bırakmıyor. İşten eve nasıl geldiğini düşünüyor. Nedense, nasıl geldiğini bilmek olağanüstü önemli onun için. Bu korkunç öğleden sonranın her betimlemesini, (bu korkunç öğle sonra sağ çıkamayabileceği düşüncesi aklına gelmiş değil, en azından henüz değil) *tam işten eve gelmiştim ki* diye başlayacağını düşünüyor. Bu cümle, kafasında sihirli bir şekil alıveriyor, eski düzenli ve normal dünyaya bağlanan bir köprü... Daha bir saat öncesine kadar o dünya yasal olarak ona aitti ve ileriki yıllarda da böyle olacaktı: *Tam işten eve gelmiştim ki...*

Sonra Brooklyn'deki Meermont Diş Hekimliği Okulu'nda profesör olarak çalışan Mary'nin babası aklına geliyor. Henry Kaepner'dan, onun

ürküten kusursuzluğundan bir şekilde hep korkardı. Peter, adamın onu kızına layık görmediğini yüreğinde hep hissediyordu (Peter, yüreğinin bu düşüncesiyle her zaman hemfikirdir). Ve şimdi Peter, ayakları ıslak ota basarak kurşun yağmurunda dikilirken, kayınpederi Bay Kaepner'a en çok korktuğu, ama asla ifade etmediği şeyin gerçekleştiğini nasıl söyleyeceğini düşünüyor: Tek evladının ölümünden, ona yaraşmayan damadı suçlu.

Ama benim suçum yok, diye düşünüyor Peter. *Eğer tam işten... dersem, belki bunu ona açıklayabilirim.*

"*Jackson!*"

Bu ses korkularını uzaklaştırıyor, sendelemesine ve bağırmak istemesine neden oluyor. Adeta kafasında bir uzaylı ağzı açılmış ve oraya bir delik açmıştır. Mary kollarından kayıyor ve düşecek gibi oluyor. Peter onu tekrar sıkıca tutuyor, kollarının ağrımasına aldırmıyor. O anda çevresini yeniden biraz daha algılıyor. Minibüslerin çoğu tekrar harekete geçmiş, ama çok yavaş ilerleyerek atışa devam ediyorlar. Pembe ve sarı minibüsler, bu arada Reedlerin ve Gellerların evlerini kurşun yağmuruna tutarak, bahçelerdeki kuş banyolarını ve çeşmeleri paramparça edip, bodrum pencerelerini, çiçekleri, çalıları ve çimlere doğru eğilen olukları kırıp geçiriyorlar.

Ama bir minibüs hareketsiz duruyor. Siyah olan. Sokağın karşı tarafına park ettiği için, Wylerların evinin çok büyük bir bölümünü görmeyi engelliyor. Tepesindeki kule açılıyor ve oradan, perili evin penceresinden çıkan bir hayalet gibi, açık gri ve simsiyah renkleri olan parlak bir şekil ortaya çıkıyor. Ama Peter, şeklin bir şeyin üstünde durduğunu fark ediyor. Bu şey havada süzülen bir yastığa benziyor ve vızıldıyor sanki.

Bu bir erkek mi? Peter bundan emin değil. Sanki üstünde bir Nazi üniforması var, siyah, parlak bir kumaştan, gümüş renkli sırmaları var, fakat yakanın üstündeki insan yüzü değil, daha doğrusu orada bir yüz yok!

Sadece bir siyahlık var.

"*Jackson! Buraya gelin dostum!*"

Peter direniyor, kıpırdamamaya çalışıyor, ses tekrar duyulduğunda, sesin çıktığı yer artık ağız değil de, sanki kafasının içini yırtan, düşüncelerini parçalayan bir olta iğnesi. Olta iğnesine takılmış bir alabalığın ne hissettiğini anlıyor şimdi Peter.

"*Hadi dostum!*"

Peter kaldırımda çizilmiş olan (Ellen Carver ve üst sokaktan komşu arkadaşı Mindy daha bu sabah çizmişlerdi) ama yağmurdan çizgileri silinmeye başlayan bir seksek oyununun üstünden geçerek yol kenarındaki su oluğuna basıyor. Ayakkabılarının biri suyla doluyor, ama Peter bunun farkında bile değil. Beyninde şimdi olağanüstü tuhaf bir şey duyuyor, film müziği gibi

bir şey. Duane Eddy'nin, bir gitarın tıngırdattığı eski bir enstrümental parça gibi. Bildiği ama çıkaramadığı bir melodi. Bu son, çılgın bir ayrıntı.

Havada süzülen yastığın üstünde bulunan parlak şekil sokağın hizasına, aşağıya iniyor. Peter ona yaklaşınca, adamın yüzünü örten ve ona bu tekinsiz boş görüntüyü veren siyah bir kumaş göreceğini düşünüyor (muhtemelen naylon ya da ipek), fakat kumaş göremiyor ve o anda, sokağın aşağısındaki E-Z Stop dükkânının vitrini infilak edince Peter korkunç bir şey fark ediyor: Yüz görmüyor çünkü orada bir yüz yok. Siyah minibüsteki adamın gerçekten yüzü yok.

"Aman Tanrım," diye inliyor Peter, sesi o kadar alçak ki, kendi bile zor duyuyor. "Aman Tanrım."

Siyah minibüsün tepesindeki kuleden iki şekil daha aşağıya bakıyor. Biri sakallı bir adam ve göründüğü kadarıyla, sivil savaştan kalma eski püskü bir üniforma var üstünde. Diğeriyse, düz siyah saçlı ve zalim bir ifade taşımakla birlikte güzel yüz hatlarına sahip bir kadın. Kadın, çizgi roman vampiri gibi soluk benizli. Onun üniforması da, yüzsüz adamınki gibi siyah ve gümüş renkli ve Gestapo üniforması tarzında. Boynundaki zincirde asılı olan, güvercin yumurtası büyüklüğündeki hayal gördüren değersiz taş, altmışlı yıllardan kalma gibi parıldıyor.

Bu kadın bir çizgi film kahramanı, diye düşünüyor Peter. Buluğ çağındaki bir oğlanın, hayatında ilk defa çekinerek bir seks fantezisi yaratma çabası bu adeta.

Yüzsüz adama yaklaştığında daha da korkunç bir şeyin farkına varıyor: Adam aslında orada yok. Diğerleri de yok, siyah minibüs de yok. Bir cumartesi matinesi aklına geliyor –en fazla altı yedi yaşlarındayken– beyazperdeye kadar yürüyüp, yukarıya doğru bakmış ve ilk olarak aldatmacanın ne kadar berbat olduğunu anlamıştı. Kırk santimetre mesafede, şekiller sadece pustan ibaretti, gerçek olan tek şey, perdenin aydınlık, yansıtan temeliydi, o da bomboştu ve büyük bir kar kütlesi gibi hiçbir özelliği yoktu. İllüzyonun başarılı olması isteniyorsa böyle de olmalıydı zaten. Buradaki de aynısı oluyor ve Peter şimdi aynı o zamanki aptal şaşkınlığını yaşıyor. *Herb Wyler'ın evini görebiliyorum*, diye düşünüyor. *Minibüse bakarak görebiliyorum*.

"*JACKSON!*"

Ama *o ses* gerçek, aynı Mary'nin canını alan mermi gibi gerçek. Peter, yüzünü acıyla buruştururken feryat ediyor, kadını bir an için daha da sıkı bastırıyor göğsüne ve sonra fark etmeden yere düşürüyor. Sanki biri, elektrikle yükseltilmiş bir megafonun hunisini kulağına dayamış, sesi sonuna kadar açmış ve ismini haykırmış gibi geliyor ona. Burnundan kan fışkırıyor ve gözlerinin kenarlarından aşağıya doğru akıyor.

"*BURAYA DOĞRU GEL DOSTUM!*" Şimdi hiçbir maddeden oluşmayan, ama yine de tehditkâr olan siyah ve gümüş renkli şekil, Wylerların evini işaret ediyor. Tek gerçek olan sestir, ama Peter'ın zaten bundan başka gerçeğe ihtiyacı yok, elektrik motorlu bıçkının ağzı gibi keskin bir ses. Başını arkaya doğru öyle hızlı atıyor ki, gözlüğü yerinden kayıyor. "*DAHA YAPILACAK BİR ŞEY VAR! EN İYİSİ HEMEN GEL!*" diyor ses, aynı kovboy filmindekiler gibi konuşuyor.

Peter, Herb ve Audrey'nin evine doğru gitmiyor, oraya doğru çekiliyor, sarılıyor. Yüzsüz siyah şeklin içinden geçerken, sadece bir an için çılgın bir resim oluşuyor beyninde: rengi doğal olmayan konserve spagetti ve hamburger, Warner Bros çizgi film karakterlerinin –Bugs Bunny, Elmer, Daffy Duck– kenarında dans ettiği beyaz bir kabın içinde hepsi birbirine karışmış vaziyette. Normal olarak, böyle bir yemeği düşündüğü zaman midesi bulanıyor, ama o anda bunu hayal edince, açlıktan midesinin kazındığını hissediyor, soluk renkli spagettiyi ve doğal olmayan kırmızı renkli kırmızı salçayı düşününce ağzı sulanıyor. Hatta o anda baş ağrısı bile geçiyor.

Tam tekrar hareket ettiği anda, siyah minibüsün izdüşümlü şeklinin içinden geçiyor ve eve giden beton yolda yürüyor. Yerinde zor duran gözlüğü artık dayanamayıp yere düşüyor, Peter bunu fark etmiyor. Hâlâ birkaç atış sesi duyuyor ama bu sesler uzaktan geliyor, başka bir dünyadan. Beyninin içinde gitar hâlâ tıngırdıyor ve Audrey Wyler'ın evinin kapısı kendiliğinden açılıverince, gitar melodisine çok sesli kornalar eşlik ediyor, Peter melodiyi hatırlıyor. Bu, eski televizyon dizisi *Bonanza*'nın giriş müziği.

Tam işten eve gelmiştim ki, diye düşünürken, karanlık ve havasız bir odaya giriyor, oda ter ve beklemiş hamburger kokuyor. *Tam işten eve gelmiştim ki*, kapı arkasından pat diye kapanıyor. *Tam işten eve gelmiştim ki*, oturma odasından geçerek kemerli kapıya ve televizyondan gelen sese doğru ilerliyor. 'Neden bu üniformayı giyiyorsun?' diye soruyor birisi. 'Savaş biteli neredeyse üç yılı geçti, haberin yok mu?'

Tam işten eve gelmiştim ki, diye düşünüyor Peter, sanki bu cümle her şeyi açıklıyormuş gibi –ölü karısı, silah atışları, yüzsüz adam, bu küçük odadaki iğrenç koku– sonra, televizyonun önünde oturan şey yüzünü ona çeviriyor ve Peter artık hiçbir şey düşünemez oluyor.

Dışarıda, sokakta, ateş koridorunu oluşturan minibüsler hızlanıyor, siyah olan hemen Rüya Kurucu'ya ve Adalet Vagonu'na yetişiyor. Kuledeki sakallı adam son atışını yapıyor. E-Z Stop'un önünde bulunan posta kutusuna isabet ettiriyor ve neredeyse futbol topu büyüklüğünde bir delik oluşturuyor. Saldırganlar sonra sola, Hyacinth'e dönüp yok oluyorlar. Rooty-Toot, Özgürlük Savaşçısı ve İz Sürücü, Bear Sokağı

üzerinden geri çekiliyorlar ve kendilerini önce saran sonra da yutan sisin içinde kayboluyorlar.

Carverların evinde Ralphie ve Ellen, salona açılan koridorda yere düşen annelerini görünce bağrışıyorlar. Oysa kadın baygın değil, kramplarla sarsılan bedeni şiddetle bir o yana bir bu yana savruluyor. Sanki sinir sistemi kuvvetli bir boraya tutulmuş gibi. Parçalanmış yüzünden kan oluk gibi akıyor ve gırtlağından şakıyarak guruldayan tuhaf bir ses çıkıyor.

Ralphie, "*Anne! Anne!*" diye feryat ediyor. Jim Reed ise, mutfak girişinde ölmekte olan kadına doğru koşmak için tepinen, kendini onun kollarından kurtarmaya çalışan çocuğa karşı verdiği mücadeleyi kaybetmek üzere.

Johnny ve Brad, popolarının üstünde kayarak merdivenden aşağıya iniyorlar –oynayan çocuklar gibi, basamaklardan tek tek kayıyorlar– ama Johnny aşağıya indiğinde olan biteni görünce, ayağa fırlıyor, önce önündeki parçalanmış tel kapıyı tekmeliyor, sonra da Kirsten'ın sevgili Hummel biblolarının kırılmış parçalarını çatırtıyla ezerek ilerliyor.

"Hayır, yere yatın!" diye bağırıyor ona Brad, fakat Johnny onu dinlemiyor. Düşündüğü tek şey, çocukları, ölmekte olan annelerini can çekişirken görmesinler diye bir an evvel uzaklaştırmak.

"*Anneeee!*" diye haykırıyor Ellen ve Cammie'nin altından sıyrılmaya çalışıyor. Burnu kanıyor. Kocaman açılmış gözleriyle her şeyi görüyor. "*Anneeee!*"

Kendini çocuklarına, kocasına ve bir gün güzel Hummel bibloları üretmek (birçoğunun, çok yakışıklı oğluna benzeyeceğini düşünmüştür hep) olan gizli tutkusuna adamış olan Kirsten Carver'ın zamanı dolmuştur artık. Koridorda titreyerek yatan, ayaklarıyla tepinen, elleri aşağıya doğru inip kucağına vuran, sonra da korkutulmuş kuşlar gibi yine yukarıya doğru yükselen kadın hiçbir şey duymuyor. Hırıldıyor, ötüyor, hırıldıyor, ötüyor; bu sesler adeta sözcükler gibi çıkıyor boğazından.

Cammie, Johnny'ye, "Onu dışarıya çıkarın!" diye bağırıyor. *Pasta*'ya, korkuyla ve merhametle bakıyor. "Ne olursunuz onu çocukların önünden uzaklaştırın!"

Johnny eğiliyor, kadını kucağına alıyor, sonra Belinda yardımına geliyor. Kirsten'ı birlikte oturma odasına taşıyorlar, almadan önce, haftalarca enine boyuna düşündüğü koltuğa yatırıyorlar; koltuğun dolgusu, koltuğun kumaşındaki delik yüzünden kan içinde kalıyor. Brad, geçmeleri için önlerinden çekilirken, omzunun üstünden, tekrar ıssızlığa bürünmüş gibi görünen sokağa sinirlenerek bakıyor.

"Onu dikmemi beklemeyin," diyor *Pasta* muzip bir tonla, ardından da korkunç ve boğuk bir kahkaha atıyor.

"Kirsten," diyor Belinda, üstüne eğiliyor ve bir elini tutuyor. "Tekrar sağlığına kavuşacaksın. Her şey tekrar yoluna girecek."

"Onu dikmemi beklemeyin," diye tekrarlıyor koltukta yatan kadın. Ders veriyormuş gibi konuşuyor bu sefer. Başının altındaki yastığın rengi gitgide koyulaşıyor, başında duran üç kişi ona bakarken, kan lekesi gittikçe büyüyor. Johnny bu lekeyi, Rönesans ressamlannın bazen Meryem Ana'nın etrafına yaptıkları ışık halkasına benzetiyor. Sonra kramplar tekrar başlıyor.

Belinda eğiliyor ve Kirsten'ın titreyen omuzlarını tutuyor. "Bana yardım etsenize!" diye Johnny'ye ve kocasına kızgınlıkla sesleniyor. "Aptal herifler, tek başıma yapamıyorum, *yardım edin* bana!"

Yan evde, Tom Billingsley, saldırı zirveye çıktığı zaman bile, Marielle'in hayatını kurtarma çabalarına devam etmiştir, seyyar hastanede çalışan bir cerrahın kendine olan sarsılmaz güveniyle çalışmayı sürdürüyor. Bu arada yara dikilmiş, kan artık sadece çamurumsu bir sızıntı halinde üç kat tülbentten geçiyor, ama Doktor, Collie'ye baktığında başını sallıyor. Yan taraftan gelen çığlıklar, yeni bitirdiği ameliyattan çok daha fazla sarsıyor onu aslında. Marielle Soderson Doktor'u fazla ilgilendirmese de, yan tarafta feryat eden kadının Kirstie Carver olduğunu tahmin ediyor, Kirstie'yi çok sever. "Aman Tanrım," diyor yüksek sesle. "İnanamıyorum!"

Collie bulunduğu yerden kendisini duymadığından emin olmak için Gary'ye doğru bakıyor ve onun Doktor'un küçük mutfağında arandığını görüyor, yan taraftan gelen çığlıklar ve çocukların ağlamaları ilgilendirmiyor onu, karısının ameliyatının bittiğinin farkında değil, deneyimli bir alkoliğin ciddiyetiyle demlenmek için alkol avında, dolap kapaklarını açıp kapıyor sürekli. Buzdolabına elbette sadece şöyle bir bakıp bira ya da belki soğutulmuş votka arıyor: Karısının kolu orada, ikinci rafta. Collie onu oraya kendisi koymuş, kola yer açmak için oradaki diğer şeyleri –salata sosu, turşu, mayonez, şeffaf folyoya sarılmış domuz eti artıkları– bir kenara itmiştir. Kolun bir daha yerine dikilebileceğini sanmıyor, bu mucizeler çağında bile bu mümkün değil, ama yine de kolu Doktor'un kilerine koymaktan vazgeçmişti. Hava çok fazla sıcak. Orada kola sinekler gelirdi.

"Ölecek mi?" diye soruyor Collie.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Billingsley. Biraz susuyor, Gary'ye de bakıyor, içini çekerek ellerini Albert Einstein gibi dağınık, beyaz saçlarında gezdiriyor. "Herhalde. Derhal hastaneye götürülmezse kesinlikle. Çok müdahale gerekiyor. En önemlisi kan nakli. Yan taraftan gelen sese bakarsan, orada da bir yaralı var, Kirsten galiba. Belki de tek yaralı o değil."

Collie başıyla onaylıyor.

"Bay Entragian, sizce burada neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Cynthia eline bir gazete alıyor (Columbus *Dispatch*, Wentworth *Shopper* değil), olaylar esnasında oturma odasında yere düşmüş olan gazeteyi rulo yapıyor ve yerdeki cam kırıklarını onunla bir kenara iterek –şaşılacak kadar çok kırık var yerde– yavaşça sokak kapısına doğru sürünüyor.

Steve, müdahale edip ölmeden önce son bir arzusu olup olmadığını sormak istiyor kıza, ama vazgeçiyor. Bazen önsezileri oluyor. Hatta oldukça net seziler bunlar. Bir zamanlar, Wildwood sahil yolunda sakin sakin el falı bakarken, birdenbire öyle güçlü bir önseziye kapılmıştı ki, daha o gece bu işten vazgeçmişti. On yedi yaşında, neşeli bir kızın, yumurtalık kanseri olduğunu sezmişti. Kötü huylu ve ilerlemiş evrede, bir şeyler yapabilmek için bir ay geç kalınmış olabileceğini söylemişti. Yeşil gözlü, liseli, güzel bir kızı görünce sezilmemesi gereken bir şeydir bu, hem de insanın yaşam mottosu şuysa:

SORUN YOK.

Şu andaki önsezisi biraz daha iyimser olsa da, yine de güçlü: Saldırganlar yok, en azından şimdilik. Bu kesin olarak bilinmiyor ama buna rağmen oldukça emin.

Cynthia'yı geri çağırmak yerine, onunla beraber gidiyor. İç kapıya birçok mermi isabet etmiş (öyle deforme olmuş ki, Steve, kapının doğru dürüst kapanabileceğinden şüphe ediyor) ve parçalanmış tel kapıdan içeriye esen hafif rüzgâr harika, tatlı serinliği ter içindeki yüzüne iyi geliyor. Yan taraftaki çocuklar hâlâ ağlıyorlar, ama çığlık sesleri yok artık, en azından şimdilik, bu da insanı rahatlatıyor.

Cynthia şaşkınlıkla, "O nerede?" diye soruyor. "Görüyor musun, karısı burada..." Mary'nin, şimdi sokakta yatan cansız bedenini işaret ediyor, sokağın karşı tarafında o kadar uzakta ki, saçının lüleleri batı taraftaki su oluğunun içinde yüzüyor. "...Ama *o* nerede? Bay Jackson?"

Steve, tel kapının lime lime olmuş alt kısmından eliyle dışarıyı gösteriyor. "O evde. Orada olmalı. Yerdeki gözlüğü görüyor musun?"

Cynthia gözlerini kısarak başını sallıyor.

"Kim oturuyor orada?" diye soruyor Steve kıza.

"Bilmiyorum. Yeni geldiğim için burada herkesi..."

"Bayan Wyler ve yeğeni," diyor arkalarında duran Collie. Arkalarına dönünce, Collie'nin, topuklarının üstüne çömelmiş, onların aralarından dışarıya baktığını görüyorlar. "Çocuk otistik veya disleksik ya da katatonik... Hiçbir zaman ayırt edemediğim lanet olası bu üç '–ik'ten biri. Kadının kocası geçen sene öldü, o zamandan beri o evde sadece bu ikisi yaşıyor. Jackson..." Lafını bitirmiyor, ama sözcükler küçülüyor, küçülü-

yor, sonunda öyle küçülüyorlar ki, duyulmaz oluyor. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi hâlâ kısık... Ve çok düşünceli. 'Bu kahrolası şey de ne?'

"Ne?" diye soruyor Cynthia endişeyle. "Ne?"

"Beni kandırmak mı istiyorsunuz? Görmüyor musunuz?"

"Neyi? Kadını görüyorum, kocasının gözlüğünü görü..." Yavaşça sesini kesme sırası şimdi onda.

Steve ne olduğunu sormaya yeltenirken daha sormadan anlar gibi oluyor. O sokağı tanımadığı halde, eğer ilgisini ölüler, yere düşmüş olan gözlük ve Bayan Soderson için dertlenme çekmemiş olsaydı, şimdi gördüğünü daha önce göreceğini tahmin ediyor. Ne yapması gerektiğini biliyor ve onu yapmak için elinden geleni yapacak.

Ama şimdi sadece sokağın karşı tarafına bakıyor, gözlerini yavaşça E-Z Stop dükkânından onun yanındaki binaya kaydınyor, sonra o sokağa girdiğinde çocuklann frizbi oynadığı eve ve ardından da tam onlann karşısındaki, silah atışlan arttığında, Jackson'ın sürünerek girdiğini düşündüğü eve.

Nişancılar minibüsleriyle geldiklerinden beri, karşı tarafta bir değişiklik var.

Tam nelerin değiştiğini söylemek zor, özellikle yabancı olduğu ve o sokağı tanımadığı için, ama kısmen de yanmakta olan evin dumanı ve daha ıslak olan sokaktan yükselen sis, karşı taraftaki evlere adeta hayaletimsi bir görünüm verdiği için, serap gibi görünüyorlar... Fakat bir değişiklik olduğu kesin.

Wylerların evinin dış kaplamasının yerini kütükler, büyük panoramik pencerenin yeriniyse şimdi daha sıradan –hatta neredeyse eski moda– üç tane, bölümlü pencere almış. Kapının dikey tahtalarının üstüne, Z şeklindeki tahtalar güçlendirme amaçlı çivilenmiş. Onun sol tarafındaki ev...

"Söylesenize bana," diyor, aynı eve bakan Collie. "Reedler ne zamandır uyduruk bir kulübede yaşıyor?"

"Gellerlar ne zamandır kerpiç bir çiftlik evinde yaşıyor?" diye soruyor bir ev ilerisine bakan Cynthia.

"Siz şaka yapıyorsunuz," diyor Steve. Sonra, hüzünlü bir tonla: "Şaka, değil mi?"

Kimse yanıt vermiyor. Hepsi de hipnotize olmuş gibi bakıyorlar.

Sonunda Collie, "Gerçekten gördüğümden emin değilim," diyor. Sesinde alışılmadık, çekingen bir ton var. "Bir şey oluyor..."

"Bir şey parıldıyor," diyor kız.

Adam kıza doğru dönüyor. "Evet. Sanki bir sobanın üstünden bakıyor gibi ya da..."

"Birisi karıma yardım etsin!" diye sesleniyor Gary oturma odasındaki gölgelerin arasından... Gary bir şişe bulmuş –Steve bunun ne olduğunu

göremiyor– ve parmak boyasıyla boyamayı seven güvercin Hester'ın fotoğrafının yanında duruyor. *Aslında güvercinlerin parmakları var denemez*, diye düşünüyor Steve. Gary ayakta zor duruyor ve ne dediği pek anlaşılmıyor. "Biri yardım etsin Marielle'e! Lanet olası kolunu kaybetti!"

Collie başını sallayarak "Marielle'ye yardım edilmesi gerek," diyor. "Ve... bize de," diye tamamlıyor Steve cümleyi. Başka birinin de bunu düşünmesi onu rahatlatıyor, belki böylece tek başına yardıma gitmeyecekti. Yan taraftaki küçük oğlan artık ağlamıyordu, ama Steve kızın hâlâ gözyaşlarına boğularak hıçkıra hıçkıra ağladığını duyuyor. Solucan Margrit lafı geliyor Steve'in aklına. Kardeşi ona öyle diyordu. *Solucan Margrit Ethan Hawke'yi seviyor*, diyordu.

Steve, alışılmamış derecede kuvvetli, ani bir dürtüyle, yan tarafa giderek küçük kızı bulmak istiyor. Önünde diz çöküp onu kollarına almayı, bağrına basmayı ve ona istediğini sevebileceğini söylemeyi arzuluyor. Ethan Hawke veya Newt Gingrich ya da herhangi birini. Ama bunun yerine sokağa bakıyor. E-Z Stop dükkânı değişmemiş görünüyor ona göre, hâlâ tipik yirminci yüzyıl sonu mimarisi, buna bazen "pastel tezek yapı" denir, bazen de "çöp kutulu natürmort". Göze güzel görünmüyor, orası kesin, ama bilinen bir büyüklük ve bu şartlarda insanı rahatlatan bir yönü var. Ryder kamyonu hâlâ önünde park etmiş duruyor, mavi telefon tabelası hâlâ kancasında takılı, kapıda Marlboro adamı hâlâ duruyor ve...

...Ve bisiklet park yeri yok olmuş.

Hımmm, aslında *yok olmamış*, yerine başka bir şey gelmiş.

Kovboy filmlerinde görülen atları bağlama demiri olduğundan kuşkulanılabilecek bir şey bu.

Steve biraz zorlanarak önce gözlerini tekrar polise çeviriyor, sonra da adama odaklanıyor. Polis, Steve'in haklı olduğunu ve herkesin yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyor. Anlaşıldığı üzere, Carverların ve Doktor'un evinde bulunan herkesin.

"Sokağın bu tarafındaki evlerin arkasında yeşil bir alan var," diyor Collie. "Alanın ortasından yürüme yolu geçiyor. Genellikle çocuklar kullanıyor, ama ben de çok iyi tanırım o yolu. Jacksonların evinin arkasında yol ikiye ayrılıyor. Bir tanesi Hyacinth'e gidiyor. Aşağıda, sokağın ortasında bulunan otobüs durağına çıkıyor. Diğer yol ise doğuya, Anderson Caddesi'ne açılıyor. Tabiri bağışlayın, ama Anderson da boku yemişse..."

"Niye?" diye soruyor Cynthia. "O yönden silah sesi duyulmuyordu."

Collie kızı tuhaf, sabırlı bir bakışla süzüyor. "Ama o yönden hiçbir *yardım* da gelmiyor. Henüz fark etmemiş olabilirsiniz, ama sokağımız berbat olmuş durumda, silahlarla ilgisi yok."

"Ha," diyor kız usulca.

"Eğer Anderson Caddesi de Poplar gibi bir çılgınlık yaşıyorsa –ümit etmem ama, eğer öyleyse– en azından sokağın aşağısından, belki daha da ileriye giden bir viyadük var. Columbus Yolu'na kadar gidiyor olabilir. Orada insanlar olması lazım." Fakat hiç de anlattıklarına gerçekten inanıyor gibi görünmüyor.

"Ben de geliyorum," diyor Steve.

Polis, bu teklife şaşırmış gibi, sonra düşünceli bir halde, "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

"Doğrusu evet. Hergeleler gittiler bence, en azından şimdilik yoklar."

"Bu düşünceye nasıl kapılıyorsunuz?"

Kısa süren iskele falcılığı kariyerinden bahsetmeyi aklından geçirmeyen Steve, bunun sadece bir önsezi olduğunu söylüyor. Collie Entragian'ın düşünceye daldığını görüyor, polisin daha ağzını açmadan dahi aynı fikirde olduğunu biliyor. Medyum olmaya gerek yok bunun için. Bugün öğleden sonra Poplar Sokağı'nda dört kişi öldürüldü (buna frizbi hırsızı Hannibal dahil değil), ayrıca yaralılar var, bir ev temeline kadar yanarken tek bir kahrolası itfaiye aracı bile yok ortalıkta, çılgın tipler sokağı yakıp yıkıyor –katil ruhlu deliler– ve bu adam, eğer tek başına buradan ilerdeki caddeye uzanan ağaçlıkta sürünerek gitmek istiyorsa aklını yitirmiş olmalı.

"Onun nesi var?" diye soruyor Cynthia, başparmağıyla Gary'yi göstererek...

Collie yüzünü buruşturuyor. "O bu haldeyken, caddede böyle saçmalıklar olurken, bırak ağaçlığı, sinemaya bile gitmem onunla. Ama ciddiyseniz, Bay... Ames, adınız buydu, değil mi?"

"Bana Steve deyin. Evet, ciddiyim."

"Tamam. Bakalım Doktor'un bodrumunda bir iki silah var mı? İddiasına girerim ki vardır."

Öne eğik yürüyerek oturma odasından çıkıyorlar. Cynthia arkasına dönüp arkalarından gitmek istediği anda bir hareket görüyor. Kafasını çevirdiğinde ağzı açık kalıyor. Şaşkınlığının ardından tiksinti hissine kapılıyor, çığlığını bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor. Adamları geri çağırmayı düşünüyor ama vazgeçiyor. Bu neyi değiştirir ki?

Hobartların evinin üstündeki yoğun duman bulutlarının içinden bir akbaba çıkıyor –bir kitapta ya da bir filmde gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bu şey bir akbaba olabilir– sokağa, Mary Jackson'ın yanına konuyor. Doğal olmayan bir hantallığa sahip dev bir hayvan; çirkin, kel bir kafası var. Cesedin etrafında tepinerek geziniyor, eline tabak almadan önce, büfeyi gözden geçiren bir lokanta müşterisine benziyor, sonra kafasını hızla öne doğru iterek kadının burnunun hemen hemen tamamını koparıyor.

Cythia gözlerini kapatıp bunun bir rüya olduğuna inandırmaya çalışıyor kendini, sadece bir rüya. Buna inanabilse iyi olacak.

Audrey Wyler'ın günlüğünden bir bölüm.

10 Haziran 1995

Dün gece korktum. Çok korktum. Son zamanlarda durumlar sakindi –yani Seth'le ilgili durumlar– ama şimdi her şey değişti.

İlk önceleri ikimiz de sorunun ne olduğunu bilmiyorduk, Herb de benim gibi bir bilinmezlikle karşı karşıyaydı. Seth 'iyi' olduğu zaman (yani, Seth, Seth olduğu zaman), her cumartesi yaptığımız gibi, dondurma yemeğe gittik, orada Seth'in davranışları çok iyiydi. Evin garaj yoluna geldiğimizde, bazen yaptığı gibi –burnunu havaya kaldırıp, köpek gibi koklar– havayı koklamaya başladı. Böyle yapmasından Herb de ben de nefret ediyoruz. Muhtemelen, çiftçilerin de radyoda fırtına uyarıları duymaktan nefret ettikleri gibi. Sara hastası çocukların anne babalarının da, kriz öncesi benzer emarelere dikkat etmeyi öğrendiklerini okumuştum: Takıntı halinde kafayı kaşımak, sövüp saymak, hatta burnunu karıştırmak. Seth ise havayı kokluyor. Ama onun yaşadığı sara krizi değil. Keşke öyle olsaydı.

Herb, kokladığını görünce, hemen Seth'e ne olduğunu sordu, fakat o buna hiç tepki göstermedi, her zaman çıkardığı sesleri bile çıkarmadı. Ben de sordum, ama bana da hiç tepki vermedi. Ne bir kelime ne de kem küm! Sadece daha çok koklamaya başladı. Eve girdiğimizde de, o kaz gibi yürüyüşü başladı; bir odadan diğerine, sanki dizlerini bükemiyormuş gibi yürüyordu. Dışarıya, arka taraftaki kum havuzuna gitti, yukarıya odasına çıktı, aşağıya bodruma indi, bu esnada o gizemli sessizliğini koruyordu. Herb bir müddet ardından yürüdü, nesi olduğunu sordu, sonra pes etti. Ben bulaşık makinesini boşaltırken, Herb girişin yanındaki süt şişesi kutusunun içinde bulduğu dini içerikli bir broşürü sallayarak içeri girdi ve bağırarak seslendi: 'Hamdolsun! İsa'ya evet!'. Tatlı adamdır, hep beni neşelendirmeye çalışır, oysa o anda kendini pek iyi hissetmediğini anladım. Benzinin solması ve sürekli kilo vermesi beni korkutuyor, özellikle ocak ayından bu yana. On beş ya da en azından on kilo vermiş gibi ama bunu kendisine söyleyince gülüp geçiyor hep.

Neyse, dini broşür, her zamanki gibi bir vaftizci saçmalamasıydı. Ön yüzünde, ıstırap içinde ölmekte olan bir adamın resmi vardı. Adamın dili dışarıya sarkmış, yüzü ter içinde kalmış ve sadece gözlerinin

beyazı görünüyordu. BİR MİLYON YIL İÇECEĞİNİZ BİR DAMLA BİLE SU OLMADIĞINI DÜŞÜNÜN yazıyordu adamının yüzünün üst kısmında. Ve altında da: CEHENNEME HOŞ GELDİNİZ! Kâğıdın arkasını çevirdim, gerçekten de Zion's Covenant Baptist Kilisesi'nden geliyordu bu yazı. Şu Elderlı grup. Herb, 'Şuna bak, babamın sabahları saçlarını taramadan önceki hali,' dedi.

Gülmek istedim –beni güldürdüğü zaman çok mutlu oluyor, bunu biliyorum– ama ne kadar istesem de gülemedim. Seth'i etrafımızda hissedebiliyordum, adeta tenimizi çıtırdatıyordu. İnsan bazen fırtınanın yaklaştığını hisseder ya, aynı öyle.

Tam o anda Seth içeriye girdi –kaz gibi yürüyerek– ve hayatının genel akışına uymayan bir şey olduğunda yaptığı gibi alnını kırıştırmıştı yine, çok korkunç bir görünümdü bu. Fakat bu o değil, o değil bu. Seth, düşünebileceğim en tatlı, en sevimli, en iyi huylu çocuk. Ama onun başka bir kişiliği daha var, gittikçe daha sık gördüğümüz bir kişilik bu. Kıvrılmayan bacakları olan. Köpek gibi havayı koklayan.

Herb, "Ne var, kafandan neler geçiyor," diye sordu Seth'e ve birdenbire, elini kaldırdı –bunu yapan Herb– ve altdudağını çekti. Dudağını jaluzi gibi çekip uzattı ve bükmeye başladı, kanatıncaya kadar... Bu arada zavallı gözleri acıdan sulandı ve korkuyla yerlerinden fırladılar, Seth ise suratındaki o iğrenç ifadeyle gözlerini Herb'e dikmişti. Suratı şöyle diyordu: "Ben istediğimi yaparım, sen bana engel olamazsın." Belki biz gerçekten engel olamayız ama bence Seth engel olabilir. En azından bazen.

"Ona bunu yaptırtmayı kes!" diye bağırdım çocuğa. "Derhal durdur!"

Diğeri, Seth olmayan, gerçekten kızdığı zaman, sanki gözlerinin kahverengisi siyaha dönüyor. Çocuk sonra baka baktı. Elim birden yukarıya doğru kalktı ve kendi yüzüme vurdum. Öyle şiddetli vurdum ki, o taraftaki gözüm sulandı.

"Seth, söyle ona öyle yapmasın," dedim. "Haksızlık bu. Bir şeyler yolunda gitmiyorsa, bundan biz sorumlu değiliz. Sorunun ne olduğunu bile bilmiyoruz."

Önce hiçbir tepki vermedi. Sadece kara kara baktı. Elim yine havalandı, ama o anda bana nefretle bakan gözlerindeki ifade biraz değişti. Çok değil, ama yeteri kadar değişti. Elim aşağıya düştü, Seth kafasını çevirdi ve eviyenin üst tarafındaki, içine bardak koyduğumuz kapağı açık küçük dolaba baktı. Annemden kalma bardaklar en üst rafta dururlar, güzel Waterford kristal bardakları, onları sadece bayramlarda kullanırım. Daha doğrusu orada duruyorlardı. Seth bu bar-

daklara bakınca, hepsi sırayla paramparça oldu, atış poligonundaki ördekler gibi. Geriye kalmış olan on bir bardak da parçalandığında, çocuk bana o adi, hain ifadeyle pis pis gülümsedi. Kendisini kızdıranı cezalandırdığında bazen böyle sırıtır. Gözleri o kadar siyahtı ki, o çocuksu yüzünde bir nevi yaşlı insan gözleri gibi görünüyorlardı.

Ağlamaya başladım. Elimde değildi. Kötü bir çocuk olduğunu söyledim, git dedim. O zaman yüzündeki gülümseme kayboldu. Kendisine bir şey söylenmesinden hoşlanmaz, ama sadece bununla kalsa! Kendi kendime yine canımı yaktırabilir, diye düşündüm ama sonra Herb önüme geçti ve ona aynısını söyledi, "Git ve sakinleş, sonra yine gel. Derdin neyse, halletmek için sana yardım ederiz," dedi.

Seth uzaklaştı, o daha oturma odasını terk etmeden, merdivene varmadan hemen önce, diğerinin ya çoktan yok olmuş ya da tam o esnada yok olmaya başladığını anladım. Seth artık o iğrenç, kaz gibi yürüyüşünü bırakmıştı (Herb buna Seth'in Robot Rooty yürüyüşü diyor). Sonra odasında ağladığını duyduk. Ben de durmadan, geri zekâlı gibi ağlayarak yerdeki cam kırıklarını toplarken, Herb bana yardım etti. Beni teselli etmeye ya da şaka yaparak neşelendirmeye çalışmadı. Bazen çok bilgece davranabiliyor. İşimiz bitince (mucize eseri, ikimiz de hiçbir yerimizi kesmedik bu esnada) Herb, aşikâr bir şey söyledi, yani Seth'in bir şey kaybetmiş olduğunu. Ben de ona, "Doğru Sherlock, nasıl anladın?" diye sordum. Sonra böyle söylememeliydim, diye düşündüm, Herb'e sarıldım ve özür diledim, cadalozluk yapmak istemediğimi söyledim. Herb, bunu bildiğini söyledi sonra da o aptal broşürün arkasını çevirdi ve oraya: "Ne yapacağız?" diye yazdı.

Kafamı salladım. Çoğu zaman, bir şeyi yüksek sesle söylemeye bile cesaret edemiyoruz, zira bizi dinliyor olabileceğinden korkuyoruz. Seth olmayan, diğerinden bahsediyorum. Herb broşürü buruşturup çöp kutusuna attı, ama bu bana yetmedi. Onu tekrar olduğu yerden aldım, yırttım, parçaladım. Ama önce, ön tarafındaki terlemiş, ıstırap çeken yüzü inceledim. CEHENNEME HOŞ GELDİNİZ.

Bu Herb mü? Ben mi? Hayır, demek istiyorum ama bazen kendimizi cehennemde gibi hissediyoruz. Doğrusu, oldukça sık. Yoksa neden günlük tutayım ki?

11 Haziran 1995

Seth uyuyor. Muhtemelen çok yorgun. Herb dışarıda, bahçede ve her yere bakıyor. Oysa bence Seth aramıştır zaten. Ama en azından şimdi neyin kaybolduğunu biliyoruz: Rüya Kurucu, Seth'in Güç Va-

gonlarından biri. Onda, o saçma MotoKopların her şeyi var: aksiyon figürleri, karargâh-kriz merkezi, Cassie'nin parti evi Güç Vagonu park alanı, iki ışın tabancası, hatta yatağı için "uçan platform çarşafı". Ama o, en çok Güç Vagonları seviyor. Bunlar, pille çalışan, oldukça büyük, fütürist minibüsler. Birçoğunun, aracın altındaki bir mandalı ittirince dışarı çıkan kanatları, tepelerinde, gerçekten dönen radar antenleri (Cassie Styles'ın Rüya Kurucusu'nun anteni kalp şeklinde, eşit haklar ve kızlar için dişi rol modelleri konusunda aşağı yukarı otuz yıldır konuşmaya değmiş), sinyal lambaları, siren sesleri, fütürist sesler çıkarıyorlar, falan falan...

Her neyse, Seth, Kaliforniya'dan gelirken, piyasada var olan bu altı arabanın hepsini getirmişti: Kırmızı (İz Sürücü), sarı (Adalet Vagonu), mavi (Özgürlük Savaşçısı), siyah (Meatwagon, zalim adamın aracı), gümüş renkli (Rooty-Toot ve unutmamak lazım ki, bu saçmalığı düşünenler para kazanıyorlar) ve yeğenimizin büyük aşkı Cassie Styles'ın kullandığı, aptal pembe minibüs. Aslında, Seth'in ona abayı bu kadar yakmış olması komik ve sempatik, fakat, şu anda burada olanlar hiç de komik değil: Seth'in "Rüya Kurucu yok oldu," demesi ve bütün bu olanlar bir nevi öfke krizi.

Herb, bu sabah saat altıda beni uyandırdı ve yataktan çekip çıkardı. Eli buz gibiydi. Ne olduğunu sordum, ama yanıt vermek istemedi. Sadece beni pencereye sürükledi ve dışarıda bir şey görüp görmediğimi sordu. Kendisinin gördüğünü, ama görebiliyor muyum diye sorduğunu biliyordum.

Gerçekten görüyordum. Bu, adeta art deco tarzı olan Rüya Kurucu'ydu, biraz eski Batman çizgi romanlarındaki gibi. Fakat bu, Seth'in oyuncak Rüya Kurucu'su değildi. O, takriben altmış santimetre uzunluğunda ve otuz santimetre yüksekliğinde bir şey. Burada gördüğümüz ise, gerçek boyutlarda, muhtemelen dört metre uzunluğunda ve iki metreden daha fazla yükseklikteydi. Tepesindeki kapak kısmen açıktı ve kalp şeklindeki radar anteni aynı televizyon dizisindeki gibi dönüyordu.

"Aman Tanrım," dedim. "Nereden çıktı bu?" Sadece, açılabilen güdük kanatlarıyla uçup buraya gelmiş olduğunu düşünebildim. Bu sanki, uyku sersemi yataktan çıkıp da, bahçeye inmiş bir uçan daire görmek gibi bir şeydi. Nefesim kesilmişti. Adeta mideme bir yumruk yemiş gibiydim!

Herb, arabanın orada olmadığını söylediği zaman, ne demek istediğini anlamamıştım, ama sonra güneş daha yükseldi ve araca baktığım halde, bizim çitin arkasındaki kavak ağaçlarını daha iyi gördüğümü fark ettim. Gerçekten orada değildi. Ama aynı zamanda oradaydı.

"Bize söyleyemediği şeyi gösteriyor," dedi Herb.

Seth'in uyanık olup olmadığını sordum, Herb hayır dedi, odasına gidip kontrol etmiş, çocuk derin uykudaymış. Tarif edemeyeceğim kadar ürperdim bunu duyunca. Zira bunun anlamı, biz orada pijamalarımız üstümüzde, yatak odası penceremize dikilmiş, yeğenimizin rüyasını seyrediyorduk. Rüyası, büyük, pembe renkli bir sabun köpüğü gibi arka bahçede duruyordu.

Yirmi dakika kadar orada dikilip izledik. Araçtan Cassie Styles mı inecek diye bekledik bilemiyorum, ama öyle bir şey olmadı. Pembe renkli minibüs, tepesinde kısmen yukarıya kalkmış kapağı ve dönüp duran radar anteniyle oradaydı, sonra da, yavaş yavaş rengi solmaya başladı, sonunda havada bir parıltı olarak kaldı. Önceki parlak halini görmediyse, insanın, onun ne olduğunu bilmesi olanaksızdı artık. Sonra, Seth'in kalktığını ve salonda yürüdüğünü duyduk. Seth tuvaletin sifonunu çektiğinde, araç kaybolmuştu.

Kahvaltı esnasında, Herb, onunla gerçekten konuşmak istediği zaman yaptığı gibi, sandalyesini Seth'in yanına çekti. Herb bir bakıma cesur. Ben katiyen o cesareti gösteremem. Bilhassa Herb...

Hayır, devamını yazmayacağım.

Her halükârda, Herb, yüzünü, Seth'in yüzüne yaklaştırıyor –öyle ki Seth bu durumda ona bakmak zorunda kalıyor– ve onunla alçak ve sevecen bir sesle konuşuyor. Seth'e, sorunun ne olduğunu, onu neyin sinirlendirdiğini bildiğimizi, ama dertlenmemesi gerektiğini, zira, Cassie'nin Güç Vagonu'nun mutlaka evde ya da bahçede bir yerlerde olduğunu söylüyor.

Seth, bu esnada iyi görünüyordu. Mısır gevreğini yemeye devam etti ve suratındaki ifade değişmedi, ama bazen insan onun o olduğunu, dinlediğini ve az da olsa anladığını biliyor işte. Sonra Herb şöyle dedi: "Diyelim ki oyuncağını aradığımız halde bulamadık, yenisini alırız." Ve o anda kıyamet koptu.

Seth'in önündeki kâse mutfakta havalandı, içindeki süt ve mısır gevreği mutfağın zeminine saçıldı. Sonra kâse duvara çarpıp parçalandı. Ocağın altındaki çekmece açıldı, içine koymuş olduğum her şey –tencereler, kek kalıpları, teneke kurabiye kutuları– havaya uçtu. Eviyenin muslukları açıldı. Normalde, bulaşık makinesi kapısı açıkken çalışmaz, ama çalıştı ve her yer su içinde kaldı. Eviyenin üst kısmında, pencerenin önündeki rafa koyduğum vazo mutfağı boylu boyunca geçti ve duvara çarparak paramparça oldu. En korku veren de ekmek kızartma makinesi oldu. Portakal suyunu içerken yanında iki dilim kızarmış ekmek yemek istediğim için, makineyi çalıştırmıştım, birdenbire, sanki

bu küçük bir mutfak aleti değil de, fırınmış gibi, makinenin yuvaları alev gibi kıpkırmızı kesildi, kolu kendini yukarı attı ve kızarmış ekmekler tavana fırladı. Simsiyahlardı ve duman içindeydiler. Atom bombasına benziyorlardı. İki dilim de eviyeye düştü sonunda.

Seth ayağa kalkıp mutfağı terk etti. Dizlerini bükmeden yürüyordu. Herb ve ben bir iki saniye bakıştık, sonra Herb, "Üstüne biraz fıstık ezmesi sürünce, ekmek lezzetlenir herhalde," dedi. İlk önce ona dik dik baktım, ama sonra gülmeye başladım. O da bana katıldı. Başımızı mutfak masasına dayadık, güldük, güldük. Onun bizi duymasını istemiyorduk galiba, ama bu aptalca bir şey, zira Seth bir şeyi bilmek istiyorsa ille de duyması gerekmiyor. Düşünce okuyup okumadığından emin değilim ama bu bir yetenek.

Sonunda kafamı masadan kaldıracak kadar kendimi kontrol altına aldıktan sonra, Herb de bulaşık makinesinin altını temizlemek için Mopp'u almaya kalktı. Hâlâ kıkırdıyor ve gözlerini silip duruyordu. Şükürler olsun ki Herb var! Ben de vazonun kırıklarını süpürmek için, faraş ve süpürgeyi almaya gittim.

"Galiba eski Rüya Kurucu'ya bir anlamda derinden bağlı," dedi Herb sadece. Neden daha fazla şey söylemeliydi ki? Bu cümle her şeyi anlatıyordu zaten.

Şimdi saat öğleden sonra üç ve biz, eski okul arkadaşım Jan'ın dediği gibi, evin altını üstüne getirdik. Seth de, kendisine has o tuhaf tarzıyla bize yardım etmeye çalıştı. Sanki kayıp minibüsü bozuk paraymış ya da pizza kırıntısıymış da, altlarına kaymış olabilir düşüncesiyle, koltuk yastıklarını kaldırıp baktığını görünce yüreğim burkuldu. Herb, araba büyük ve parlak olduğu için, göremememizin mümkün olmadığını söyleyerek başladı aramaya, ben de haklı olduğunu düşündüm. Aslında hâlâ haklı olduğunu düşünüyorum, fakat arabayı neden hâlâ bulamıyoruz? Ben mutfak masasında yazdığım yerden görüyorum ki, Herb, ellerinin ve dizlerinin üstünde, çitin yanında, tırmığın sapını oraya buraya sokup duruyor. Artık aramayı bırakmasını söylemek isterdim –üçüncü kez arıyor arabayı orada– ama kıyamıyorum ona.

Yukarıdan gürültüler geliyor. Seth kısa uykusundan uyanıyor, onun için yazmayı kesmem lazım. Günlüğü saklamam lazım. Ve, artık olayı düşünmemeye çalışmam lazım. Çok zor olmamalı. Galiba Seth, Herb'ün düşüncelerini benimkilerden daha iyi algılayabiliyor. Niye böyle düşünüyorum bilmiyorum, fakat öyle olduğunu kuvvetle hissediyorum. Ayrıca, günlük tuttuğumu Herb'e söylememeye özellikle dikkat ettim.

Bu günlüğü okuyan herkesin ne söyleyeceğini biliyorum: Siz delisiniz. Bu çocuğu evinizde barındırdığınız için delisiniz. O problemli bir

çocuk, büyük bir problemi var ve biz bu problemin ne olduğunu bilmiyoruz. Fakat bildiğimiz, bunun tehlikeli bir şey olduğu. O zaman neden hâlâ bizimle yaşıyor? Neden bırakmıyoruz onu? Yanıtı tam olarak bilmiyorum. Onu sevdiğimiz için mi? Bizi kontrol ettiği için mi? Hayır. Bazen öyle olaylar oluyor (Herb dudağını büktüğü veya ben kendime vurduğum zaman), sanki kuvvetli bir hipnoz gibi bir şey oluyor, ama sık olmuyor bu. Genellikle o sadece Seth, kendi aklının zindanında bir çocuk. Ayrıca, o benim erkek kardeşimden geriye kalan son şey.

Yani sonuç olarak, bütün bunların arkasında (üstünde, altında ve etrafında) sadece sevgi saklı. Ve her gece, Herb ile yattığımız zaman, onun gözlerinde, onun benim gözlerimde gördüğü şeyi görüyorum. Bir günün daha üstesinden geldik ve bu günü atlattıysak, yarını da atlatacağız demektir. Geceleri, bunun sadece Seth'in otistik haliyle ilgili olduğunu düşünmek kolay, gerçekten çok zor değil.

Yukarıdan ayak sesleri geliyor. Seth banyoya gidiyor. Banyoda işi bitip de aşağıya inerken, aradığımız oyuncağını bulduğumuzu ümit edecek. Fakat kötü haberi hangisi duyacak? Sadece hüsrana uğramış bir ifadeyle bakacak (belki de biraz ağlayacak) olan Seth mi? Yoksa diğeri mi? İstediği şey eline geçmeyince, her şeyi etrafa fırlatan, o kaz gibi yürüyen mi?

Seth'i tekrar doktora götürüp götürmemeyi düşündüm, mantıklı, eminim. Herb de... Ama bu gerçek olamaz. Son gittiğimizde olanlardan sonra... İkimiz de oradaydık ve ikimiz de diğerinin, Seth olmayanın, nasıl saklandığını gördük. Seth'in onun saklanmasını nasıl sağladığını gördük: Otizm, son derece iyi bir koruma kalkanı. Fakat, burada gerçek sorun otizm değil, dünyadaki tüm doktorların ne görüp görmediği önemli değil. Ben zihnimi açtığım, ümitlerimi ve dileklerimi bastırdığım zaman anlıyorum bunu. Biz doktorla konuşmaya ve aslında neden ona gittiğimizi söylemeye çalıştığımız zaman bunu yapamadık. Eğer bu günlük bir gün okunursa, acaba birisi, el gibi bir şeyin insanın ağzını arkadan kapadığını ve ses telleriyle dil arasındaki bağlantının koptuğunu hissetmenin ne kadar korkunç olduğunu anlayabilecek mi? LANET OLSUN, BİZ KONUŞAMADIK.

Çok korkuyorum.

O kaz gibi yürüyenden korkuyorum, evet, ama başka şeylerden de korkuyorum.

Bazı korkuları ifade edemiyorum bile, bazılarınıysa fazlasıyla iyi ifade ediyorum. Şu anda en çok korktuğum şey, Rüya Kurucu'yu bulamazsak başımıza neler geleceği. Şu kahrolası, aptal pembe minibüs. Nerede olabilir ki o lanet olası şey? Ah onu bir bulabilsek...

– Sekizinci Bölüm –

1

Kirsten Carver öldüğü anda, Johnny'nin aklına, edebiyat menajeri Bill Harris ve onun Poplar Sokağı'na verdiği tepki geldi: saf, doğal ve korkunç. İyi bir menajer olan Bill'in, havalimanından gelirken bütün yol boyunca yüzünde hafif donuk olsa da, duygusuz bir gülümseme vardı, fakat Wentworth banliyösüne (bir tabelada, bu banliyö için OHİO'NUN NEŞELİ KASABASI yazısı vardı) vardıklarında, yüzündeki gülümseme solmaya başlamıştı ve adı bir zamanlar, John Steinbeck, Sinclair Lewis ve (*Haz*'dan sonra) Vladimir Nabokov ile birlikte anılan müşterisi, Poplar ve Bear sokaklarının köşesindeki, küçük ve tamamen anonim banliyö evinin garaj yoluna girdiği zaman ise yüzündeki gülümseme şekil değiştirmişti. Bill, şaşırdığı için idraktan yoksun bir bakışla bahçe sulama aletini, ortasında süslü bir M harfi olan alüminyüm tel kapısını ve bir banliyö hayatının olmazsa olmazı, yolun girişinde tapılmayı bekleyen bir benzin tanrısı gibi duran, üstü çim lekesi kaplı motorlu çim biçme makinesini süzmüştü. Sonra da, kulaklarında bir Walkman, elinde erimeye başlamış bir külah dondurma ve sivilceli yüzünde mutlu ve aptal bir sırıtışla, karşı kaldırımda paten kayan çocuğa bakmıştı. Bu olay altı yıl önceydi, 1990 yazında. Bu nüfuzlu menajer Bill Harris, Johnny'ye tekrar dönüp baktığında, yüzündeki gülümseme yok olmuştu.

Bill, kısık ve inanmayan bir sesle, "ciddi olamazsın," demişti. Johnny ise, "Hayır Bill, galiba ciddiyim," diye yanıtlamıştı ve ses tonundaki bir şey Bill'i öyle etkilemişti ki, en azından, tekrar konuşmaya başladığında inanmayan değil de hüzünlü bir ifade vardı sesinde. "Ama neden?" diye sordu. "Yüce Tanrım, neden *burası*? IQ'mun düştüğünü hissediyorum, oysa daha şimdi geldim. *Reader's Digest*'e abone olmak ve radyodaki söyleşi programlarını dinlemek için içimde adeta dayanılmaz bir arzu var. Hadi söyle bana, neden? Bunu bana söylemek zorunda olduğunu düşünüyorum. İlk önce şu kahrolası kedi dedektif ve şimdi de herhalde

sandvici yemekten sayan bir mahalle. Bu ne iştir, söyler misin?" Ve Johnny, "Tamam," demişti. "Mesele şu ki, her şey bitti."

Hayır, elbette değil. Bunu *Belinda* söylemişti. Bill Harris değil, Belinda Josephson. Tam şimdi.

Johnny, biraz zorlanarak kafasını topladı ve etrafına bakındı. Oturma odasında yerde oturuyordu ve ellerinin arasında Kirsten'ın elini tutuyordu. El soğuk ve hareketsizdi. Elinde bir bulaşık kurulama beziyle ve garson gibi omzuna attığı kare şeklinde beyaz bir keten bezle –Johnny bunu kaliteli bir kumaş peçeteye benzetti– Kirsten'ın üzerine eğilmişti. Belinda'nın gözleri yaşlı değildi, ama yüzünde yine bir sevgi ve hüzün ifadesi vardı, bu ifade Johnny'ye dokundu. O anda, iki Mary'nin –Magdalalı Meryem ve Matta'nın kısaca 'diğer Mary' dediği kadın– İsa'nın cesedini Aramatyalı Yusuf'un mezarına gömmek için nasıl hazırlamış olduklarını düşündü. Brad, Kirsten'ın kan revan içinde kalmış olan yüzünü bulaşık kurulama beziyle sildi böylece kadının yüzün kalan kısmı ortaya çıktı.

"Ne dedin..." diye söze başladı Johnny.

"Ne dediğimi duydun," diyen Belinda'nın bakmadan uzattığı kanlı bezi Brad aldı. Belinda omzundaki peçeteyi eline aldı, açtı ve Kirsten'ın yüzüne örttü. "Ruhu şad olsun."

Johnny, "Dediğine ben de katılıyorum," dedi. Beyaz kumaş peçetenin üstünde küçük kırmızı noktaların oluşması insanı hipnotize ediyordu sanki: Kirsten'ın üstü örtülü burnunun yarattığı kabartının bir yanında üç nokta, diğer yanında iki nokta, alnında ise belki beş altı tane. Johnny, elini alnına götürüp terini sildi. "Tanrım, çok üzgünüm."

Belinda ona baktı, sonra da kocasına. "Sanırım hepimiz üzgünüz. Soru şu: Bundan sonra ne olacak?"

İki adam da henüz yanıt vermemişti ki, Cammie Reed mutfaktan odaya daldı. Yüzünün rengi atmıştı, ama soğukkanlıydı. "Bay Marinville?"

Adam yüzünü ona doğru döndü. "Johnny," dedi.

Adamın kendisine ön adıyla hitap edilmesini istediğini anlaması için kadının bir an düşünmesi gerekti Şok durumunda insanın daha yavaş düşündüğünü gösteren klasik bir ömek daha. Sonra anladı ve başıyla onaylandı. "Johnny, tamam, elbette. Silahı buldunuz mu? Yanında mermi var mıydı?"

"İki sorunuzun yanıtı da evet."

"Onları alabilir miyim? Benim oğlanlar yardım almaya gitmek istiyorlar. Düşündüm ve gitmelerine izin veriyorum. Ama, eğer siz onlara David'in tabancasını verirseniz."

"Tabancayı vermeye itirazım yok," dedi Johnny, oysa bunu söylerken gerçeği söyleyip söylemediğini bilmiyordu, "fakat, burayı terk etmek olağanüstü tehlikeli olabilir, öyle değil mi?"

Kadın ona sakince baktı, bakışında ve sesinde bir nebze bile sabırsızlık algılanmıyordu, ama konuşurken bluzundeki bir kan lekesine dokundu parmağıyla. Ellen Carver'ın burnunun kanamasının anısı. "Tehlikelerin bilincindeyim, sokaktan yürümelerine ben de karşı çıkardım. Ama oğlanlar, bu sıradaki evlerin arkasındaki yeşil alanın içinden bir patika geçtiğini söylüyorlar. Oradan giderlerse, Anderson Caddesi'ne varırlar. Orada, bir nakliyat şirketinin depo olarak kullandığı, ama şimdi boş olan bir bina..."

"Veedon Brothers," dedi Brad başını evet anlamında sallayarak.

"...Ve onun arkasından başlayıp Columbus Yolu'na kadar giden, orada da bir dereye dökülen bir su borusu var. En azından orada çalışan bir telefon bulup burada olan biteni bildirirler."

"Cam, oğullannızdan biri silah kullanmayı biliyor mu?" diye sordu Brad.

Yine o sakin bakış adeta şunu soruyordu: *Neden zekâma hakaret ediyorsunuz?* "İkisi de, iki yıl önce babalarıyla birlikte bir güvenlik kursuna katıldılar. Kurs asıl tüfek ve avcılık güvenliğiyle ilgiliydi, ama tabancaları da kapsıyordu, evet."

"Jim ve Dave o yolu biliyorlarsa, burayı talan eden tipler de biliyor olabilir," dedi Johnny. "Bunu düşündünüz mü?"

"Evet." Sonunda kadının huzursuzluğu ortaya çıktı, ama sadece biraz. Johnny, onun kendine hâkim oluşuna hayran kaldı. "Lakin bu... Çılgınlar... Yabancı. Yabancı *olmaları* lazım. Siz daha önce hiç öyle bir minibüs görmüş müydünüz?"

Johnny, *görmüş olabilirim*, diye düşündü. *Nerede gördüğümden henüz tam emin değilim, ama biraz düşünecek zaman bulabilsem...*

"Hayır, ama galiba..." diye lafa girdi Brad.

"Biz buraya 1982'de taşındık, oğlanlar o zaman üç yaşındaydılar," dedi Cammie. "Çocukların dışında, hemen hemen hiç kimsenin bilmediği ve kullanmadığı bir patikadan bahsediyorlar, ayrıca bir su borusu var diyorlar. Onlara inanıyorum."

Elbette, diye düşündü Johnny, *ama bu ikinci derecede önemli. Gençlerin yardım getireceği ümidi de öyle. Senin tek istediğin, onların buradan uzaklaşması, değil mi? Elbette öyle, seni bu yüzden ayıplamıyorum.*

"Johnny," dedi kadın, herhalde, adamın sessiz kalmasının, bu teklife karşı olduğu anlamına geldiğini sandı, "yaşları benim oğullarımın yaşından pek fazla olmayan gençler Vietnam'da savaşalı çok olmadı."

"Hatta bazıları daha bile gençti," dedi adam. "Ben oradaydım ve onları gördüm." Ayağa kalktı, bir eliyle tabancayı pantolonunun belinden aldı, diğer eliyle de sol cebinden mermi kutusunu çıkardı. "Memnuniyetle bunları oğullarınıza teslim ederim... Fakat ben de onlarla gitmek isterim."

Cammie, Johnny'nin göbeğine baktı, Brad'inki kadar büyük değildi ama yine de azametliydi. Adama neden gitmek istediğini veya bunun faydasının ne olacağını düşündüğünü sormadı. Bunu sormak için kafası, en azından o anda, fazla çalışmıyordu. "Oğlanlar sonbaharda futbol oynuyorlar ve ilkbaharda da atletizm yapıyorlar. Onlara ayak uydurabilir misin, Johnny?"

"Bir kilometreden fazlasında tabii uyduramam," diye yanıtladı adam. "Ağaçlıktaki bir yolda ve muhtemelen bir viyadüğün içinden geçerken mi? Sanırım evet ayak uydurabilirim."

"Siz kendinizi mi kandırıyorsunuz?" diye sordu hemen Belinda. Johnny ile değil Cammie'yle konuşuyordu. "Demek istediğim şu ki, eğer Poplar Sokağı'nın duyma mesafesinde çalışan bir telefon olsaydı, sokakta ölüler ve yanıp kül olmuş bir ev varken, biz hâlâ burada oturuyor olur muyduk sence?"

Cammie, Belinda'ya şöyle bir baktı, yine eliyle bluzundeki kan lekesine dokundu ve tekrar Johnny'ye baktı. Ellen arkasında, bulunduğu köşeden oturma odasını dikkatle izliyordu. Kızın gözleri şoktan ve üzüntüden irileşmişti, ağzı ve çenesi de burnundan akan kana bulanmıştı.

"Eğer oğlanlar kabul ederlerse, bence tamam," dedi Cammie. Belinda'nın sorusuna hiç değinmedi. O anda Cammie Reed'in içinden tahmin yürütmek gelmiyordu. Belki sonra, ama şimdi değil. Şu anda onu tek *ilgilendiren* şey şuydu: Oldukça iyi olduğunu düşündüğü fırsatlar varsa, onlardan yararlanmak. Fırsatlardan istifade etmek ve oğullarının arka kapıdan kaçmalarını sağlamak.

"Kabul edeceklerdir," dedi adam ve tekrar mutfağa gitmeden önce, mermileri ve tabancayı kadına verdi. Onlar iyi gençlerdi, ayrıca on vakanın dokuzunda, büyüklerine itaat etmek üzere programlanmışlardı. Bu durumda, çok daha hoştu onlarla beraber olmak. Johnny, yürürken pantolonunun ön sol cebine koyduğu şeye dokundu. "Ama yola çıkmadan, biriyle konuşmam gerek. Çok önemli bu!"

"Kiminle?" diye sordu Cammie.

Johnny, Ellen Carver'ı havaya kaldırdı. Bağrına bastı, kanlı yanağına bir öpücük kondurdu ve kız kollarını boynuna dolayıp, ona sıkıca sarılınca sevindi. Böyle bir sarılma parayla satın alınamaz. "Ralphie Carver," dedi adam ve Ralphie'nin kız kardeşini tekrar mutfağa götürdü.

2

Tom Billingsley'nin evde birkaç silahı *olduğu* ortaya çıktı, ama Billingsley, önce Collie için bir gömlek buldu. Yeşil alandaki patika yolda,

özelliği olmayan –eski bir Cleveland Browns tişörtü, bir kolunun altı yırtık– ama bedeni XL olan bir tişörtle yürümek, üstü çıplak olarak yürümekten daha iyiydi. Collie bu yolu çok kullanırdı, patikanın böğürtlen çalılıkları ve diğer dikenli çalılarla kaplı olduğunu biliyordu.

Doktor onları bodrum katının arka tarafında bulunan pinpon masasının yanından geçirirken, "Teşekkür ederim," dedi ve tişörtü giydi.

"Rica ederim," dedi Billingsley, bir kolunu kaldırdı ve neon lambayı açan ipi çekti. "Bu tişört bana nereden geldi hatırlamıyorum bile. Ben hep Bengals taraftarı olmuşumdur."

Pinpon masasının arkasında, bir köşede, birbirine karışmış balıkçılık gereçleri, birkaç tane turuncu avcı yeleği ve kirişi olmayan bir yay vardı. Doktor, suratını ekşiterek çömeldi, yelekleri bir kenara itti, rulo haline getirilip iple bağlanmış bir yorgan ortaya çıktı. Yorganın içinde dört tane tüfek vardı, ama bunların ikisi parçalara ayrılmıştı. Billingsley, tek parça halindeki iki tüfeği alıp kaldırdı. "Bunlar işe yarar," dedi.

Collie, 30-06 yivli tüfeği aldı. Bu silah, ormandan geçmek için kendi beylik tabancasından daha uygundu muhtemelen (eğer birine ateş etmek zorunda kalırsa da bu tüfek daha az sorgulanırdı). Böylece, daha küçük olan diğer silah Ames'e kaldı. Bir Mossberg. Doktor, sigorta kutusunun yanındaki küçük dolabı karıştırıp, içinde mermi bulunan kutuları pinpon masasına koyarken, özür dileyerek, "Bununla sadece 22'lik mermi atılabilir," dedi, "ama yine de müthiş bir tabancadır. Şarjörüne dokuz mermi sığıyor. Ne dersiniz?"

Ames sırıttı, sırıtması Collie'nin hoşuna gitti. "İyi iş derim," dedi aksanlı konuşarak ve Mossberg'i aldı. Billingsley güldü –yaşlı bir adamın gevrek kıkırdamasıydı bu– ve adamları tekrar yukarıya götürdü.

Cynthia, Marielle'in başının altına bir yastık yerleştirmişti, fakat kadın hâlâ oturma odasında yerde yatıyordu (Daisy'nin, daha doğrusu matematik yeteneği olan Corgi'nin resminin altında). Kadını hareket ettirmeye cesaret edememişlerdi. Billingsley, dikişlerinin patlamasından korkuyordu. Neyse ki hâlâ hayattaydı ama baygındı, başına gelen olay göz önüne alındığında baygın olması da iyiydi bir yerde. Fakat Collie, abartılı ve düzensiz solumasını hiç de iyi bulmuyordu. Her an nefesi durabilecekmiş gibiydi...

Sevimli koca Gary, içki içerken karısına en azından bakabilmek için, mutfak sandalyesini ona doğru çevirmiş oturuyordu. Collie, Gary'nin elindeki şişenin ne olduğunu gördü: Mother DeLucca'nın şerisi ve görmesiyle de midesi kalktı.

Gary, Collie'nin baktığını fark etti (ya da hissetti) ve o da ona baktı. Gözleri kırmızı ve şişti. Kederli görünüyordu. Perişandı. Collie, içinden

gelen sesi dinledi ve adama adeta acıdı. Ama çok değil. Gary, sır verir gibi donuk bir ses tonuyla, "Kahrolası kolunu kaybetti," gibi bir cümle mırıldandı Collie'ye. "Tanrım yardım." Collie düşününce, bu sözün, sarhoş dilinde, *Tanrı yardımcısı olsun* ya da *ona yardım etmek lazım,* anlamına gelebileceği sonucuna vardı.

"Evet," dedi. "Ona yardım edecek birilerini bulacağız."

Sarhoş diliyle, "Çoktan gelmeliydiler. Kahrolası kolunu kaybetti. Kol lanet olası buzdolabında!" dedi.

"Biliyorum."

Cynthia yanlarına geldi. 'Siz veterinerdiniz, değil mi Bay Billingsley?'

Billingsley başıyla onayladı.

"Tahmin etmiştim. Bir dakika gelebilir misiniz? Giriş kapısının önündeki bir şeye bakabilir misiniz?"

"Bunun tehlikeli olmayacağından emin misiniz?"

"Galiba şu anda tehlike yok. Şu dışarıdaki şey... Yani, kendi gözünüzle görmenizi isterim." Kız, diğer iki adama da baktı, "*gözlerinizle.*"

Kız, Billingsley'yi oturma odasından geçirerek, Poplar Sokağı'na açılan kapıya götürdü. Collie, Steve'e baktı, Steve omuz silkti. Collie, kızın Doktor'a, sokağın karşısındaki evlerin uğradığı değişikliği göstermek istediğini sanıyordu, ama bunun Billingsley'nin mesleği olan veterinerlikle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu.

Doktor kapının önüne gelince Steve'e, "Kahretsin" dedi, "tekrar eski hallerine dönmüşler, her şey tekrar normalleşmiş! Yoksa biz onların değiştiğini sadece hayal mi etmiştik?" Gellerların evine dikkatle baktı. On dakika önce, hippi adam ve tezgâhtar kız ile tam da bu kapıdan baktıklarında, yemin edebilirdi ki, Gellerlerin evi bir kerpiç eve dönüşmüştü, resimlerde gördükleri, New Mexico ve Arizona henüz eyalet olmadan önce yapılan o evlere... Şimdi ise, ev yine sade Ohio tarzı alüminyum kaplamayla kaplıydı.

"Biz hayal etmemiştik ve bunlar tekrar normale dönmemişler" dedi Steve. "En azından tamamen değil. Baksanıza!"

Collie, Steve'in parmağıyla gösterdiği yere, Reedlerin evine baktı. O modern alüminyum kaplama geri gelmiş, ağaç kütüklerinin yerini almıştı, çatı da yine o bildiğimiz asfalt kiremitlerle kaplıydı, son baktıklarında gördükleri şeylerle değil (çimli topraktı galiba). Orta büyüklükte olan çanak anten yine garajın üstündeydi. Fakat evin temel yapısı yontulmamış ağaç kütüklerinden oluşuyordu, tuğladan değil ve tüm pencere kepenkleri kapalıydı. O kepenklerde de mazgallar vardı, sanki orada oturanlar günlük hayatlarında misyonerlik yapan Yedinci Gün Adventistleri ve sigorta temsilcilerinin yanı sıra, yağmacı Kızılderililerle de mücadele

ediyorlardı. Collie, Reedlerin evinin bu öğle sonrasına kadar kepenkleri olduğundan emin değildi, hem de böyle tüfek için mazgallı kepenkler!

Billingsley sanki tüm olanların, o eğlenceli *Candid Camera* televizyon programının bir şakası olduğunu, ancak şimdi anlamış gibi, "İşe bak!" dedi. "Audrey'nin evinin önündekiler *at bağlama demirleri* mi? Gerçekten mi? Neler oluyor yahu?"

"Boş verin," dedi Cynthia. Kollarını kaldırdı, yaşlı adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onun yüzünü, Peter Jackson'ın karısının cesedini görünceye kadar, üçayak üzerindeki bir kamera gibi döndürdü.

"Aman Tanrım," dedi Collie.

Kadının çıplak bacaklarının üstüne iri bir kuş oturmuş ve sarı pençelerini kadının cildinin derinliklerine sokmuştu. Kuş, kadının yüzünün çok büyük bir kısmını yiyip bitirmişti zaten, şu anda da kadının çene etiyle uğraşıyordu. Collie'nin aklına bir an için nahoş bir anı geldi: Bir gece, West Columbus araba sinemasında, Kellie Eberhart'ı aynı yerden öpmeye kalkmıştı, kız da, eğer öptüğü yeri morartırsa, babasının ikisini de muhtemelen vurup öldüreceğini söylemişti.

Ancak Steve, silahın namlusunu avcuyla aşağıya bastırınca, Collie, kendisinin de elindeki 30-06'yı atışa hazır hale getirdiğini fark etti. "Hayır. Tavsiye etmem. Hiç ses çıkarmadan durmak belki daha iyi."

Haklıydı ama... *Tanrım*. Söz konusu olan sadece kuşun yaptığı değildi, kuşun kendisiydi!

Yine o sarhoş diliyle, "Kahrolası kolunu kaybetti," dedi Gary mutfakta, sanki o diğerlerine bunu hatırlatmazsa, onların bu olayı unutacaklarından korkuyor gibiydi. Doktor onu duymazdan geldi. Adeta her an kendisine ateş edilip öldürülecekmiş gibi, oturma odasında boydan boya yürümüştü, fakat şimdi katilleri, tuhaf minibüsleri ve şekli değişmiş evleri tamamen unutmuş gibiydi.

"Olamaz, şuna bakın!" diye, korkuyla karışık saygı içeren bir ses tonuyla haykırdı. "Bunun fotoğrafını çekmem lazım. Evet! Pardon... Hemen kamerayı alayım..."

Arkasına dönmek üzereydi ki Cynthia onu omuzlarından yakaladı. "Bay Billingsley, kameranın acelesi yok."

Bunu duyunca, yine gerçeğe döner gibi oldu. "Evet... Herhalde, ama..."

Kuş, sanki sesleri duymuş gibi, arkasına döndü ve kanlanmış gözleriyle Doktor'un evine doğru baktı sanki. Pembe kafası, tıraşı gelmiş sakal gibi siyah görünüyordu. Gagası sadece basit, sarı bir kancaydı.

"Bu bir şahin mi?" diye sordu Cynthia. "Yoksa bir akbaba mı?"

"Şahin? *Akbaba*?" Doktor şaşkınlıkla bakıyordu. "Tanrım, hayır, hayatımda böyle bir kuş görmedim."

"Ohio'da mı demek istiyorsunuz?" dedi Collie, Billingsley'nin öyle demek istemediğini elbette biliyordu, ama bunu ondan duymak istiyordu.

"*Hiçbir yerde* görmedim."

Hippi adam, bakışlarını kuştan, Billingsley'ye çevirdi ve sonra tekrar kuşa baktı. "Nedir bu? Yeni bir tür mü?"

"Yeni bir tür, boku yedik! Hanımefendi, özür dilerim böyle konuştuğum için ama bu rezil bir mutant!" Billingsley, kuşun kanatlarını yayışını ve Mary'nin bacağında biraz daha ileriye zıplamak için kanat çırpışını gerilim içinde izledi. "Gövdesinin büyüklüğüne, gövdesiyle karşılaştırıldığında kanatlarının ne kadar kısa kaldığına bakın. Bu şeyle karşılaştırıldığında, devekuşu bir aerodinamik mucizesi!"

"Galiba kanatlar eşit *uzunlukta* bile değil!"

"Doğru," dedi Collie, "Bence de."

"Nasıl *uçabiliyor* ki?" diye sordu Doktor. "Uçması nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bilmiyorum ama uçabiliyor." Cynthia, yoğun duman bulutuna işaret etti, bu arada, Hyacinth Caddesi'nin ardındaki dünyaya ait tüm izler bu bulutun arkasına saklanmıştı. "Kuş, bu dumanın içinden uçarak geldi. Ben gördüm."

"Size inanıyorum, birisinin onu... Bir kuş arabasıyla getirip sokağa bıraktığını ben de sanmıyorum, fakat nasıl *uçabildiği* benim için..." Sustu ve şeyi incelemeye başladı. "Kuşkulanmadan önce onu şahin sanmış olmanızı elbette anlıyorum." Collie, Doktor'un bu arada daha ziyade kendi kendine konuştuğunu düşünse de dinlemeye devam etti. "Gerçekten birazcık şahine benziyor. En azından bir çocuk bir şahini böyle resmedebilir."

"Ne?" dedi Cynthia.

Billingsley, "Ancak, bir çocuk onun resmini böyle çizebilir," diye tekrarladı. "Belki şahini, kel kartalla karıştırmış olan bir çocuk."

3

Ralphie Carver'a bakınca Johnny'nin içi cızladı. Birazdan yaşayacağı olayın heyecanı, Jim Reed'in acıma duygusunu bastırmış olduğundan, Ralphie'yi kucağından indirmişti. Çocuk, başparmağını emerek, ocakla buzdolabı arasında dikiliyordu, şortunun ağında oluşan ıslak leke gittikçe büyüyordu. Şımarık ve ukalalığından eser yoktu. Parlak ve durgun gözleri kocaman açılmıştı. Johnny onu, tanıdığı uyuşturucu bağımlılarına benzetti.

Johnny mutfak kapısının iç tarafında durdu ve Ellen'ı kucağından indirdi. Kız inmek istemedi, ama adam sonunda kızın ellerini nazikçe ensesinden kurtarmayı becerdi. Onun gözleri de şokta gibi bakıyordu, ama Johnny oğlanın gözlerinde, kardeşinin gözlerindeki sevecen panltıyı göremedi. Johnny, kafasını kızdan çevirerek Kim ve Susi Geller'a baktı, ikisi de yerde oturmuş, birbirlerine sanlmışlardı. *Böylesi annesinin daha çok hoşuna gidiyor herhalde,* diye düşündü Johnny. Kadın, David Reed'le kız konusunda mücadele ediyormuş gibi gelmişti ona. Biraz önce kazanan David olmuştu, ama şimdi daha zor bir iş bekliyordu onu. Anderson Caddesi'ne ve tanımadığı ormana açılacaktı. Ama şu gerçek değişmeyecekti: Burada, öğle yemeğinden sonra annesiz babasız kalmış iki çocuk vardı.

"Kim?" diye sordu adam. "Bana biraz yardım edebilir misiniz acaba ve..."

"Hayır," dedi kız. Hepsi bu kadar. Ve sakindi. Bakışında meydan okuma yoktu, sesinin tonu isterik değildi, ama acıma duygusu da yoktu. Bir koluyla kızına sarılmıştı, kızı da ona; olabildiğince sıcak bir görüntü, orada oturmuş, bulutların dağılmasını bekleyen iki beyaz kadın. Muhtemelen anlayış göstermek lazım, ama Johnny buna rağmen sinirlendi kadına. O anda kadın, AIDS veya evsiz çocuklar ya da yağmur ormanlarının kesilmesi söz konusu olduğunda, canı sıkılmış gibi bakan bütün insanları temsil ediverdi Johnny'nin gözünde. Kadın, hiç bakmaya bile tenezzül etmeden, sokakta uyuyan evsiz birinin üstünden atlayarak geçen herkesi temsil ediverdi. Bazen kendisinin de böyle davrandığı olmuştu. Johnny, kadını kollarından tutup da, ayaklarının üstüne dikip, arkasını döndürüp. Orta Batılı, küçük poposunun ortasına bir tekme yerleştirebileceğini hayal etti. Belki o zaman kadının aklı başına gelirdi. Gelmese de hiç olmazsa *Johnny* kendini biraz daha rahatlamış hissederdi.

"Hayır," diye tekrarladı adam ve aptalca bir öfkenin şakaklarını zonklattığını hissetti.

"Hayır," diye ona katıldı kadın ve adama, durgun ve az belirgin bir "nihayet beni anladınız" ifadesiyle gülümsedi. Sonra başını Susi'ye döndürdü ve kızın saçlarını okşamaya başladı.

Belinda, Ellen'a "Gel bana canım," dedi, eğildi ve kollarını açtı. "Gel ve biraz Bee'nin yanında kal." Kız sakindi, yüzünde üzüntünün yarattığı gerginlik sakinliğini sanki daha da kötüleştiriyordu, Belinda ona sarıldı.

Reed ikizleri tüm olanları seyrediyor, ama aslında hiçbir şey görmüyorlardı. Pırıl pırıl gözlerle ve heyecanla arka kapıda duruyorlardı. Cammie onlara doğru gitti, önlerinde durup onları süzdü, Johnny bu bakışı önce gaddar buldu. Bir saniye sonra, bunun gerçekten ne anlama geldiğini anladı: sadece kısmen saklanabilecek büyük bir korku.

"Tamam," dedi sonunda. Sesi kuru ve ciddi geldi kulağa. "Hanginize vereyim?"

Gençler birbirlerine baktılar, Johnny'ye aralarında konuşacaklarmış gibi geldi, kısa ama karmaşık bir konuşma, ancak belki ikizlerin konuştuğu tarzda. *Belki de sadece senin beynin yumuşak pişmiş, John*, diye düşündü. Pek de yanlış değildi düşüncesi. Yumuşak pişmiş gibi hissediliyordu en azından.

Jim elini uzattı. Bir an için annesinin üstdudağı titredi. Sonra kendini toparladı ve Jim'e David Carver'ın tabancasını verdi. Dave mermi kutusunu alıp açtı, bu arada kardeşi 45'lik silindirini döndürdü ve tabancayı ışığa tuttu. Johnny'nin yaptığı gibi, mermi yatağının boş olduğundan emin olmak için, silahı ışığa tutuyordu. *Dikkatliyiz, bir silahın insanı sakatlayabileceğini ve öldürebileceğini biliyoruz,* diye düşündü Johnny, ama hepsi bu değildi. *Belli bir seviyede kötü olduğunu da biliyoruz. Şeytani. Bunu en büyük silah fetişistleri ve partizanlar bile biliyorlar.*

Dave, bir avuç mermiyi kardeşine doğru uzattı. Jim mermileri teker teker aldı ve silahı doldurdu.

"Babanız hep yanınızdaymış gibi düşünün, hareketlerinize dikkat edin," diye konuştu Cammie, kocası gibi. "Babanızın, yapmanıza izin vermeyeceğini düşündüğünüz bir şeyi yapmaya kalktığınızda, *yapmayın*. Anladınız mı?"

"Evet anne." Jim tabancanın silindirini açtı ve ağzı yere dönük şekilde ve bütün parmaklarını tetik korkuluğunun dışında tutarak, kolunu uzattı. Annesinin, Leon Uris'in eski bir romanındaki, bir grup acemi erin kafasına kuralları sokan bir subayın emirlerine benzeyen talimatlarını, yaklaşan serüveni heyecan verici bulduğu kadar utanç verici buluyordu.

Anne Jim'in ikizine döndü. "David?"

"Efendim anne?"

"Ormanda eğer insanlar –yabancılar– görürseniz, derhal geri dönün. En önemlisi bu. Soru sormayın, sorularına yanıt vermeyin, onlara yaklaşmayın bile."

Jim lafa girdi: "Anne, eğer silahlı değillerse..."

"*Soru* sormayın, onlara *yaklaşmayın,*" diye tekrar etti kadın. Bu cümleyi söylerken sesini yükseltmedi, ama sesinde iki genci de biraz ürküten bir şey vardı. Bu şey tartışmayı sonlandırdı.

"Ya polis görürlerse, Bayan Reed?" diye sordu Brad. "Belki polis sokağa yaklaşmak için en iyi yer olarak ormanı seçmiştir."

"En iyisi kendimizi göstermeyelim," dedi Johnny. "Eğer polis görürsek, çok büyük ihtimal gergin olurlar. Gergin polislerin suçsuz insanları

yaraladığı bilinen bir şeydir. Asla kasıtlı yapmazlar bunu, ama yine de dikkatli olmakta fayda var. Kazaları önlemek adına."

"Bizimle mi geliyorsunuz Bay Marinville?" diye sordu Jim.

"Evet."

İkiz kardeşlerden ses çıkmadı, ama gençlerin gözlerinde okuduğu rahatlama Johnny'nin hoşuna gitti.

Cammie, Johnny'ye ters ters baktı –*Hazır mısınız? Devam edebilir miyim?* diyordu bu bakış– ve talimatlarına kaldığı yerden devam etti. "Anderson Caddesi'ne gidin. Orada her şey normalse..." Bunun hiç de muhtemel olmadığını düşününce bir an durakladı, sonra hızlandı. "... Birisinden, telefonunu kullanma izni alın, polisi arayın. Fakat, eğer Anderson Caddesi'nde de durum buradaki gibiyse veya biraz olsun buraya benziyorsa... yani..."

"Tuhaf," dedi Johnny. Vietnam'da, kadının bahsettiği his için, Kızılderililerin havanın nüansları için kullandıkları terimler kadar çok terim kullanıyorlardı ve bütün bu kavramların aklına gelmesi ve karanlık bir odada neon ışıklar gibi yanması garip bir şeydi. *Tuhaf. Berbat. Üşütük. Karmakarışık. Gürültülü saldırı. Evet Doktor, şimdi her şeyi yeniden hatırlıyorum. Fazla sürmeyecek, birazdan bir mendili rulo yapıp, terimi alsın diye alnıma bağlayacağım ve Country Joe'nun Woodstock'da yaptığı gibi, toplanmış olan takıma amigoluk yapacağım.*

Cammie hâlâ oğullarına bakıyordu. Johnny kadının acele etmesini umut ediyordu. Gençler de annelerine hâlâ saygıyla (biraz da korkuyla) bakıyorlardı, ama kadının şu andan itibaren anlattıklarının çoğu bir kulaklarından girip öbür kulaklarından çıkacaktı.

"Eğer Anderson Caddesi'nde gördükleriniz hoşunuza gitmezse, o bahsettiğiniz su borusuna girin. Columbus Yolu'na gidin. Polise telefon edin. Burada olup bitenleri polise anlatın. Ve Poplar Sokağı'na geri dönmeyi aklınızdan bile geçirmeyin!"

"Ama anne..." diye ağzını açtı Jim.

Kadın elini kaldırdı ve gencin dudaklarını sıkıştırarak kapattı. Canını acıtmıyordu, ama kuvvetli sıkıştırıyordu. Johnny, kadının gençler on yaş daha küçükken de bu hareketi yaptığını, ama o zaman aşağıya eğilerek yaptığını hayal etti.

"Ama anne, lafını başka sefer kullanırsın," dedi kadın. "Bu sefer annenizin sözünü dinliyorsunuz. Güvenli bir yer bulun kendinize, polise telefon edin ve sonra da bu çılgınlık sona erinceye kadar bulunduğunuz yerden ayrılmayın. Anladınız mı?"

Gençler başlarını evet anlamında salladılar. Cammie de cevap olarak başını salladı ve elini Jim'in dudaklarından çekti. Jim mahcup mahcup

gülümsüyordu –annem inanılmaz bir kadın!– ve kulak memelerine kadar kızardı. Fakat, annesine karşı gelmeyecek kadar akıllıydı.

"Ayrıca dikkatli olun," dedi kadın. Gözlerinde bir şey belirdi.Johnny, bunun oğullarını öpme arzusu olduğunu, belki de sadece, daha zaman varken bu plandan vazgeçme isteği olduğunu düşündü. Sonra kadının gözlerindeki şey kayboldu.

"Hazır mısınız Bay Marinville?" diye sordu Dave. Erkek kardeşinin ileriye doğru uzatarak elinde tuttuğu tabancaya imrenerek bakıyordu. Johnny, *bu genç, ormanda yürümeye başladığımızda çok geçmeden, biraz taşımak için ağabeyinden silahı ister,* diye düşündü.

"Bir saniye," dedi Johnny ve Ralphie'nin önünde diz çöktü. Ralphie, küçük poposunu duvara iyice dayayıncaya kadar geri gitti, orada, başparmağının üstünden Johnny'ye baktı. Aşağıda, Ralphie'nin hizasında idrar ve çocuğun korkusu, balta girmemiş orman kokusu kadar şiddetliydi.

Johnny, üst kattaki koridorda bulduğu figürü –iri gözleri, gaga gibi ağzı ve kel kafasının ortasında bir sıra dik saçı olan uzaylı– pantolonunun cebinden çıkardı. Figürü Ralphie'nin gözlerinin önünde tuttu. "Ralphie, ne bu?"

İlk anda, çocuğun yanıt vermeyeceğini sandı. Sonra çocuk, ağzına yerleştirmemiş olduğu diğer elini yavaşça uzattı ve figürü aldı. Saldırı başladığından bu yana ilk defa gözlerinde bir hayat kıvılcımı görüldü. "Bu Binbaşı Pike," dedi.

"Ha, öyle mi?"

"Evet. O bir Canopalean." Bu kelimeyi dikkatle ve gururla telaffuz etti. "Uzaylı demek. Ama iyi bir uzaylı. Yüzü Olmayan gibi değil." Sustu. "Binbaşı Pike yoktu onların arasında, değil mi?" Birdenbire, Ralphie'nin gözleri yaşla doldu ve birdenbire Johnny'nin aklına, 1919 yılındaki Black Sox beyzbol skandalı hikâyesi geldi, eskiden herkes bilirdi bu hikâyeyi. Güya, küçük bir oğlan, ağlayarak Shoeless Joe Jackson'a gelmiş ve kesinlikle para almadıklarını, bunun doğru olmadığını söylemesi için oyuncuya yalvarmış. Johnny o acayip kişiyi –veya onun gibi görünmek için maske takmış olan kişiyi– gördüğü halde, hemen kafasını salladı ve rahatlasın diye Ralphie'nin omzuna hafifçe vurdu.

"Binbaşı Pike bir filmde veya televizyon dizisinde mi var?" diye sordu Johnny, oysa sorunun yanıtını biliyordu aslında. Şimdi her şey birbiriyle uyuşuyordu, belki çok daha önce olmalıydı bu. Son birkaç yıl içinde, okullarda bir sürü kurs vermişti. Bu kurslarda, anne babalar, musluklardan su içebilmek için oldukça eğilmek zorunda kalıyorlardı. Johnny, ayrıca, sandalyelerin genellikle doksan santimetre yüksekliğinde olduğu kütüphane odalarında birçok okuma yapmıştı. Onların konuşmalarını

dinlemiş, ama televizyon dizilerini veya sinema filmlerini izlememişti. İçgüdüsel olarak biliyordu ki, bu tarz bir araştırma, işine fayda yerine zarar getirirdi. Bu yüzden her şeyi bilmiyordu ve pek çok sorusu vardı, ama artık, bu çılgınlığın aslında bir yöntemi olduğuna inanmaya başlamıştı.

"Ralphie?"

"Bir televizyon dizisinde," dedi Ralphie, başparmağı hâlâ ağzındaydı. Johnny'nin yaptığı gibi, Binbaşı Pike'ı hâlâ gözlerinin önünde tutuyordu elinde. "O bir MotoKop."

"Peki Rüya Kurucu. O ne Ralphie?"

"Bay Marinville," diye lafa karıştı Dave. "Artık gerçekten..."

"Ona bir dakika daha ver oğlum," dedi Brad.

Johnny, bakışlarını Ralphie'nin üzerinden asla ayırmadı. "Dream Floater?"

"Cassie'nin Güç Vagonu," dedi Ralphie. "Cassie Styles. Galiba o Albay Henry'nin kız arkadaşı. Arkadaşım öyle olmadığını söylüyor, zira MotoKopların kız arkadaşları yok, ama bence öyle. Güç Vagonları neden Poplar Sokağı'na geldi, Bay Marinville?"

"Bilmiyorum, Ralphie." Oysa neredeyse biliyordu.

"Neden o kadar büyükler? Madem iyiler, neden annemi ve babamı öldürdüler?"

Ralphie, Binbaşı Pike figürünü yere attı ve tekmeledi, figür odanın öbür ucuna gitti. Sonra ellerini yüzüne kapadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Cammie Reed ona doğru gelmeye çalıştı ama o gelinceye kadar, Ellen kendini Belinda'nın kollarından kurtardı. Ralphie'ye gitti ve sarıldı. "Aldırma," dedi. "Aldırma Ralphie, ben bakacağım sana."

"Bir bu eksikti," dedi Ralphie hıçkırarak ve Johnny o anda elini ağzına öyle kuvvetle bastırdı ki, neredeyse dudaklarını kanatıyordu. Ancak bu şekilde, çılgın ve neşeli bir gülmeyi bastırabildi.

"Madem iyiler, neden annemi ve babamı öldürdüler?"

Johnny, ayağa kalktı ve Reed ikizlerine dönerek, "Hadi gençler, keşfe çıkalım," dedi.

4

Poplar Sokağı'nda güneş yavaş yavaş batıyordu artık. Henüz batmak için erkendi, ama o buna rağmen batıyordu. Batı ufkunda, nefret dolu kırmızı bir göz gibi parıldıyordu. Sokaktaki su birikintilerini, evlerin garaj yollarını ve verandaları ateşe, tüm sokağı kaplamış olan cam kırıklarını ise kora çevirdi. Eşit olmayan kanatlarıyla Mary Jackson'ın cese-

dinden kalkıp sokağın karşısındaki Carverların bahçesine konan çakma şahinin gözlerini kızıl renkli oyuklara döndürdü. Kuş oraya konunca bir David Carver'ın cesedine, bir Susi Geller'ın arkadaşının cansız bedenine bakmaya başladı. Hangisinden başlayacağına karar veremiyormuş gibiydi. Bu kadar çok yiyecek, bu kadar az zaman! Sonunda, Ellen ve Ralphie'nin babasında karar kıldı ve birkaç beceriksiz hamleyle ölü adama yanaştı. Sarı ayaklarının birinde beş parmak, diğerindeyse sadece iki parmak vardı.

Sokağın karşı tarafında, Wylerların evinde –kir, bozulmuş hamburger ve domates çorbası kokusu içinde– televizyon hâlâ yüksek sesle açıktı. Bu, *Düzenleyiciler*'in ilk bar sahnesiydi.

Rory Calhoun, "Çok tatlı bir hanımefendisiniz," dedi. Bu ukala, alaycı ses, "*Bebeğim, bu berbat kovboy filmi bitmeden seni dondurma gibi yiyeceğim, ikimiz de biliyoruz bunu,*" dedi. "Oturun, beraber bir şey içelim. Bana şans getirin."

"Ben ayaktakımıyla içki içmem," diye yanıtladı Karen Steele soğuk bir ses tonuyla, bunun üzerine, Rory Calhoun'un etrafındaki adamlannın hepsi –o anda şehir dışında saklananların dışında hepsi– kahkahaya boğuldular.

"Ha, sen çabuk sinirlenen bir hanımefendi misin?" dedi Rory Calhoun gayet sakince. Bu lafın üzerine adamları daha da yüksek sesle gülüştüler.

"Birkaç Doritos ister misin, Pete?" dedi *Tak*. Şimdi, *The Rifleman* filminde, kablolu televizyonun prerilerinde at üstünde giden Lucas McCain'in sesiyle konuşmuştu.

Televizyonun önünde, televizyon koltuğunda oturan Peter Jackson yanıt vermedi. Kocaman sırıtıyordu. Yüzünden gölgeler geçti, bu yüzden sırıtması sessiz bir çığlık etkisi yapıyordu, ama buna rağmen o bir sırıtmaydı ve öyle de kaldı.

"Birkaç tane yesin, Paw," dedi *Tak*, Lucas'ın oğlu rolünü oynamış olan Johnny Crawford'un neredeyse ergen sesiyle konuştu. "Çok iyiler. Cool Ranch. Hadi Bay Jackson, ağzınızı açın, dişlerinizi genişletin, geliyorlar, mide, hazırlan!"

Genç oğlan, ona kirli eliyle cips uzattı ve elini Peter Jackson'ın yüzünün önünde bir aşağı bir yukarı salladı. Peter'ın dikkatini çekmedi bu. Patlama gibi bir basınç düşmesi yaşamış olan egzotik bir derin deniz balığının gözlerini andıran gözleriyle televizyon seyrediyordu, televizyonun içinden geçip başka şeyler de görüyordu. Ve yine sırıttı.

"Karnı aç değil galiba, Paw."

"Bence açtır oğlum. Deli gibi acıkmıştır. Açsın değil mi, Pete? Birazcık yardıma ihtiyacın var, hepsi o kadar. *Hadi al şu kahrolası cipsleri!*"

Vızıltı gibi bir ses duyuldu odada. Rory Calhoun tam Karen Steele'i öpmeye kalkınca, bir an için statik bir çizgi oluştu ekranda. Kadın adamın yüzüne bir tokat attı ve kafasındaki şapkasını itti. O zaman adamın yüzündeki şehvetli ve alaycı sırıtma yok oldu. Hiç kimse –hiçbir kadın da– Jeb Murdock'ın şapkasını itip de, cezasız kalmazdı.

Peter yavaşça cipsleri yukarıya kaldırdı. Sürekli sırıtan ağzına denk getiremedi, onun yerine cipsleri burnuna götürdü, ufaladı, bu arada birkaç cips kırıntısı burun deliklerine kaçtı. Hiç de doğal olmayan pörtlek gözlerini bir an bile ekrandan ayırmıyordu.

"Fazla yüksek Bay Jackson." Şimdi bu ciddi ses Hoss Cartwright'a aitti. Hoss, *Tak* içine yerleşmeden önce, Seth'in en sevdiği tiplerden biri olmuştu, şimdi o *Tak*'ın da en sevdiği tiplerden biriydi. Böylece tekerlek gibi birlikte kaydılar. "Tekrar deneyelim mi, ne dersiniz?"

El, yavaşça ve sarsıla sarsıla, yük asansörü gibi aşağıya indi. Bu sefer cipsler Peter'ın ağzını buldu ve Peter tekdüze bir şekilde çiğnemeye başladı. *Tak*, Peter'a bakarak, Seth'in ağzıyla gülümsedi. Peter'ın, Doritosların tadını sevdiğini ümit ediyordu –tam insani duygular olmasa da, tuhaftı ama duyguları vardı–, zira bu cipsler onun son yemeği olacaktı. *Tak*, Peter'dan çokça yaşam gücü emmişti: önce bugün öğleden sonra harcadığı o bol enerjiyi takviye etmek, sonra da yeni enerji depolamak ve bir sonraki adıma hazırlanmak.

Geceye hazırlanmak.

Peter çiğniyor, çiğniyordu, Doritos kırıntıları sırıtan ağzından düşüyor ve üstünde mutlu, yaşlı Bay Gülen Surat olan tişörtünün üstüne dökülüyordu. Gözbebekleri yerlerinden öyle fırlamıştı ki, sanki yanaklarının üstünde duruyormuş gibi görünüyorlar ve çenesinin hareketleriyle aynı ritimde sallanıyorlardı. *Tak*, aklına sızıp da büyük bir kısmını çalınca –faydalı kısmını– Peter'ın sol gözü, ezilmiş bir üzüm gibi patlamıştı, fakat hâlâ sol gözüyle biraz görebiliyordu. Bundan sonraki kısmı hemen hemen tek başına halledebilmek için yeterliydi. Yani, motoru tekrar çalışmaya başlar başlamaz.

"Peter? Peter, moruk, beni duyabiliyor musun?" *Tak* şimdi, Peter'ın bölüm başkanı Andrew Case'in çat pat İngiliz aksanıyla konuşuyordu. *Tak*'ın her taklidi gibi, bu taklit de oldukça iyiydi. Western ve televizyon dizisi taklitleri (onlarda çok daha idmanlıydı) kadar iyi değildi, ama yine de fena sayılmazdı.

Tak, hatta çaresi olmayan beyinsel özürlülerde bile, sesinin otoritenin mucizeler yarattığını tespit etmişti. Peter'ın yüzünden belli belirsiz hayat işaretleri sessizce geçti. Arkasını döndü ve üstünde kırmızımsı turuncu renkli Şef Boyardee sosu lekeleri olan MotoKop külotlu Seth

Garin yerine üstünde pötikare desenli şık bir ceket olan Andrew Case'i gördü.

"Şimdi karşıya geçmeni istiyorum, moruk. Ormana, tamam mı? Ama büyükannenin evine kadar gitmen gerekmiyor. Sadece patikaya kadar. Ormanlık alanın içinden geçen patikayı biliyor musun?"

Peter başını salladı. Dışarıya fırlamış gözbebekleri, dudaklarına yerleşmiş gergin palyaço sırıtışının üst tarafında titredi.

"Önemi yok, patikayı bulacaksın, ıskalaman imkânsız. Yol ayrımına gelince, dostunuzla beraber oturursunuz."

"Arkadaşımla," dedi Peter. Aslında bu bir soru değildi.

"Evet, doğru."

Peter, patikadaki yol ayrımında onu bekleyecek olan adamla hiç tanışmamıştı, aslında hiçbir zaman da tanışmazdı ama Peter'a bütün bunları anlatmanın hiç anlamı yoktu. Bir yandan, bunu anlamak için yeteri kadar beyni kalmamıştı artık. Öte yandan da birazdan ölecekti. Herb Wyler gibi ölecekti. Biraz sonra ormanda göreceği, elinde alışveriş arabası olan adam gibi ölmüş olacaktı.

"Arkadaşım," dedi Peter ikinci kez. Bu sefer biraz daha emin söyledi.

"Evet." İngiliz bölüm başkanı yok olmuştu, onun yerine, *Tak* yine, Gary Cooper numarası çeken John Payne olmuştu. "Ortak, en iyisi yavaş yavaş git."

"Yol ayrımına kadar patikadan yürü."

"Ben de aynı fikirdeyim."

Peter, dişlileri küflenmiş eski bir kurma oyuncak gibi ayağa kalktı. Gözbebekleri, televizyondan gelen gümüş renkli rüya ışığında hafifçe sallandı.

"En iyisi yavaş yavaş gideyim. Yol ayrımına geldiğim zaman, arkadaşımla otururum."

"Evet efendim, anlaşma böyle." Şimdi, Rory Calhoun'un yarı şehvetli, yarı alaylı sesiyle konuşuyordu. "Arkadaşın yaman herif. Denebilir ki, bütün bu olayı o başlattı. Yani fitili ateşleyen o. Hadi ortak, git! Tekrar görüşünceye kadar iyi yolculuklar!"

Peter, kapı kemerinin altından geçti. Oturma odasındaki koltuklardan birine yanlamasına çöküvermiş ve gözleri yarı açık olan Audrey'ye, gören gözüyle bakmadı. Baygın, hatta komada gibiydi kadın. Ağır ve düzgün nefes alıyordu. Uzun ve güzel bacaklarını (daha Audrey Garin'ken, Herb'ü ilk önce bu bacaklar baştan çıkarmıştı) uzatmıştı, Peter uyurgezer gibi evin giriş kapısına doğru yürürken neredeyse onun bacaklarına çarpıp düşecekti. Kapıyı açtığında batan güneşin kızıllığı yüzüne vurunca, sırıtışı çığlığa daha da çok benzedi...

Peter yolu yarıladığında ve kızıllık, Hobartların evinin dumanının içinden pıhtılaşmış kan gibi akarken, Rory Calhoun'un sesi jilet gibi bir keskinlikle geçti beyninin içinden: *Ortak, kapıyı arkandan kapat, yoksa sen ahırda mı doğdun?*

Peter sarhoş gibi geri döndü, eve gitti, emredileni yaptı. Kapıda zarar yoktu, o sokakta, saldırılarda delinmemiş tek kapıydı o. Tekrar döndü (bu esnada neredeyse verandadan düşüyordu) ve batan güneşin kızıllığında rotayı kendi evine çevirdi, araba girişinden geçecek, evin yan tarafından bahçeye gidecekti. Orada, alçak tel çitin üstünden atlayıp, ormanlık alana girecekti. Patikayı bulacaktı. Yol ayrımını bulacaktı. Arkadaşını bulacaktı. Arkadaşıyla bir yere oturacaktı.

Karısının yayılmış, cansız bedeninin üstünden atladı ve sıcak, dumanlı havada vahşi bir çığlık sesi yükselince donup kaldı: *Uuuhhhh*... Bu çığlık Peter'ın tüylerini ürpertti. Bir kır kurdu Ohio'da ne arıyordu ki? Columbus'un bir banliyö...

Ortak, en iyisi yavaş yavaş git! Yürümeye devam!

Acılar, hatta öncesinden daha da çok ıstırap veren acılar. Yüzünde donup kalmış sırıtışının yarattığı kavisin arasından inilti sesi duyuldu. Patlamış gözünden taze kan çıktı ve yanağından aşağıya doğru süzüldü.

Tekrar harekete geçti ve o çığlık tekrar duyulduğunda, bu sefer ikinci, üçüncü ve sonunda dördüncü çığlık da duyulduğunda, hiç tepki vermedi. Sadece patikayı, yol ayrımını ve arkadaşı düşünüyordu. *Tak*, adamın aklında son bir sondaj yaptı (bu uzun sürmedi, zira Peter'ın sondaj yapacak fazla aklı kalmamıştı) ve geri çekildi.

Şimdi evde sadece *Tak* ve kadın vardı. Kadını neden hayatta bıraktığını biliyordu galiba –timsahın ağzında yaşayan kuş misali: kuş timsahın dişlerinin önünde güvendeymiş, zira orada onun dişlerini temizlermiş– ama *Tak* onu daha fazla korumayacaktı. Çocuk, birçok yönden harika bir ev sahipliği yapmıştı –belki de, içinde bu kadar iyi yaşayabildiği ve gelişebildiği tek ev sahibi– fakat şu ironik mahzur vardı: *Tak*'ın tasarladığı ve arzuladığı şeyleri, çocuğun bedeni yerine getiremiyordu. *Tak*, kadını giydirebiliyor, saçlarını boyayabiliyordu, kadını çırılçıplak soyabiliyor, kendi meme uçlarını sıkıştırmaya zorlayabiliyor ve istediği zaman, onunla arzuladığı her türlü çocuksu şeyleri yapabiliyordu. Ama *Tak*'ın arzuladığı bu değildi. Kadınla ilişkiye girmek istiyordu ve işte bunu gerçekleştirememişti. Bazen, ev sahibinin çocuk olmasına rağmen işi bir tür ilişkiye götürebileceğini hissettiği olmuştu... Fakat Seth'in kendisi hâlâ oradaydı ve her seferinde, cidden bu işe kalktığında, Seth engellemişti. *Tak*, çocuğu başarıyla tahrik edebileceğinden emindi, lakin bunu yapmamak herhalde daha iyi olacaktı. Tutuklu bulunduğu Nevada'nın

tozunun altındaki kara maden işletmesinden bin yıl sonra gün ışığına çıkmasının nedeni, kendisinden çok daha genç ve ev sahibinin bedeninden çok daha yaşlı bir kadınla seks yapmak değildi.

Peki, neden çıkmıştı meydana?

Hımm, eğlenmek için. Ve...

Televizyon seyretmek için, diye fısıldadı aklının çok arkasından gelen bir ses. *Televizyon seyretmek, SpagettiOs yemek için ve yapmak için. İnşa etmek için.*

"Sabrımı mı deniyorsunuz şerif?" diye sordu Rory Calhoun ve *Tak*'ın gözleri tekrar televizyona doğru kaydı. Diğerlerinden bazıları ormanda ilerliyor olabilir. Çok isteseydi, tam bilgi edinebilirdi ama uğraşmadı. İstiyorlarsa gidebilirlerdi ormana. Orada başlarına gelecekler hoşlarına gitmeyecekti. Hem de nereye gidebileceklerdi ki? Geriye, hepsi bu. Evlerine geri döneceklerdi. Tamamen gerçekçi olunursa, gidecek başka bir yer yoktu. O sırada, *Tak* enerji rezervlerini koruyacaktı. Dinlenip film seyredecekti. Fazla zaman kalmamıştı, o geceyi yaşama zamanı gelmişti.

"Neden sakinleşmiyoruz? Sakinleşelim, her şeyi tekrar gözden geçirelim," dedi John Payne, bunun üzerine Seth ve *Tak* tekrar birleştiler, Western filmleri –özellikle bu film– onları hep birleştiriyordu. *Tak*, gözlerini ekrandan uzaklaştırmadan, öne doğru eğildi ve içinde katılaşmış Fransız-Amerikan spagetti ve hamburger karışımı olan bir tabak aldı eline. Yemeye başladı, bu arada kendinden geçmiş bir şekilde seyrediyordu televizyonu. Arada bir kıyma parçacıklarının, ağzından çıplak göğsüne doğru yuvarlanıp kucağına düştüğünden bihaberdi. Son silahlı saldırı birazdan başlayacaktı –pam, pam ve yine pam, pam, sonu gelmeyen pam sesleri– *Tak*, hikâyenin ve gümüş renkli siyah-beyaz resimlerin içinde kaybolup gidiyor, tam fırtına öncesindeki hava gibi, elektrik yüklü şiddet atmosferinde kendini mutlu hissediyordu.

Tak mest olmuş bir halde televizyon seyrederken, Seth Garin *Tak*'tan ayrıldı ve masalda uyuyan devin yanından sürünerek geçen Jack gibi, gizlice uzaklaştı. Televizyona bir göz attı ve Düzenleyiciler'e artık pek de bayılmadığını fark edince şaşırmadı, *Tak*'ın ne düşündüğü umurunda değildi. Sonra döndü, *Tak*'ın ona hükmettiği zamanlarda kendisi için yarattığı gizli geçitlerden birini buldu ve hiç ses çıkarmadan içinde kayboldu. Aklının derinliklerine daha çok daldıkça, yol onu gittikçe daha da aşağılara götürdü. Önce yürüyordu, sonra koşmaya başladı. Bu dünyayı da dışarıdaki dünyayı da fazla tanımıyordu, fakat bu dünya artık onun tek dünyasıydı.

Düzenleyiciler'den alıntı, senaryo:
Craig Goodis ve Quentin Woolrich:

DIŞ. ANACADDE. GÜNDÜZ

ŞERİF STREETER, CANDY'yi çekiştirerek ayağa kaldırmakta olan DEPUTY LAINE'i izlemektedir. Onların arkasında, Lushan'ın Çin çamaşırhanesinin bulunduğu kerpiç evin kapı girişinde birçok Çinli işçi birbirini ite kaka olayı seyretmektedirler.

CANDY

Hey, çekik gözlüler, ne seyrediyorsunuz öyle?

Bu sefer adamlar kapıdan çekilmezler.

ÇİNLİ ÇAMAŞIRHANE ÇALIŞANI (aksanlı bir şekilde)

Hey! Çamaşırların yıkanması lazım, elbette, elbette.

Diğer Çinliler gülerler. Hatta STREETER bile biraz gülümser. CANDY'nin mahmur bir görüntüsü vardır. STREETER'ın kendisini adil bir mücadelede yendiğine inanamıyordur, bu çekik gözlülerin kendisiyle alay ettiğine inanamıyordur, bütün bu olanların gerçek olduğuna inanamıyordur.

STREETER

İçeriye girseniz iyi olur gençler!

ÇAMAŞIRHANE ÇALIŞANLARI tekrar içeriye girerler. ama pencerelerden dışarıya bakıyorlardır şimdi de.

STREETER (LAINE'e)

Josh, şapkasını aldığından emin ol. Şapkasız gitsin istemiyorum hapishaneye.

STREETER, CANDY'yi yumruklayarak, at bağlama demirinin üstüne ittiği zaman, başından düşmüş olan süvari şapkasını, LAINE sırıtarak yerden alır. DEPUTY LAINE, daha da çok sırıtarak, yenilmiş olan haydutun kafasına şapkayı takar. Küçük bir toz bulutu kalkar.

LAINE

Kaptan, gelin benimle. Kamptaki en güzel çadırı size ayırdım. Bekleyin, göreceksiniz.

Sersemlemiş ve yenilmiş olan CANDY'yi, hapishaneye doğru iterek götürür. ŞERİF STREETER, arkalarından sırıtarak bakarken, Lady Day Bar'ın sallanan kapısının açılarak, BÜYÜK MURDOCK'ın kaldırıma fırladığını önce fark etmez. MURDOCK'ın özelliği olan sırıtış, istisnai olarak yüzünden kaybolmuştur.

MURDOCK

Candy'yi hapse attığınızda, sorunlarınız çözülecek mi sanıyorsunuz şerif?

STREETER, yüzünü ona doğru döner. MURDOCK, üstüne çamur sıçramış olan süvari ceketini geriye atınca askeri tabancasının kabzası meydana çıkar.

STREETER (gülümseyerek)

İlk hayaletimi hapse atmış olabilirim. Diğer düzenleyicileriniz nerede saklanıyor? Desatoya Kanyonu'nda mı? Skate Rock'da mı? Bana bunu söylemeye hazır mısınız?

MURDOCK

Siz delirmişsiniz!

STREETER

Gerçekten mi? Bakalım, görürüz şimdi. Sanıyorum, Kaptan Candell ilan dağıtmadıkça, bu gece atlı hayaletler olmayacaktır.

STREETER, yüzündeki gülücükle tekrar hapishaneye doğru döner.

MURDOCK

Peki, ya size, Düzenleyicilerin Desatoya Kanyonu ya da Skate Rock'dan daha yakın bir mesafede olduklarını söylersem ne olacak? Farz edin ki size şöyle diyorum: Tam kasabanın girişindeler ve ilk silah atışını bekliyorlar. Bu hoşuna gider miydi, lanet olası Yankee?

STREETER

Sanırım çok hoşuma giderdi.

Yukarıya doğru bakar, parmaklarını ağzına götürür ve ıslık çalar.

DIŞ. CADDEDEN BAKINCA, ANACADDE ÇATILARININ GÖRÜNÜŞÜ

Her tabelanın, her bacanın ve her çakma bina cephesinin arkasından ADAMLAR çıkmaya başlıyor. Eskiden korkutulmuş olan KASABALILAR, şimdi öfke saçıyorlar ve silahlanmışlar. Çin çamaşırhanesinde, Owl Country Dükkânı'nda, Worrell's Market'te ve hatta Craven's Cenaze Evi'nde duruyorlar. Aralarında VAİZ YEOMAN ve AVUKAT BRADLEY de var. Düzenleyicilerin, kasabayı günahlarından dolayı cezalandıran doğaüstü bir felaket olduğuna artık inanmayan YEOMAN, bir elini kaldırır ve şerifi selamlar.

ANACADDE, STREETER VE MURDOCK

STREETER, YEOMAN'ın selamına bir el hareketiyle cevap verir, sonra, MURDOCK'a çevirir yüzünü; MURDOCK, kızgın ve şaşkın görünmektedir. Tehlikeli bir kombinasyon!

STREETER

Evet, istiyorsanız, buyursunlar gelsinler.

MURDOCK'ın suratı asılır. Aşağıya indirdiği elini, tabancasının kabzasının etrafında gezdirir. Hiçbiri, LAURA'nın, MURDOCK'ın arkasından, bardan çıkıp geldiğini görmez. Üstünde açık saçık kıyafetlerinden biri, elinde de DERRİNGER'i vardır.

MURDOCK

Sabrımı mı denemek istiyorsunuz şerif?

STREETER

Neden rahat pozisyona geçmiyoruz? Olayı bir gözden geçirelim.

Ama, çok geç kalındığını biliyordur, MURDOCK'ı aşırı tahrik etmiştir. STREETER da elini silahının kabzasına götürür.

MURDOCK

Yeteri kadar konuştun şerif.

STREETER

Peki, tamam, istediğiniz gibi olsun.

MURDOCK

Bir kenara çekilseydiniz, kimse yaralanmazdı.

STREETER

Bizde işler böyle olmaz. Biz... (LAURA'yı görür):

STREETER

Hayır LAURA!

STREETER'ın dikkati o yöne çekilince, MURDOCK silahına davranır. LAURA kendini iki adamın arasına atar ve elindeki DERRİNGER'ı MURDOCK'a doğrultur. Tetiği çeker ama sadece bir klik sesi duyulur. Silah ateş almamıştır! Hemen bir an sonra, MURDOCK süvari tabancasını ateşler ve STREETER'ı hedef almış olan mermi LAURA'yı vurur. Kadın yere yığılır.

DIŞ. ÇATILAR

KASABALILAR silahlarını doğrulturlar.

ANACADDE, BARIN ÖNÜ

MURDOCK ne olacağını anlar ve sallanan kapıya balıklama atlayarak oldukça güvenlikli bir yer olan Lady Day'e geri gider. STREETER arkasından iki defa ateş eder sonra LAURA'ya koşar ve yanında diz çöker.

ÇATILAR

Seyis FLİP MORAN, bir el ateş eder. Birkaç arkadaşı da ondan örnek alıp ateş eder, neyse ki *sadece* birkaç arkadaşı.

ANACADDE, BARIN ÖNÜ

Sallanan kapılardan birinden vınlayarak bir kurşun gelir, kapının tahtasından bir kıymık kopar.

STREETER

Ateş etmeyin, gitti!

HÂLÂ ÇATILAR

Adamlar silahlannı indirirler. FLIP MORAN şaşkın ve utanmış bir haldedir.

DIŞ, STREETER VE LAURA, YAKIN ÇEKİM

Şerifin sert kabuğu şimdilik yok olmuştur – parçalanmıştır. Yerde can çekişmekte olan bar kızına bakar ve kızı sevdiğini fark eder!

STREETER

Laura!

LAURA (öksürerek)

Silah ateş almadı... Siz her zaman... Saklanmış... Hiçbir silaha... Güvenmeyin demiştiniz...

Kız öksürerek hareketsiz kalır.

STREETER

Konuşmayın. Joe Prudum'u doktora yollayacağım...

LAURA (öksürerek)

Çok... Çok geç. Sadece sarılın bana!

STREETER denileni yapar. Kız garip bir şekilde bakar adama.

LAURA

Neden şerif... Ağlıyor musunuz?

DIŞ. LADY DAY'İN ARKA TARAFI

MURDOCK koşarak dışarıya çıkar. ÇAVUŞ MATHIS hâlâ oradadır, atları tutmaktadır.

SARGE

Ne oldu? Silah sesleri duydum!

MURDOCK (atının üstüne zıplar)

Boş ver. Gençleri çağırma zamanı geldi.

SARGE

Yani...?!

Birdenbire MURDOCK çıldırır. Gözleri parlar. Dudakları homurtuyla geriye doğru çekilir, sırıtıyor gibidir sanki. Köşeye sıkıştırılmış bir hayvanın sırıtışıdır bu.

MURDOCK

Bu kasabayı haritadan sileceğiz!

Diğer Düzenleyicilerle buluşmak için, atlarını sürerler.

– Dokuzuncu Bölüm –

1

Steve ve Collie, Doktor'un bahçesinin arka çitinden atlamak zorunda kalmadılar, orada bir kapı vardı, ama bu kapıyı açabilmek için, bir sürü sarmaşık yoldular. Patikaya ulaşıncaya kadar sadece iki kez birbirleriyle konuştular. İlk konuşan Steve oldu. Ağaçları inceledi –daha ziyade bodur, otlarla kaplı şeyler, yapraklarından yağmur suyu damladığı için gizemli bir hışırtı geliyordu bu bitkilerden– ve sordu: "Bunlar kavak mı?"

Biraz evvel özellikle kötü bir dikenli fundalıkla boğuşmuş olan Collie dönüp baktı ona. "Ne dediniz?"

"Bu ağaçlar kavak mı diye sordum. Poplar[1] Sokağı'nda oturuyoruz ya, acaba dedim."

"Ha." Collie şüpheyle etrafına bakındı, 30-06'yı bir elinden diğerine geçirdi ve koluyla alnını sildi. Yeşil alan çok sıcaktı. "Doğrusunu söylemem gerekirse, bu ağaçlar kavak mı, çam mı yoksa lanet olası okaliptüs mü haberim yok. Botanik beni hiçbir zaman ilgilendirmemiştir. Şu ilerideki sıska bir huş ağacı, bundan daha fazla pek anlamam botanikten." Ve yürümeye devam etti.

Beş dakika sonra (Steve, *gerçekten orada arkada bir patika var mı, yoksa bu sadece iyi niyetli bir dilek mi acaba,* diye düşündü) Collie durdu. Dönüp Steve'in arkasına baktı, bakışları o kadar deliciydi ki, Steve de arkasına dönüp, Collie'nin gözlerini neye diktiğine baktı. Ama, demin içinden geçebilmek için kendilerine yol açmış oldukları yeşil fundalıktan başka bir şey görmedi. Doktor'un ve Jacksonların evinden hiçbir iz yoktu. Minicik kırmızı bir çizgi görebiliyordu, bunun herhalde Carverların evinin bacası olduğunu düşündü, başka bir şey görmüyordu. En yakın yerleşim merkezine yüz mil uzaklıkta olabilirlerdi şimdi. Böyle düşününce –ve bu düşüncenin doğru olduğunu tespit edince– Steve'in tüyleri ürperdi.

1 (İng.) Kavak ağacı. (çev.)

"Ne var?" diye sordu ve polisin kendisine, *neden hiç trafik sesi, veya bir delikanlının arabasının sesini, basları son ses açılmış bir stereo müzik sistemi, bir motorsiklet, bir korna, bir seslenme, ya da herhangi bir şey,* duymadınız diye soracağını düşündü.

Onun yerine, Collie, "Hava kararıyor," dedi.

"Olamaz. Saat daha..." Steve saatine baktı, ama saati durmuştu. Muhtemelen pili bitmişti, kız kardeşi ona bu saati birkaç yıl önce Noel hediyesi olarak verdiğinden bu yana hiç pilini değiştirmemişti. Fakat, tam da saat dördü biraz geçe durmuş olması tuhaftı, yani bu harika küçük yöreye gelmesinden hemen sonra.

"Saat kaç daha?"

"Tam olarak söyleyemeyeceğim, saatim durmuş, ama bir düşünün. Beş buçuk, altıya çeyrek vardır ancak, daha geç olamaz. Hatta belki daha bile erkendir. Kriz durumunda, insan zamanın çabuk geçtiğini zanneder, demezler mi?"

"Bunu söyleyenleri tanımıyorum, hiç de tanımadım," dedi Collie. "Ama, şu ışığa bir baksanıza. Işığın *tonuna.*"

Steve baktı ve gerçekten polisin pek haksız olmayacağını düşündü. Steve itiraf etmeye bayılmadı, ama etti. Işık, yakıcı, kızıl ve eğri ışınlar yayıyordu fundalığın içine (doğru kelime fundalıktı, yeşil alan değil). *Akşam kızıllığı, ertesi günün güzel hava habercisi,* diye düşündü ve sanki bu tetiklemiş gibi bir anda iyi olmayan her şey başına geldi, artık dayanamıyordu. Ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini kapadı, bu arada, elindeki 22'liğin kabzasıyla başının yan tarafına kuvvetlice vurdu, mesanesinde bir baskı hissetti, biliyordu ki, neredeyse altına yapacaktı, ama yapsa da umurunda değildi. Geriye doğru sendeledi ve Collie Entragian'ın –anlaşılan o uzaktaydı– ona kendini iyi hissedip hissetmediğini sorduğunu duydu. Hayatında ilk defa bu kadar zorlanarak –ona öyle geldi– "İyiyim," dedi ve ellerini büyük bir gayretle indirip tekrar o çılgın kızıllığa baktı.

"Size çok özel bir soru sormak istiyorum," dedi Steve. Adamın sesinin kendi sesinden çok daha uzaktan gelmediğini fark etti. "Ne kadar korkuyorsunuz?"

"Çok." İri adam yine alnındaki teri sildi. Burası tam anlamıyla sıcaktı, fakat, üstünden su damlayan, hışırdayan yapraklara rağmen, Steve, havanın kuru sıcak olduğunu, hiç de sera sıcağı olmadığını düşündü. Kokular da öyleydi. Nahoş değil ama kuru. Neredeyse Mısır'da gibi. "Ama umudunuzu yitirmeyin. Galiba patika yolu görebiliyorum."

Gerçekten, hareket etmelerinden daha bir dakika bile geçmeden patikaya çıkmışlardı; Steve –içinde bulundukları şartlarda teselli verici– bu özel oyun patikasını kullanmış olan hayvanların izlerini gördü: bir pata-

tes cipsi torbası, beyzbol kartları destesi kutusu, bittikleri için herhalde bir çocuğun *walkman*'inden çıkarıp attığı iki tane pil, bir ağaç kütüğüne kazınmış isim baş harfleri.

Patikanın diğer tarafında, hiç de teselli verici olmayan bir şey gördü: sumak ağaçları ve çalıların arasında, dikenli ve acı yeşil renginde şekilsiz bir bitki. Onun arkasında, aynı bitkiden, dallı budaklı, uzaylı trafik polislerinin dimdik havaya doğru yükselmiş kolları görünümünde iki tane daha vardı.

"Aman Tanrım, gördünüz mü?" diye sordu Steve.

Collie evet anlamında başını salladı. "Kaktüs gibi görünüyorlar."

Evet, diye düşündü Steve, ama sadece şu anlamda: Picasso, kübik devresinde kadınları kadın gibi yaptığı zamana benziyor. Kaktüslerin sadeliği ve simetri eksikliği –farklı kanatları olan kuş gibi– onlara sürrealist bir görünüm veriyordu, öyle ki Steve'in başına girdi. Sanki baktığı şeye gözleri tam odaklanamıyor gibiydi.

Bu gerçekten bir şahine benziyor biraz, demişti Doktor. *En azından, ancak bir çocuk şahini böyle çizebilir.*

Zihninde yavaş yavaş her şey bir araya gelmeye başlıyordu. Henüz tam uymuyorlardı birbirlerine, çok erkendi, ama yavaş yavaş, kendiliğinden bir şeyler şekilleniyordu, bunu, cebir dersinde, indirgeme diye öğretilmişti. Cumartesi günleri çocuk matinesinde kullanılan aksesuvarlar gibi görünen minibüsler. O kuş. Şimdi de, adeta bir birinci sınıf öğrencisinin zengin fantezisinden fırlamış acı yeşil renkli bu kaktüsler.

Collie, patikanın hemen yanındaki kaktüse yaklaştı ve çekinerek bir parmağını uzattı.

"Hey, sakın ha, aklınızı yitirmiş olmalısınız," dedi Steve.

Collie ona kulak asmadı. Parmağını daha da uzattı. Daha da. Ta ki...

"Ay! Pis şey."

Steve yerinden zıpladı. Collie elini hızla geri çekti ve bir çocuğun yeni oluşmuş ilginç bir çiziğe baktığı gibi baktı eline. Sonra Steve'e doğru döndü ve elini uzattı. İşaretparmağının ucunda, küçük ve koyu renkli, kusursuz bir damla kan oluşuyordu. "Batıyorlar, yeteri kadar gerçek bunlar," dedi. "En azından buradaki."

"Elbette. Peki ya şimdi sizi zehirlediyse? Kongo Havzası'ndan bir şey gibi mesela?"

Collie, "arkadaş, artık çok geç" demek ister gibi omuz silkti ve patikada yürümeye devam etti. Yol bu noktada güneye, Hyacinth'e doğru gidiyordu. Kırmızı-turuncu renkli güneş ışığı sağ taraftaki ağaçların içinden geçtiği için, yanılmak mümkün değildi en azından. Aşağıya doğru yürümeye başladılar. İlerlerlerken, Steve, yolun doğu tarafındaki korulukta o şekilsiz kaktüslerden gittikçe daha da fazla görüyordu. Bunlar,

bazı yerlerde ağaçları bile gizliyorlardı. Çalılar gittikçe seyreliyordu, bunun nedeni şuydu: Üst toprak tabakası da değişmeye başlamıştı, onun yerini gri, taneli bir kum yatağı alıyordu, bu sanki şeye...

Ter, Steve'in alnından aşağı akıyor, gözlerini yakıyordu. Teri sildi. Öyle sıcaktı, ışık öyle kuvvetli ve kırmızıydı ki! Midesi bulanıyordu.

"Bakın." Collie ileride bir şey gösteriyordu. Yirmi metre ileride, yol ayrımında başka bir kaktüs kümesi vardı. Bunların arasına devrilmiş olan bir alışveriş arabası, bir gemi burnu gibi dışarıya taşıyordu. Batmakta olan güneş ışığında, sepetin metal çubuklan kana bulanmış gibi görünüyordu.

Collie, yol ayrımına doğru koştu. Steve ona yetişmek için adımlarını sıklaştırdı, zira ondan birkaç metre bile uzakta olmak istemiyordu. Collie ayrıma geldiğinde, tuhaf havayı bir uluma sesi doldurdu. keskin ama iğrenç bir şekilde melodikti, sanki kötü bir erkek kuarteti harmonisi gibi: *Uuuuhhhh! Uuuuuhhhh*! Uluma kısa bir aradan sonra tekrar duyuldu, bu sefer daha kalabalıklardı, gürül gürül ve karman çorman sesler çıkıyordu. Steve'in tüyleri diken diken oldu. *Gece çocuklarım*, diye aklından geçti ve Bela Lugosi'yi gördü zihin gözüyle, siyah-beyaz bir hayalet paltosunu seriyordu. İçinde bulundukları şartlarda belki hiç de harika bir imaj değildi, ama bazen insanın zihni kendi yolunda gidiyor.

"Aman Tanrım!" dedi Collie, Steve. onun uluma seslerinden bahsettiğini sandı –bulundukları yerin doğusunda bir yerlerde kır kurtları uluyordu, aslında evlerin, işyerlerinin ve beş farklı McBurger restoranının bulunması gereken yerde– ama uzun boylu polis o yöne bakmıyordu. Aşağıya doğru bakıyordu. Steve de onun baktığı yere baktığında, oraya atılmış olan alışveriş arabasının yanında bir adamın oturduğunu gördü. Kaktüse yaslanmış, insan şeklinde gülünç hatırlatıcı not gibi, kaktüsün dikenlerine batırılmıştı, sanki Collie ve Steve onu bulsun diye oraya bırakılmıştı.

Uuuuhhhh...

Steve, hiç düşünmeden kolunu uzatarak polisin eline dokundu. Collie bu dokunuşu algıladı ve Steve'in elini yakaladı. Sıkıca tuttuğu halde Steve bundan rahatsız olmadı.

"Tanrım, ben bu herifi daha önce *görmüştüm,*" dedi Collie.

"Tanrı aşkına, nereden çıkarıyorsunuz bunu?" diye sordu Steve.

"Adamın kıyafeti. Alışveriş arabası. Yaz başından beri iki üç kere bizim sokakta avarelik ederken görmüştü onu. Bir daha görseydim kovacaktım artık. Muhtemelen zararsız bir tip ama..."

"Ama ne?" dedi Steve. O da hayatında bir iki kere sokaklarda sürtmüştü, gücensin mi, hoşlansın mı bilemedi o anda. "Ne yapacağını sandın? Birinin en sevdiği kadife Elvis tablosunu mu çalacaktı? Soderson'ın içkisinden mi otlanacaktı?"

Collie omuz silkti.

Kaktüse takılı olan adamın üstünde haki rengi, yamalı bir pantolon ve Billingsley'nin, Collie'ye verdiği tişörtten daha eski, daha kirli ve daha yırtık pırtık bir tişört vardı. Çok eski ayakkabıları bantla tamir edilmişti. Evsiz kıyafetleriydi bunlar ve devrilmiş olan alışveriş arabasından yere dökülen pılı pırtısı da aynı şeyi düşündürtüyordu: eski bir çift tozluklu ayakkabı, uçları saçaklanmış bir halat parçası, bir Barbie bebek, arkasında altın iplikle BUCKEYE LANES yazan mavi bir beyzbol ceketi, ağzına, bir kadın gece eldiveninin parmağına benzeyen bir şey tıkıştırılmış, yarı dolu bir şarap şişesi ve görünüşe göre en azından on yaşında olan. taşınabilir büyük boy radyo-teyp. Plastik olan dış kısmı maket uçak zamkıyla yapıştırılmıştı. Ayrıca en azından bir düzine plastik torba, her biri itinayla yuvarlanmış ve sicimle bağlanmıştı.

Ormanda ölü bir evsiz. Tanrım adam nasıl ölmüştü acaba? Gözleri yuvalarından fırlamış, kurumuş göz sinirlerinin ucundan yanaklarına sarkıyordu. Her iki göz de havası alınmış gibi görünüyordu, sanki onları yuvalarından dışarıya fırlatmış olan güç aynı zamanda parçalamıştı da. Burnundan gelen kan, dudaklarının ve çenesindeki gri renkli sakalın üstüne taşmıştı. Kan elbette adamın ağzını kapatmıyordu, ama Steve, *keşke kapatmış olsaydı,* diye düşündü. Ağzı, kocaman ve delice sırıtacak şekilde yayılmıştı, bu sırıtma, dudaklarının kenarlarını, neredeyse kirli kulaklarına uzanan mesafeyi yarılayıncaya kadar çekmişti. Bir şey –bir güç– onu kaktüs kümesine itmiş ve öyle vahşice öldürmüştü ki, gözbebekleri yerinden fırlamıştı. Ve yine aynı güç sırıtmasına neden olmuştu.

Collie'nin eli Steve'in elini daha da sıktı. Parmaklarını ezdi. "Elimi bırakır mısın?" diye sordu Steve. "Kıracaksın..."

Onları, kendilerine yardımcı olabilecek birilerini bulacaklarını tahmin ettikleri Anderson Caddesi'ne çıkarması gereken doğuya doğru giden yol ayrımına baktı. Patika bir on metre kadar daha devam ediyor sonra ise huni ağzı gibi korkunç bir çöl panoramasına açılıyordu. Bu manzaranın, Ohio'yla hiçbir benzerliği olmaması Steven Ames'i pek etkilemedi çünkü bu manzaranın hayatında gördüğü hiçbir manzara ile bir benzerliği yoktu ki zaten. Ya da rüyalarındaki manzaralarla.

Son bir iki normal yeşil ağacın ötesinde, zikzaklı dağ zirvelerinin belalı ufkuna doğru uzanan, beyazımsı killi topraktan oluşan geniş bir alan vardı. Bu tepelerde ne gölgelikler, ne binalar, ne çukurlar, ne çıkıntılar ne de vadiler vardı. Bunlar, bir çocuğun karakalemle çizdiği ölü siyah dağlardı.

Patika kaybolmadı, aksine daha da genişledi ve bir nevi çizgi roman yolu oldu. Sol tarafta yarısı kuma gömülmüş bir tenteli at arabası tekerleği vardı. Onun arkasında, içi gölge dolu, taşlık, dar ve derin bir kan-

yon vardı. Sağdaki bir tabelada, rengi güneşten solmuş beyaz bir tahta üstüne siyah harflerle PONDEROSA'YA yazıyordu. Tabela, kaktüsler gibi şekli çarpık bir sığır kafatasıyla taçlandırılmıştı. Tabelanın arkasında, yol ufka kadar dümdüz, yapay olarak daralan bir açıda uzanıyordu. Bu, Steve'e *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filminin, film afişlerini hatırlattı. Dağların üstünde, gökyüzünde yıldızlar görünmeye başlamıştı, tuhaf, fazlasıyla büyük yıldızlar. Sanki göz kırpmıyorlardı da Noel ağacı ışıkları gibi bir yanıp bir sönüyorlardı. Uluma sesi tekrar duyuldu, bu sefer trio ya da kuartet değil de koro halinde uluyorlardı. Ses dağların eteğindeki tepelerden gelmiyordu, dağların eteğinde tepeler yoktu. Sadece düz beyaz bir çöl, yeşil kaktüs kümeleri, yol, dar ve derin bir kanyon ve uzaklarda köpekbalığı dişi kolyesine benzeyen dağlar.

Collie fısıldadı. "Aman Tanrım, bu ne?"

Steve'in cevap vermesine kalmadan –mümkün olsaydı, çocuk aklı demiş olurdu– kanyondan kalın sesli bir homurtu duyuldu. Steve, bunu adeta güçlü bir tekne motorunun boşta çalışırken çıkardığı sese benzetti. Sonra, gölgede iki yeşil göz açıldı ve Steve bir adım geriledi, dili damağı kurumuştu. Silahını kaldırdı, fakat elleri iki ahşap takoz gibiydi sanki, ayrca silah minicik ve işe yaramaz gibi görünüyordu. Gözler (bir çizgi filmde, karanlık bir odadaki gözler gibi süzülüyorlardı) lanet olasıca futbol toplan kadar büyüklerdi sanki ve Steve bu gözlerin sahibinin ne kadar büyük olabileceğini bilmek istemedi. "Onu öldürebilir miyiz?" diye sordu. "Bize saldınrsa, sence..."

Collie onun sözünü "Etrafına bak!" diyerek kesti. "Bakın ne oluyor!"

Steve, Collie'nin dediğini yaptı. Yeşil dünya onlardan uzaklaşıyor, çöl yaklaşıyordu. Ayaklarının altındaki bitki örtüsünün önce rengi soldu, adeta birisi bitkilerin özsuyunu emmişti. Koyu renkli, nemli toprağın rengi açılıp taneceklenince de bitki örtüsü yok oluverdi. Tanecikler. Birkaç saniye önce, toprak yerine bu tuhaf, yuvarlak, boncuk gibi uyduruk şeyleri görünce böyle düşünmüştü. Steve'in sağ tarafındaki bodur ağaçlardan biri birden tombullaşıverdi. Bu olaya bir ses eşlik ediyordu, bu ses, insanın parmağını ağzına, yanağının iç tarafına sokup, tekrar dışarıya çektiği zaman çıkan *paf* sesine benziyordu. Ağacın renksiz gövdesi yeşile döndü, üstünde dikenler çıktı. Dalları birleşip kaktüs kollarına dönüşürken, sanki yaprakların rengi açıldı ve bulanıklaştı.

"Biliyor musunuz, galiba artık geri dönme zamanı geldi," dedi Collie.

Steve cevap verme zahmetine girmedi, onun yerine, ayaklarıyla konuştu. Bir dakika sonra patikada, başladıkları noktaya doğru koşuyorlardı. Batıya doğru keskin bir şekilde dönüp de Billingsley'nin bahçe kapısına doğru koşarlarken, Steve, baştan, gözüne dal girmesinden, dikenli bir çalının içine girmekten veya yere atılmış pillerin yanından

koşmaktan kaçındı hep. Sonra yeniden o boğuk homurtuyu duydu ve bunun dışındaki her şey anlamını yitirecek kadar soldu. O yaklaşmıştı. Dar kanyondaki o yeşil gözlü yaratık onları takip ediyordu. Lanet olsun, peşlerindeydi. Ve o kazanıyordu.

2

Bir el silah sesi duyuldu ve Peter Jackson başını yavaşça o yöne çevirdi. Arka bahçesinin kenarında durduğunu ve verandadaki masaya baktığını (hâlâ bir şeylere bakabiliyorsa eğer) fark etti. Masada, bir yığın kitap ve dergi vardı, bunların çoğunda parlak pembe not kâğıtları vardı. "James Dickey ve Güneyin Yeni Gerçeği" başlıklı makaleyi yazmakla meşguldü ve bu yazının, akademik dünyanın sarmaşıklarla sarılı bazı çardaklarında oldukça ciddi bir tartışmaya neden olacağını düşünerek keyifleniyordu. Muhtemelen, diğer üniversitelerde açık oturumlara davet edilecekti. Tüm yol masraflarının ödeneceği açık oturumlar! (Elbette mantık sınırları içinde.) Ne kadar da hayal etmişti böyle bir şeyi! Şimdi bütün bunlar ona çok uzak ve anlamsız geliyordu. Fundalıktan gelen silah sesi ve ardından gelen çığlık, çığlıktan sonraki iki el silah sesi gibi. O vahşi sesler bile –hayvanat bahçesinden kaçıp onların içinde bulunduğu yeşil alana saklanmış bir kaplan gibi– uzaktan ve önemsiz geliyordu. Önemli olan sadece... Sadece...

"Arkadaşımı bulmak," dedi. "Patikadaki yol ayrımına kadar gitmek ve arkadaşımla beraber oturmak. En iyisi ben yavaş yavaş gideyim..."

Verandayı çaprazlama geçerken kalçası masanın kenarına çarptı. *Verse Georgia*'nın bir nüshası ve birkaç araştırma kitabı pembe fayansların üstündeki su birikintisine düştü. Peter aldırış etmedi. Solmaya başlayan Poplar Sokağı'nın doğusunda bulunan evlerin arkasındaki yeşil alana yönelmişti. Neredeyse tüm hayatı boyunca dipnotlara gösterdiği olduğu ilgi onu terk etmişti.

3

Olay olduğunda, Jan aslında Ray Soames'den bahsetmiyordu, *bir kadının çoğu kez –lanet olsun, genellikle– kirli ayak bilekleri olan ve saçlarını aşağı yukarı ayda dört defa yıkayan –en iyi durumda!– bir erkek tarafından öpülmek ve dokunulmak arzusunu taşımaktan başka bir şey yapmadığı bir dünyayı Tanrı neden yaratmıştır*, diye düşünüyordu. Yani Jan aslında yine de Ray hakkında konuşuyordu, sadece isimleri es geçiyordu.

Ve, buraya geldiğinden beri, buraya koşarak geldiğinden beri ilk defa, Audrey hafif bir sabırsızlık hissine, kız arkadaşından yavaş yavaş bezdiği duygusuna kapıldı. Sonunda, Jan'ın takıntısına gösterdiği sabır tükenmeye başlamıştı anlaşılan.

Audrey, *folly*'nin girişinde duruyordu, çayırdan aşağıya, kayaya doğru baktı, arıların vızıltısını dinledi ve aslında burada ne yaptığını sordu kendine. Yardıma muhtaç insanlar vardı, tanıdığı ve genellikle de sevdiği insanlardı bunlar. Bir yanı –üstelik bu yanının ikna etme yeteneği oldukça yüksekti– bu insanların öneminin olmadığına, sadece batıda, buradan yaklaşık dört yüz kilometre ötede değil, aynı zamanda gelecekte, on dört yıl ilerde olduklarına da inandırmaya çalışıyordu onu. Oysa bu bir yalandı, inandırıcı olsun olmasın! Yanılsama olan burasıydı. Yalan olan burasıydı.

Ama burada olmam gerekiyor, diye düşündü kadın. Gerçekten, gerçekten burada olmam gerekiyor.

Olabilir, ama, Janice'in Ray Soames'e karşı duyduğu nefret aşkını çok can sıkıcı buluyordu artık. Kendi ekseni etrafında dönerek, Janice'e şöyle demek geçiyordu içinden: *Peki iyi de, neden sızlanmayı bırakıp adamla ilişkini sonlandırmıyorsun? Gençsin, güzelsin, güzel bir vücudun var. Eminim ki, saçları temiz olan ve ağzı kokmayan, senin en çok kaşınan yerlerini kaşıyacak bir adam bulabilirsin.*

Böyle nahoş bir şey söylerse, bu güvenlikli yerden atılabilirdi, tıpkı Adem ile Havva'nın, yanlış elmayı yedikleri için cennet bahçesinden kovulmaları gibi, fakat bu düşünce onun hislerini değiştirmiyordu. Peki, Janice'in takıntılı aşkı konusunda çenesini kapamayı becerdiğini düşünelim, bundan sonra ne olacaktı? Paul, belki de Beatles'ın en sempatik üyesi olduğu halde, sadece John'la yatmayı cidden düşünebileceğini yüz elli kez ifade etmiş olması mı? Sanki Beatles hiç dağılmamıştı, sanki John asla ölmemişti...

Ama, bir şey söylemesine ya da yapmasına zaman kalmadan, bu huzurlu yeri yeni bir ses istila etti; oysa burada sadece arıların vızıltısı, çimlerin arasındaki cırcırböceklerinin ötüşleri ve iki genç kadının mırıltısı duyulur. Bu bir zil sesiydi, alçak ama bir şekilde amirane bir ses, eskiden bir öğretmenin, teneffüs bitiminde ders başlıyor diye çan çalması gibi.

Audrey, Jan'ın sesinin kesildiğini fark ederek arkasına döndü. Şaşılacak bir durum değil. Jan yoktu ortalıkta. Ve, tahtası çatlaklarla dolu, neredeyse Birinci Dünya Savaşı'ndan beri üstüne isim baş harfleri kazınmış olan masadaki *Tak* telefonu çalıyordu.

Buraya defalarca geldikleri halde, ilk kez *Tak* telefonu çalıyordu.

Audrey yavaşça telefona doğru gitti –üç küçük adım yeterliydi– ve kalbi hızla çarparak telefona baktı. Bir yanı, yanıt vermemesini, bu zi-

lin ne anlama geldiğini bildiğini ve hep bilmiş olduğunu haykırıyordu: Seth'in şeytanı bulmuştu onu. Ama ne yapabilirdi ki?

Koş, diye başka bir ses (muhtemelen, kendi şeytanının sesi) soğukkanlı bir şekilde tavsiyede bulundu. *Audrey, bu dünyanın içine koş. Tepeden aşağıya doğru koş, sen koşarken önündeki kelebekler etrafa savrulsunlar, taş duvarın üstünden geç, arkasındaki yola koş... O yol, New Paltz'a gider, topukların su toplayıncaya kadar bütün gün yürümek zorunda kalsan bile git. Orası bir üniversite kentidir ve Anacadde'de bir yerlerde, bir pencerede, üstünde GARSON KIZ ARANIYOR yazılı bir tabela olacak. Orada daha iyi bir pozisyona gelebilirsin. Hadi git. Gençsin, yine yirmili yaşların başındasın, sağlıklısın, fena görünmüyorsun ve bu kâbus henüz yaşanmadı.*

Bunu yapamazdı... yoksa? Nihayetinde bütün bu olanlar gerçek değildi. Bu sadece kafasında oluşan bir firardı.

Zır, zır, zırrr...

Alçak sesli ama amirane. *Al beni*, dedi ses. *Audrey, al beni. Ortak, al beni. Ponderosa'ya gitmeliyiz atla, ama bu sefer artık geri dönmeyeceksin.*

Zır, zır, zırrr...

Birden eğildi ve ellerini, küçük telefonun iki tarafına koydu. Avuçlarının içindeki kuru tahtayı hissediyordu, kazınmış isim baş harflerinin kıvrımlarını hissediyordu ve anladı ki, eğer bu dünyada etine bir tahta kıymığı girerse tekrar öbür dünyaya gittiğinde kanardı orası... Zira bu dünya gerçekti, evet öyleydi ve Audrey, bu dünyayı kimin yarattığını biliyordu. Bu sığınağı Seth yapmıştı onun için, o anda bundan çok emin olmuştu birdenbire. O, bu sığınağı, Audrey'nin en güzel anıları ve en tatlı rüyalarıyla dokumuştu, delirme raddesine gelirse ve en çok üstüne basıldığı yerlerin aşınmasından dolayı ipleri görünmeye başlayan bir halı gibi, Seth'in suçu olmadan, hayal dünyası biraz aşındığında gidip sığınabileceği bir yer vermişti Audrey'ye.

Kadın Seth'i kaderiyle baş başa bırakamazdı. Yapmazdı bunu.

Audrey telefon ahizesini kaldırdı. Telefon komik bir şekilde küçüktü, bir çocuk telefonuydu, ama öyle oluşu kadının fazla dikkatini çekmedi. "Onun canını acıtma!" diye bağırdı ahizeye. "Canavar, onun canını acıtma! Eğer ille de birinin canını acıtman gerekiyorsa, o zaman be..."

"Audrey Hala!" Bu Seth'in sesiydi, tamamıyla onun sesiydi, ama değişikti. Pepelemiyor, takılmıyor, gevelemiyor ve korktuğu halde, hiç de paniklemiş gibi gelmiyordu. En azından şu ana kadar. "Audrey Hala, dinle beni!"

"Dinliyorum! Konuş!"

“Geri gel! Şimdi evden ayrılabilirsin! Kaçabilirsin! *Tak* yeşil alanda... Ama Güç Vagonları geri gelecek. Onlar buraya gelmeden önce kaçman lazım!”

“Sen ne olacaksın?”

“Bana bir şey olmayacak,” dedi telefondaki ses ve Audrey onun yalan söylediğini düşündü. En azından bir tereddüt. “Diğerlerinin yanına gitmen lazım. Ama, gitmeden önce...”

Çocuğun, ondan yapmasını istediklerini dinledi Audrey, saçmaydı ama gülesi geldi, neden bu kendisinin aklına gelmemişti hiç? O kadar basit bir şeydi ki. Ama...

“Bunu *Tak*'tan gizleyebilir misin?” diye sordu Audrey.

“Evet. Ama acele etmen lazım!”

“Ne yapalım? Diğerlerinin yanına gitsem bile, ne yapabiliriz...”

“Bunu şimdi açıklayamam, zaman yetmez. Bana güvenmelisin, Audrey Hala! Şimdi geri gel ve bana güven! *Geri gel! GERİ GEL!*”

Çocuğun son bağrışı o kadar yüksekti ki, Audrey telefonun kulaklığını kulağından uzaklaştırıp bir adım geri kaçtı. Bir an için tamamen ve baş döndürücü bir yön kaybına uğradığı için yere düşüp başının yan tarafını yere çarptı. Oturma odasında yerde halı olduğu için çarpma o kadar kuvvetli olmadı, ama yine de o anda gözlerinin önünden yıldızlar geçti. Kalkıp oturduğunda, kızarmış yağ kokusu ve bir yıldır hatta daha fazla zamandır doğru dürüst temizlenmemiş ya da havalandırılmamış olan bir evin boğucu kokusu geldi burnuna. İlk önce üstünden düştüğü sandalyeye, sonra da sağ eliyle kavradığı telefon ahizesine baktı. Rüyasında *Tak* telefonunu açtığı anda masadan almış olmalıydı bu ahizeyi.

Ama o bir rüya değildi, halüsinasyon da değildi.

Telefonun kulaklığını kulağına götürdü (kulaklık siyahtı ve yüzü için yeteri kadar büyüktü) ve dinledi. Tabii ki hiçbir ses duyulmuyordu. Bu evde elektrik vardı, bütün sokakta sadece bu evde –*Tak*'ın televizyona ihtiyacı vardı– ama bir yerde bu evin telefonunu da kesmişti.

Audrey ayağa kalktı, çalışma odasına giden kapı kemerine baktı, içeriye baktığında ne göreceğini biliyordu: Seth trans halinde, *Tak* tamamen yok olmuş. Ama bu sefer filmin içine girmemiş, en azından kelime anlamıyla değil. Audrey karışık feryatlar ve sokağın karşısından gelen bir el silah atışı duydu, bundan oldukça emindi ve Tanrı'nın suyun üstünde hareket eden ruhuyla ilgili Tevrat'tan bir satır geldi aklına. *Tak'ın ruhu da hareketli, kendi meseleleriyle meşgul, eğer şimdi kaçarsa, muhtemelen başarılı olur*, diye düşündü. Ama eğer diğerlerinin yanına varabilir de onlara bildiklerini anlatırsa, onlar da ona inanırsa, ağına düştükleri bu büyüden kaçmak için ne yapabilirlerdi ki? Acaba *Tak*'tan kaçmak için Seth'e ne yaparlardı?

Gitmemi söyledi, diye düşündü Audrey. *Ona güvensem iyi olacak. Ama önce...*

İlk önce, Seth'in ona verdiği görevi yerine getirmesi lazımdı, ancak ondan sonra gidebilirdi. Çok kolay bir şeydi fakat bir sürü sorunu çözebilirdi. Şanslılarsa tümünü. Audrey, sokağın karşısından gelen çığlıklara, telaşlı konuşmalara aldırış etmeden hızla mutfağa gitti. Kararını vermesiyle, *Tak* tekrar onunla ilgilenmeye başlamadan evvel, yerine getirmesi gereken son angarya işi halletmek için resmen bir telaş hissine kapıldı Audrey.

Veya, *Tak* tekrar Albay Henry ve arkadaşlarını yollamadan evvel.

4

Nefes kesici bir süratle her şey ters gitti. Johnny daha sonra, bu olayların ne kadarından kendisinin suçlu olduğunu sordu kendine –mütemadiyen sordu bu soruyu– ama asla net bir yanıt alamadı. Şurası kesin ki, aklı başka bir yerdeydi, elbette, olayların had safhaya ulaşmasından çok daha önce.

Patikayı bulmak için fundalıkta yürüyen Reed ikizlerini takip etmişti, ama ikizler son derece ağır hareket ettikleri ve tek bir dalı bile hışırdatmamaya, tek bir budağa bile basmamaya gayret ettikleri için konudan uzaklaşmıştı. Üçü de, o yeşil alanda yalnız olmadıklarını bir nebze bile bilmiyorlardı, Johnny ve ikizler yeşil alana girdiklerinde, Collie ve Steve onların çok ilerisindeydi ve sessizce güneye doğru ilerliyorlardı.

Johnny, yine, Bill Harris, Poplar Sokağı'nı 1990 yılında ziyaret ettiğinde gösterdiği dehşet dolu tepkiyi hatırlamıştı. Bill, Johnny'ye önce, ciddi olamayacağını söylemişti ama onun gerçekten ciddi olduğunu görünce, bunun ne anlama geldiğini sormuştu. Ve, bir kedinin serüvenlerini çizmiş olan, parmak izleri alıp inceleyen Johnny Marinville şöyle yanıt vermişti: *Bu demektir ki, ben henüz ölmek istemiyorum, bu da demektir ki, özel elyazmamda birkaç değişiklik yapmam gerekiyor. Revize edilmiş ve yeniden incelenmiş bir Johnny Marinville denilebilir. Ve ben bunu yapabilirim. Çünkü bunu arzuluyorum, bu önemli, çünkü araç gerecim var. Bu mühim. Bu benim işimin başka bir versiyonu denebilir. Hayatımı yeni baştan yazıyorum. Hayatımı yeniden şekillendiriyorum.*

İlk karısı Terry, ona muhtemelen son şansı vermişti, oysa bunu Bill'e söylememişti. Johnny ve o zamanki adıyla Theresa Marinville'in, neredeyse on beş yıl boyunca genellikle sadece avukatları aracılığıyla birbirleriyle temasta olduktan sonra, tekrar çekinerek bazen mektup yoluyla, çoğu zaman da telefonlaşarak bir diyalog başlattıklarını hiç bilmiyordu Bill. 1988 yılından bu yana, Johnny alkol ve uyuşturucu kullanmamaya yemin

ettiğinden beri –bir daha hiç kullanmayacağını ümit ediyordu– bu temas derinleşmişti. Yine de her şey tam yolunda değildi ve bir seferinde tereyağı bıçağıyla bıçaklamaya kalktığı eski eşine, 1989 ilkbaharında, ayık hayatın onun için hedefsiz ve anlamsız göründüğünü itiraf etmişti. Yeniden bir roman yazabileceğini sanmadığını söyledi. O ateşin sanki söndüğünü ve sabahları beynindeki yanmayla ve o kaçınılmaz akşamdan kalma hali olmadan uyandığında içkiyi özlemediğini söyledi. Hayatının o bölümü anlaşılan artık geçmişte kalmıştı. Ve bu onu rahatsız etmiyordu. Sadece, romanlarının da dahil olduğu eski hayatının hâlâ her yerde oluşunu, köşelerden fısıldayışını ve çalıştırdığı zaman eski IBM makinesinden mırıldanışını, işte bunu kabullenebileceğini düşünemiyordu. *Ben senin eskiden olduğun ve hep olacağın şeyim*, diyordu daktilosunun sesi. *Hiçbir zaman kendini nasıl gördüğün veya sadece egon değildi geçerli olan, başından beri hep genlerindeki program yürürlükteydi. Dünyanın sonuna koş, son otelde bir oda kirala ve son koridorun sonuna git ve oradaki son kapıyı açtığın zaman ben masanın üstünde olacağım, birçok kez akşamdan kalma sabahlarda duyduğun, tanıdığın o sesi çıkaracağım ve bir kutu bira notlarının yanında olacak ve sol üst çekmecende bir gram kokain olacak, çünkü ne olursa olsun, bu sensin, sadece bu. Bilge adamlardan birinin dediği gibi: Yerçekimi yoktur, sadece dünya bizi emer.*

Kadın, "O çocuk kitabını ortaya çıkarmalısın," diyerek adamı dalıp gittiği bu düşten uzaklaştırmıştı.

"Hangi çocuk kitabı?' Ben hiç..."

"*Dedektif Kedi Pat*'i hatırlamıyor musun?"

Kısa bir müddet düşünmek zorunda kaldı, ama sonra aklına geldi. "Terry, o sadece senin kız kardeşinin fırlama oğlu için yarattığım kısa bir öyküydü, bir gece hiç rahat vermediği için, kardeşin sinir krizi geç..."

"O kadar beğenmiştin ki öyküyü, yazmıştın, değil mi?"

"Hatırlamıyorum," demişti adam, halbuki çok iyi hatırlıyordu.

"Hatırladığını biliyorsun ve hiçbir şeyi atmadığın için onu bir yerlere koymuş olman lazım. Aklı fikri başka şeyde olan pis herif! O lanet olası burun pisliklerini bir yerlerde sakladığından hep şüpheleniyordum. Belki de olta yemi gibi bir boğaz pastili kutusuna koymuşsundur."

"Muhtemelen onlar iyi olta yemi olurdu," demişti adam, ama ne söylediğini düşünmüyordu, düşündüğü şey, o kısa öykünün –sekiz dokuz sayfa elyazması– şimdi nerede olduğuydu. Fordham'de Marinville koleksiyonunun bir parçası? Olabilir. Terry'yle birlikte bir zamanlar Connecticut'ta oturduğu, Terry'nin şimdi orada yalnız yaşadığı ve şu anda kendisine oradan telefon ettiği ev mi? Tamamıyla mümkün. Konuşma esnasında, bu ev on kilometre daha az bir mesafedeydi.

"O öyküyü araman lazım," dedi kadın. "İyi bir öyküydü. Onu yazdığın zamanlar, bazı konularda iyiydin hâlâ, ama kendin farkında değildin." Sessizlik. "Orada mısın?"

"Evet."

"Beğenmediğin bir şey söylediğimi hep anlıyorum," demişti kadın neşeyle, "çünkü sadece o zaman susuyorsun. Düşünceye dalıyorsun."

"Düşünceye dalmıyorum."

"Yok, yok, dalıyorsun." Ve muhtemelen böylece en önemli şeyi söylemişti. Bir zamanlar, o yaramaz yeğenini uyutabilmek için uydurduğu öyküyü hatırlamak, ona yirmi milyon dolardan daha fazla telif hakkı parası kazandırmıştı ve Pat'in aptalca serüvenlerini anlatan kitabın tüm dünyada milyonlarca nüshası satılmıştı, fakat kadının ağzından sonradan dökülen kelimeler, kazanılan bir sürü nakit paradan ve bütün kitaplardan daha önemliydi sanki. O zamanlar da bugün de. Kadının, sözlerini gayet normal bir ses tonuyla söylediğini tahmin ediyordu, ama sözler adamın içine öyle işlemişti ki, sanki bu sözler, Delfi'de bir ağaçlıkta duran kâhin bir kadının ağzından dökülmüştü.

Adı şimdi Terry Alvey olan kadın, "Geri gitmelisin," demişti.

Adam tekrar normal nefes almaya başlayınca, "Ne?" diye sormuştu. Kadının sözlerine ne kadar takıldığını, kadının fark etmesini istememişti. O kadar yıl sonra bile, hâlâ kendisine ne kadar hükmettiğini kadının bilmesini istemiyordu. "Bu ne demek oluyor?"

"Kendini henüz iyi hissettiğin zamanlar. İyi olduğun zamanlar. Ben o adamı hatırlıyorum. İyiydi o adam. Kusursuz değildi, ama iyiydi."

"Artık eve geri dönemezsin, Terry. Amerikan Edebiyatı'nda Thomas Wolfe işlendiği hafta sen herhalde okula gitmemiştin, hastaydın."

"Ah, bağışla beni. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki, tartışıyormuş gibi yapamayız. Sen Connecticut'ta doğdun, orada büyüdün, Connecticut'ta başarılıydın, orada içkiyle ve uyuşturucuyla kafayı bulan bir berduştun. Eve dönmen gerekmiyor, evden gitmen lazım."

"Buna, 'aynı yoldan geri dönmek,' denmez, biz Adsız Alkolikler gençleri buna 'coğrafik kür' deriz. Ve bu kür işe yaramaz."

"Kafanda aynı yoldan geri dönmen lazım," diye yanıtlamıştı kadın sabırla, bir çocukla konuşur gibi. "Ve sanırım, bedeninin, üstünde gezinebileceği yeni bir zemine ihtiyacı var. Ayrıca, artık içki içmiyorsun. Ve uyuşturucu da kullanmıyorsun." Kısa bir sessizlikten sonra devam etti. 'Doğru, değil mi?'

"Doğru," demişti adam. "Eroin dışında."

"He he he."

"Ne tavsiye edersin, nereye gideyim?"

"Gitmeyi düşündüğün en son yere," diyerek tereddütsüz cevap vermişti kadın. "Hiç alakasız bir yere. Akron veya Afganistan, fark etmez."

Bu telefon konuşması Terry'yi zengin etmişti, çünkü Johnny, Dedektif Kedi'den kazandığı her kuruşu onunla paylaşmıştı. Ve bu telefon konuşması onu buraya getirmişti. Akron değil Wentworth'a, Ohio'nun neşeli kasabasına. Daha önce hiç gelmediği bu kasabaya. Gözlerini kapatarak, ABD haritasında bir yere toplu iğneyi batırarak seçmişti orayı. Bill Harris'in dehşet dolu tepkisine rağmen Terry haklı çıkmıştı... İlk başlarda orada sadece bir nevi maaşlı izinde olduğunu düşündüyse de...

Tamamen dalgın bir şekilde yürürken, Jim Reed'e doğrudan arkadan çarptı. Gençler, patika yolun kenarında durmuşlardı. Jim rengi atmış, sinirli bir yüz ifadesiyle silahını kaldırıp güneye doğru doğrultmuştu.

Johnny tam, "Ne..." diye ağzını açmıştı ki, daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, Dave Reed, bir eliyle onun ağzını kapattı.

5

Bir el silah atışı duyuldu, sonra da bir çığlık. Sanki bu bir sinyalmişçesine Marielle Soderson gözlerini açtı, sırtını kamburlaştırdı, gırtlaktan gelen uzunca bir ses çıkardı, muhtemelen kelimelerdi bunlar ve bütün bedeni titredi. Ayakları yerde tepindi.

Cynthia, "Doktor!" diye bağırdı ve Marielle'e doğru koştu. "Doktor!"

Önce Gary geldi. Mutfağa girerken takıldı, Cynthia onu geriye itmeseydi, neredeyse, dizleriyle, karısının karnının üstüne düşecekti. Yemek şerisi kokusu, tatlı bir bulut şeklinde dolanıyordu etrafında.

"Ne oluyor?" diye sordu Gary sarhoş diliyle. "Karımın nesi var?"

Marielle başını öbür tarafa çevirdi, kafası duvara vurdu. Sayı sayabilen ve toplama yapabilen Corgi cinsi köpek Daisy'nin fotoğrafı aşağıya, kadının göğsüne düştü. Neyse ki çerçevenin içindeki cam kırılmadı. Cynthia fotoğrafı alıp bir kenara attı. Bu arada, kadının kolunun dikildiği yerdeki sargı bezinin kıpkırmızı olduğunu gördü. Dikişler –en azından birkaç tanesi– patlamıştı.

"Doktor!" diye bağırdı kız.

Doktor, hâlâ devam eden değişikliklerden adeta hipnotize olmuş bir halde dışarıyı seyrettiği kapıdan içeriye girdi. Arka taraftaki yeşil alandan öfkeli sesler geliyordu, daha çok çığlık sesleri, daha çok silah sesleri. En azından iki tane. Gary, baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak o yöne baktı. "Ne oluyor?" diye sordu tekrar sarhoş diliyle.

Marielle'in titremesi durdu. Parmaklarını şakırdatmak ister gibi bir hareket yaptı, sonra o hareket de sona erdi. Boş gözlerle tavana bakı-

yordu. Sol gözünün köşesinden tek bir damla gözyaşı süzüldü. Doktor bileğini tuttu ve nabzını kontrol etti. Bu arada, delice bir çaresizlikle Cynthia'ya bakıyordu. "Yolun alt tarafında çalışmaya devam etmek istiyorsanız, galiba önlük yerine bir dansçı kıyafeti giymeniz gerekecek," dedi. "E-Z Stop şimdi bir Bar olmuş: Lady Day."

"Öldü mü?" diye sordu Cynthia.

"Evet," dedi Doktor ve Marielle'in elini bıraktı. "Önemli diye söylemiyorum, ama bence, son fırsatı on beş dakika önce kaçırdı. Elleri titreyen yaşlı bir veterinere değil de, yoğun bakıma ihtiyacı vardı."

Daha fazla çığlık. Feryatlar. Orada birisi ağlıyordu, ağlıyor ve feryat ediyordu, *onu durdurmalıydınız, onu durdurmalıydınız.* Aniden Cynthia bir şeyden emin oldu: Biraz hoşlanmaya başladığı Steve ölmüştü. Eli silahlı adamlar o sokağa gelmişler ve onu vurmuşlardı.

"Ne oluyor?" diye sordu Gary üçüncü kez, yine o sarhoş diliyle. Ne yaşlı adam ne de kız Gary'ye cevap verdi. Billingsley, Gary'nin karısı öldü diye bildirdiğinde, Gary orada, mutfak girişinde, karısının yanında dizlerinin üstüne çökmüş bir şekilde durduğu halde, ne olduğunu anlamamış görünüyordu. Ta ki Doktor, koltuğunun üstündeki kahverengi fitilli kadife örtüyü çekip kadının üstüne örtünceye kadar. Ancak o zaman, sarhoşluğuna rağmen Gary'nin jetonu düştü, yüzü titremeye başladı. Örtünün altını yokladı, karısının elini buldu ve çekip öptü. Sonra eli yanağına bastırıp ağlamaya başladı.

6

Jim Reed, hızla yolun karşısından kendisine doğru gelen şekilleri görünce heyecanı bir anda yok oldu. Onun yerini korku aldı. İlk olarak, oraya gelmenin pek de akıllı bir fikir olmadığı düşüncesine kapıldı.

Eğer fundalıkta yabancılar görürseniz, hemen geri dönün. Böyle demişti annesi. Oysa o şimdi hareket bile edemiyordu. Donup kalmıştı. Sonra, dehşet verici bir homurtu sesi duyuldu çalılıkta, bir hayvan sesi. Jim paniğe kapıldı. Onun görüş alanına girdiklerinde, Collie Entragian'ı ve Steve Ames'i görmedi, fundalığın içine sızmak amacıyla araçlarını terk etmiş katiller gördü. Johnny'nin kısık çığlığını duymuyor, Dave'in elinden nasıl kurtulmaya çabaladığını görmüyordu.

"Ateş et Jimmy!" diye bağırdı Dave. Sesi, titrek, isterik ince bir sese dönüşmüştü. "Lanet olası onlar geldiler, ateş et!"

Jim ateş etti ve sol tarafa çöktü. Ellerini başına götürdüğünde, kafa derisi, saçları ve kemikleri kırmızı bir ince tabaka haline dönüştü. Elinde

taşıdığı silah yola düştü. Parmaklarının arasından kan fışkırıyor ve yüzünden aşağıya akıyordu.

"Diğerini de!" diye bağırdı Dave. "O bizi vurmadan, vur onu da!"

"Hayır, ateş etme," dedi diğer adam ve ellerini havaya kaldırdı. Bir elinde silah vardı. "Lütfen, öldürme beni!"

Oysa Jim ona ateş edecekti, onu öldürecekti. Silahını adama doğrulttu ve o anda bağırdığını ve ona küfrettiğini pek fark etmedi: *İbne, pislik, civciv.* Tek isteği, herifi öldürüp tekrar annesine geri dönmekti. Dave'le beraber. Buraya gelmekle korkunç bir hata yapmışlardı.

7

Johnny, iki dirseğiyle birden Dave Reed'in midesine vurdu. Dave'in karın kasları sert ve iyi idmanlı olduğu halde, bu vuruşa hazırlıklı değildi. Şaşkınlıkla bir *ahhh!* sesi çıkardı. Johnny, Dave'in elinden kurtuldu. Jim tekrar ateş edemeden, Johnny onun kolunu yakaladı ve canını acıtarak döndürdü. Delikanlı acıyla bağırdı. Parmakları açıldı ve David Carver'ın tabancası yere düştü.

"Ne yapıyorsunuz öyle?" diye haykırdı Dave. "Bizi öldürecek, delirdiniz mi siz?"

"Kardeşin biraz önce komşunuz Collie Entragian'ı vurdu, bu delilik değil mi?" dedi Johnny. Evet, delikanlı öyle yapmıştı, ama bu kimin suçuydu? Burada yetişkin olan Johnny'ydi. Cammie Reed'in fanatik gözlerinden ve kuru emirlerinden yeteri kadar uzaklaştıktan sonra, silahı o almış olmalıydı. Bunu yapabilirdi, neden yapmamıştı ki?

"Hayır," diye fısıldadı Jim, yüzünü ona doğru döndü ve kafasını salladı. "Hayır!" Fakat yaşla dolan o iri gözleri neden yapmadığını biliyordu.

"Burada ne işi vardı ki?" diye sordu Dave. "Neden bizi uyarmadı, Tanrı..."

Hiçbir zaman tam olarak kesilmemiş olan homurtu sıcak kızıl havada tekrar güçlendi ve çok kısa sürede gürlemeye dönüştü. Hâlâ ayakta duran adam –kiralık kamyonlu adam– o yöne doğru döndü ve içgüdüsel bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. Silahı oldukça küçüktü o yüzden onu böyle kullanmakla muhtemelen iyi ediyordu, karşıya doğrultmamıştı, boynunu koruyordu onunla.

Yol boyunca onları takip etmiş olan yaratık, fundalıktan fırladı. Johnny onu görünce, bilinçli ve tutarlı düşünme yetisi yok oluverdi, artık sadece görebiliyordu. Keskin bakış –nimetten ziyade lanet– onu hiç terk etmemişti, şimdi de oradaydı.

Bronz kahverengi postu, eğri büğrü yeşil gözleri ve sivri, turuncu renkli dişlerle dolu ağzıyla, bu şey bir kâbustu. Kedi değildi ama kedi benzeri bir hilkat garibesiydi. Zıpladı, yukarıya kalkmış olan silahı dev pençeleriyle paramparça etti ve onu sımsıkı tutan ellerden kopardı attı. Sonra da, homurdanmaya devam ederek, Steve'in gırtlağına doğru ilerledi.

Audrey Wyler'ın günlüğünden alıntı:

12 Haziran 1995

Yine oldu: şu gündüz düşü hikâyesi. Eğer ona gündüz düşü denebilirse. Üçüncü ya da dördüncü kez, ama, sanıyorum ki, bu günlüğü tutmaya başladığımdan beri ilk defa ve şimdiye kadarkilerle karşılaştırılamayacak kadar canlı olanı. Sanki burada durumlar iyi değilse oluyor hep ve maalesef burada durumlar iyi değil!

Herb bu sabah Seth'le beraber kalktı, onunla birlikte duşa girdi (bu oldukça çok zaman kazandırıyor) ve aşağıya indiklerinde, Seth'in suratı asıktı ve Herb'ün gözü hafifçe morarmıştı. Ona bunun nedenini sormama gerek yoktu. Elbette Seth, dondurmacıdan döndüğümüz zaman o lanet olası Güç Vagonlarından birinin kaybolduğunu tespit edince, Herb'e kendi altdudağını kanatana kadar büktürdüğü gibi, şimdi de kendisine vurması için zorlamıştı onu. Herb'e baktım, hafifçe kafasını salladı, ses çıkarma demek istiyordu bana. Tamam, sessiz kaldım. İnsanın, bir şeye şükretmek için her zaman illa ki bir neden bulacağını keşfettim, bu durumda şükrettiğim, Seth'in, Herb'ü kendi kendine vurmaya zorlamaktan fazla bir şey yapmamasıydı (aslında, kötü şeyler yapan kesinlikle Seth değil, diğeri, Kaz Gibi Yürüyen Küçük Oğlan-KGYKO). Seth, sabahları lavabonun başında durup tıraş olan Herb'ü seyretmeyi sever. Bence, KGYKO birdenbire fırlayıp ona zorla tek kullanımlık jiletiyle kendi boğazını kestirtebilirdi. Böyle bir şey yazarken korkuyorum, ama bazen bunları kâğıda dökmek iyi geliyor. Sanki, bir kesiğin içindeki iltihabı sıkıştırıp çıkarmak gibi bir şey.

Ben daha kahvaltı masasını hazırlamadan, KGYKO çıkıp geldi. Onun o olduğunu, Seth olmadığını her zaman biliyorum, çünkü gözleri koyu kahverengi değil neredeyse siyah. "Rüya Kurucum nerede?" diye sordu.

"Rüya Kurucu'yu henüz bulamadık," dedim. "Ama bulacağımızdan eminim."

"Ben Rüya Kurucu'mu istiyorum," diye avaz avaz bağırdığında Herb adeta ürktü. Ben ürkmedim. Bağırdığı zaman en azından etrafa bir şeyler fırlatmıyor. "O kahrolası RÜYA KURUCUMU istiyorum."

"Audrey Hala'nın yanında böyle küfür etme," dedi Herb ve ben, KGYKO'nun ona bakışını görünce korktum, çok korktum, fakat Herb'ün bakışında değişiklik olmadı. O çok cesur. Gayet standart, dürüstçe cesur, deli cesareti değil. Ve sonunda KGYKO gözlerini önüne indirmek zorunda kaldı.

"Ben Rüya Kurucumu istiyorum," diye mırıldandı o en çok nefret ettiğim aksi ses tonuyla. "Rüya Kurucumu istiyorum, onu bulacaksınız."

Ona Fransız tostu yaptım, normalde en çok sevdiği yemektir, ama dokunmadı bile. Çalışma odasına gidiverdi (pardon, dizlerini kırmadan yürüyüp gitti). O gittikten hemen sonra, videonun sesini duydum, sonra, MotoKop kasetlerinden biri başladı. Onun dört beş tane kaseti var, her kaset on iki dizi bölümünden oluşuyor. Şu aptal çizgi film seslerinden gerçekten de hiç haz etmiyorum, özellikle de Cassie'nin sesinden. Bazen, Yüzü Olmayan onu bir öldürse, kafasını kestiği cesedini de bir yerlerde, bir hendeğe atsa diye geçiriyorum içimden. Tanrım yardım et, şaka yapıyor olmak isterdim ama şaka değil.

Televizyondakiler gevezelik ederken (televizyonun sesini hep yükseltiyor, bazen iyi oluyor yükseltmesi), Herbe'e işe gittiği zaman gözündeki morluğu nasıl açıklayacağını sordum. Sesini iyice alçaltarak ve gözlerini kırparak: "Kapıya çarptığımı söyleyeceğim arkadaşlara, sevgilim." Şaka yapmaya çalıştı. Ama beceremedi.

Bugün Seth'in yaptığı en kötü şey, Herb'ün ona yeni bir Rüya Kurucu almayı teklif ettiğinde, etrafa onu bunu atmaya kalkması gibi değildi. Bugün öyle yapmadı. Aslında öyle yapmasını tercih ederdim neredeyse. Sadece, bir odadan diğerine, dizlerini kırmadan, etrafı kollayarak, altdudağını öne doğru sarkıtmış bir vaziyette yürüyerek, kaybettiği Güç Vagonu'nu arıyor. Arada bir çalışma odasına gidip televizyon seyrediyor, ama bugün Bonanza bile onu fazla çekmedi. Onunla konuşmayı denedim fakat reddetti. Ama asıl konu... Bu satırları okuyanların anlayabilmesi için daha iyi yazabilmek isterdim (bir gün birisi bu yazıyı okur diye düşündüğümden değil). Sanki KGYKO huysuzlandığı zaman bir nevi zehirli elektrik üretiyor. Sanki elektrik doğrudan bedeninden çıkıyor, örümceğin elektrik yüklü ipek salgılaması veya fırtına bulutlarının şimşek fırlatması gibi. Öyle gitgide artarak birikiyor, öyle ki insan odadan odaya yürümek, bağırmak ve kafasını bir yerlere vurmak istiyor. O gerçek bir şey, sadece bir duygu değil, bedensel bir şey. İnsan terliyor (bu kötü kokan bir ter, yüksek ateş durumunda olduğu gibi), kaslar titriyor ve ağız kuruyor. Şimdi yazacağımı Herb'e hiç anlatmadım. Bazen, böyle durumlarda, banyoya giriyorum, kapıyı kilitliyorum ve deli gibi mastürbasyon yapıyorum.

Sanki sadece o üstümdeki basıncı biraz hafifletiyor. O esnada yaşadığım orgazmlar öyle şiddetli ki, korkuyorum. Patlayan bombalar gibi!

Bütün bunları, Seth'in içindeki KGYKO herhangi bir nedenden dolayı huysuzlaşmadan önce yaşadım, ama ilk defa bu kadar uzun sürdü ve bu kadar çok kudurdu sinirden. Öğleden sonra, bütün evin doğal gazla dolu olduğu ve patlamak için tek bir kibriti beklediği hissine kapıldım. Mutfaktaydım, kafamda hiçbir hedef olmadan aşağı yukarı yürüyüp durdum, başım o kadar ağrıyordu ki, gözbebeklerimin zonkladığını hissediyordum ve sırıtma isteği vardı içimde. Nedenini bilmiyorum; bütün bu olanlar hiç de komik değil fakat baş ağrım ve gözlerimin sızlaması arttıkça ve evin bunaltıcı atmosferini daha çok hissettikçe, içimdeki sırıtma arzusu da o kadar arttı. Aman Tanrım!

Eviyeye gittim ve pencereden arka bahçeye baktım. Seth, kum havuzunda oturmuş diğer Güç Vagonlarıyla oynuyordu. Ama, eğer benden başka biri onun nasıl oynadığını görseydi, akşam olunca Seth kendini, devletin sıradışı çocukları incelediği özel bir laboratuvarda bulurdu, bundan eminim.

Güç Vagonlarının açılabilen kanatları var, ama tabii ki gerçekten uçmuyorlar. Ama Seth'inkiler bazen uçuyor. Ellerini kucağına koymuş kum havuzunda oturuyordu ve arabalar da kafasının etrafında dönüp duruyorlardı. İz Sürücü, Rooty-Toot, Meatwagon ve diğerleri alt alta üst üste uçuyorlar, birbirlerinin içinden geçiyorlar, burgu gibi dönüyorlar, Seth'in onlar için kum havuzunda yaptığı piste iniyorlar, oradan tekrar havalanıyorlar, bazen bahçeden geçerek, Seth'in salıncağına kadar kol uçuşu yapıyorlar, salıncağın altından filmlerdeki dublör pilotlar gibi geçiyorlar, dönüp tekrar geri geliyorlardı. Arka bahçede görev uçuşu yapan parlak renkli çocuk oyuncakları. Saçmalayan deli bir kadın olduğumu düşünebilirsiniz, ama Tanrı adına yemin ediyorum ki, yazdıklarım doğru. Bazen, onlara, komşunun köpeği Hannibal'ın üstüne pike uçuşu yaptırır, köpek de kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçar gider. Bunu Herb de gördü.

Başka çocuk olsa, MotoKop Güç Vagonlarının böyle numaralar yaptığını görünce güler, alkışlar, sevinç çığlıkları atar, fakat KGYKO bunları yapmaz. O sadece kumda oturur, altdudağını sarkıtır ve ters ters bakar.

Seth, arabaları izliyor, ben de onu izliyordum ve içindeki şeyin nasıl da dalga dalga ortaya çıktığını ve havaya bir vızıltı yaydığını (ki bu daha ziyade kafada gerçekleşiyor) sezdim. Sanki zıvanadan çıkıyor, hemen burada, eviyenin önünde delirir gibi oldum. Ve sonra birdenbire gündüz düşü gördüm. Bu harika bir şey ve ben ona gündüz

düşü desem de, bana öyle gelmiyor, o kadar gerçek gibi ki! Rüyada, yine, kız arkadaşım Jan ile Mohonk Dağ Evi Oteli'nde geçirdiğim bir hafta sonu ikindisi yaşıyorum. İkimizden biri henüz evlenmemişken, 1982 yılında olmuştu bu. Ne kadar sürdü bilmiyorum, ama oturup konuştuk. Jan daha ziyade, o zamanlar deli gibi âşık olduğu o tuhaf, zor adamdan bahsetti, ben de, okul bitince üç ay tatil yapıp tüm ülkeyi gezmek istediğimi söyledim.

Mohonk harika bir yer, çok huzur verici. Piknik yapıyoruz beraber. Hava sıcak. Jan muhteşem görünüyor, ben de kendimi öyle hissediyorum. Yaşanılanın gerçek olmadığını ve bütün o kargaşaya geri dönmek zorunda olduğumu biliyorum, fakat orada olduğum müddetçe bütün bunların önemi yok. Jan ve ben konuşuyoruz, güneşi yüzümde hissediyorum, çiçekleri kokluyorum. Harika! Ne olduğunu veya neden olduğunu bilmiyorum ama KGYKO'nın öfke nöbetlerine karşı panzehir olarak banyoda sürekli mastürbasyon yapmaktan bin kere daha iyi. Seth'in bununla bir ilgisi olup olmadığını düşünüyorum.

Keşke Herb'ün de böyle bir sığınağı olsa, ama olduğunu sanmıyorum. Yapmayı başardığı aptal şakalarla telafi ediyor en iyi şekilde, zavallı adam. Keşke ona benim sığınağımdan bahsedebilsem, hatta onu oraya götürebilsem, ama bu akıllıca bir şey olmazdı. Bence KGYKO, benden elde edemediği şeyleri Herb'den daha iyi elde edebilir. Herb çok yorgun görünüyor. Bütün bunları ikimiz de hak etmiyoruz, fakat Herb hiç hak etmiyor.

13 Haziran 1995

Rüya Kurucu, bulundu. Demin bulundu. Korkayım mı, ferahlayayım mı bilemiyorum.

Yani, elbette ferahladım, benim yerimde kim olsa ferahlardı, cumartesiden bu yana, bu ev bir toplama kampına dönmüştü, ama bundan sonra ne olacak? KGYKO nasıl bir tepki gösterecek? Şükürler olsun ki, kapı çaldığında uyuyordu ve yine şükürler olsun ki Herb işyerinde, çünkü KGYKO bazen Herb'ün düşüncelerini gizlice dinliyor, biliyorum. Galiba içime girmesine izin vermezsem veya hazır değilsem bunu bende yapamıyor.

Yazdığımı biraz evvel tekrar okudum, ne kadar delice. Derin bir nefes alıp tekrar baştan başlayayım. Zamanım var gibi. Seth, cuma gecesinden beri iyi uyumuyor, eğer şansım varsa, öğle uykusundan saat dört buçukta uyanır. Böylece en azından bir saat zamanım var.

Saat üçe doğru, ben elektrik süpürgesiyle evi temizlerken, mutfak kapısına vuruldu. Kapıyı açtığımda karşımda sokağın aşağısındaki komşu Bay Hobart ve oğlunu gördüm. Oğlu, kısa boylu, tombul, kızıl saçlı, kalın cam gözlüklü ve soluk tenli bir çocuk. Gerçeği söylemek gerekirse, oldukça itici bir görüntüsü var. Çocuğun kucağında bir Rüya Kurucu vardı. Bunun, Seth'in arabası olduğu şüphesizdi. Ona ait olduğunu bilmek için, kırık arka farını ve sürücü tarafındaki çiziği görmem gerekmiyordu, ama ikisini de gördüm. Hafifçe dokunsalar yere düşebilirdim. Bir şey söylemek istedim, ama beceremedim, boğazıma bir yumruk tıkandı. Eğer konuşabilseydim, ne derdim bilmiyorum.

Bugün hava sıcak, otuz derece civarında fakat Bay Hobart papaz yardımcısı gibi giyinmişti (eminim ki o bir papaz yardımcısı), siyah takım elbise ve ayakkabılar. Oğlu da aynı üniformanın gençler için olan versiyonunu giymişti ve burnunu çekip duruyordu. Ayrıca, onun yanağında da büyükçe bir morluk vardı. Eski efendisinin o morluğu yaptırdığına her şeyime iddiasına girerim.

Bir şey söyleyememiş olmam önemli değildi, zira Hobart'ın kafasında bir senaryo vardı. "Oğlum size bir şey söyleyecek, Bayan Wyler," dedi ve oğlana baktı, sanki ona, şimdi sıra sende, saçmalama, der gibiydi. "Hugh?"

Hugh, burnunu o ana kadarkinden çok daha kuvvetle çekti ve bana, "Şeytanın Baştan Çıkaran Sesine" yenildiğini (kaz gibi yürüyen küçük oğlan KGYKO ise, tahminimce bu da ŞBÇS'dir) ve Seth'in oyuncağını çaldığını söyledi. Oldukça hızlı konuşuyordu ve bu esnada gittikçe daha çok hıçkırarak ağlıyordu. Çocuk sonunda şu sözleri söyledi: "Polise gidebilirsiniz, orada her şeyi itiraf ederim. Beni dövebilirsiniz yoksa babam beni dövecek." Sözlerin bu kısmını duyduğumda, sanki hava durumu servisini telefonla aramışım da, önceden kaydedilmiş bir ses şöyle demiş gibi oldu: "Şu anki hava durumunu öğrenmek için bire, aktüel hava tahminini öğrenmek için ikiye, yol durumunu öğrenmek için üçe basınız." Galiba, bu kadar şaşırdığım için şanslıydım. Eğer bu kadar şaşırmamış olsaydım, belki de gülecektim, ama, azizler gibi ve utanç içinde karşımda duran bu baba oğlun hiç de gülünecek halleri yoktu aslında. Birçok gün Seth'ten korktuğumdan daha da çok korktum onlardan. Özellikle babadan.

Onlara bir şey olacak diye de korkuyordum.

"Çok özür dilerim," dedi çocuk ve hâlâ önündeki yazılı bir metni okurcasına zırvalıyordu. "Babama beni affetmesi için yalvardım, Hz. İsa'ya beni affetmesi için yalvardım ve şimdi de size yalvarıyorum, beni affedin."

O anda kafam tekrar biraz da olsa yerine gelmişti, çocuktan arabayı aldım –o kadar kızgındım ki, araba neredeyse ayaklarıma düşecekti– ve çocuğa, dövülmesinin gereksiz olduğunu söyledim.

"Oğlum, oğlunuzdan da özür dilemeli," dedi Bay Hobart. Eğer Musa'yı, Sears'den alınmış muhafazakâr tarzda bir kruvaze takım elbise içinde hayal edebilirseniz, adam sinekkaydı tıraşı ve düzgün saç kesimiyle tıpkı Musa'ya benziyordu. Son aylarda burada olup bitenlerden sonra, her şeyi hayal edebilecek hale geldim. Bu benim sorunumun bir kısmı: "Bayan Wyler, bizi ona götürebilir misiniz?"

Ve o aşırı ahlakçı piç gerçekten, yanımdan geçerek eve girmeye çalıştı! Ben de onu geriye itiverdim, bunu sana fısıldayabilirim (bu arada Rüya Kurucu tekrar yere düşüyordu neredeyse). Küçük şişko hırsızın katiyetle KGYKO'a gitmesini istemiyordum. Evimden gitmelerini istiyordum hem de hemen. Sesleriyle veya ruh halleriyle onu uyandırmadan gitmeliydiler (ağlamadığı halde, Hobart da oğlu gibi, hatta daha da fazla zıvanadan çıkmıştı).

"Seth benim oğlum değil, yeğenim," dedim "ve o şu anda öğle uykusunda."

"Çok iyi," dedi Hobart, kısa ve sert bir baş sallamasıyla. "Daha sonra tekrar geliriz. Bu akşam uygun mudur? Yoksa yarın öğleden sonra yine getiririm Hugh'u. Bir öğleden sonra daha işten izin almam pek kolay olmayacak –Ten Mile Maden Değirmeni'nde çalıştığımı biliyorsunuzdur– ama dini meseleler daima insanlarla ilgili meselelerden önce gelmelidir."

Konuşurken sesi gittikçe yükseldi, onun gibi tiplerde neredeyse her zaman görülen bir şeydi bu, sanki vaaz verir gibi konuşmadan tuvalete gideceklerini söyleyemezlermiş gibi. Seth uyanacak diye ödüm patlıyordu. Yemin ederim ki çocuk bu arada, yürütmeye değer başka şey var mı diye etrafına bakınıp duruyordu. Bence, Hughie'nin bir psikiyatrın koltuğuna uzanacağı gün gelecektir, ama elbette Hobartlar gibi tipler için psikiyatrlar bir şey ifade etmez, haksız mıyım?

Kapıdan çıkmaları için üstlerine yürüdüm ve yol boyunca iteledim onları, yani bir nevi kendimden geçtim. Bu arada çocuk devamlı soruyordu: "Beni bağışlıyor musunuz? Beni bağışlıyor musunuz?" Bozuk plak gibi! Onları kaldırıma kadar getirdiğimde, ikisine de çok kızdığımı fark ettim. Yaşadığımız o berbat olaydan dolayı değil de, sanki pis hırsız ufaklığın ölümsüz ruhundan bir şekilde ben sorumluymuşum gibi davrandıkları için. Kendi evlerinde olmayan şeyleri bizim evde gördükçe, gözlerinin nasıl da her yerde gezindiği aklımdan çıkmıyordu.

Oldukça eminim ki –hatta neredeyse tamamen eminim– Seth'in "tuhaf güçlerinden" birçoğu sadece kısa menzillidir, arabalı sinemalarda, filmin sesini doğrudan araba radyosuna ileten radyo istasyonları gibi. Onlarla sokağa çıktığım zaman, Hugh Hobart'ın nasıl olup da Seth'in Güç Vagonu'nu çaldığını sormak için kendimi yeteri kadar güvende hissettim (en azından oldukça güvende).

Bunun üzerine père ve fils[2] *bakıştılar. Bu tuhaf ve rahatsız bir bakıştı ve anladım ki, ikisi de iyi bir dayak yemekten veya polislerin gelmesinden pek de korkmuyorlardı, ama hırsızlık konusunda konuşmaktan hiç de hoşlanmıyorlardı. Azıcık bile. Köktendincilerin Katoliklerden neden bu kadar çok nefret ettiklerine şaşmamak lazım. Suçlarını itiraf etmek zorunda kalmak düşüncesi süngülerini düşürüyor olmalı.*

Buna rağmen onları köşeye sıkıştırmıştım ve sonunda ağızlarındaki baklayı çıkardılar. Neredeyse sadece William konuştu, bu arada çocuk benden hoşlanmadığına karar vermişti. İyice kıstığı gözleri artık nemli değildi.

Düşünerek kendim anlayabilirdim olayların çoğunu. Hobartlar, Zion's Covenat Baptist Kilisesi'ne mensuplar ve iyi bir kilise mensubu olarak, görevlerinden biri "İncil'i yaymak". Yani, dini broşürler dağıtmak, Herb'ün bizim süt şişesi kutusuna iliştirilmiş olarak bulduğu o, "cehennemde tek bir yudum su olmadan milyonlarca yıl," gibi bir dini broşür. William ve Hugh bunu birlikte yapıyorlar, bir baba-oğul işi diye tahmin ediyorum, gençler ligi veya Touch-Football[3] *yerini tutan kutsal bir iş. Anlaşılan, bir eve gitmek için kimsenin olmadığı zamanı kolluyorlar, zira "İncil'le ilgili kitapları yaymak ve tohum ekmek, ama tartışmaya girmemek" istiyorlar (William Hobart'ın sözleri) ya da küçük aşk mesajlarını, sokakta park etmiş araçların sileceklerinin altına sıkıştırıyorlar.*

Biz alışveriş merkezine gider gitmez, bize geldiler herhalde. Hugh evimizin garaj yolundan yukarıya koşmuş ve broşürü süt şişeleri kutusuna koymuş ve tabii o zaman, Seth'in orada bıraktığı Rüya Kurucu'yu görmüş. Daha sonra, babası ona günün geri kalan kısmı için izin verince, biz alışveriş merkezinden eve dönmeden önce, Hugh, yoldan geri yürümüş...Ve herkes tarafından sevilen ŞBÇS'e (şeytanın baştan çıkaran sesi) yenik düşmüş. Annesi, Güç Vagonu'nu dün, pazartesi günü, Hugh okuldayken odasını toplarken bulmuş. Dün akşam bu yüzden bir 'aile konferansı' düzenlemişler, sonra papazla-

---

2 Baba ve oğul. (çev.)
3 Özel teçhizatsız oynanan bir tür Amerikan futbolu. (yay. hzl.)

rına telefon açıp fikrini almışlar, birlikte telefonda biraz dua etmişler ve şimdi de buradaydılar.

Hikâye biter bitmez, oğlan tekrar, "Beni bağışlıyor musunuz?" diye sormaya başladı. Ama ikinci seferinde, "Kes artık!" dedim.

Yüzünde öyle bir ifade oluştu ki, sanki bu sözümle ona tokat atmıştım, babasının suratı da gerildi. Hiç de umurumda değildi. Hugh'un o küçük domuzcuk gözlerinin içine doğrudan bakabilmek için yere çöktüm. Gözlük camları kepek ve yağ izleriyle kaplı olduğu için, gözlerini görmek pek de kolay değildi.

"Bağışlamak, senin ve Tanrın arasında olan bir şeydir," dedim. "Bana gelince, ben senin yaptığın şeyden kimseye bahsetmeyeceğim ve Hobartlara da aynısını yapmalarını tavsiye ederim." Tavsiyeme uyacaklarından oldukça eminim. Bunu anlamak için, Hugh'un yanağındaki çürüğe bakmam yeterliydi. Bu küçük pis çocuğun annesi ne haldedir bilmiyorum, ama yaptığı hırsızlık babasını açıkça kahrediyor.

Hugh karşımda bir adım geri çekildiğinde yüzüne bakınca, olayın beklendiği gibi gelişmediğini ve bu yüzden benden nefret ettiğini gördüm. Önemi yok. Ben de ondan biraz nefret ediyorum. Elinin uzunluğu nedeniyle yaşadığımız hafta sonundan sonra, aslında hiç de şaşırtıcı değil, değil mi?

"Bayan Wyler, eğer söyleyecekleriniz bittiyse, biz gidiyoruz," dedi Hobart. "Hugh'un bir miktar meditasyon yapması lazım. Odasında. Dizlerinin üstünde."

"Ama benim diyeceklerim bitmedi," dedim. "Daha tam bitmedi." Onun yüzüne değil de çocuğun yüzüne bakıyordum. Galiba, bir yerlerde gerçek bir oğlan saklı mı diye tespit etmek için, nefretin, utancın ve aşırı ahlakçılığın arkasına bakmak istiyordum. Acaba gördüm mü? Tam olarak söyleyemeyeceğim.

"Hugh," dedim, "insan yanlış bir şey yaptığı zaman af dilemelidir, biliyorsun, değil mi?"

İhtiyatla başını evet anlamında salladı... Sanki bir duruşmada ifade veriyordu ve avukatlardan birinin kendisine tuzak kurmasından korkuyordu.

"Yani, Seth'in oyuncağını çalarak yanlış bir şey yaptığını biliyorsun."

Çocuk son derece isteksiz bir tavırla tekrar başını salladı. Bu arada, neredeyse babasının bacağının arkasına saklanmıştı, sekiz dokuz yaşlarında değil de üç yaşındaymış gibi...

"Bayan Wyler, çocuğu tehdit etmenizin gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi yaşlı efendisi. Adam inanılmaz bir ahlak hocası! Çocuğu dizime yatırıp poposunu trampet çalar gibi tokatlamama izin veriyor

da, yüksek sesle ve net olarak, yanlış bir hareket yaptığını söyletmeye kalktığımda, bunun adı çocuk istismarı oluveriyor. Bundan kesin ders alabiliriz, ama ne dersi olduğunu bilsem, şeytanımdan bulayım! "Ona kesinlikle gözdağı vermiyorum, ama burada son birkaç günün olağanüstü zor geçtiğini bilmesi gerek," dedim. Yetişkin adama yanıt verdiğim halde hâlâ çocukla konuşuyordum. "Seth, Güç Vagonlarını çok seviyor. Bunun için senden bir şey yapmanı istiyorum, Hugh. Bana, yaptığının yanlış ve kötü olduğunu ve özür dilediğini söyle. Böylece bu konuyu kapatalım."

Hugh gözlerini dikti bana ve eğer bakışlar öldürebilseydi, şimdi bu deftere yazıyor olmazdım. Korktum mu acaba? Rica ederim. Söz konusu öfkeli çocuklarsa, ben şampiyonların şampiyonu bir çocukla yaşıyorum.

"Bayan Wyler, gerçekten bunun gerekli olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu Hobart.

"Evet efendim," dedim. "Kendimden ziyade oğlunuz için."

"Babacığım, söylemek zorunda mıyım?" diye sızlandı çocuk. Yağ içindeki gözlüğünün arkasından bana hâlâ öldürücü bir bakışla bakıyordu.

"Hadi, söyle ona duymak istediği şeyi," dedi adam. "Acı ilacı bir yudumda içmek en iyisidir." Sonra oğlanın omzuna vurdu, sanki şöyle demek istiyordu: Evet, kadın acımasızın teki, tam bir cadı ama, neyse bu da geçecek.

"Yanlıştı, kötüydü, özür dilerim," dedi çocuk, yine bir yerden okur gibiydi sanki bu söylediğini. Bu esnada, kızgınlıkla bakıyordu bana, artık gözyaşı ve sümük kesilmişti. Kafamı yukarıya doğru kaldırdığımda, babasının gözlerinde de aynı bakış olduğunu gördüm. O anda olduğu kadar hiç benzememişlerdi birbirlerine. İnsanlar gerçekten hayret verici. Bu ikisi, korkarak ama aynı zamanda, çarmıha gerilecekleri düşüncesiyle coşkulu bir şekilde buraya gelmişlerdi, aynı din patronları gibi. Bunun yerine, ben oğlana kendisinin ne olduğunu itiraf ettirdim, bu ona acı verdi ve şimdi ikisi de bu yüzden benden nefret ediyor.

Elbette iki şey önemli: Birincisi Rüya Kurucu bulundu. İkincisi Hobartlar bu konuda konuşmayacaklar. Bazen utanma duygusu, insanları etkileyen tek espri. Seth'e anlatacak bir hikâye uydurmam lazım, sonra aynı hikâyeyi Herb'e de anlatmalıyım. Gerçeği söylemek kesinlikle doğru olmaz.

Yukarıda, banyoya doğru giden ayak sesleri var. Seth kalkmış. Düşüncelerimi okuyamıyor olduğu konusunda lütfen beni haklı çıkar Tanrım.

Derin bir oh çektim. Ve belki de biraz aferin diye omzuma vurabilirim. Galiba Rüya Kurucu krizi aşıldı ve hiçbir zarar oluşmadı (birkaç kırık tabak ve benim çok güzel Waterford bardaklarım dışında). Seth ve Herb uyuyorlar. Günlüğe biraz yazdıktan (bu şartlar altında bir günlük tutmak tehlikeli olabilir, ama Tanrım, bu o kadar sakinleştirici bir şey ki!) ve onu sonra mutfak dolabının üstündeki gizli yerine koyduktan sonra ben de yukarıya çıkmak istiyorum.

Ona anlatacağım bir hikâye uydurma fırsatı bulamadan önce Seth'in uykudan kalkmış olması, sonradan bunun hayırlı olduğunu gösterdi. Her zamanki gibi uykudan şişmiş gözleriyle aşağıya geldiğinde, ona Rüya Kurucu'yu uzatıverdim. Yüzündeki değişiklik –yüzü şaşkınlık ve mutlulukla, güneşte açan çiçek gibi aydınlandı– neredeyse, bütün o kahrolası korku gösterisini yaşadığıma değdi diye düşündürttü. İkisinin yüzünde de bu mutlu ifadeyi gördüm: Seth'te ve KGYKO'da. KGYKO, tekrar Güç Vagonu'na kavuştuğu için mutluydu. Seth galiba başka nedenlerden dolayı sevinçliydi. Belki de yanılıyorum ve çok fazla yorum katıyorum, fakat sanmıyorum. Bence Seth, KGYKO'nun bizi şimdi rahat bırakacağını bildiği için seviniyordu. En azından bir müddet.

Uslu bir üniversite öğrencisi olmuş biri olarak, bir ara, KGYKO'nun, sadece Seth'in kişiliğinin bir yanı olduğunu düşünüyordum –Freudyenlerin alt benlik diye adlandırdıkları, ahlak dışı yanı– ama şimdi bundan pek emin değilim. Bill, June ve iki büyük çocukları öldürülmeden önce Garinlerin yaptığı geziyi düşünüp duruyorum. Sonra, biz ergenken ve araba ehliyeti sınavına girdiğimiz zamanlar babamızın bizimle nasıl konuştuğu aklıma geldi, önce Bill sonra ben. Şu üç şeyi asla yapmamamız gerektiğini söyledi bize: lastiklerin havası azalmış durumdayken araba kullanmak, sarhoşken araba kullanmak ve de otostopçu almak.

Bill, çölde giderken, bilmeden bir otostopçu almış olabilir miydi? Bu otostopçu hâlâ Seth'in içinde seyahat ediyor olabilir mi? Çılgın bir düşünce, biliyorum, ama bu fikir aklıma, gece geç saatte, ev sessizken ve diğerleri uyurken, en çılgın düşüncelerin kafada oluştuğu saatlerde geldi. Ayrıca çılgın sözcüğü, her zaman olumsuz olmak zorunda değildir.

Neyse, hayal zengini bir yalan uydurmak için zamanım olmadığından, basit bir yalanla idare ettim durumu. Elektrik süpürgesi torbası almak için aşağıya gidince oyuncağı bodrum katta buldum dedim. Onu elbette aşağıda aramıştık daha önce, ama merdivenin alt tarafında arkalarda bir yerlerde bulduğumu söyledim. Seth, bu açıklamamı

sorgusuz sualsiz kabul etti ("Rüya Kurucu"suna tekrar kavuştuğu için öyle mutluydu ki, söylediğimin onu ilgilendirdiğinden bile emin değilim, ama zaten aslında KGYKO ile konuşuyordum). Herb'ün sadece tek bir sorusu vardı: Güç Vagonu nasıl olmuştu da aşağıya gitmişti? Seth bodrum katına hiç inmez, çünkü oranın perili olduğunu düşünür ve Herb de bunu biliyor. Ben, bu sorunun yanıtını bilmediğimi söyledim ve –mucize üstüne mucize– böylece konu kapanmış gibi oldu.

Seth, gece boyunca, çalışma odasında, en sevdiği koltukta oturdu, küçük bir kızın en sevdiği oyuncak bebeğini kucağında tutması gibi, o da Rüya Kurucu'yu kucağında tuttu ve televizyon seyretti. Herb, video dükkânından bir film getirmişti. Eski bir siyah beyaz film, indirimli ürünler arasından bulmuş, ama Seth gerçekten çok beğeniyor o filmi. 50'li yılların sonlarından bir Western (tabii ki!). Seth, filmi iki defa seyretti bile.

Rory Calhoun oynuyor filmde. Filmin adı Düzenleyiciler.

29 Haziran 1995

Galiba başımız dertte.

William Hobart bu sabah kızgınlıkla bize uğradı. O gelmeden yirmi dakika kadar önce Herb işe gitmişti, şükürler olsun, Seth de arkada, bahçedeydi.

"Bayan Wyler, size bir sorum var," dedi. "Dün akşam arabamın başına gelen olayla sizin ya da eşinizin bir alakası var mı? Sadece bir evet ya da hayır yeterli. Eğer alakanız varsa, şimdi kendiliğinizden söyleyin."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dediğimde, ses tonum ikna ediciydi ki, adam biraz sakinleşti.

Beni ön taraftaki yola doğru götürdü (sevinerek takip ettim onu, bahçedeki Seth'ten ne kadar uzaklaşırsam o kadar iyi) ve aşağıdaki evini işaret etti. Bir cipi var, muhtemelen bir Explorer, o tip bir şey. Lastiklerin dördünün de havası boşalmış, arabanın bütün camları kırılmış. Ön ve büyük arka cam dahil.

"Aman Tanrım, çok üzüldüm!" dedim. Doğruydu da, onun sandığı nedenlerden dolayı olmasa da.

"Sizi suçladığım için özür dilerim," dedi adam son derece soğuk bir şekilde. "Sanıyorum ki, düşündüm ki... Hugh'un çaldığı oyuncak... Eğer hâlâ kızgınsanız..." Arabaya karşı araba demek istiyordu galiba böylece, göze göz gibi!

"Bay Hobart, ben konuyu kapattım," dedim. "Ben zaten hiçbir zaman kinci biri değilimdir."

"İntikam almak benim işimdir," der Tanrı, "ben intikam istiyorum," diye yanıtladı adam.

"Doğru!" dedim. Doğru mu değil mi bilmiyorum, ama o esnada tek istediğim adamdan kurtulmaktı. Adam ürkütüyordu beni.

"Vandallar iş başındaydı herhalde," dedi adam. "Ayyaşlar. Bu sokaktan kimsenin böyle bir şey yapmayacağından eminim."

Umarım yapanlar vandallardır. Umarım. Eğer haklıysam, eğer güçleri sadece kısa menzilliyse, nasıl Seth –ya da KGYKO– olabilirdi ki? Ancak yetileri geliştiyse. Etki çevresi gittikçe büyüyorsa.

Bunu Herb'e anlatmaya cesaret edemiyorum.

24 Haziran 1995

Bu sabah, kahvaltıyı hazırlamak üzere aşağıya indiğimde, Jack ve Cammie Reed'in, üstlerinde ev giysileriyle, evlerinin yürüyüş yolunda durduklarını gördüm. Dışarı çıktım. Hava sıcaktı, ama gece yarısı yağmur yağmıştı –şiddetli– yaz yağmuru sonrası o hoş ıslak kokuyla bu sabah hava daha serindi.

Cumartesi sabahı erkendi daha, yoksa, sanırım, bütün sokak oraya toplanırdı. Hobartların evinin önüne bir polis aracı park etmişti, evin araba giriş yolunda ve bahçede, her yerde güneşte parıldayan cam kırıkları vardı. William ve karısı (Irene) üstlerinde pijamalarıyla ön verandada dikiliyorlar ve polislerle konuşuyorlardı. Küçük hırsız, onların arkasındaki basamakta duruyor ve başparmağını emiyordu. Parmak emmek için yaşı biraz fazla büyük, ama demek ki Chez Hobart'da[4] kötü bir sabah yaşanmış. Evin her camı parçalanmıştı sanki, zemin katında da, birinci katta da.

"Cammie, olayın altıya çeyrek kala gibi olduğunu söyledi, o tam yeni uyanırken sesi duymuş. Bu kadar çok camı görünce düşündüğünüzden daha az ses çıktı, ama ne olduğunu anlamak için yeteri kadar sesliydi," dedi. "Ürkütücü, değil mi?"

"Çok," dedim. Sesim normal çıksa da, titremesinden korktuğum için daha fazla konuşmaya cesaret edemedim.

Cammie, aslında, gürültüyü duyduğu anda dışarıya baktığını ama taş atanların çoktan kaçıp gittiğini söyledi (eğer polis gerçekten

4 Hobartların evinde. (çev.)

taş bulursa, ben o taşları spagetti sosu ile beraber yerim). "Kim yaptıysa, çok hızlı yapmış olmalı," dedi ve Charley'yi dirseğiyle dürttü. "Bu andaval, bütün bunlar olurken uyuyordu."

"Önce arabası, şimdi bu," dedi Charlie. "Vandallar yüzünden. Birisi Will Hobart'a kafayı takmış."

"Evet," dedim. "Bence de öyle."

Biraz sonra

Seth'in pelüş terliklerini yatağının altında, arkalarda buldum. Tesadüfen. Kayıp bir çorabı ararken. Terlikler ıslaktı, pembe pelüş keçelenmiş, tabanlarına ot sapları yapışmıştı. Bu gösteriyordu ki, Seth gece dışarı çıkmıştı. Ya da bu sabah. Ben biliyorum nereye gittiğini. Öyle değil mi?

Berbat... Ama şükürler olsun ki, menzili korktuğum kadar genişlemiyor. O daha da kötü olurdu.

26 Haziran 1995

Herb işe gidinceye kadar bekledim –işe gitmesini istemedim, benzi o kadar soluktu, o kadar hasta görünüyordu ki ama, önemli bir raporu tamamlaması gerekiyormuş ve öğleden sonra büyük bir sunum yapacakmış– sonra arka bahçeye çıktım ve Seth'le konuştum.

Seth, kum havuzuna oturmuş, MotoKop figürleriyle, HQ Kriz Merkezi'yle ve Herb'ün şaka olarak "Ponderosa" diye adlandırdığı şeyle sessiz sedasız oynuyordu. "Ponderosa", Herb'ün mart ya da nisan ayında eve gelirken bir evde yapılan bahçe satışında gördüğü, ağılı da olan bir çiftlik. Onu satın almak için u dönüşü yaparak geri gitmiş. Elbette bu Bonanza'daki Ponderosa Ranch değil, ama ağaç kirişleri olan ana bina gerçekten ona biraz benziyor. Ayrıca bir ranzalı işçi barakası (çatının bir kısmı kırık olsa da iyi durumda) ve ağıl için birkaç tane plastik at var. Herb Ranch'i iki dolara almış, Seth'in en sevdiği oyuncaklardan biri oldu o. Komik (ve biraz da tuhaf) olan, Seth'in çabucacık ve hiç problemsiz bu Ranch'i, hayali MotoKop oyunlarına entegre etmiş olması. Bence, bütün çocuklar öyle, keyfi sınırlar onları ilgilendirmiyor, hele oynarken hiç ilgilendirmiyor, buna rağmen, Cassie veya Yüzü Olmayan'ın, üç bacaklı, plastik bir midilli üzerinde eski ağılın etrafında gezindiğini görmek, türlerin baş döndürücü bir karışımı.

Bu sabah bütün bunlar bir an bile aklıma gelmemişti, bunu sana söyleyebilirim. Korkuyordum ve kalbim göğsümde davul gibi gümlüyordu, fakat, o bana bakınca, kendimi biraz daha iyi hissettim. Bana bakan Seth'ti, diğeri değil. Seth'in o tatlı, soluk benizli yüzünü her gördüğümde, onu daha da çok seviyorum. Bu belki çılgınlık ama doğru. Onu daha da çok korumak istiyorum ve diğerinden daha da çok nefret ediyorum.

Hobartlara ne olduğunu sordum ona –Rüya Kurucu'sunun başına ne geldiğini bilmiyor diye kendimi kandırmamalıyım artık– ama cevap vermedi. Öyle oturdu kaldı ve bana baktı. Cumartesi sabahı dışarı çıkıp onların pencere camlarını kırıp kırmadığını sordum. Hâlâ cevap yoktu. Bu işe son vermesi için ne olmasını istediğini sordum. Bu soruyu da cevaplamayacağını düşündüm. Sonra, Seth son derece net bir şekilde, "Buradan taşınmalılar. Buradan taşınmalılar bir an evvel. Onu daha fazla zapt edemeyeceğim," dedi.

"Neyi zapt etmek?" diye sordum, ama başka bir şey demedi, her zaman çekildiği yer neresiyse oraya çekiliverdi. Sonradan, öğle yemeğini (her zamanki yemek, Şef Boyardee ve çikolatalı süt) yerken, yukarıya gelip yatağa oturdum ve düşünmeye başladım. Erkek kardeşim ve ailesi öldürüldükten sonra, görgü şahitleri, üstünde bir radar anteni ya da başka bir telekomünikasyon aleti olan kırmızı bir minibüsten bahsetmişlerdi. Gazeteler gizemli bir minibüs diye yazmışlardı. İz Sürücü kırmızı renkli. Ve tepesinde bir radar anteni var.

Aklımı tamamen yitirdiğimi düşündüm, ama sonra Herb'le beraber arka bahçede gördüğümüz Rüya Kurucu aklıma geldi. Tabii ki o gerçek değildi, ama gerçek boyutlardaydı... Ve biz onu gördüğümüzde Seth uyuyordu. Belki de tam güç çalışmıyordu.

Ya KGYKO bir gün cam kırmaktan bıkarsa? Ya İz Sürücü'yü (ya da Rüya Kurucu'yu, Adalet Vagonu'nu veya Özgürlük Savaşçısı'nı) Hobartlara arabadan ateş etmek üzere gönderirse?

"Artık onu daha fazla zaptedemeyeceğim," dedi Seth.

27 Haziran 1995

Neredeyse tüm günü, Jan Goodlin'le Mohonk'ta geçirdim. Böyle yapmamalıydım, biliyorum, burası alkol ya da uyuşturucu gibi, gerçekten bir sığınak, direnmek zor. Her zamanki gibi, anne babalarımız ve lisedeyken yaşadığımız tatsız olaylar hakkında konuştuk. Önemsiz ama harika! Birlikte olduğumuz tüm zaman boyunca. Küçük telefonun kaybolduğunu gördüm, bu demek oluyordu ki, artık eve dönme

zamanı gelmişti ve Jan bana şöyle dedi: "Hobartlarla uğraşmak için gerekli olan enerjiyi nereden alıyor biliyorsun, değil mi Aud?"

Elbette biliyorum: Herb'den. Bir vampirin kan emmesi gibi, Herb'ün enerjisini emiyor. Ve galiba, Herb de bunun farkında.

28 Haziran 1995

Bu sabah, öğlene doğru, mutfak masasında oturmuş, alışveriş listesi yapıyordum, o esnada ambulans sireni uğultusu duydum. Dışarıya, evin önüne çıktığımda, aracın, tepesinde dönen mavi ışığıyla Hobartların evinin önünde durduğunu gördüm. Acil doktoru ve ilkyardımcılar araçtan fırlayıp koşarak eve girdiler. Ben evimize girip –koşarak girdim aslında– mutfak penceresinden arka bahçeye baktım. Seth yerinde değildi. Seth, bir an için Güç Vagonlarıyla oynamaktan bıkmış, her zamanki gibi eğri bir şekilde kum havuzunda sıraya dizip bırakmıştı. Ponderosa toplanmıştı, bütün plastik atlar ağılda düzgünce duruyordu, HQ Kriz Merkezi aşağıda, salıncağın yanındaydı... Ama Seth ortalıkta yoktu. Şaşırdım dersem yalan söylemiş olurum.

Tekrar ön tarafa geldiğimde, insanlar sokak boyunca, evlerinin önüne, kaldırıma dizilmişler, Hobartların evine bakıyorlardı. Dave ve Jim Reed evlerinin araba girişinde duruyorlardı, Seth'i görüp görmediklerini sordum onlara.

"İşte orada, Bayan Wyler," dedi Dave ve bakkal dükkânını gösterdi. Seth, bisiklet parkının yanında duruyor ve aynı bizler gibi, sokağın karşısına bakıyordu. "Çubuk şekerleme almaya gitmiş olmalı."

"Evet," diye yanıtladım, oysa biliyordum ki, a) Seth'in parası yok, b) Seth, Herb'le ve benimle bile zor konuşurken, tanımadığı satıcı kızlarla nasıl konuşurdu ki, c) Seth asla arka bahçeyi terk etmez.

Seth değil ama o KGYKO anlaşılan bazen yapıyor bunu. İşletme bölgesine ulaşmak için sanıyorum.

Beş dakika kadar sonra, ilkyardımcılar, Irene Hobart'ı kapıdan çıkardılar. Oğlu Hugh, annesinin elini tutmuş ağlıyordu. Ben bu çocuktan müthiş nefret ederdim, gerçekten, ama artık nefret etmiyorum. Şimdi, ona sadece acıyorum, başına bir şey gelmesinden korkuyorum. Kadının giysisinin ön tarafı tamamen kanla kaplıydı. Eliyle burnuna kompres yapıyordu ve ilkyardımcılardan biri, eliyle kadının ensesine bastırıyordu. Kadını ambulansa yerleştirdiler –Hugh hemen arkasına oturdu– ve araç hareket etti.

Aradan iki saat geçmemişti ki, araç tekrar geldi (o esnada, Seth sağ salim gelmiş, çalışma odasına saklanmış ve eski Western filmlerini seyrediyordu kablolu televizyonda). Kim Geller kahve içmeye uğradığında, Irene için yapabileceği bir şey var mı diye bizim tarafa geldiğini söyledi. Bütün mahallede, sadece onun Hobartlarla dostane denilebilecek bir ilişkisi vardı. Her şeyin yolunda olduğunu, ama Irene'in şok yaşadığını söyledi. Irene'in tansiyonu çok yüksekmiş. Buna karşı ilaç kullanıyormuş, ama buna rağmen pek kontrol altına alınamıyormuş tansiyonu. Daha önceleri de burnu kanarmış, ama hiçbir zaman bu kadar kötü olmamış. Birdenbire, kelimenin tam anlamıyla, burun deliklerinden kan fışkırdığını ve soğuk kompres yaptığı halde durmak bilmediğini söylemiş Kim'e. Hugh korkuya kapılıp 911'i aramış. İlkyardımcılar, kadını hastaneye götürmekte ısrarcı olmuşlar, ambulans geldiğinde kanama artık hemen hemen durmuş olduğu halde, burun içi dokusunun yakılması gerekli mi diye kontrol etmek istemişler.

Seth'i eve sokup sarsmaya başladım. Artık durması gerektiğini söyledim. Titreyen dudaklarıyla baktı bana sadece. O zaman bıraktım onu, kızgındım ve yaptığımdan utanıyordum. Yanlış olanı sarsmıştım.

Oysa diğerini görebiliyordum. Yemin ederim görebiliyordum. Seth'in gözlerinin arkasında saklanmış benimle alay ediyordu. Bence olanların en kötüsü, KGYKO, Hugh Hobart'ı bilinçli olarak rahatsız etmiyordu. Ona, olanları seyrettiriyordu sadece.

29 Haziran 1995

Bugün sabaha karşı saat üç gibi uyandığımda, yatakta yanım boştu. Banyo da boştu. Korkarak aşağıya indim. Salonda, çalışma odasında, mutfakta kimse yoktu. Garaja gittiğimde, Herb'ü, tezgâhının yanına oturmuş ağlarken buldum; üstünde yatarken giydiği şortundan başka bir şey yoktu. İki yıl önce, yüksek yoğunluklu ışıklandırma yapmıştı orada –bilardo salonlarında görülen, metal abajurlu lambalar– ve bu ışıkta, ne kadar zayıfladığını gördüm. Görünüşü dehşet vericiydi. Sanki anoreksiya nervoza hastası gibi. Ona sarıldığımda, bebek gibi ağladı. Çok yorgun olduğunu, mütemadiyen çok yorgun olduğunu söyledi durdu. Yarın ilk işimin, kendisini Doktor Evers'a götürmek olacağını söyledim. Sadece güldü ve kendisinin nesi olduğunu bildiğimi söyledi.

Elbette biliyorum.

1 Temmuz 1995

Bugün, öğleden sonra, akşama doğru Hobartların evinin önünde yine bir ambulans duruyordu. Onu görür görmez, yukarıya koştum ve aslında o saatte öğle uykusunda olması gereken Seth'i aradım. Seth yoktu. Pencere açıktı –ikinci kattaki pencere– Seth yoktu. Dışarıya çıktığımda Seth'i gördüm, sokağın karşısında, yaşlı Tom Billingsley'nin elini tutuyordu. Karşıya koşup tuttum onu.

"Korkma, bir şeyi yok, Aud," dedi Tom. "Sadece biraz buralarda geziniyordu, değil mi Sethie?"

"Bir daha sakın yalnız başına yolun karşısına geçme," dedim. "Sakın ha!" Onu tekrar sarstım, istemeden. Çok aptal! Sanki bir balmumu figürü sallamış gibi oldum.

İlkyardımcılar bu sefer dışarıya çıktıklarında, ellerinde bir sedye vardı. Bay Hobart yatıyordu sedyede. "Son zamanlarda Hobartların üzerinde kara bulutlar dolaşıyor adeta," dedi Tom.

Aslında bu hafta Bay Hobart tatildi, ama zamanının en azından bir kısmını County General'de geçirecek. Merdivenden düşmüş, bacağını ve kalçasını kırmış. Sonradan Kim bana adamın içtiğini söyledi, Zion's Covenant'ın yardımcı papazı olması kaç yazar! Belki de gerçekten içiyordur, ama o yüzden merdivenden düştüğünü sanmıyorum.

3 Temmuz 1995

Kaz Gibi Yürüyen Küçük Oğlan yok. Hiçbir zaman da olmadı. Seth'in içinde bir şey var: alt benlik değil, kişiliğinin farklı bir yönü değil, otostopçu değil, ama bağırsak kurdu gibi bir şey. Düşünebiliyor. Konuşabiliyor. Bugün benimle konuştu.

Adı Tak.

6 Temmuz 1995

Dün gece birisi Hobartların Ankara kedisini vurdu. Kediden geriye, kan ve posttan başka bir şey kalmadığı ortada. Kim diyor ki, Irene Hobart isterik bir kadın. Irene, kendilerinin, yani Hobartların cennete, diğerlerinin, yani bizlerin ise cehenneme gideceğini herkes bildiği için, o sokaktaki herkesin onlara kafayı taktığına inanıyor. "Bu yüzden, hayatımızı cehenneme çeviriyorlar," demiş Kim'e. Bunu kimin yaptığını söylemesi için Kim'e yalvarmış, Hugh'un dünyası kararmış,

odasından çıkmıyor, sadece yatakta yatıyor, ağlıyormuş ve günahkâr olduğu için, bütün suçun onda olduğunu söylüyormuş. Kim, kimin yaptığını bilmediğini ve Poplar Sokağı'nda oturan hiç kimsenin Hobartların kedisini öldürmüş olabileceğini düşünmediğini söyleyince, Bayan Hobart, Kim'in de diğerleri gibi olduğunu, artık arkadaş olamayacaklarını söylemiş. Kim kızmış, ama benim kadar değil.

Tanrı aşkına, ne yapmalıyım? Şimdiye kadar kimseyi ölümcül bir şekilde yaralamadı, fakat...

8 Temmuz 1995

Tanrım, şükürler olsun. Bu sabah saat dokuzu biraz geçe, bir nakliyat aracı bizim sokağa döndü ve Hobartların evinin önünde durdu.

Hobartlar taşınıyorlar.

16 Temmuz 1995

Seni alçak adam seni, adi herif! Nasıl yapabildin bunu? Seni alçak seni, ah bir elime geçsen! Seth'i bir bıraksan, bir elime geçsen! Ah Tanrım, Tanrım, Tanrım. Benim suçum mu? Evet. Soru şu: Suçun ne kadarı BENİM? Tanrım, onsuz nasıl yaşarım? Buna nasıl katlanırım? İnsanın bu dünyada bu kadar acı çekebileceğini bilmiyordum, suçun ne kadarı BENİM? NE KADARI? Adi Tak, adi herif! Artık günlük tutmaktan vazgeçiyorum. Bana ne faydası olabileceğini sandım ki bu günlüğün?

Ah Herb, çok özür dilerim, seni seviyorum, beni bağışla.

19 Ekim 1995

Bugün mektubuma cevap geldi, cevap gelmesinden artık ümidimi kestikten sonra. Allen Symes adında bir maden mühendisinden geldi mektup. Nevada'nın Desperation kasabasında, Çin Çukuru adında bir maden ocağında çalışıyor. Bill ve ailesini gördüğünü söylüyor, ama hiçbir şey olmamış, onları sadece maden ocağını göstermiş, Bill'ler sonra yollarına devam etmişler, hiçbir şey olmamış.

Yalan söylüyor. Neden yalan söylediğini ve orada ne olduğunu muhtemelen asla öğrenemeyeceğim ama, bildiğim tek şey var, o da adamın yalan söylediği.

Tanrım yardımcım ol!

– Onuncu Bölüm –

1

Olaylar çok çabuk gelişti ama Johnny'nin, yarı harika yarı korkutucu olayları görme ve sıralama yeteneği olaylara ayak uydurdu.

Çok ağır yaralı olduğu için ölmekte olduğunu bilmeyen Entragian, yolun sol tarafındaki o ilkel kaktüslerden birine doğru sürünürken kafası o kadar aşağıya sarkıyordu ki, çimlerde bir kan şeridi oluştu. Kafatası, saçlarının aşağıya sarkan perçemlerinin arasında kızarmış bir inci gibi parlıyordu. Kafa derisi soyulmuş gibi görünüyordu.

Yolun ortasında tuhaf bir dans gösterisi vardı. Kanyondan gelen yaratık –Picasso tarzında, berbat görünümlü bir dağ aslanı, turuncu renkli, ağzından dışarıya taşan uzun dişleri var– arka ayaklarının üstünde duruyordu ve ön pençelerini Steve Ames'in omuzlarına koymuştu. Bu kedi, 22'lik silahı pençesiyle uzaklaştırdığı zaman Steve eğer kollarını aşağıya indirmiş olsaydı, şimdiye çoktan ölmüş olacaktı. Aksine, Steve kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu, şimdi de dirsekleri ve kolunun ön kısmıyla kedinin göğsüne bastırıyordu.

"*Vurun onu!*" diye bağırdı. "*Ne olur, vurun onu!*"

İkizler yere düşmüş olan tabancaya uzanmadılar. Onlar tek yumurta ikizi değildi, ama şu anda duydukları azap karşısında ikisinin yüzü de aynı ifadeye bürünmüştü.

Dağ aslanı (ona bakınca bile Johnny'nin gözleri acıdı) carcar, ince bir ses çıkardı ve üçgen şekilli kafasıyla öne doğru ani bir hareket yaptı. Steve kendi kafasını geriye çekti ve hayvanı bir kenara itmeyi denedi. Hayvan pençeleriyle sıkıca tutundu, bunun üzerine ikisi de kafayı bulmuş gibi tango yaptılar, bu esnada kedi pençelerini Steve'in omzuna daha çok geçirdi ve Johnny şimdi, tırnakların gömüldüğü yerlerin üzerinde, gömlekte kanlı çiçekler açtığını görüyordu, hayvanın dişleri gibi çılgınca abartılıydı onlar da, sadece renkleri turuncu değil siyahtı . Hayvanın kuyruğu, deli gibi ileri geri sallanıyordu.

Tekrar bir yarım tur döndüler, ama Steve'in ayakları birbirine dolandı. Bir an için sallandı, neredeyse dengesini kaybediyordu, ama üstüne gelen dağ aslanını hâlâ göğsünde kavuşturduğu kollarıyla kendisinden uzak tutuyordu. Arkalarında, Entragian kaktüse varmıştı. Kanlar içindeki, iğrenç bir şekilde şişmiş olan kafası dikenlere çarptı sonra da yere yığıldı, yan dönüp kaldı. Johnny, onu bu haliyle, sonunda kurgusu bitmiş bir oyuncağa benzetti. Kır kurtları uluyorlardı, henüz görünürde yoklardı ama yaklaşmışlardı, yanan evden çıkan duman yüzünden havada keskin bir koku vardı.

"Şu lanet olası *hayvanı vurun!*" diye bağırdı Steve. Dengesini kaybetmemeyi becermişti, ama bu fazla uzun sürmeyecekti, geriye kaçacak yeri kalmamıştı, patikanın hemen kenarında duruyordu. Dikenli çalılığın içine bir adım, bilemedin iki adım atsa düşer, sonra da bu kâbus gırtlağını parçalardı. *"Lütfen vurun onu, paramparça edecek beni!"*

Johnny hayatında hiç bu kadar korkmamıştı, ama gördü ki, zor olan sadece ilk adımı atmaktı, bedenindeki felci atlattıktan sonra, artık korku ortadan kalkmıştı. Nihayetinde, bu yaratık onu en kötü durumda öldürebilirdi ve öldüğü zaman da, en azından, kafasının içini sarsıp duran o deprem hissinden kurtulmuş olurdu.

Entragian'ın silahını yerden kaptı –kedinin, uzun saçlı adamın elinden attığı silahtan çok daha büyüktü bu– silahın henüz emniyette olduğunu gördü ve başparmağıyla şarjör manivelasını öbür tarafa ittirdi. Sonra da, 30-06'nın ağzını dağ aslanının kocaman kafasının yanına dayadı.

"İtin!" diye feryat etti genç ve Steve itti. Kedinin kafası, yukarıya doğru ani bir hareketle sarsılarak Steve'in gırtlağından uzaklaştı. Sert dişleri zehirli mercanlar gibi parlıyordu. Günbatımından yayılan ışık, hayvanın yeşil gözlerine aksediyor, gözleri alev alev yanıyor gibi görünüyordu. Johnny'nin, *acaba Entragian silahı doldurmuş mudur*, diye düşünecek zamanı oldu –eğer doldurmamışsa, muhtemelen artık başka bir Detektif Kedi kitabı yazamayacaktı– sonra başını biraz yana çevirerek tetiğe bastı. Kırbaç sesi gibi güzel bir ses duyuldu, silahın ağzından ateş çıktı ve sonra Johnny'nin burnuna, yanan evin kokusunun yanında başka bir de yanık tüy kokusu gelmeye başladı. Dağ aslanı yan tarafına düştü, kafasının büyük bir kısmı yok olmuştu, ensesindeki postu için için yanıyordu. Yukarıya kalkık kafatasının içinde kan, kemik ve doku yerine lifli pembe bir madde vardı, Johnny bunu, yeni evine taşındıktan bir yıl sonra ikinci katta ve çatı katında kaplattığı izolasyon köpüğüne benzetti.

Steve sendeledi ve kollarını açıp sallayarak dengesini korudu. Marinville bir elini uzattı, ama sersemlemişti ve bu daha ziyade göstermelik bir hareketti. Steve, patikanın kenarındaki çalılıkların arasına, dağ aslanının

seğiren arka bacaklarının hemen yanıbaşına serildi. Johnny yere eğildi ve Steve'i bileğinden yakalayıp yukarıya çekti. Gözlerinin önünde siyah benekler uçuşuyordu, kısa ve korkunç bir an için, bilincini kaybedeceğini sandı. Steve ayağa kalktığında Johnny'nin görüşü tekrar netleşti.

Uuuuuuuu!...

Johnny gergin gergin etrafına bakındı. Hâlâ bir şey göremiyordu, ama adi hayvanların sesleri artık çok daha yakından geliyordu.

2

Dave Reed, pek yakında uyanacağını düşünüyordu sürekli. Oysa, yanında diz çöktüğü polisin ter ve kan kokusu burnuna geliyor, onun ve kendisinin zorla nefes alışını duyuyor ve adamın ölmekte olan gözünü ve kafatasındaki parçalanmış açıklıktan dışarıya sarkmış olan beynini –gri ve buruşuk *beynini*– görüyordu. Bu bir rüya olmalıydı. Erkek kardeşi, sokağın karşısında oturan adamı vurup öldürmüş olamazdı, tamam, bu adam rüşvetçi bir polisti, ama, Cary Ripton'a bir seferinde, beyzbol topunu, parmaklarını dikişlerin üstüne değil de, enine koyarak fırlatması gerektiğini söylemiş olan da aynı adamdı... Ve söyler söylemez de topu yay gibi fırlatarak, nefes kesen bir gösteri yapmıştı.

Altına doldurmuş gibi kokuyor, diye düşündü Dave ve birdenbire kusacak gibi oldu. Kendini toparladı. Tekrar kusmak istemiyordu, hayal bile etmek istemiyordu...

Polis bir kolunu kaldırdı ve parmaklarını Dave'in gömleğine geçirdi.

"Acıyor," diye fısıldadı polis kısık bir sesle. "Acıyor."

"Hayır..." Dave yutkundu ve hafifçe öksürdü.

"...Konuşma."

İnanılacak gibi değildi, ama arkasında, Johnny Marinville ve hippinin yola devam edip etmemek üzere tartıştıklarını duyuyordu. Delirmiş olmalıydılar, aksi düşünülemezdi. Ya Marinville... Marinville neredeydi ki daha önce? Böyle bir olaya nasıl meydan vermişti? Lanet olası bir yetişkin olarak!

Mücadeleden dolayı titremekte olan Collie Entragian, bir dirseğinin üstüne dayandı. Geriye kalmış olan tek gözü, delikanlıya odaklanmış çılgınca bakıyordu. "Asla," diye fısıldadı. "Asla..."

"Beyefendi... Bay Entragian... Siz en iyisi ..."

Uuuuuuuu...

Bu sefer ses o kadar yakından geldi ki, Dave Reed donuyormuş gibi hissetti. Bu çılgınlığı, bu raddeye gelmeden engellemediği için, Johnny

Marinville'in yüzünün derisini soymak geldi içinden. Ama, polis onu bakışıyla, kuyruğu kapana kısılmış fare gibi hareketsiz bıraktı, ayrıca kanlı eliyle de gömleğini avuçlamıştı. Onun elinden kurtulabilirdi muhtemelen ama...

Fakat bu bir yalandı. Kendini kuyruğu kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordu.

"Ben asla uyuşturucu kullanmadım... Sattım... Hiç kullanmadım," diye fısıldadı Collie. "Bir kuruş bile almadım. Tuzağa düşürüldüm. Internal Affairs'teki adamlar rüşvet yemişlerdi... Bunu ortaya çıkardım."

"Sen..." diye başladı David.

"Ben ortaya çıkardım! Dediğimi anlıyor musun?" David'in gömleğini tutmayan elini yukarıya kaldırdı, parmaklarını açtı, sanki elini inceliyordu. "Ellerim... Temiz."

"Evet, tamam," dedi Dave. "Ama, konuşmasan iyi olur. Biraz tırmıklandın ve..."

Marinville, "Jim, hayır!" diye bağırdı arkasından. "Hayır!"

Dave, birden, ölmekte olan adamdan kendini kolaylıkla kurtarabildiğini fark etti.

3

Johnny, uzun saçlı adama, "Ne yapsak?" diye sorarken, koyu renk saçlı ikiz, patikanın öbür tarafında, kardeşinin vurduğu adamın yanında diz çöktü. Johnny, Entragian'ın usul usul mırıldandığını duyuyordu, adam sanki ölmeden önce, ayrıntılı bir şekilde günah çıkarmaya kalkmıştı. Johnny bu öğleden sonra, yeniden dehşet verici bir ders almıştı: Genellikle insanlar çabuk ölmüyorlar, ölürlerse de onursuz ölüyorlar... Ve muhtemelen, ölmekte olduklarını fark etmiyorlar.

"Yapmak mı?" diye sordu Steve. Johnny'ye adeta tuhaf bir şaşkınlıkla bakarak, bir eliyle saçını düzeltti, bu esnada gri saçlarının arasına kırmızı meç atmış oldu. Gömleğinin arkasında, kedinin pençeleriyle deldiği yerde, kan lekeleri dağılmaya devam ediyordu. "Yapmak diyerek neyi kastediyorsunuz?"

"Yola devam mı edelim, yoksa geri mi dönelim?" diye sordu Johnny. Sesi boğuk ve telaşlıydı. "İlerde ne var? Ne gördünüz?"

"Hiçbir şey," dedi Steve. "Hayır, lafımı geri alıyorum. Hiçbir şeyden daha da kötü, bu..." Johnny'ye bakmıyordu artık, gözlerini kocaman açmıştı.

Johnny arkasına döndü ve, *hippi nihayet artık gelmiş olan kır kurtlarını görmüştür*, diye düşündü, ama bunlar kır kurdu değildi.

"Jim, hayır!" diye bağırdı Marinville. "Hayır!" Fakat, artık çok geç kaldıklarını biliyordu, genç Jim Reed'in rengi atmış, hiçbir ifade içermeyen yüzüne bakınca bu anlaşılıyordu.

4

Delikanlı, uzun müddet, şakağına dayanmış olan tabancayla ayakta durdu, Steve Ames, gencin ateş etmeyeceğini, son anda fikrini değiştireceğini umuyordu, sonsuz "çok geç" koridorunun başında bulunan bu son küçük 'belki yapmaz' bekleme odası... Ve Jim Reed tetiği çekti. Sanki orta şiddette gaz sorunu varmışçasına yüzünü buruşturdu. Cildi sanki kafatasının yan tarafında patlayacak gibi olmuştu, sol yanağı kabarmıştı. Sonra kafası patladı, değerli denemeler yazma ihtirası (Susi Geller'ı taciz etme arzusu bir yana), o çılgın şekilli kaktüslerden birisinin üstüne kırmızı bir tükürük gibi şaklayarak düşen günbatımının o tuhaf atmosferinde toza dönüştü. Dermanı kalmamış dizleriyle ileriye doğru bir adım attı, tabanca titreyen elinden yere düştü, sonra kendisi de yere yığıldı. Steve, yıldırım çarpmışa dönmüş yüz ifadesiyle Johnny'ye baktı ve şöyle düşündü: *Demin gördüğüm şeyi, görmedim. Bandı tekrar geriye sarın, tekrar oynatın, o zaman siz de göreceksiniz. Demin gördüğüm şeyi, görmedim. Hiçbirimiz görmedik, kimse görmedi. Hayır.*

Oysa görmüştü. Sokağın aşağısında oturan adamı vurup öldürmüş olduğu için, pişmanlık ve dehşet duygularıyla yüklü delikanlı, biraz önce, ani bir kararla gözlerinin önünde intihar etmişti.

"Onu engellemeliydiniz!" diye bağırdı Dave Reed ve Johnny'nin üstüne atladı. "Onu engellemeliydiniz, neden yapmadınız? Neden ona mani olmadınız?"

Steve, yanından geçerken delikanlıyı tutmak istedi, ama omuzlarındaki acının şiddeti bunu yapmasına engel oldu. Ancak, Dave Reed'in Johnny'yi tutarak yere itmesini izleyebildi çaresizce. İkisi, iki defa, yolun bir tarafından öbür tarafına yuvarlandılar. Johnny, en azından bir an için, üstte kaldı. "David, dinle beni..."

"Hayır! Hayır! Onu engellemeniz gerekirdi! Onu engellemeniz gerekirdi!"

Delikanlı, Johnny'ye önce sağ sonra da sol eliyle vurdu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, gözyaşları, soluk renkli yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Steve, tekrar yardım etmeyi denedi, ama sadece, delikanlının kollarını, dizleriyle sıkıştırmaya çalışan Johnny'nin dikkatini dağıtmayı becerebildi. Dave, ani bir hareketle, bir kalçasını yukarıya kaldırarak

Johnny'yi yolun sol tarafından aşağıya fırlattı. Johnny, bir eliyle düşmesini engellemek isterken avcuna kaktüs dikenleri battı. Şaşkınlık ve acıyla feryat etti.

Steve, Dave Reed'in omzunu sağ eliyle yakaladı –en azından o kolu biraz iyiydi– fakat, delikanlı arkasına bile dönmeden, onu kolaylıkla itti, sonra da Johnny Marinville'in geniş sırtına atladı, elleriyle gırtlağına sarıldı ve adamı boğmaya başladı. Ve etraflarında, hızla artan akşam karanlığında kır kurtları uluyordu: kusursuz, gür sesli bir uluma. Steve, Teksas'ta doğup büyüdüğü halde, çocukken hiç böyle bir uluma duymamıştı. Böyle bir uluma ancak filmlerde duyulurdu.

5

İki adam da ona eşlik etmek istedi, ama Cynthia bunu istemedi, biri yaşlı diğeriyse sarhoştu. Bahçenin sonunda bulunan kapı hâlâ açıktı. Tam kapıdan çıkmıştı ki, patikaya ulaşmak için çalılıkla mücadele etmeye başladı. Oraya varıncaya kadar birkaç kaktüs gördü (bu arada daha da fazla gördü, fundalığın normal bitki örtüsünden baskındı bu kaktüsler), ama onları kafaya takmadı. Yolun ilerisinde gerçekleşen bir mücadeleden çıkan sesleri duyuyordu: kesik kesik, baskılı solumalar, bir acı feryadı, bir tokat şaklaması. Ve kır kurtları. Onları göremiyordu, ama seslere bakılırsa her yerdeydiler.

Patikaya ulaşınca, üstünde kot pantolon olan, hoş, küçük bir sarışın yanından geçti, Cynthia'ya hiç bakmadı bile. Cynthia, onun kim olduğunu biliyordu: Cammie Reed, ikizlerin annesi. Onun arkasından zor nefes alan Brad Josephson geçti. Ter, yanaklarından aşağıya sicim gibi süzülüyordu. Akşam karanlığında gözyaşları sanki kanlı gibi görünüyordu.

Tekrar patikaya dönen ve diğerlerinin arkasından koşan Cynthia, *güneş batıyor*, diye düşündü. *Eğer bir an evvel buradan çıkmazsak, yolumuzu kaybederiz. İşte o zaman yandık!*

Sonra, hemen önünden gelen bir çığlık sesi duydu. Hayır, bu bir çığlık değildi, bir feryattı. Dehşet ve acının bir arada olduğu bir feryat. Bayan Reed. Cynthia, tam Brad'e yetiştiğinde, adamın şöyle dediğini duydu: "Olamaz, felaket!"

Bir an için, Josephson'ın geniş sırtı olanların görülmesini engelledi, sonra Josephson Cammie'nin yanına eğilince Cynthia yolun iki tarafında yatan iki ceset gördü. Karanlık gölgelerden dolayı, bu cesetlerin kime ait olduğunu anlayamadı –sadece, onların erkek olduğunu ve korkunç

şekilde ölmüş olduklarını seçebildi– ama, Steve'in, yolun sol tarafında, bütün bu kaosun yanında durduğunu gördü ve onu gördüğüne sevindi. Hemen ayaklarının dibinde, kafasının yarısı ateş edilerek uçurulmuş, korkunç, hilkat garibesi gibi bir hayvanın leşi vardı.

Cammie Reed, ölü adamlardan birinin yanında diz çökmüştü, ama adama dokunmuyordu, sadece titreyen ellerini, avuçları yukarıya bakar şekilde adamın üstünde tutuyor ve inliyordu. Yüzünde, müthiş bir ıstırap ifadesi okunuyordu. Cynthia, Eddie Bauer şortunu görünce, cesedin, kadının oğullarından birine ait olduğunu anladı.

Oysa ne kadar muntazam dişleri vardı, diye düşündü Cynthia aptalca. Karı koca, oğullarının dişleri için yüklü bir para ödemiş olmalılar.

Brad, Johnny Marinville'i ikizin eşinden (*Dave*, diye düşündü *Cynthia, Dave'di adı, belki de Doug*) kurtarmaya çalışıyordu. İri siyahi adam, delikanlıyı çekebilmek için, kollarını, onun kollarının altına sokmuş ve iri ellerini Dave'in ensesinde kavuşturmuştu, tipik bir künde hareketi. Fakat delikanlı şiddetle direniyordu.

"Bırakın beni!" diye feryat etti. "Bırakın beni, orospu çocuğu! Kardeşimi öldürdü o! Jimmy'yi öldürdü!"

Bayan Reed ağıt yakmayı bıraktı. Başını yukarıya kaldırdı, yüzündeki sakin ve sorgulayan ifade Cynthia'yı ürküttü. "Ne?" dedi sessizce, sanki kendi kendine konuşur gibiydi. "Ne dedin?"

"Jimmy'yi öldürdü!" diye gürledi Dave Reed. Brad ensesinden bastırdığı için hareket ettiremediği başı, kasılmış bir şekilde öne doğru eğikti, ama hâlâ ısrarla, o esnada doğrulmaya başlayan Johnny'ye işaret ediyordu. Yazarın burun deliklerinden birinden, ince bir sicim halinde kan süzülüyordu.

"Hayır," dedi Johnny boğuk bir sesle. Kadın onu dinlemiyordu. Cynthia, kadının kaskatı, kül benizli yüzünden bunu açıkça okuyordu, ama bu Marinville için geçerli değildi. "Ne hissettiğini anlıyorum, David, ama..."

Kadın bakışlarını aşağıya çevirdi. Cynthia da. İkisi de aynı anda yerdeki 45'liği gördüler ve ikisi de üstüne atladılar. Cynthia diz çökerek diğerinden önce silahı ele geçirdi, ama faydası olmadı. Mermer gibi soğuk ve bir kartal pençesi kadar güçlü parmaklar kızın elini tutup tabancayı elinden kaptı.

"...Bu korkunç bir kazaydı," diye mırıldandı Johnny. Sanki daha ziyade Dave'le konuşuyordu. Oracıkta bayılıverecekmiş gibi sağlıksız görünüyordu. "Olayı böyle görmen lazım..."

"Dikkat!" diye bağırdı Steve, sonra da: "Hanımefendi, sakın ha! Hayır! Yapmayın!"

"Jimmy'yi siz mi öldürdünüz?" diye sordu kadın buz gibi soğuk bir sesle. "Neden? Neden yaptınız bunu?"

Ama anlaşılan yanıt onu ilgilendirmiyordu. Tabancayı kaldırdı ve Johnny Marinville'in alnının ortasına doğrulttu. Kadının adamı öldürmek istediği, Cynthia için aşikârdı. Ve kadın tetiğe basamadan, Cammie ve kurbanı arasına yeni birisi girdi, yoksa adamı öldürmüş olacaktı.

6

Ağır ve ayaklarını sürüyerek yürüyüşüne, şekli değişmiş suratına rağmen, Brad zombiyi tanıdı. Nasıl bir gücün, sokaklarında oturan o sempatik İngiliz Edebiyatı doçentini, şu anda karşısında gördüğü bu şeye dönüştürmüş olabileceğini bilmiyor, bilmek de istemiyordu. O zombiye bakmak bile zaten yeteri kadar berbattı. Sanki, sadece sadistçe zalimliği insanüstü gücünden daha üstün olan biri, Peter Jackson'ın kafasını ellerinin içine alarak sıkıştırıp ezmiş olabilirdi. Adamın gözleri yuvalarından fırlamıştı, sol gözü gerçekten patlamış ve yanağının üstüne düşmüştü. Sırıtışı ise daha da kötüydü, bir kulağından diğerine uzanan sabit ve anlamsız bir sırıtış. Bu görüntü, Brad'e, *Batman* çizgi romanındaki Joker'i hatırlattı.

Hepsi de hareketsiz kalıverdi; adeta, Coleridge'in ihtiyar denizcisi parıltılı ve mest olmuş bakışıyla aralarına girmişti. Brad, Dave'in ensesinde birleştirdiği parmaklarının gevşediğini hissetse de, delikanlı hemen kalkıp gitmeye girişmedi. Kanlı tişörtlü uzun saçlı adam Peter'ın yolunu kısmen engelliyordu ve Brad bir an için çarpışacaklarını düşündü. Son anda hippi sallanarak bir adım geri atıp ona yer açtı. Peter, tuhaf bir şekilde şişmiş olan kafasını ona doğru çevirdi. Solgun güneş ışığı öne doğru fırlamış göz yuvalarını ve sırıtan dişlerini aydınlattı.

"Arkadaşımı... bulmak," dedi Peter hippiye. Sesi zayıf ve tiz çıktı, sanki, onu mahvedecek kadar çok, ama ölmesine neden olacak kadar yeterli olmayan öldürücü bir gaz solumuştu. "Arkadaşımla... oturmak."

"Hadi, yapın da görelim," dedi hippi titrek bir sesle, sonra da, sırıtan adama bakan omzunu öbür tarafa çevirdi. Hippi bir şekilde yaralanmıştı ve anlaşılan bu hareketi yaparken çok canı acıdığı halde çevirdi omzunu. Brad onu ayıplamadı. Zira o da, o şeyin kendisine dokunmasını istemezdi, yanından geçerken bile.

Yolda ilerledi ve yerde yatan hayvanın bacağına bir tekme attı ve tam o esnada Brad tuhaf bir şey gördü: Hayvan –o bir cins kediydi– hızlandırılmış fotoğrafçılık süratiyle çürüyordu, tüyleri siyahlaşıyor ve postundan pis kokulu buhar ya da duman çıkıyordu.

Donup kaldılar. Hippi, kanlı omuzlarını kamburlaştırmış, tezgâhtar kız bir dizinin üstüne çökmüş, Cammie kızın karşısında elindeki silahı doğrultmuş, Johnny sanki kurşunları yakalamak ister gibi ellerini havaya kaldırmış, Brad ve Dave Reed güreşçi pozunda ve bu arada Peter, sırtı onlara dönük olarak, yolun güney yönünde ayaklarını sürükleyerek ilerliyor. Üzerine ölü sakinliği çökmüş olan akşam, zayıflayan gün ışığında hareketsizdi. Kır kurtlarından bile çıt çıkmıyordu, en azından şimdilik.

Sonra Dave, ensesini tutan ellerin gücünün azaldığını hissetti ve kendini Brad'den kurtardı. Ama delikanlı Johnny'yle ilgilenmedi. Onun yerine annesine yüklendi.

"Sen de!" diye bağırdı delikanlı. "Onu sen de öldürdün!"

Kadın şok olmuş, şaşkınlıktan donakalmış yüzünü oğluna çevirdi.

"Anne, neden bizi buraya gönderdin? Neden?"

Annesinin karşı koymayan ellerinden silahı çekip aldı, bir an için gözlerinin önünde tuttu sonra da fundalığa fırlattı... Ama orada fundalık yoktu, artık yoktu. Onlar birbirleriyle uğraşırlarken, etraftaki değişiklikler gittikçe artmıştı. Şimdi, dikenli, alışılmadık türde bir kaktüs ormanının içinde bulunuyorlardı. Hatta yanmakta olan evin kokusu bile değişmişti; şimdi yanan *mesquite*[5] belki de çöl horasanı kokusu geliyordu insanın burnuna.

"Dave... Davey, ben..."

Kadının sesi kesilmişti, sadece oğluna bakıyordu. Genç de ona dikti gözlerini, onun da rengi solmuştu, o da bitkindi. Brad, gencin daha kısa bir müddet önce onun ön bahçesinde dikildiğini, gülerek frizbi fırlattığını düşündü. Dave'in yüzü buruştu. Dudaklarının kenarları aşağıya düştü ve ağzı titreyerek açıldı. Dudaklarının arasında, parıldayan tükürük ipleri sünüyordu. İniltiyle ağlamaya başladı. Annesi sarıldı ve onu sallamaya başladı. "Hayır, her şey yolunda," dedi kadın. Kadının gözleri, kuru bir dere yatağındaki düz, koyu renkli taşları andırıyordu. "Hayır, tamam. Hayır canım, sorun yok. Annen yanında ve her şey yolunda."

Johnny tekrar yola koyuldu. Bu arada, bulanık görünse de parıldayan bir şeye benzeyen ve kıvamlı pembe bir sıvı salgılayan ölü hayvana kısa bir bakış fırlattı. Sonra Cammie'ye ve hayatta kalmış olan oğluna baktı.

"Cammie," dedi. "Bayan Reed. Jim'i ben öldürmedim. Yemin ederim ki ben öldürmedim. Olay şöyle gelişti..."

"Sus," dedi kadın adama bakmadan. Dave, annesinden on beş santimetre daha uzun ve muhtemelen otuz kilo daha ağırdı, ama kadın onu

5 Kuzey Amerika'ya mahsus bir çeşit baklagil. (çev.)

kolaylıkla sallıyordu, herhalde, sekiz aylıkken karnı ağrıdığında da böyle sallıyordu çocuğu. "Ne olduğunu duymak istemiyorum. Ne olduğu beni ilgilendirmiyor. Sadece geri dönelim. Geri dönmek istiyor musun, David?"

Ağlayarak ve başını kaldırıp bakmadan, annesinin omzunda başını onaylayarak salladı delikanlı.

Kadın, son derece kuru gözleriyle Brad'e baktı. "Diğer oğlumu gelirken getirin. Onu buralarda o şeyin yanında bırakmıyoruz." Önce, dağ aslanının içinden buharlar çıkan, pis kokulu kadavrasına bir an baktı, sonra da Brad'e. "Gelirken getirin onu, anladınız mı?"

"Tamam hanımefendi,' dedi Brad. 'Çok iyi anladım."

7

Tom Billingsley mutfak kapısında dikiliyor, dışarıda gittikçe artan loşluğa, arka bahçesinin açık kapısına doğru bakıyor ve kapının dış tarafından gelen seslerin ve gürültülerin ne anlama geldiğini çıkarmaya çalışıyordu. Omzuna hafifçe vuran parmakları hissettiğinde neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Eskiden olsaydı, iki taraf da ne olduğunu anlamadan, zarifçe topuklarının üstünde döner ve kendisine dokunan kişiye yumruk ya da dirsek darbesi indirirdi, fakat o zamanki hızlı hareket eden kıvrak ve ince genç adam yoktu artık. Hızla arkasına döndü, ama mavi şort ve kolsuz gömlek giymiş, kırmızı saçlı kadının bir adım geri kaçmak için yeteri kadar vakti oldu ve Tom'un romatizmalı eklemleri sadece ince havaya saldırmış oldu.

"Seni aptal!" diye bağırdı adam.

"Özür dilerim." Audrey'nin aslında güzel olan yüzü bitkin görünüyordu. Sol yanağında, el şeklinde bir morluk vardı, burnu şişmişti, burun delikleri kurumuş kanla kaplıydı. "Bir şey diyecektim, ama söylersem daha da çok korkacağını düşündüm."

"Neyin var, Aud?"

"Önemli değil. Diğerleri neredeler?"

"Bazıları fundalıkta, bazıları yan tarafta..." Titrek bir uluma sesi yükseldi. Havada akşamın kızıllığı artık sönmüş, yerini turuncu küllere bırakmıştı. "Orada bulunanlar için durum pek iyi değil galiba. Bir sürü çığlık!" Sonra aklına bir şey geldi. "Gary nerede?"

Kadın kenara çekildi ve parmağıyla Gary'yi işaret etti. Gary, mutfak ve salon arasındaki kapı aralığında yatıyordu. Kendinden geçmişti, eli

karısının elinde kalmıştı. Yeşil alandan gelen çığlıklar ve bağrışlar artık kesildiği için –en azından şimdilik– Doktor adamın horladığını duydu.

"Örtünün altındaki Marielle mi?" diye sordu Audrey.

Tom başıyla onayladı.

"Diğerlerinin yanına gitmemiz lazım, Tom. Olaylar tekrar başlamadan. Onlar geri dönmeden."

"Burada neler olduğunu biliyor musun, Aud?"

"Galiba, burada neler olduğunu kimse tam olarak bilmiyor, ama evet, ben biraz bir şeyler biliyorum." Avuçlarıyla alnına bastırdı ve gözlerini kapadı. Tom, onu bu haliyle, çok zor bir denklemle boğuşan bir matematik öğrencisine benzetti. Kadın sonra ellerini indirip adama tekrar baktı. "En iyisi yan tarafa gidelim. Hepimizin bir arada olması iyi olur."

Adam, horlayan Gary'ye doğru başını salladı. "O ne olacak?"

"Onu taşıyamayız, taşıyabilsek bile, David Carver'ın çitinin üstünden geçirmek için kaldırmamız mümkün değil. Sen oradan geçebilirsen sevinmelisin."

"Ben geçebilirim," dedi adam biraz gücenmiş bir halde. "Benim için dertlenme, Aud. Geçebilirim."

Yeşil alandan gelen bir çığlık sesi duyuldu, bir el silah sesi daha, sonra da bir hayvan acıyla uludu. Sanki binlerce kır kurdu bu ulumaya yanıt verdi.

"Oralara gitmemeliydiler! dedi Audrey. 'Neden bu işe kalktıklarını biliyorum, ama iyi bir fikir değildi."

Doktor başıyla onayladı. "Bu arada fikrin iyi olmadığını onlar da biliyordur sanırım," dedi.

8

Peter, yol ayrımına geldi ve yolun arka tarafında, doğmakta olan ayın ışığında kemik beyazı rengine bürünmüş çöle doğru baktı. Sonra aşağıya doğru baktığında, üstünde yamalı haki renkli pantolonuyla, kaktüs dikenlerine takılmış olan adamı gördü.

"Merhaba... arkadaş," dedi. Yanına oturabilmek için, evsizin alışveriş arabasını bir kenara itti. Kaktüse yaslanıp da, dikenlerin sırtını deldiğini hissedince, bir çığlık, bir el silah atışı ve acıyla uluma sesi duydu. Bütün bunlar uzaktan gelmişti. Önemli değil. Ölü evsizin omzuna elini koydu. İkisi de aynı şekilde sırıtıyordu. "Merhaba... arkadaş," dedi tekrar eski James-Dickey uzmanı.

Güney yönüne baktı. Sahip olduğu tek gözünün feri artık neredeyse sönmüştü, ama karakalemle çizilmiş dağların sivri tepelerinin arasından çıkmakta olan yusyuvarlak ayı görebiliyordu. Ay, eski bir cepsaatinin arka tarafı gibi gümüş rengindeydi ve Mother-Goose dizeleri içeren bir çocuk kitabındaki, tek gözünü kırpmış Bay Moon'un gülümseyen yüzüne sahipti.

Ama bu versiyonda, Bay Moon'un başında bir kovboy şapkası vardı sanki.

"Merhaba... arkadaş" dedi Peter ona ve kaktüse daha da çok yaslandı. Akciğerlerini delen uzun dikenleri hissetmiyordu, sırıtan ağzından fışkıran ilk kan damlalarını da. Arkadaşının yanındaydı. Arkadaşının yanındaydı ya, artık her şey yolundaydı, birlikte Bay Kovboy Ay'ı izliyorlardı ve her şey yolundaydı.

9

Gün ışığı, Johnny'ye tropikal bölgeyi hatırlatan bir süratle günü terk etti ve biraz sonra da, etraflarındaki dikenli peyzaj artık sadece siyah bir lekeye dönüşmüştü. Patika net görünüyordu, en azından şimdilik –gölgelerin arasından kıvrılan, takriben altmış santimetre eninde gri bir çizgi– ama, eğer ay çıkmamış olsaydı, muhtemelen, şu anda olduğundan daha derin bir belanın içinde olacaklardı. O sabah hava raporuna bakmıştı ve ayın dolunay değil de hilal olduğunu biliyordu, ama içinde bulundukları şartlarda, bu küçük çelişki artık pek önemli görünmüyordu.

Sürme iskele üzerinden Nuh'un Gemisi'ne binen hayvanlar gibi, patikada çift çift yürüyorlardı: Cammie ve hayatta kalmış olan oğlu, sonra o ve Brad (aralarında Jim'in cesedi sallanıyordu), sonra Cynthia ve adı Steve olan hippi adam. Kız, 30-06'yı yukarıya doğrultmuştu ve yolun doğu tarafındaki kaktüslerden kır kurdu –dağ aslanından daha da adi bir kâbus– çıkıp gelince, kız silahıyla hesabını görüvermişti.

Ay, her yerde gölgeden düşsel şekiller ortaya çıkarıyordu ve Johnny önce, kır kurdunun bu şekillerden biri olduğunu sandı. Sonra Brad avaz avaz bağırdı: 'Hey, dikkat edin!' ve kız adeta tam o anda ateş etti. Eğer hippi adam kızı pantolonunun arkasından tutmamış olsaydı, silah geri tepip kızı bovling pini gibi yere devirmiş olacaktı.

Kır kurdu uludu ve geri takla attı, birbiriyle uyumsuz arka bacakları kasıldı. Johnny, ay ışığında, hayvanın pençelerinin, insan parmağına müthiş benzeyen ikincil organlara dönüştüğünü ve hayvanın boynunda

yaka olarak bir fişeklik olduğunu gördü. Hemcinsleri, hem ağıt hem de kahkaha denebilecek bir uluma sesi çıkarıyorlardı.

Yaratık bir anda çürümeye başladı, pençesindeki parmaklar siyahlaştı, göğüskafesi içine çöktü, gözleri deliklere düşen bilyeler gibi içeriye düştü. Postundan buhar ve aynı zamanda da pis bir koku çıkmaya başladı. Kısa bir müddet sonra da, eriyen kadavradan pembe renkli bir sıvı akmaya başladı.

Johnny ve Brad, Jim Reed'in cesedini itinayla yere bıraktılar. Johnny, elini 30-06'ya uzattı ve kır kurdunu, silahın namlusuyla iteledi. Namlu, gittikçe rengi koyulaşan postun içine hiçbir dirençle karşılaşmadan girince, gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı (orta karar bir şaşkınlıkla, daha büyük bir duygusal reaksiyon için kapasitesini yitirmişti sanki).

"Sigara dumanını dürter gibi," dedi ve Cynthia'ya tabancayı geri verdi. "Hayvanın burada olduğunu bile sanmıyorum. Bence burada hayvan falan yok, gerçekten yok."

Steve Ames öne doğru adım attı, Johnny'nin elini tutup kendi omzuna koydu. Johnny, elinin altında dağ aslanının pençelerinin neden olduğu delikleri hissetti. Pamuklu kumaş kanı tamamen emmişti ve Johnny parmaklarının altında ıslaklığı hissedebiliyordu. "Bana bunu yapan sigara dumanı değildi," dedi Steve.

Johnny tam cevap verecekken, tuhaf bir takırtı onu engelledi. Bu ses, ona gençliğinde gittiği *bebop* barlarındaki kokteyl karıştırma kaplarını anımsattı. Country Kulübü üyelerinin, kravatları olmadan dağıtamadıkları ellili yıllar... Bu ses, annesinin yanında dimdik duran Dave Reed'den geliyordu. Dişleri takırdıyordu.

"Gelin," dedi Brad. "Başka bir şey, vampir yarasalar falan gelmeden hemen eve geri dönelim."

"Siz en iyisi çenenizi kapatın," dedi Cynthia. "Koca çocuk, sizi uyarıyorum."

"Özür dilerim," dedi Brad. Sonra, daha yumuşak bir ses tonuyla: "Yürüyün Cammie, tamam mı?"

Kadın, aksi bir tavırla, "Yürüyün demeyin bana," diye yanıt verdi. Bir kolunu Dave'in beline dolamıştı. Johnny'ye göre, kolunu bir demir çubuğa da dolayabilirdi. Yani, titreme dışında. Ve tuhaf bir şekilde dişlerinin takırdamasının dışında. "Ödü patlamış, görmüyor musunuz?"

Karanlıkta yine başka uluma sesleri daha duyuldu. Cynthia'nın kurşunladığı kır kurdunun pis kokusu gittikçe çekilmez hale geliyordu.

"Evet Cammie, görüyorum," dedi Brad. Sesi alçak ve nazikti. Johnny, *psikiyatrist olsaydı, bu adam çok para kazanabilirdi,* diye düşündü. "Ama yola devam etmeniz lazım. Yoksa sizi burada bırakır gideriz. Kapalı

bir yere girmemiz şart. Güvenli bir sığınak bulmamız lazım. Anlıyorsunuz, değil mi?"

"Diğer oğlumu gelirken yanınızda getirin," dedi kadın sert bir ses tonuyla. "Onu burada yol kenarında... Onu burada yol kenarında bırakmayın. Hayır!"

"Getireceğiz oğlunu," dedi Brad, aynı alçak ve yatıştırıcı ses tonuyla. Eğildi ve yine Jim Reed'in bacaklarını tuttu. "Öyle değil mi, John?"

"Evet," dedi Johnny ve sabah olduğunda, zavallı, bahtsız Collie Entragian'dan geriye ne kalacağını düşündü... Sabah olacağını varsayarak... Collie'nin, ona yardım edecek bir annesi de yoktu ki yanında!

Cammie, iki adamın, oğlunun cesedini kaldırıp, aralarına alışlarını izledi ve ayak uçlarına kalkarak, Dave'in kulağına bir şey fısıldadı. Doğru bir şey söylemiş olmalıydı ki, delikanlı tekrar yürümeye başladı.

Henüz birkaç adım atmışlardı ki, önlerinde boğuk bir takırtı sesi duydular, yeni zeminde ilerleyen adımların çıkardığı gıcırtı, sonra da kısık sesli, öfkeli bir feryat. Dave Reed, bir korku filminde rol alan ve yıldız olmayı uman genç bir aktör gibi kulakları delici bir sesle bağırdı. Bu çığlığı duyunca, Johnny'nin ödü patladı, tanımadığı insanların fundalıkta başıboş dolaşıyor olabileceğini hayal ettiği zaman bile bu kadar korkmamıştı. Gözünün ucuyla baktığında, Cynthia'nın silahla nişan aldığını ve hippi adamın silahın namlusunu tuttuğunu gördü. Steve, kıza, beklemesini, sadece beklemesini mırıldanarak namluyu tekrar aşağıya doğru itti.

Bulundukları yerin sol tarafındaki gölge karmaşasından gelen bir ses "Ateş etmeyin!" dedi. Johnny bu sesi tanıyordu. "Biz arkadaşız, onun için sakin olun, tamam mı?"

Jim Reed'i neredeyse tutamayacak halde olan, ama kollarındaki ve omuzlarındaki acıya rağmen tekrar sıkıca kavrayan Johnny, "Doktor?" dedi. Ön taraftan gelen sesler duyulmadan önce, *Intruder in the Dust*'tan aklına bir şeyler geldi. Faulkner, insanların ölünce ağırlaştıklarını yazıyordu. Sanki ölüm, aptal hırsız yerçekiminin varlığını sınadığı tek yoldu. "Doktor, siz misiniz?"

"Evet." Karanlıkta iki şekil belirdi ve dikkatle onlara doğru yürüdü. "Çok kötü bir şekilde, lanet olası bir kaktüsün dikenleri battı bana. Ohio'da kaktüslerin işi ne ki?"

"Harika bir soru," dedi Johnny. "Yanınızdaki kim?"

"Sokağın karşısında oturan Audrey Wyler," diye yanıtladı bir kadın. "Şimdi lütfen bu fundalıktan çıkıp gidebilir miyiz?"

Johnny, Jim Reed'i, Carverların evine kadar taşımaya yardımcı olamayacağını anladı birden, hele onu çitin üstünden kaldırmak için Brad'e hiç yardım edemeyecekti. Etrafına bakındı. "Steve? Hemen benim ye-

rime..." Sesi kesildi ve Steve'in Picasso dağ aslanıyla dans ettiği aklına geldi. "Tüh, yerime geçemezsiniz, değil mi?"

"Aman Tan..rım." Tom Billingsley'nin sesi bir heceyi ikiye böldü, ikinci hecede bir ergeninki gibi çatallaştı. "Bu, ikizlerden hangisi?"

"Jim," dedi Johnny. Sonra da, Tom yanına gelince, "Bunu yapamazsınız, Tom. Felç mi geçiriyorsunuz ne!"

"Size yardım edeyim," dedi Audrey ve yanına gitti. "Gelin, gidelim."

10

Steve, Doktor'un ve sokağın karşısında oturan kadının, kendisi ve Entragian gibi aynı yerden patikaya çıktıklarını gördü. Atılmış pillerin bulunduğu yerde toprağa yarı gömülü bir sığır kurukafası vardı ve cips torbası yerini küflü, eski bir at nalına bırakmıştı, ama beyzbol kartları kutusu hâlâ oradaydı. Steve yere eğildi, kutuyu aldı ve ay ışığına tuttu. Upper Deck kartlarıydı bunlar. Resimde, Albert Belle, sopasını kafasının arkasına doğru atmış ve gözlerinde bir yırtıcı hayvan bakışı vardı. Steve'in dikkatini tuhaf bir şey çekti: Bu bir anakronizm olmalıydı, kaktüsler veya sığır kafatası ya da kanyonda pusu kurmuş olan o anormal kedi bile değil. *Peki ya biz*, diye düşündü Steve. *Belki şimdi anormal olanlar biziz.*

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Cynthia.

"Hiçbir şey."

Steve, parmaklarını açarak, kartların ambalajını yere attı. Ambalaj düşerken, yarı yolda birdenbire genişlemeye başladı, yelken gibi şişti ve rengi açık yeşilden (ay ışığında rengi tam olarak söylemek mümkün değildi) parlak beyaza dönüştü. Şok olan Steve güçlükle solumaya başladı. Yolun arka tarafını kontrol etmek üzere arkasına dönmüş olan Cynthia, hızla önüne döndü. "Ne?"

"Gördün mü?"

"Hayır. Neyi?"

"Bunu." Steve eğildi ve ambalajı yerden aldı. Beyzbol kartları kutusu şimdi pütürlü bir kâğıt parçasına dönüşmüştü. Üstünde, kirli sakallı, düşük gözlerinde hafif ışıldayan bir bakış olan bir hergelenin resmi vardı. ARANIYOR diye haykırıyordu ilan. CİNAYET, BANKA SOYGUNU, TREN SOYGUNU, DOĞAL KORUMA BÖLGESİNE AİT PARALARIN ÇALINMASI, TACİZ VE TERÖR, ŞEBEKE SUYUNA ZEHİR KATMA, BÜYÜKBAŞ HAYVAN HIRSIZLIĞI, AT HIRSIZLIĞI, MADEN OCAĞI İŞLETME RUHSATI SAHTEKÂRLIĞI.

Bütün bunlar resmin üst tarafındaydı. Altında ise iri siyah büyük harflerle hergelenin adı yazılıydı: JEBEDIAH MURDOCK.

"Yok daha neler!" dedi Cynthia usulca.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu adam sahtekâr değil, aktör. Televizyonda gördüm onu."

Steve başını kaldırıp bakınca diğerlerinin yollarına devam ettiklerini gördü. Cynthia'nın elinden tuttu ve hızla onların arkasından yürüdüler.

11

Tak, çalışma odası ve oturma odası arasındaki kapı kemerinden öyle sarkıyordu ki, Seth'in kirli ayak parmakları yere hemen hemen hiç değmiyordu. Gözleri parlıyor ve heyecanla bakıyordu. *Tak*, çocuğun ciğerlerini, hızlı ve kesik kesik nefes alarak kullanıyordu. Seth'in saçları havaya dikilmişti, sadece saçları değil, bedenindeki tüm tüyleri diken diken olmuştu. O ince tüylerin duvara her değişinde hafif bir çıtırtı duyuluyordu. Oğlanın kasları sadece titremiyor, adeta aynı zamanda patırdıyordu da.

Polisin ölümü, *Tak*'ı, televizyon sersemliğinden çekip koparmıştı; *Tak*, polisin ruhunu hızla ve içgüdüsel olarak kapmış ve bu esnada sınırlarına kadar gitmiş... ve sonra sınırları da aşmıştı, aslında oyun sahasının sınırını aştığı halde, sayı vuruşunu engelleyen dış saha oyuncusu gibi kurbanına saldırmıştı. Ve yakalamıştı kurbanını! Enerji, Napalm bombası gibi düşmüştü *Tak*'ın içine, bir engel daha ortadan kalkmıştı ve *Tak*, Seth Garin'in kendine özgü merkezine iyice yaklaşmıştı. Henüz tam varmamıştı oraya ama artık çok yaklaşmıştı.

Ve algılama gücü de aynı şekilde birdenbire artmıştı. Oğlanı elinde dumanı çıkan tabancayla görünce, ne olduğunu anladı, oğlanın korkusunu ve suçluluk hissini algıladı, olabilecekleri sezdi. Düşünmeden –*Tak* düşünmezdi, o bildiğimiz anlamda düşünmezdi– Jim Reed'in zihnine zıpladı. Bu mesafede, onu bedensel olarak kontrol edemiyordu, fakat oğlanın duygusal kalkanını oluşturan tüm sigortalar geçici olarak kısa devredeydi ve onu saldırılara karşı savunmasız halde bırakmışlardı. *Tak*'ın, saldırmak, tüm göstergeleri azami seviyeye getirmek ve delikanlıyı geri beslemelerle tıka basa doldurmak için sadece bir saniye zamanı vardı –en fazla iki saniye– ama bir saniye yeterliydi. Delikanlı herhalde zaten yapmıştı bunları. Nihayetinde, *Tak*, zaten var olan duyguları güçlendirmişti sadece.

Tak, Jim Reed intihar edince ortaya çıkan enerjiyi, meşale gibi alevlendirmiş ve toplanmış olan tüm sinirleri, kırmızı bölgeye fırlatmış-

tı. Taze enerji –genç enerji– akmaya başladı ve *Tak*'ın o ana kadar tükettiği muazzam miktardaki enerjinin yerini aldı. Ve şimdi de kapı girişinde sallanıyor, taze enerjiyle dolu bir halde vızıldıyordu ve başladığı şeyi bitirmeye hazırdı.

Önce karnını doyurmalıydı. Kurt gibi açtı. *Tak* oturma odasının yarısına kadar süzülüp durdu.

"Audrey Hala?" diye, Seth'in sesiyle seslendi. Tatlı bir ses, muhtemelen çok nadir kullanıldığı için. "Audrey Hala, burada mısın?"

Hayır. Anlaşılan yok burada. Audrey Hala bazen zihnine erişimi engelliyebiliyordu –Seth'in yardımıyla– ama, zihninin *Dasein*'ını[6], onun varlığından doğan sürekli titreşimi asla gizleyemiyordu. O şimdi yoktu, ama sadece evden gitmişti. Diğerlerinin yanında olabilirdi, muhtemelen onlarlaydı, ama daha da uzağa gitmemişti. Zira bu arada Poplar Sokağı'nın etrafını Nevada Çölü kaplamıştı, ama bu gerçek Nevada değildi, daha ziyade *Tak*'ın hayal gücüyle çağırmış olduğu zihinsel bir Nevada'ydı. Seth'in yardımı olmadan, *Tak* bunu beceremezdi.

Tak tekrar mutfak yönünde ilerledi. Muhtemelen, Audrey Hala iyi ki de gitmişti. Böylece Seth'i kontrol etmek daha kolaylaşırdı, önemli bir anda bir şeyle oyalanmaya kalkma riski de düşük olurdu. Oğlan zaten hiçbir zaman kayda değer bir sorun yaratmıyordu, güçlüydü ama birçok açıdan çaresizdi. Baştan, eşit güçte taraflar arasında bilek güreşi gibiydi olay... Fakat, aslında eşit güçte değillerdi. Uzun vadede, tek başına kaba güç, iyi yetişmiş bir yetenekle asla aynı değerde değildir ve *Tak* yüzyıllar boyunca, tüm sivriliklerini törpülemek için zaman bulmuştu. Şimdi, Seth Garin'in olağanüstü güçlerini kendisine karşı kullanarak, güçlü ama aptal bir rakibiyle maç yapan akıllı bir karate ustası gibi yavaş yavaş üstünlük kazanıyordu.

Buzdolabına doğru sürüklenirken, *Seth?* diye sordu. *Seth, ortak, neredesin?*

Bir an için, Seth'in gitmiş olabileceğine gerçekten inandı, ama bu imkânsızdı. Bu arada ikisi tamamen iç içe geçmişlerdi, omurgadan birbirleriyle yapışık Siyam ikizleri gibi, çürükçül bir ilişkideki ortaklardı. Seth bu bedeni terk ederse, tüm parasempatik sistemler –kalp, akciğerler, boşaltım, hücre yenilenmesi, beyin dalgaları fonksiyonları– çökerdi. Onu önce evrene fırlatan ve sonra da orada istikrarlı bir ortamda tutan binlerce karmaşık sistemi sürdürmeye çalışan bir astronot gibi, *Tak* da çok zorluk çekebilirdi. Seth bilgisayardı ve o olmadan bilgisayar opera-

6 Martin Heidegger'in Varlık ve Zaman adlı eserinde kullandığı, Almanca "varoluş" anlamına gelen bir terim. (yay. hzl.)

törü hayatta kalamazdı. Ama Seth Garin için intihar bir seçenek değildi *Tak* onun intihar etmesini engellerdi, Jim Reed'i intihara sürüklediği gibi. Ve *Tak*, Seth'in intihar etmeyi istemediğini hissetti. Seth'in bir yanı, *Tak*'tan kurtulmak bile istemiyordu. Zira *Tak* her şeyi değiştirmişti. *Tak* ona sırf oyuncak olmayan Güç Vagonları vermişti; *Tak* ona gerçek filmler vermişti; *Tak*, ıssız küçük bir kovboya tam gelen bir çift sihirli kovboy çizmesiyle Çin Çukuru'ndan çıkıp gelmişti. Böyle harika bir arkadaşın gitmesini kim isterdi ki? Özellikle de o sadık yoldaşı hayatından çıkınca, insan tekrar kendi kafasının içindeki Gulag'da hapis kalacaksa...

Seth? diye sordu *Tak* yeniden. Nerelerdesin, yaşlı yabani at?

Ve, çocuğun (*Tak*'ı istemeyen yanının, şimdi kafasında yaşayan o yabancıdan korkan yanının) inşa etmiş olduğu mağara, tünel ve sığınaklar ağının çok arkalarında, *Tak* bir kıvılcım gördü, bildik zayıf bir kıpırtı.

Dasein!

Bu gerçekten Seth'ti. Saklanıyordu. *Tak*'ın onu görmediğine, duymadığına veya kokusunu almadığına inanıyordu. Aslına bakarsan doğruydu bu. Ama, bir titreşim vardı, bir nevi sonar sesi ve *Tak*'ın eğer Seth'e ihtiyacı varsa, onun peşine düşer ve olduğu yerden çıkarabilirdi. Seth bunu bilmiyordu, küçük, uslu bir kovboy olarak da bunu asla bilemezdi.

Buzdolabının kapısını açarken, *evet efendim*, diye düşündü, ben tek adam takip ekibiyim. Ama takip ekiplerinin de karınlarını doyurmaları lazım. Bu takip ekipleri, banka ve sığır hırsızlarının izini bulup yakaladıkları zaman müthiş acıkıyorlar.

En üst rafta, taze çikolatalı süt vardı. *Tak*, Seth'in kirli elleriyle, beyaz renkli, uzun sürahiyi aldı, tezgâhın üstüne koydu ve et bölümünde ne var ne yok diye baktı. Kıyma vardı ama *Tak* yemek yapmayı bilmiyordu ve Seth'in belleğinde nasıl pişirildiğine dair hiçbir bilgi bulunmadığından da emindi. *Tak* çiğ et de yiyebilirdi –hatta seviyordu bile– ama iki üç kez çiğ kıyma yemişti ve her seferinde Seth hasta olmuştu. En azından, Audrey Hala, çiğ etin onu hasta ettiğini iddia etmişti, *Tak* onun yalan söylediğini sanmıyordu (Audrey Hala'ya asla tam olarak güvenilmese de!). En kötüsü de son seferi, Seth bütün gece kusmuş ve ishal olmuştu. *Tak*, hastalık geçinceye kadar ortalıktan yok olmuştu, sadece arada bir, bir yamukluk olup olmadığını kontrol etmişti. Seth'in boşaltım fonksiyonlarından zaten nefret ediyordu, normal hallerinde bile, o gece berbattılar.

Yani kıyma yemek yok.

Fakat *Tak*, *Bologna* sucuğu ve birkaç dilim *kraft* peyniri –özellikle sevdiği sarı cinsinden– buldu. Seth'in elleriyle, yiyecekleri tezgâhın üstüne bıraktı ve ikisinin de sahip olduğu o olağanüstü zihin gücünü kul-

lanarak, bir McDonald's plastik bardağının, dolapta bulunduğu yerden kendisine süzülerek gelmesini sağladı. Sucuk ve peyniri, kalınca hardal sürülmüş beyaz ekmek dilimlerinin üstüne koyarak kendine bir sandviç yaparken, plastik sürahi yukarıya doğru yükseldi ve üstünde, basketbol yıldızı Charles Barkley'nin, Tazmanya Canavarı ile ikili bir mücadelesinin solmuş bir resmi bulunan McDonald's bardağını doldurdu.

Tak, çikolatalı sütün yarısını dört muazzam yudumda içti, geğirdi ve bardağı tamamen boşalttı. Zihin gücüyle bir bardak daha doldurdu, hardalın dışarıya taştığını, Seth'in kirli ayaklarına damladığını umursamadan sandvici ısırdı. Yutuyor, ısırıyor, ağzını şapırdatıyor, yutuyor, içiyor, geğiriyordu. Midesinden gelen sesler kesilmişti. Televizyonun kötü yanı, –özellikle de *Düzenleyiciler* ya da *MotoKoplar 2200* oynarken– *Tak*, filme kendini kaptırıp, kendi güçlü hülyalarına dalarak Seth'in vücudunu beslemeyi unutuyor olmasıydı. İkisi de birdenbire o kadar acıkıyorlardı ki, *Tak*, harekete geçmek ya da planlamak bir yana, artık düşünemez hale geliyordu.

Çikolatalı sütünün ikinci bardağını içip bitirdi, son damlaları da içebilmek için ağzının üstünde kaldırdı bardağı ve eviyenin içine, diğer bulaşıkların üstüne attı. "Kamp ateşinin başında bir lokma yemekten daha iyi bir şey yoktur, Paw!" diye bağırdı, çıkardığı en iyi Küçük Joe Cartwright sesiyle. Sonra yine mutfak kapısına doğru süzüldü, elinde bir sandviç parçası tutan pis, küçük bir oğlan şeklinde bir balon.

Oturma odasının penceresinden içeriye ay ışığı giriyordu. Arkada Poplar Sokağı yok olmuştu. Onun yerine Anacadde, Desperation, Nevada gelmişti, artık az sayıdaki altın madencilerinin, maden arazilerinden kazıdıkları o yapışkan mavi kilin aslında ham gümüşten başka bir şey olmadığını anlamalarından iki yıl sonraki, 1858 yılındaki haliyle... Ve o zaman boşalmakta olan şehre, Kaliforniya'nın maden ocaklarından gelen, düş kırıklığına uğramış çılgın madenciler yerleşmişti. Farklı bir ülke, aynı eski ihtiras: bir an evvel uyuyan topraktan zenginliğe kavuşmak. *Tak* bütün bunları bilmiyordu ve *Düzenleyiciler*'de de bunu öğrenmemişti kesinlikle (bu film Nevada'da değil, Colorado'da geçiyordu), Seth bu bilgiyi *Tak* ile karşılaşmadan kısa bir süre önce Allen Symes adında birinden almıştı. Symes, 1858 yılında Bir Numaralı Çıngıraklı Yılan Maden Ocağı'nın çöktüğünü söylemişti.

Sokağın karşısında, Billingsley ve Jacksonların evlerinin olduğu yerde şimdi Lushan'ın Çin Çamaşırhanesi ve Worrell's Manifaturacısı vardı. Hobartların evinin yerinde de Owl County Dükkânı bulunuyordu ve *Tak*'ın burnuna hâlâ duman kokusu geliyor olsa da, dükkânda tek bir kömürleşmiş tahta bile görünmüyordu.

Tak arkasına döndü ve yerde Güç Vagonlarından birini gördü. Adeta çekinerek, koltuğun bir ucundan dışarıya bakıyordu araba. *Tak*, onu havaya kaldırdı ve araba odayı süzülerek geçti. Seth'in koyu kahverengi gözlerinin önünde durdu ve tekerlekleri yavaşça dönerek havada asılı kaldı, *Tak* bu esnada sandvicin geriye kalan kısmını yiyordu. Bu Adalet Vagonu'ydu. *Tak* bazen, bunun, Albay Henry'nin değil de Küçük Joe Cartwright'ın Adalet Vagonu olmasını arzuluyordu. Öyle olsaydı, *Düzenleyiciler*'deki Şerif Streeter, Virginia City'ye taşınır ve ata bineceğine, mavi Özgürlük Savaşçısı minibüsünü kullanırdı. Streeter ve Jeb Murdock –sonradan anlaşıldığı üzere ölü değil sadece yaralıymış– arkadaş olurlardı... Ve Cartwrightlarla da dost olurlardı... Ve sonra Lucas McCain ile oğlu, New Mexico'daki çiftliklerinden buraya taşınırlardı ve... pekâlâ...

"Ve ben Pa olurdum," diye fısıldadı *Tak*. "Ponderosa'nın patronu ve Nevada mıntıkasındaki en güçlü adam. Ben."

Gülümseyerek, Seth Garin'in kafasında, Adalet Vagonu'na iki yavaş, harika tur yaptırdı. Sonra da, hayallerini beyninden uzaklaştırdı. Ama bunlar o kadar harika hayallerdi ki. Sokağın karşısında oturan diğer insanlardan yeteri kadar ruh –öldüklerinde içlerinden çıkıp giden şey– alabilse belki gerçekleşebilirlerdi de.

"Yavaş yavaş vakit geliyor," dedi *Tak*. "Sürüyü bir araya toplama zamanı."

Gözlerini kapadı ve Güç Vagonları hayal edebilmek için Seth'in belleğinin devrelerini kullandı... Özellikle, saldırıyı bu sefer yönetecek olan Meatwagon'ı... Yüzü Olmayan aracı kullanıyor, Kontes Lili yardımcı pilot ve Jeb Murdock nişancı kulesinde... Çünkü Murdock bunların arasında en adi olanıydı.

Tak, kapalı gözlerle gücün akmasını sağladı, bu esnada taze enerji, zihnini Dört Temmuz'da yaz semasını aydınlatan maytaplar gibi aydınlatıyordu. Bir müddet sonra istediği gelişmeyi elde etmişti, zamanı vardı.

Az kalmıştı, Düzenleyiciler geliyorlardı.

"Millet, hazır olun," diye fısıldadı *Tak*. Seth yumruklarını sıkmıştı, sıkılmış yumrukları titriyordu. "Sadece hazır olun, zira bu kasabayı haritadan sileceğiz."

Allen Symes, 1969'dan 1995 yılı sonlarına kadar, yirmi altı yıl boyunca, jeolog maden mühendisi olarak Deep Earth Maden Şirketi'nde çalıştı. 1995 Noel'inden kısa bir süre önce emekli oldu ve Florida Clearwater'a taşındı. Orada, 19 Eylül 1996 tarihinde kalp krizinden

hayatını kaybetti. Kızı, aşağıdaki belgeyi onun yazı masasında buldu. Belge, mühürlü bir zarfın içindeydi ve zarfın üstünde ÇİN ÇUKURU'NDAKİ TUHAF OLAYLA İLGİLİ, LÜTFEN ÖLÜMÜMDEN SONRA OKUYUN yazıyordu.

Belge, aynı bulunduğu şekliyle aşağıda sunulmuştur.

27 Ekim 1995

Tüm ilgililere,

Bu belgeyi üç nedenden dolayı yazıyorum. İlki, on beş ay önce, 1994 yazında olmuş bir olayı açığa kavuşturmak istiyorum. İkincisi, bu yazıyla vicdanımı rahatlatmayı umuyorum, bir parça rahatlamış olan vicdanım. Bayan Wyler'ın bana Ohio'dan yazdığı mektuba verdiğim cevapta yalan söyleyince, epey altüst oldu. Sonradan okunması ümidiyle insan bir şey yazarsa vicdanı rahatlar mı bilmiyorum fakat denemeye değer diye düşünüyorum, bu yazıyı, emekli olduktan sonra birine –hatta belki Bayan Wyler'a– göstermek isteyebilirim. Üçüncüsü, o küçük oğlanın sırıtması gözlerimin önünden gitmiyor.

Sırıtması.

Şirketi ve oradaki işimi korumak adına, Bayan Wyler'a yalan söyledim, fakat daha ziyade, yalan söyleyebildiğim için yaptım bunu. 24 Temmuz 1994, günlerden Pazar'dı, işyerinde kimse yoktu, onları tek gören bendim. Eğer birikmiş yazı işleri olmasaydı, ben de orada olmayacaktım. Bir maden mühendisinin işinin hep heyecan verici ve bol seyahatli olduğunu düşünenler, yıllar boyu boğuştuğum tonlarca rapor ve formu görmeli!

Neyse, tam paydos edecektim, o sırada bir Volvo-Kombi binanın önünde durdu ve bir ailenin tüm fertleri indi arabadan. Şunu vurgulamak isterim ki, ben hayatımda, sirke gitmediği halde hiç bu kadar heyecanlanan insanlar görmedim. Televizyon reklamlarındaki, biraz önce kendilerine haftanın büyük piyangosu çıkmış insanlara benziyorlardı.

Beş kişiydiler: Baba (Ohiolu kadının erkek kardeşi olmalıydı o), anne, ağabey, abla ve küçük erkek kardeş. Oğlan dört yaşında gibi görünüyordu ama, Bayan Wyler'ın mektubunu (bu temmuz ayında gönderilmiş olan mektup) okuduktan sonra şimdi biliyorum ki, biraz daha büyükmüş, ama yaşına göre küçük görünüyordu.

Onların geldiğini, bütün kâğıtları yaydığım yazı masasının yanındaki pencereden gördüm. Net ve çok iyi gördüm onları. Bir iki dakika arabalarının etrafında dikildiler ve kentin güney tarafındaki toprak sete

işaret ettiler. O esnada, fırtına esnasında telaşlanan tavuklar gibiydiler, sonra, küçük oğlan, babasını bizim ofis karavanına doğru çekiştirdi.

Bütün bunlar, Anacadde'den (50 numaralı otoyol) takriben iki kilometre uzaklıkta, Desperation'ın dışında bir ofis karavanında, Deep Earth'ün Nevada merkezinde Desperation, iç savaş zamanında, gümüş kaynaklarıyla ünlüydü. Günümüzde, daha ziyade Çin Çukuru'nda madencilik faaliyeti yapılıyor, bu ocaktan, ıslak yöntemle bakır elde ediyoruz. "Acımasız sömürü" diye adlandırıyor bunu çevreciler, fakat bu gerçekten onların göstermek istediği kadar kötü bir şey değil.

Neyse, küçük oğlan babasını karavanın merdivenlerine sürükledi ve şöyle dediğini duydum: "Kapıya vur babacığım, evde biri var, biliyorum." Baba, nedenini anlayamadığım, inanılmaz bir şaşkınlık içindeydi, arabam tam ofisin önünde park halindeydi, 'gerçek boyutlarıyla'. Çok geçmeden, küçük oğlanın ne dediğinin değil de, bir şeyler söylemiş olmasının önemli olduğunu anladım.

Baba, ailesinin geri kalan üyelerine doğru döndü ve hepsi de aynı şeyi söyledi: Kapıya vur, kapıya vur, hadi, vur kapıya! Heyecanları doruktaydı! Hem komik hem de hoş bir durumdu. Açıkça itiraf edeyim ki meraklanmıştım. Arabanın plakasını görebiliyordum; Ohiolu bir ailenin, bir pazar öğleden sonrası, ıssız bir yerde, Desperation'da ne aradığını anlayamadım. Eğer baba kapıya vurma cesaretini göstermemiş olsaydı, ben dışarıya çıkıp onunla ilgilenecektim. "Kediyi öldüren meraktır, hayata döndüren de tatmin duygusudur," biliyor musunuz!

Ama baba gerçekten kapıya vurdu ve ben kapıyı açar açmaz, fırlama oğlan koşarak yanımdan geçip içeriye girdi. Sally'nin daha sonra, üstüne BİRİSİ BU KADINA YARDIMCI OLABİLİR Mİ? notunu düştüğü Bayan Wyler'dan gelen mektubu iliştirdiği duyuru panosuna gitti.

Oğlan, panoya taktığımız Çin Çukuru'nun havadan çekilmiş resimlerine sırayla dokundu. Bunun ne kadar tuhaf bir şey olduğunu anlamak için belki o an orada olmanız gerekirdi, ama bana inanın. Küçük oğlan sanki bu ofise daha önce defalarca gelmiş gibiydi.

"İşte burada babacığım," dedi ve resimlerin üstüne vurdu. "İşte burada. Burada! Ocak, gümüş ocağı bu işte!"

"Ama," dedim gülerek, "o aslında bakır ocağı delikanlı, ama neyse dediğin de ona oldukça yakın."

Bay Garin, al al olmuş bir yüzle baktı bana ve, "Özür dilerim! Pattadak içeriye girmek istememiştik." Sonra kendisi hızla içeriye gir-

di ve küçük oğlunu kucağına aldı. Nedense hoşuma gitmişti olanlar. İçimden gelen duygu buydu!

Adam fırlama oğlanı merdivene geri götürdü, anlaşılan ona göre, orada durmaları gerekiyordu. Ohio'dan geldikleri için, bizim burada, Nevada'da, insanların aniden içeri dalmalarını genellikle normal karşıladığımızı bilmedikleri belliydi. Küçük oğlan tepinmedi ya da öfke krizine girmedi, ama gözlerini panodaki fotoğraflardan da alamadı. Kızılderili bebeği tatlılığı vardı oğlanda, babasının omzunun üstünden küçük gözleriyle cin gibi bakıyordu. Ailenin geri kalan fertleri aşağıda dip dibe durmuşlar, gözlerini kocaman açmış yukarıya doğru bakıyorlardı. Büyük çocuklar heyecandan patlayacak gibiydiler, anneleriyse onların bu duygusunu geniş ölçüde onlarla paylaşıyor gibi görünüyordu.

Baba, Toledolu olduklarını söyledi, sonra da kendini, karısını ve iki büyük çocuğunu tanıttı. "Ve bu da Seth, Seth özel bir çocuktur," diye cümlesini tamamladı.

"Ben hepsinin özel olduğunu düşünmüştüm," dedim ve elimi uzattım. "Çak Seth! Ben Allen Symes." Sevinçle elimi sıktı. Ailenin diğer üyeleri şaşkınlıkla bakıyorlardı, özellikle babası, oysa bu bakışın nedenini anlayamamıştım. Babam bana, daha üç yaşımdayken, el sıkışmayı öğretmişti, bu topları havaya atıp tutmayı veya bir kart oyununda bütün asları yukarıda toplamayı öğrenmek kadar zor bir şey değil ki! Ama çok geçmeden, olayı kavramaya başladım.

"Seth, dağı görüp göremeyeceğini soruyor," dedi Bay Garin ve Çin Çukuru'nu işaret etti. Ocağın kuzey tarafı gerçekten biraz dağa benziyor. "Galiba aslında maden ocağını demek istiyor..."

"Evet!" dedi fırlama oğlan. "Maden ocağı! Seth maden ocağını görmek istiyor. Seth gümüş ocağını görmek istiyor! Hoss! Küçük Joe! Adam! Hop Sing!"

O zaman kahkahayı patlattım, bu isimleri duymayalı çok olmuştu, ama diğerleri gülmediler. Sanki, kutsal yerde rahipleri eğiten İsa'ya bakar gibi çocuğa bakmaya devam ettiler.

"Tamam, batı tarafta, buraya uzakça bir mesafede olsa da, Ponderosa'yı görmek istiyorsan, görebilirsin sanırım delikanlı. Ayrıca, maden ocağı turları da var, rehberler tura katılanları, gerçek bir dekovil vagonuna bindirip yeraltına götürüyorlar. Herhalde en iyisi Fallen'daki Betty Carr. Ama Çin Kuyusu'na tur düzenlenmiyor. Orada hâlâ çalışmalar yapılıyor, ayrıca orası eski altın ve gümüş kuyuları kadar ilginç değil. Orada gördüğün, dağ sandığın toprak set, yerdeki büyük bir deliğin bir tarafından başka bir şey değil."

Seth'in ağabeyi, "Dediklerinizden fazla bir şey anlamıyordur, Bay Symes," dedi. "O iyi bir kardeştir, ama kafası fazla hızlı çalışmaz." Bunu derken kendi şakağına vurdu.

Ama küçük oğlan anlıyordu, anladığını görmek o kadar zor değildi, çünkü ağlamaya başlamıştı. Yüksek sesle, şımarık şımarık ağlamıyordu, gerçekten sevdiği bir şeyi kaybetmiş bir çocuk gibi sessizce ağlıyordu. Bunu duyunca, diğerlerinin yüzüne de sanki ailenin köpeği ölmüşçesine, üzgün bir ifade çöktü. Hatta küçük kız, "Seth hiçbir zaman ağlamamıştı," gibi bir şeyler söyledi. Bu cümle benim merakımı iyice tetikledi. Bu insanların nesi olduğunu açıklayamıyordum ve bunun ne olduğunu öğrenmek beni delice cezp ediyordu. Bugün, keşke daha ileriye gitmeseydim diyorum, ama merakıma yenik düştüm.

Bay Garin, "Bir iki dakika baş başa konuşabilir miyiz," diye sordu, kabul ettim. Küçük oğlanı karısına verdi. Çocuk, hâlâ için için ağlıyordu, yanaklarından kocaman gözyaşı damlaları yuvarlanıyordu, ablası da onunla beraber biraz zırlamaya başlayınca çok şaşırdım. Sonra Garin karavana geldi ve kapıyı kapadı.

Kısa sürede, küçük Seth Garin hakkında bir sürü şey anlattı, ama söylediği en önemli şey, ailece onu ne kadar çok sevdikleriydi. Ama bunu açıkça söylemedi (söyleseydi zaten pek inanmazdım). Gösterdi sadece. Seth'in otistik olduğunu ve anlaşılır tek kelime bile söyleyemediğini veya 'gerçek hayat'la pek ilgisi olmadığını, ama, Çin Çukuru'nun kuzey toprak setini sokaktan geçerken görünce, deli gibi, hızla ve anlaşılmaz şeyler söylemeye başladığını ve sürekli onu gösterdiğini anlattı.

"Önce sadece onun hatırına söylediklerine katıldık ve yolumuza devam ettik," dedi Garin. "Normal olarak Seth sessizdir, ama bazen böyle zırvalama krizine girer. June, o böyle konuşunca 'vaaz veriyor' diyor. Ama geri dönmediğimizi, süratimizi bile düşürmediğimizi görünce konuşmaya başladı. Sadece kelimeler değil, tam cümleler kuruyordu. 'Lütfen geri dönün, Seth maden ocağını görmek istiyor, Seth, Hoss, Adam ve Küçük Joe'yu görmek istiyor."

Otizm konusunda az bilgim var; en samimi dostumun Vegas'ın dışındaki Boulder City'deki devlet sinir hastalıkları hastanesi Sierra Four'da kalan bir erkek kardeşi var... Birkaç kez onunla orada bulundum ve otistikleri tam yerinde izleme fırsatını yakaladım, otizmle ilgili bazı şeyleri kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, Garin'e inanır mıydım emin değilim. Sierra'daki bir sürü insan konuşmamakla kalmıyor, hareket bile etmiyorlar. En kötü durumda olanlar, ölü gibi görünüyorlar, gözleri donuk bakıyor ve soluma esnasında göğüsleri sanki hiç kıpırdamıyor.

"Seth, Western tarzı filmleri ve televizyon dizilerini seviyor," dedi Bay Garin, "Bence, maden kuyusunun toprak seti, muhtemelen ona Bonanza dizisinin bir bölümünde gördüğü bir şeyi hatırlattı."

Seth'in, bu toprak seti gerçekten Bonanza'nın bölümlerinden birinde görmüş olabileceğini düşündüm, ama bunu Garin'e söyleyip söylemediğimi anımsamıyorum. Bir sürü eski televizyon dizisi için, bu bölgede manzara çekimleri yapıldı (buna "ikinci ünite" diyorlar), Çin Çukuru da 1957 yılından beri var, bu yüzden çocuğun burayı görmüş olması mümkün.

"Yani," dedi baba, "bu, Seth için önemli bir devrim, ama 'mucize' kelimesi burada çok daha uygun olurdu. Sadece düzgün konuştuğu için değil."

"Evet," dedim, "değişimin hatırı için, gerçekten bu dünyada şimdi, değil mi?"

Dostumun erkek kardeşinin kaldığı yer olan Lacota Hall'deki insanları düşündüm. O insanlar hiçbir zaman bu dünyada değillerdi. Ağlarlarken, gülerlerken ya da başka sesler çıkardıkları zaman bile, sanki bunları hep telefonla yapıyor gibiydiler.

"Evet, aynen öyle," dedi Garin. "Sanki içinde bir ışık kümesi yandı. Buna neyin neden olduğunu ve ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama bizi bir şekilde o maden işletmesine götürme olanağınız var mı, Bay Symes? Bunu yapmaya izniniz olmadığını biliyorum ve iddiaya giriyorum ki, sigorta şirketinizdekiler bunu öğrenirlerse çılgına dönerler, ama orayı görmek Seth için o kadar çok şey ifade edecektir ki! Hepimiz için çok şey ifade edecektir. Bütçemiz kısıtlı ama size zahmetleriniz için kırk dolar verebilirim."

"Dört yüz dolar bile verseniz alamam," dedim. "Böyle bir şeyi insan ya para almadan yapar ya da hiç yapmaz. Gelin. ATV'lerden birine binelim. Sizin için bir mahsuru yoksa, büyük oğlunuz onu kullanabilir. Bu da şirketin kurallarına karşı, ama diğerinin yanında bu devede kulak kalır."

Bunu okuyup da ahmak (üstelik de korkusuz bir ahmak) olduğumu düşünen biri çıkarsa, o anda Bill Garin'in nasıl keyiflendiğini görmesini isterdim. Onun ve diğerlerinin başına Kaliforniya'da gelenler beni çok üzdü –sadece kız kardeşinin mektubundan öğrendiğim kadarıyla– ama onun o gün mutlu olduğunu söylediğim zaman bana inanın ve onu mutlu ettiğim için sevinçliyim.

Daha o "küçük paniği" yaşamadan önce bile, o gün yaşadığımız özel bir öğleden sonraydı. Garin, büyük oğlu Jack'in aracı kullanarak bizi maden kuyusu setine götürmesine izin verdi, delikanlı heye-

canlandı mı dersiniz? Diyebilirim ki, tanrılık görevi için seçilmem söz konusu olsaydı, genç Jack Garin oyunu bana verebilirdi. Küçük oğlanı özveriyle seven sempatik bir aileydiler. Hepsi. Oğlanın birdenbire konuşmaya başlamasının şaşırtıcı olduğuna katılıyorum, ama bu yüzden kaç kişi ha deyince, bütün planlarını bir kenara atardı ki? Bu insanlar bunu yaptılar ve değerlendirebildiğim kadarıyla da, aralarında hiç biri karşı çıkmadı buna.

Maden kuyusuna giderken, bütün yol boyunca, küçük oğlan hızla bir şeyler söyleyip durdu, dakikada yaklaşık bir buçuk kilometre. Söylediklerinin çoğu anlaşılmıyordu, ama hepsi değil. Sürekli, Bonanza filmindeki tiplerden, Ponderosa'dan, haydutlardan ve gümüş ocaklarından bahsediyordu. Bir çizgi film dizisi de kafasından geçti. Galiba MotoKoplar. Bana, bu diziden bir aksiyon figürü gösterdi, çocuğun, kılıfından çıkarıp bir şekilde eline taktığı bir ışın silahı olan kırmızı saçlı bir kadın. Seth ayrıca, durmadan ATV'yi okşuyor ve ona "Adalet Vagonu" diyordu. O esnada Jack direksiyonda birdenbire (saatte on beş kilometre hızla gidiyor olmalıydı) kabardı ve şöyle dedi: 'Elbette ve ben de Albay Henry'yim. Dikkat, Enerji Koridoru tam karşıda!' Hepsi birden güldüler. Ben de, zira bu arada onların coşkusu bana da bulaşmıştı.

O kadar heyecanlıydım ki, onun bir ifadesinin ancak çok sonradan farkına vardım. Hep "eski maden ocağından" bahsediyordu. O zaman ne demek istediğini düşünmüş olsaydım bile, herhalde bir Bonanza bölümünde geçen bir ifade olduğunu zannederdim. Onun, Bir Numaralı Çıngıraklı Yılan'dan bahsedebileceği aklıma gelmezdi, çünkü onu biliyor olamazdı! Desperationlılar bile, onu daha bir hafta önce, patlatma esnasında ortaya çıkardığımızı bilmiyorlardı. Lanet olsun, işte zaten bu yüzden o pazar öğleden sonrası bir sürü evrakla boğuşmak, ana ofise, yaptığımız keşifle ilgili bir rapor yazmak ve nasıl devam etmemiz gerektiğine dair çeşitli teklifler sunmak zorundaydım.

Seth Garin'in, Bir Numaralı Çıngıraklı Yılan'dan bahsetmiş olabileceği fikri aklıma gelince, çocuğun, sanki daha önce yüz kere gelmişçesine ofis karavanına hışımla girişini anımsadım. Dosdoğru, duyuru panosundaki fotoğraflara yönelmişti. Bunu düşününce ürperdim, ama Garin ailesi, Carson istikametinde yola çıktıktan sonra gördüğüm şey çok daha fazla ürpermeme neden oldu. Bir saniye, bu konuya değineceğim tekrar.

Toprak setin eteğine vardığımızda, Jack'le yer değiştirdim, güzelce taş döşeli ve nice otoyoldan daha da geniş olan servis yolunda aracı kullandım. Tepeden geçerek öbür tarafta tekrar aşağıya indik. Hepsi

de, "Ooo", "Aaa," deyip durdu, tahminimce, bu sadece yerin içinde bir delik değil, daha da fazlası. Maden kuyusunun en derin yeri neredeyse üç yüz metre ve üç yüz yirmi beş milyon yıl önceye, ta paleozik zamana kadar geri giden katmanlardan oluşuyor. Porfirin bazı katmanları müthiş güzel, içinde parıldayan erguvani renkli ve yeşil kristaller var, bunlara "skarn granat" diyoruz. Yukarıdan bakınca, kuyunun dibindeki kazı makineleri oyuncak gibi görünüyor. Bayan Garin şakayla, yükseklik korkusu olduğunu, belki kusabileceğini söyledi, ama aslında bu hiç de şaka değildi. Bazı insanlar tepeye gelip aşağının ne kadar derin olduğunu görünce gerçekten kusuyorlar!

Sonra küçük kız (pardon, kızın adını tam hatırlamıyorum, Louise olabilir) aşağıya, kuyunun dibine işaret etti ve: "Oradaki, önünde sarı bantlar olan delik neyin nesi? Büyük siyah bir göz gibi görünüyor," dedi.

"O, bu yılki en önemli buluşumuz," dedim. "Muazzam bir şey, hâlâ sır olarak tutuyoruz. Eğer bana bir müddet daha kimseye söylemeyeceğinize dair söz verirseniz, size bu sırrı ifşa ederim. Söz verirsiniz, değil mi? Yoksa şirketle başım belaya girebilir."

Bana söz verdiler ve ben de, bunu onlara anlatmakta bir mahsur görmedim, nihayetinde oradan geçip giden insanlardı, falan... Ayrıca, Bonanza için deli olan o küçük oğlanın bunu duymaktan mutlu olacağını falan düşündüm. Dediğim gibi, ancak çok sonra, çocuğun bunları zaten bildiği aklıma geldi. Tanrı aşkına, böyle bir şey nasıl aklıma gelebilirdi ki?

"Bu, eski, Bir Numaralı Çıngıraklı Yılan Kuyusu," dedim. "En azından öyle olduğunu sanıyoruz. Patlatmalar esnasında ortaya çıkardık onu. Çıngıraklı Yılan'ın ön kısmı 1858 yılında çökmüş."

Jack Garin, onun iç kısmında ne olduğunu sordu. Bilmediğimizi söyledim, madencilik sağlık ve güvenlik kuralları gereği hiç kimse onun içine girmedi dedim. Bayan Garin (June), şirketin bu kuyuyu daha ileride araştırıp araştırmayacağını bilmek istedi, ben de, gerekli izinler alınırsa araştırılabileceğini söyledim. Onlara yalan söylemedim ama gerçeği birazcık çarpıttım. Güvenlik kuralları uyarınca, orayı ablukaya almıştık, fakat bu demek değildi ki, güvenlik kurulu bizim buluşumuzdan haberdardı. Kuyuyu tesadüfen bulduk –çok normal bir patlatma dizaynı sonucu toprak kayması sona erip de toz oturunca, delik ortaya çıktı– ama, şirkette hiç kimse, bu kazayı ilan etmekten emin değildi.

Haber yayılırsa, ilginin büyük olacağı kesindi. Kuyu çöktüğü zaman, içinde kırk elli kadar Çinlinin bulunduğu anlatılıyor ve eğer bu doğruysa, hâlâ orada olmalıydılar, bir Mısır piramitindeki mumyalar

gibi. En ünlü tarihçiler, ölü madencileri bırak, onların kıyafetlerini ve sondaj teçhizatlarını görünce bile bayram ederdi. Kuyu ortaya çıktığında orada olanların çoğu da bu buluşa çok heyecanlandı, fakat Feniks'teki Deep Earth patronlarının hepsinin onayı olmadan yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu ve iş arkadaşlarımdan hiç biri, bu onayı alacağımıza inanmıyordu. Deep Earth bir kamu kurumu değil, bu satırları okuyan herkes mutlaka anlar bunu ve özellikle günümüzde, maden ocağı yüksek riskli bir işyeri. Çin Kuyusu, daha aşağı yukarı 1992'den beri kâr getiriyor ve orada çalışan insanlar, sabahleyin kalktıkları zaman, işyerine geldiklerinde, kendilerine o gün iş verileceğinden asla pek emin olamazlar. Bir sürü şey, bakır fiyatına (ıslak yöntem ucuz değil), ama daha fazlası da çevre sorunlarına bağlı. Son zamanlarda durum biraz daha iyi, şimdi başta olan politikacılar en azından biraz mantıklı düşünüyorlar fakat buna rağmen, bölge ve federal mahkemelerde, şirketimizi kapattırmak isteyen insanların (daha ziyade çevrecilerin) sunduğu çok sayıda "önleyici dava" hâlâ beklemede. Bir sürü kişiye göre –ben de dahil, bunu zevkle itiraf ediyorum– patronlar, muhtemelen tarihi anlamda ilginç olan eski bir maden ocağı tesisi bulduğumuzu tüm dünyaya ilan ederek sorunlarımızı daha da büyütme derdinde değillerdi kesinlikle. Şirketteki mühendis arkadaşlarımdan Yvonne Bateman, çukurun ortaya çıktığı alan patlatmasından hemen sonra şöyle dedi: "Tutkun çevreciler, federal devlet veya Nevada Tarih Komisyonu vasıtasıyla, bütün ocağı görülecek tarihi yer olarak ilan edip koruma altına aldırabilirler. Böylece, hep bekledikleri şey gerçekleşmiş olur: Varlığımızı tehlikeye sokarlar." Bu düşünceyi paranoyakça bulabilirsiniz isterseniz (birçok kişi böyle bulabiliyor) ama eğer benim gibi, doksan, yüz kişinin, ailelerini besleyebilmek için bu maden ocağına bağlı olduğunu biliyorsanız, o zaman görüşünüz farklı olur ve işkillenirsiniz.

Kızları (Louise?), çukurun ürkütücü göründüğünü söyledi, "Bence de öyle," dedim. Yasağa rağmen oraya girmeye cesaret edip edemeyeceğimi sordu, ben, "Kesinlikle hayır," dedim. Hayaletlerden korkup korkmadığımı sordu, ben onlardan değil, göçüklerden korktuğumu söyledim. "Kuyunun hâlâ var oluşu şaşırtıcı. Onu doğrudan boynuz taşı ve kristal riyolit içine açmışlardı –Büyük Havza'yı tamamen boşaltan volkan felaketi kalıntıları– ve bu oldukça sağlam olmayan bir zemin, üstelik orada bir de sürekli ANFO atılıyor. Çukur, her bir buçuk metrede bir çelik betonla güçlendirilmiş olmasa, katiyen oraya girmezdim," dedim kıza. Daha gün sona ermeden, güneşi göremeyeceğim kadar derine ineceğimi bilmiyordum bunu söylerken.

Aileyi ofisime götürdüm ve her birine baret verdim, sonra da onları çevrede gezdirdim: kazılar, maden atıkları, çözelti havuzları, tasnif tertibatları ve ağır ekipman. Gerçek bir alan gezisi yaptık. Bu arada, küçük Seth tekrar konuşmaz olmuştu, ama gözleri, kaya kırıntılarında bulduğumuz granatlar gibi parlıyordu!

İyi, şimdi de, beni çok kaygılandıran ve bana kâbuslar yaşatan (dinini oldukça ciddiye alan bir Mormon için şaka sayılmayacak vicdan rahatsızlığı bir yana!) o 'küçük paniğe' gelelim. O zaman, bu olay, hiçbirimiz için "küçük" değildi, gerçeği söylemem gerekirse, benim için ise hâlâ küçük değil. Olay mütemadiyen aklıma gelmekte ve Peru'dayken (Audrey Wyler'ın mektubu Deep Earth'ün Desperation'daki şubesine geldiğinde, ben bir süreliğine oradaydım, boksit kaynaklarını geziyordum) birçok kez hatta sıkça o olayı rüyamda gördüm. Belki de sıcaktan dolayı. Çıngıraklı Yılan maden ocağı sıcaktı. Hayatım boyunca birçok maden ocağı kuyusunda bulundum ve normal olarak serin ya da gerçekten soğukturlar. Güney Afrika'daki bazı derin altın ocaklarının sıcak olduğunu okudum, ama öyle bir yerde hiç bulunmadım. Ve burası sıcak değil çok sıcaktı. Nemliydi de, sera gibi.

Olaylardan hızla bahsediyorum istemeden. Her şeyi sırasıyla anlatmak istiyorum; şükürler olsun ki, böyle bir şey bir daha olmayacak. Ağustos başında, bahsettiğim olayların üstünden daha tam iki hafta bile geçmeden, kuyu tümüyle çöktü. Muhtemelen, Devon'un derinliklerinde bir yerde küçük bir deprem olmuştu, belki de havanın, destek kirişleri üstünde aşındırıcı bir etkisi vardı. Bunu kesin bir şekilde asla öğrenemeyeceğim ama sonuç olarak, her şey çöktü, bir milyon ton tortulu şist, şist ve kalker. Bay Garin ve küçük oğlunun (olağanüstü jeolog Bay Allen Symes'tan bahsetmiyorum bile) bu felaketten nasıl kıl payı kurtulduklarını düşündükçe geriliyorum.

Büyük oğlan Jack, en büyük kepçemiz Mo'yu görmek istedi. Bu makine, lastik sırtında ilerler, yamacın iç tarafında çalışır ve daha ziyade, on beş metre aralıklı setler kazmak için kullanılır. Yetmişli yılların başında, Mo, dünyanın en büyük kepçeydi, çoğu çocuk –özellikle erkek çocuklar– ona bayılır. Büyük erkek çocuklar da! Garin de, genç Jack gibi, makineyi "yakından" görmek istedi, ben Seth'in de öyle düşündüğünü sandım. Ama yanılmışım.

Mo'nun yan tarafında bulunan, neredeyse yerden otuz metre yüksekteki sürücü kabinine çıkan merdiveni gösterdim onlara. Jack, yukarıya tırmanabilirler mi diye sordu, bense bunun çok tehlikeli olduğunu ama isterlerse lastiğinde yürüyebileceklerini söyledim. Bu müthiş bir deneyim; her lastik palet, bir cadde genişliğinde ve lastikle-

ri çelik plakalar birbirine bağlıyor, her çelik plakaysa bir metre eninde. Bay Garin, Seth'i yere bıraktı, sonra onlar Mo'nun lastiklerine çıkmak için merdiveni tırmandılar. Arkalarından ben de çıktım ve bütün kalbimle kimsenin düşmemesini diledim. Öyle bir durumda, dava açıldığında zor durumda kalan muhtemelen ben olurdum. June Garin, yukarıya çıktığımızda, birbirimize sarılıp gülerken fotoğraflarımızı çekebilmek için biraz geride kaldı. Çocukça hareketler ve kameranın önünde muziplikler yaptık, çok eğlendik, ta ki küçük kız bağırıncaya kadar: "Seth, geri gel! Hemen! Ne işin var orada?"

Ben Seth'i göremiyordum zira yukarıda, Mo'nun lastiğinde dururken, kepçenin geri kalan kısmı görüşümü engelliyordu, ama anneyi ve Seth'i gördüğü anda yüzünde oluşan o korkmuş ifadeyi iyi görüyordum.

"Seth!" diye bağırdı. "Hemen geri dön!" İki üç kez bağırdı, sonra elindeki kamerayı yere attı ve koşmaya başladı. O değerli Nikon kamerayı, boş bir sigara kutusu gibi yere attığını görmek bana yetti: Üç harekette hızla merdivenden inmiştim. Mucize eseri, düşmemiş ve boynumu kırmamıştım. Muhtemelen, Garin ve büyük oğlu Jack'in başına bir şey gelmemiş olması daha da büyük bir mucizeydi, ama o anda bunu hiç düşünmedim. Gerçeği söylemem gerekirse, onlar aklıma bile gelmedi.

Küçük oğlan, eski maden ocağının girişine giden bayırı tırmanıyordu, kuyunun zemininin sadece altı metre üstündeydi bu giriş. Bunu gördüğüm anda, annesinin çocuk içeriye girmeden ona yetişmesinin imkânsız olduğunu anladım. Niyeti içeriye girmekse, kimse ona yetişemezdi. Yüreğim çizmelerimin içine girmek istediyse de buna izin vermedim. Onun yerine, koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Seth, maden ocağının girişine vardığı anda Bayan Garin'i sollayıp geçtim. Seth orada bir an durdu, içeriye girmeyeceğini umdum. Karanlıktan korkmasa da muhtemelen kokudan çekinir diye düşündüm, bir nevi, eski bir kamp ateşi, yani kül, yanık kahve ve bozulmuş et parçaları karışımı bir koku. Ama Seth bana bir bakış bile atmadan içeriye girdi, halbuki, "Kıpırdama," diye bağırmıştım ona...

Annesine, Tanrı aşkına sakin kalmasını, içeriye girip çocuğu dışarı çıkaracağımı söyledim. Bunu kocasına ve oğluna da söylemesini istedim ama Garin ona itaat etmedi elbette. Onun yerinde olsam ben de dinlemezdim sanırım.

Bayırı tırmandım ve sarı bantları zorlayıp geçtim. Fırlama oğlan o kadar küçüktü ki, bantların altından yürüyüp gidebiliyordu. Eski maden ocağı kuyularının hemen hepsine has o hafif uğultuyu duyuyordum. Rüzgâr ya da uzaktan gelen bir şelale sesine benzer bu. Tam ne olduğunu bilmiyorum, ama hoşlanmıyorum bu sesten, hiçbir

zaman da hoşlanmadım. Hoşlanan birini de tanımıyorum. Tüyler ürpertici bir ses.

Ama o gün, bunun dışında başka bir ses daha duydum ve bu sesi daha da az beğendim, alçak, fısıltı halinde bir gıcırtı. O kuyu ortaya çıktığından beri, içeriye bakmak için oraya gittiğimde hiç duymamıştım bu sesi, ama bunun ne olduğunu hemen anladım: birbirine sürtünen boynuz taşı ve riyolit. Sanki yeryüzü konuşuyor gibiydi. Eski zamanlarda, madenciler, bu sesi duyunca maden kuyusunu mutlaka terk ederlerdi, zira bu ses, ocağın her an çökebileceği anlamına geliyordu. 1858 yılında Çıngıraklı Yılan'da çalışan Çinliler ya bu sesin ne anlama geldiğini bilmiyorlardı ya da bu sesi önemsemeye müsaadeli değillerdi sanırım.

Bantlardan geçtikten hemen sonra kaydım ve bir dizimin üstüne düştüm. Bu esnada yerde bir şey gördüm. Bu, Seth'in küçük plastik aksiyon figürüydü, ışın silahlı kırmızı saçlı kız. Çocuk kuyuya girmeden önce cebinden düşmüş olmalı ve onu bu taş kırıntıları arasında görmüş olmam, sanki kötü bir şey olacağına işaret ediyor gibi geldi bana ve korktum. Figürü yerden alıp cebime soktum ve daha sonra bütün bu heyecan sona erip de onu sahibine geri verinceye kadar, figür tamamen aklımdan çıktı. Ondan küçük yeğenime bahsettim, o bunun, küçük oğlanın sürekli anlattığı MotoKoplar dizisindeki Cassie Stiles (böyle mi yazılıyor?) olduğunu söyledi.

Arkamda taşların kaydığını ve kısık kısık soluma sesi duydum, arkama döndüm ve Garin'in bayırı tırmandığını gördüm. Ailenin diğer üç ferdi aşağıda dip dibe duruyorlardı. Küçük kız ağlıyordu.

"Hemen geri dönün!" dedim. "Bu kuyu her an çökebilir. Yüz otuz senelik bir kuyu bu! Daha da fazla hatta!"

"Bin yaşında da olsa fark etmez benim için," diye yanıtladı Garin, yürümeye devam ederken. "O benim oğlum ve şimdi onun arkasından gidiyorum."

Durup da orada onunla tartışmaya niyetim yoktu; bazen, harekete geçmekten, hareket etmeye devam etmekten ve Tanrı'nın çatıyı çökertmemesini ummaktan başka yapacak bir şey kalmıyor. Ve aynı böyle yaptık.

Maden mühendisi olarak çalıştığım zamanlarda bazı ürpertici yerlerde bulunmuştum, fakat o eski Çıngıraklı Yılan kuyusunda geçirdiğim on dakikada (daha fazla ya da daha az olabilir, zaman mevhumunu kaybetmiştim), korktuğum kadar hiç korkmamıştım. Galeri kıvrılıp oldukça dik bir açıyla aşağıya doğru iniyordu ve daha yirmi metre bile ilerlememiştik ki, günün kalan son ışığı da söndü.

Kuyudaki koku –soğumuş kül, beklemiş kahve, yanık et– gittikçe hızla arttı, bu da tuhaftı. Bazen, eski maden ocaklarında bir mineral kokusu olur, ama genellikle bundan başka koku olmaz. Zeminde, yukarıdan düşmüş çakıltaşları vardı ve ayak parmaklarımızı taşlara çarpıp yüzüstü yere kapaklanmamak için çok dikkatli olmamız gerekiyordu. Destek kirişleri ve çapraz kirişler, Çin yazı işaretleriyle kaplıydı, bazıları tahtaya kazınmış, çoğu da sadece mum isiyle yazılmıştı. İnsan böyle bir şey görünce, tarih kitaplarında okuduğumuz her şeyin gerçekten yaşandığına inanıyor. Hiç de uydurulmuş değil.

Bay Garin, çocuğun arkasından bağırıyordu, oranın sağlam olmadığını, geri gelmesi gerektiğini söylüyordu. Yüksek sesle bağırmanın bile, yüksek dağlarda bazen çığ düşmesine neden olabildiği gibi, çocuğa bağırarak seslenmesinden dolayı, ocağın çökebileceğini söylemek istedim Garin'e. Ama söylemedim. Bağırmadan edemezdi. Tek düşündüğü oğluydu.

Yanımda hep küçük bir çakı, bir büyüteç ve anahtarlığıma takılı bir cep feneri bulundururum. Mini cep fenerini çıkarıp elime aldım ve yolumuzu aydınlattım. Kuyudan aşağıya inmeye devam ettik, bu arada gevşek boynuz taşı etrafımızda mırıldanıyor, kulaklarımıza alçak tondaki maden ocağı sesi ve burnumuza o koku doluyordu. Kısa bir müddet sonra, içerdeki ısının gittikçe arttığını fark ettim ve ısı arttıkça, koku da çoğaldı. Ama sonunda artık burnuma gelen kamp ateşi kokusu değildi. Bozulmuş bir şey kokusuydu bu. Bir cins kadavra kokusu.

Sonra ilk kemiklerle karşılaştık. Biz –yani Deep Earth'te çalışanlar– projektörlerle galeriyi aydınlatmış olduğumuz halde fazla bir şey görmemiştik. Gerçekten ocağın içinde bir şey olup olmadığı konusunda çok kafa yormuştuk. Yvonne, "Yerin bu kadar içinde olan bir kuyuya kimse gitmemiştir," demişti, Çinli yevmiyeli işçiler bile. Bütün anlatılanların palavradan başka bir şey olmadığını söylüyorlardı –efsane yaratmak diyordu buna Yvonne– ama, Garin ve ben birkaç yüz metre daha ilerlediğimizde, elimdeki mini cep fenerinin ışığı bile, Yvonne'un yanılmış olduğunu ispat etmeye yetti.

Kuyunun zemininde, her yer kemik doluydu, parçalanmış kafatasları, bacaklar, kalça kemikleri ve leğen kemikleri. En kötüsü kaburgalardı, her biri, adeta Alice Harikalar Diyarı'ndaki Cheshire kedisi gibi sırıtıyordu. Üstlerine bastığımızda çıtırdamadılar bile, normalde insan çıtırdamalarını bekler, ama onlar pudra gibi yukarıya doğru toz halinde yayıldılar. Koku iyice kuvvetlenmişti ve yüzümden aşağıya ter aktığını hissediyordum. Sanki maden ocağında

değil de, kalorifer dairesindeydik. Ya duvarlar! Bu derinlikte, insanlar sadece isimlerini ya da isimlerinin baş harflerini yazmamışlardı; mumlarının isiyle her şeyi yazmışlardı. Maden ocağının girişi çöküp, o kuyudan çıkamadıkları zaman, sanki hepsi birden, son arzularını ve vasiyetnamelerini destek kirişlerine yazmaya karar vermişlerdi.

Garin'in omzunu tuttum: "Çok fazla ilerledik. Kenarda bir yerlerde duruyordu, ama onu karanlıkta göremedik bence."

"Sanmıyorum," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü onun bizden daha ileride olduğunu hissediyorum," dedi ve yüksek sesle ilave etti: "Seth! Lütfen canım! Eğer aşağıdaysan, geri dön, bize doğru gel!"

Bunun üzerine duyduğumuz şey, tüylerimi diken diken etti. Zemini, ufalanmış skarn, kafatası ve kemikten oluşan kuyunun derinliklerinden şarkı sesi duyuluyordu. Söz yoktu, sadece küçük oğlanın sesi, "La lala la," diye şarkı söylüyordu. Melodi yok gibiydi ama biraz zorlanınca, bunun Bonanza'nın başlangıç müziği olduğunu fark ettim.

Garin, bana karanlıkta büyümüş, bembeyaz gözlerle baktı ve hâlâ oğlunun yanından yürüyüp geçmiş olduğumuzu düşünüp düşünmediğimi sordu. Bu soruya verecek yanıtım yoktu ve yürümeye devam ettik.

İlerledikçe, kemiklerin arasında nesneler görmeye başladık: fincanlar, ağzı küflenmiş sivri uçlu ve tuhaf kısa saplı kazmalar, içinden kayış geçen küçük sac levha kasaları... Bunları Ely'deki Madencilik Müzesi'nde de görmüştüm. Madenciler onlara kerosinlik diyorlardı. Onları, dua kayışı gibi alınlarında taşıyorlardı, onların altlarına da, ciltleri yanmasın diye alın bandı takıyorlardı. Sonra, duvarlara mum isiyle sadece Çince kelimeler yazılmadığını, çizimler de yapıldığını gördüm. İğrenç resimler: örümcek kafalı kır kurtları, sırtına akrepler binmiş dağ aslanları, bebek kafalı yarasalar. O günden beri hep merak ediyorum: acaba ben onları gerçekten gördüm mü yoksa onlar kuyunun derinliklerindeki kötü havanın bende yarattığı halüsinasyonlar mıydı? Daha sonra Garin'e, onun da onları görüp görmediğini sormadım. Sormayı unuttum mu, yoksa sormaya cesaret mi edemedim, hatırlamıyorum.

Garin durdu, eğildi ve yerden bir şey aldı. Bu küçük, siyah bir kovboy çizmesiydi, iki kaya parçası arasına sıkışmıştı. Küçük oğlan ayağı oraya sıkışmış ve sonra da yoluna çizmesiz devam etmiş olmalıydı. Bay Garin çizmeyi yukarıya kaldırınca minicik lambamın ışığında görebildim onu, sonra Garin çizmeyi alıp gömleğinin içine

soktu. La lala la, seslerini hâlâ duyabiliyorduk, bu yüzden çocuğun hâlâ önümüzde yürüdüğünü biliyorduk. Sese sanki biraz daha yaklaşmış gibi olduk, ama hiç ümitlenmek istemedim. Yeraltında bunu tam olarak söylemek imkânsızdır. Ses orada tuhaf yollardan geçer.

Yolumuza devam edip durduk, ne kadar ilerledik bilmiyorum, ama gittikçe daha da derinlere gidiyordu yol ve gittikçe daha da sıcak oluyordu. Kuyunun zemininde kemikler azalmıştı, ama buna karşılık daha fazla yere düşmüş kaya parçaları vardı. Işıkla yukarıyı aydınlatıp, tavanın niteliğini söyleyebilirdim ama buna cesaret edemedim. Bu arada ne kadar derinde olduğumuzu düşünmeye bile cesaret edemedim. Patlamaların kuyuyu oluşturduğu yerden en azından dört yüz metre mesafede olmalıydık. Muhtemelen daha da fazla. Yavaş yavaş, artık buradan asla dışarıya çıkamayacağımızdan oldukça emin olmaya başladım. Tavan çökecek ve olan olacaktı. En azından hızlı olacaktı göçük, bu kuyuda havasızlıktan ya da susuzluktan ölen Çinli madencilerin başına gelenden daha da hızlı. Sürekli, evde kütüphaneden aldığım beş altı kitap olduğunu düşünüyordum, onları kim geri götürecekti bu durumda, az bir şey olan mirasımdan para çekip de gecikme cezasını öder miydi ki birisi? İnsan çaresiz bir durumda kalınca kafasından ne tuhaf şeyler geçiyor.

Işığım, küçük çocuğu aydınlatmadan hemen önce, çocuk melodiyi değiştirdi. Bunu tanımıyordum, ama tekrar dışarıya çıktığımızda, babası bunun MotoKopların başlangıç melodisi olduğunu söyledi. Bundan bahsediyorum, çünkü bir an için, sanki başka birisi de onunla beraber la lala la diye şarkı söylüyordu, adeta iki sesli. Eminim ki, bahsettiğim şey sadece o alçak sesli uğultuydu, ama kesinlikle, yine de ödüm patladı. Garin de duydu o sesi, elimdeki lambanın ışığında onu pek seçemedim ama neredeyse benim kadar korkmuş görünüyordu. Yüzünden ter damlıyordu, gömleği de terden vücuduna yapışmıştı.

Sonra ön tarafa işaret etti ve şöyle dedi: "Galiba görüyorum onu, onu görüyorum! Orada! Seth! Seth!" Ona doğru koştu, taş parçalarına takıldı ve sarhoş gibi yalpaladı, fakat yine de dengesini kaybetmedi. Eski destek kirişlerinden birine çarpıp yere düşmesin diye dua ettim. Kiriş, muhtemelen, buraya gelirken üstüne basınca ufalanan kemikler gibi toz haline geliverirdi ve bu da sonumuz olurdu.

Sonra oğlanı ben de gördüm, üstündeki kot pantolon ve kırmızı gömleği görülmeyecek gibi değildi. Kuyunun sona erdiği yerin önünde duruyordu. Bulunduğu yerin yine bir göçük yer olmadığı belliydi, çünkü orası düz bir sarp kayalıktı –biz buna "düzlük" deriz– üstüste yığılmış döküntü taşlar değildi. Ortasında bir çatlak vardı, bir an

için, çocuğun oraya girmeye çalışmış olduğunu düşündüm. Bunu düşününce içimi bir korku sardı, zira, çocuk, gerçekten isterse, o dar yere sığabilirdi ve bizim gibi iki yetişkin adam o durumda ardından gidemezdi. Neyse ki çocuk böyle bir şey denemiyordu. Biraz yaklaşınca, çocuğun hiç hareket etmeden orada dikildiğini gördüm. Küçük cep fenerimden kaynaklanan gölgeler, benimle dalga geçmiş olmalılar, başka bir açıklama getiremiyorum.

Çocuğun yanına benden önce babası vardı, onu kollarına aldı. Yüzünü çocuğun göğsüne bastırdığı için benim gördüğümü görmedi ve ben de gördüğümü sadece bir saniye boyunca gördüm. Ve bu sefer gözlerim benimle dalga geçmiyorlardı. Çocuk sırıtıyordu ve bu mutlu bir sırıtış değildi. Sanki dudaklarının kenarları kulaklarına kadar esnemiş gibiydi, bütün dişlerini görebiliyordum. Yüzü o kadar gerilmişti ki, gözleri adeta kafasından dışarıya fırlamıştı. Sonra babası öpmek için onu kendisinden uzaklaştırdı o anda sırıtış yok oluverdi. Sevinmiştim, çünkü sırıtırken, çocuk o ilk gördüğüm küçük oğlana pek benzemiyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu babası. Oldukça yüksek sesle konuştuğu halde ciddiye alınacak bir azarlama değildi bu, zira hemen hemen her kelimeden sonra öpüyordu çocuğu. "Annen korkudan öldü! Neden böyle bir şey yaptın? Niye girdin buraya?"

Çocuğun verdiği yanıt, kurduğu son düzgün cümle oldu ve o cümle hâlâ aklımda. "Albay Henry ve Binbaşı Pike gelmemi istediler," dedi. "Ponderosa'yı görebileceğimi söylediler. Burada, içeride." Düzlüğün ortasındaki çatlağa işaret etti. "Ama göremedim. Ponderosa yok olmuş." Sonra, başını babasının omzuna dayadı ve sanki çok bitkinmiş gibi gözlerini kapadı.

"Hadi geri dönelim," dedim. "Ben arkanızda, sağ tarafınızda yürüyeyim ki, yolu aydınlatayım. Sallanmayın ama koşmayın da. Ve de Tanrı aşkına, tavanı tutan çubuklara sakın dokunayım demeyin."

Biz çocuğu bulduktan sonra sanki yerin uğultusu daha da arttı. Hatta, tahta kirişlerin çatırdadığını duyduğumu hayal ettim. Normal olarak hayal dünyası o kadar zengin biri değilimdir, fakat sanki konuşmaya çalışıyorlar gibi geldi bana. Daha zamanınız varken, kuyuyu terk edin diyorlardı sanki.

Oradan ayrılmadan önce, cep fenerini o çatlağın içine tutmaktan alı koyamadım kendimi. Eğildiğim zaman, oradan hava geldiğini hissettim, demek ki bu düzlükte sadece bir çatlak yoktu, düzlüğün öbür tarafında yarık gibi bir şey vardı. Hatta belki bir mağara. Çatlaktan gelen hava sıcaktı, bir ocak ızgarasından çıkıyordu adeta

ayrıca keskin ve pis kokuyordu. Hafif bir esinti geldiğinde kusmamak için nefesimi tuttum. O, sönmüş kamp ateşi kokusuydu bu, ama ondan bin kat daha ağırdı! Yerin bu kadar altında bu pis koku neyin nesidir diye kafa patlattım ama nafile. Sadece temiz hava bir şeyin bu kadar pis kokmasına neden olur, demek ki, orada bir hava dehlizi olması lazım, ama Deep Earth 1957 yılından beri bu bölgede kazı faaliyetleri yapıyor ve eğer, böyle pis bir koku oluşturacak büyüklükte bir hava dehlizi varsa bulunmuş olurdu, o zaman da ya üzeri kapatılmış ya da nereye çıktığını öğrenmek üzere incelenmiş olurdu.

Çatlak, zikzak şeklinde bir S veya şimşek gibi görünüyordu ve içine bakınca, kalın bir kaya dışında fazla bir şey görünmeyeceği izlenimini veriyordu, en az altmış santimetre boyunca, belki de doksan. Ama bana öyle geldi ki, sanki öbür tarafta dışarıya açılan bir boşluk vardı ve sıcak hava da oradan ses çıkararak geliyordu. Kor kıvılcımı gibi birkaç küçük kırmızı noktanın orada hareket ettiğini gördüğümü hayal ettim, ama gerçekten hayal etmiş olmam gerek, çünkü gözlerimi kırpıştırınca kayboldular.

Garin'e döndüm ve yürümeye başlamasını söyledim.

"Bir saniye, bana bir saniye zaman verin," dedi. Çocuğun o küçük siyah kovboy çizmesini gömleğinin içinden çıkarmış, ayağına giydiriyordu. Muazzam bir sevecenlikle. Bir babanın sevgisini anlamak için jestlerine bakmak lazım. Giydirince, "Tamam" dedi. "Gidelim."

"İyi," dedim. "Bastığınız yere dikkat edin."

Mümkün olduğunca hızlı yürüyorduk ve buna rağmen yol sanki hiç bitmeyecek gibiydi. Bahsettiğim rüyalarda, hep cep fenerimin o küçük yuvarlak ışığının kafatası kemikleri üzerinde kaydığını görüyorum. Biz kuyunun içinde yürürken o kadar çok değillerdi ve bazıları parçalanmıştı, ama rüyalarımdakiler binlerceydi sanki, bir duvardan diğerine kurukafa doluydu, yumurta kartonundaki yumurtalar gibi duruyorlardı ve hepsi de sırıtıyordu, babası kucağına alınca küçük oğlanın sırıtması gibi. Ve kurukafaların göz yuvalarında kırmızı noktacıkların, çalılık yangınındaki kıvılcımlar gibi hareket ettiğini görüyorum.

Baştan sona, geri dönüş yolu korkunçtu. Gözlerim hep gün ışığını aradı ve uzun zaman bulamadım. Sonunda bulduğum da (minicik bir kare, başında, onu başparmağımın tırnağıyla kapatabiliyordum), boynuz taşı sanki ilk defa bu kadar çok uğuldadı; kuyunun, sinek öldüren bir el gibi üstümüze çökmeden önce dışarıya çıkmamızı bekleyeceğine inanıyordum. Sanki yerin dibindeki bir çukur düşünebilirmiş gibi! Ama insan gerçekten böyle bir duruma düştüyse, hayal

gücü insanla beraber aynı şeyleri yaşıyor. Ses tuhaf yollardan geçer, düşünceler de.

Hiç çekinmeden söyleyebilirim ki, bir numaralı Çıngıraklı Yılan hakkında olmayacak kadar tuhaf düşünceler geçiyor kafamdan. Oranın tekin olmadığını söyleyecek değilim, muhtemelen kimsenin okumayacağı bir "arka plan raporunda" bile yazmam, ama tekin olduğunu da söylemeyeceğim. Ölü adam dolu bir maden ocağı galerisinde olmazsa, hayaletler nerede olur ki başka? Sarp kayanın öbür tarafıyla ilgili olarak da, eğer orada gerçekten bir şeyler –şu hareket eden kırmızı ışıklar– gördüysem, bunlar kesinlikle hayalet değildi.

Son otuz metre en zor kısımdı. Bay Garin'i itip yanından geçerek koşmamak için kendimi zor tuttum, yüzüne bakınca onun da aynısını düşündüğünü görüyordum. Muhtemelen, panik halinde koşarak dışarıya çıkarsak, ailenin diğer fertlerini daha da ürküteceğimizi bildiğimiz için, ikimiz de kendimize hâkim olduk. Aksine, ikimiz de sakince yürüyerek çıktık dışarıya.

"Küçük paniğimiz" buydu işte.

Bayan Garin ve diğer iki çocuk ağlıyorlardı, Seth için muazzam tantana yaptılar, onu okşadılar, öptüler, sanki orada olduğuna inanamıyorlardı. Çocuk uyandı ve hepsine gülümseyerek baktı, ama artık tek kelime bile konuşmuyordu, sadece bir şeyler geveliyordu. Bay Garin, dinamitlerimizin bulunduğu, metalden yapılma küçük bir ambar olan barut ambarına doğru sendeleyerek ilerledi ve sırtını duvara vererek yere oturdu. Ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu ve alnını dizlerinin üstüne dayadı. Kendini nasıl hissettiğini anlıyordum. Karısı, "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda, "evet," diye yanıtladı, biraz dinlenmesi ve nefeslenmesi gerektiğini söyledi. "Ben de aynı şekilde," dedim ben de. Bayan Garin'e, çocuklarla ATV'ye gitmek isteyip istemediğini sordum. Jack'in erkek kardeşine bizim Bayan Mo'yu göstermek isteyebileceğini söyledim. Komik olmadığı halde gülündüğü gibi güldü ve, "Bay Symes, bence, bir gün için yeteri kadar serüven yaşadık. Umarım beni yanlış anlamazsınız, ama benim tek isteğim buradan gitmek," dedi.

Kendisini anladığımı söyledim ve sanıyorum ki, oradan ayrılmalarından önce olay hakkında kocasıyla baş başa kısa bir konuşma yapmak istediğimi anladı sanırım. Ben de kendime gelmek istediğim için değil! Bacaklarım yumuşamıştı sanki. Barut ambarına gittim ve Bay Garin'in yanına oturdum.

"Durumu bildirirsek, sorun çıkar," dedim. "Hem şirket için, hem de benim için. Muhtemelen beni işten atmazlar ama atabilirler de."

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim," diye yanıtladı Bay Garin, başını kaldırdı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Sanıyorum ki, o anda ağladığı için kimse onu ayıplamayacaktır. Bence, oğlunun başına bir şey geleceğinden bu kadar korkmuş olan her baba ağlardı. Aileyi ilk defa o gün görmüş olduğum halde, ben de ağlamaklıydım. Garin'in, oğlunun ayağına çizmeyi ne kadar sevecen bir halde giydirdiği aklıma geldikçe, boğazım hep düğümleniyordu.

"Bunun için size ömür boyu minnettar olacağım," dedim.

"Saçmalamayın," dedi. "Ben size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Bu arada biraz mahcup olmuştum. "Gelin," dedim. "İkimiz birlikte başardık, mühim olan netice!"

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve diğerlerinin yanına ilerledik tekrar. Tam onların yanına gelirken, bir elini koluma koydu ve beni durdurdu.

"Kimsenin oraya girmesine izin vermemelisiniz," dedi. "Mühendisler, kuyuyu destekleyebileceklerini söyleseler bile. Orada bir tuhaflık var."

"Biliyorum," dedim. "Bunu hissettim." Çocuğun yüzündeki o sırıtış aklıma geldi –bugün bile, üstünden aylar geçtiği halde, düşündüğüm zaman ürperiyorum– ve Garin'e neredeyse çocuğun da bunu hissetmiş olduğunu söyleyecektim. Sonra bir şey dememeye karar verdim. Ne faydası olacaktı ki?

"Ben sizin yerinizde olsam," dedi Garin, "barut ambarından bir miktar barut atar, orayı çökertirim. Orası bir mezarlık. İçerideki ölüleri rahatsız etmemek lazım."

"Fena fikir değil," dedim, Tanrı da böyle düşünmüş olmalıydı ki, iki hafta geçmeden, Tanrı bu görevi şahsen üstlendi. Orada bir patlama oldu. Ve bildiğim kadarıyla, patlamanın nedeni hiç bilinmedi.

Garin güldü, kafasını sallayarak, "Yolda iki saat ilerledikten sonra, bu olanların gerçekten olduğuna inanamayacağım bile," dedi.

Ben de ona, "Belki de öylesi daha iyi," dedim.

"Ama unutmayacağım tek şey var," dedi, "o da, Seth'in bugün konuşmuş olması. Sadece ailesinin anlayabildiği kelimeler ya da kavramlar değil. Doğru düzgün konuştu. Bunun ne kadar hayret verici bir şey olduğunu siz bilemezsiniz, ancak biz biliriz." Bu arada tekrar ATV'ye oturmuş olan ailesine el salladı. "Bunu bir defa başardıysa, tekrar başarabilecektir." Belki tekrar konuşmuştur, umarım. Aslında bunu bilmeyi çok isterdim. Bu çocuğun sırf konuşması değil her yönü beni meraklandırıyor. Daha sonra kendisine o küçük aksiyon figürünü geri verdiğimde, gülümsedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Ne kadar hoş bir öpücüktü o, halbuki o esnada, maden ocağından cildine sinmiş hafif bir koku dalgası burnuma geldi... Kül, et ve yanmış kahve kokusu gibi...

Çin Çukuru'yla, dostane bir şekilde vedalaştık, sonra ben onları arabalarını park ettikleri yere, ofis karavanına götürdüm. Gördüğüm kadarıyla, arabayla Anacadde'den geçtiğim halde, kimse bizi fark etmedi. O kadar sıcak bir havada, bir pazar öğleden sonrası, Desperation bir hayalet şehre döner.

Garin'in kız kardeşine göre, yolculuklarının sonunda kendilerini bekleyen o korkunç kadere –yanlarından geçen bir araçtan kendilerine anlamsızca ateş edilmişti– doğru yola çıkarlarken, ofis karavanının merdiveninin alt basamağında durup onlara el salladığımı anımsıyorum. Hepsi de bana el sallamıştı... Yani, Seth'in dışında hepsi. Maden ocağında ne olup bittiğini anlamasak da, galiba dışarı çıkabilmiş olduğumuz için şanslıydık ... Ve Seth'in San José'deki yaylım ateşinden sağ kurtulan tek kişi olması da şanstı! Onun bir koruyucu meleği olduğu söylenebilir, değil mi?

Daha önce bahsettiğim gibi, Peru'da bu olay rüyama giriyordu –özellikle kurukafaları ve cep feneriyle o çatlağın içini aydınlattığımı görüyordum– ama gündüzleri pek aklıma gelmiyordu, ta ki, Peru dönüşü, Audrey Wyler'ın duyuru panosunda asılı mektubunu bulup da okuyuncaya kadar. Sally mektubun zarfını kaybetmiş, ama zarfta adres olarak sadece "Desperation Maden İşletmesine" diye yazıyormuş. Seth yeraltındayken, bir şey olmuş olduğuna dair düşüncemi, bu mektup teyit etmiş oldu ve yaptığımın yanlış olduğunu bildiğim halde yalan söyledim. "Bir şey"in ne olduğunu bile bilmezken, başka ne yapabilirdim ki?

Ya o sırıtış.

O sırıtış.

O çok şeker bir oğlandı, Çıngıraklı Yılan'da ölmediğine (bizim olduğu kadar onun da başına gelebilirdi) veya diğerleriyle birlikte San José'de ölmediğine o kadar seviniyorum ki, fakat...

O sırıtış katiyen çocuğun kendi sırıtışı olamazdı. Keşke kendimi daha iyi ifade edebilsem, ama bundan daha iyisini beceremiyorum.

Bu yazımı bitirmeden önce bir tespitte bulunmak istiyorum. Belki hatırlarsınız, Seth'in "eski maden ocağından" bahsettiğini yazmıştım. Bunu, bırak oradan transit geçen Ohiolular, Desperation'da oturanlar bile pek bilmediği için, Çıngıraklı Yılan kuyusuyla bir ilinti kurmamıştım. Orada durup arabalarının çıkardığı toz tekrar yerine oturunca, Seth'in dediği yine aklıma geldi. Ofiste, sanki daha

önce bin defa orada bulunmuş gibi, Çin Çukuru fotoğraflarının asılı olduğu panoya hızla gidişini de düşündüm. Sanki o kuyuda olanları biliyordu. O anda aklıma bir şey geldi ve aynı anda ürperdim. İçeriye gittim ve resimlere baktım, zira ancak bu şekilde içimdeki bu histen kurtulacağıma inanıyordum.

Hepsi topu topu altı fotoğraftı, şirketin, ilkbaharda havadan çektirdiği fotoğraflar. Anahtarlığıma takılı olan küçük büyüteci aldım, her birini tek tek inceledim. Daha görmeden, yüreğimin derinliklerinde, ne keşfedeceğimi biliyordum. Hava çekimleri, Çıngıraklı Yılan kuyusunu ortaya çıkaran patlatmadan çok daha önce yapılmıştı, bu fotoğraflarda kuyuya dair hiçbir iz yoktu. Ama hayır, vardı. Seth'in, arka arkaya, parmağıyla resimlerin üstüne basıp şöyle dediğini yazdığımı hatırlıyor musunuz: "İşte burada! Görmek istediğim şey işte bu, maden ocağı burada!" Onun, maden ocağından bahsettiğini sanmıştık, çünkü resimlerde o görünüyordu. Fakat, elimdeki büyüteçle, çocuğun parlak fotoğrafların üzerinde bıraktığı parmak izlerini görebiliyordum. Parmak izlerinin hepsi, kuyuyu ortaya çıkardığımız güney tarafın üstündeydi. Seth'in görmek istediği maden ocağı değil, resimlerde görünmeyen o kuyuydu. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bildiğim halde, bundan hiç şüphem yoktu. Çocuk, kuyunun orada olduğunu biliyordu. Resimlerin –tek bir resimde değil, bütün resimlerin– üstündeki parmak izleri, bana göre, bu düşüncemin ispatıdır. Mahkemenin bunu kabul etmeyeceğini bilsem de kanaatim değişmeyecektir. Sanki, o ocaktaki bir şey, Seth'in otoyolda oradan geçtiğini algılamış ve onu çağırmıştı. Ve kafamdaki tüm sorulardan muhtemelen sadece bir tanesi gerçekten önemli: Seth Garin iyi mi? Garin'in kız kardeşine yazıp bunu sormak isterim, hatta bunun için elime kalemi bir iki kere aldım ama her seferinde ona yalan söylediğim aklıma geldi; yalanımı zor itiraf ederim. Ayrıca, uyuyan yılanı gerçekten uyandırmaya çalışmak istiyor muyum gerçekten? O tehlikeli bir yılan olabilir. Sanmıyorum, ama...

Belki söyleyecek daha çok şey olmalıydı, ama yok. Hep o sırıtması aklıma geliyor.

O sırıtış hiç hoşuma gitmedi.

Olayları samimi olarak böyle ifade edebilirim. Tanrım, ne gördüğümü bir bilebilsem!

Allen Symes

– On Birinci Bölüm –

1

Carverların arka bahçe çitini ilk aşan Doktor oldu. Johnny'nin poposundan bir defa itmesiyle kolaylıkla çitin üstüne tırmanarak kendi dahil herkesi şaşırttı. Yukarıya varınca bir iki saniye durdu ve ellerini dikkatle yerleştirdi. Brad Josephson, ay ışığında onu zayıf bir maymuna benzetti. Doktor sonra yere attı kendini. Çitin arka tarafından hafif bir homurtu duyuldu.

"Her şey yolunda mı, Doktor?" diye sordu Audrey.

"Evet," dedi Billingsley. "Hiç sorun yok. Öyle değil mi, Susi?"

"Elbette," dedi Susi Geller sinirli bir tavırla. Sonra da, çitin arasından: "Bayan Wyler, siz misiniz? Nereden geliyorsunuz ki?"

"Bence şu an için bu sorunun yanıtının önemi yok..."

"Ne oldu orada? Herkes iyi mi? Annemin kafası attı, şiddetli bir sinir krizi geçiriyor."

Herkes iyi mi? Brad bu soruyu yanıtlamak istemiyordu. Göründüğü kadarıyla diğerleri de istemiyordu.

"Bayan Reed?" diye sordu Johnny. "Sırada David var, sonra siz mi geliyorsunuz?"

Cammie onu anlamsız bir bakışla süzdü, sonra da yüzünü tekrar Dave'e çevirdi. Saçını okşayarak, delikanlının kulağına yine bir şeyler fısıldadı. Dave, yüzünde ıstırap ifadesiyle dinledi, o da aynı şekilde annesine bir şeyler fısıldadı, Brad duymuştu ne söylediğini: "İstemiyorum." Kadın tekrar kulağına bir şeyler söyledi, bu sefer daha ısrarlıydı. Brad, kadının söylediklerinin sonuna doğru *kardeşin* kelimesini duydu. Bu sefer, Dave kollarını uzattı, çitin üstüne tutundu ve hop diye çitin öbür tarafına atladı. Brad'in gördüğü kadarıyla, delikanlı bu hareketi robot gibi yaptı, ruhsuzca, yüzünde huzursuz bir ifade vardı, o kadar. Sonra Cammie atladı, Audrey ve Cynthia ona yardım ettiler. Kadın yukarıya çıkınca, Dave ona ellerini uzatarak yardımcı oldu. Cammie, Dave'in ellerini tutarak bıraktı kendini, bu esnada kendini emniyete almak için çite bile tutunmadı. Brad'e göre, o anda düşmeyi bile istemişti kadın sanki. Hatta boynunu

kırmak bile. Delikanlı, *anne, niye bizi buraya gönderdin?* diye bağırmıştı ve muhtemelen, kendisinin –Jim'in de– oraya gitme şevki, anneleri için asla hafifletici bir husus olmayacaktı. Cammie hep kendini suçlayacak, genç de herhalde hiçbir zaman aksini iddia etmeyecekti.

"Brad?" Nadiren böyle alçak ve endişeli olsa da, bu sesi duymaktan gerçekten hoşlanıyordu. "Orada mısın canım?"

"Buradayım Bee."

"Her şey yolunda mı?"

"İyi. Bak Bee, sakin ol. Jim Reed öldü. Sokağın aşağısında, köşedeki evde oturan Entragian da."

Bir inilti duyuldu, sonra da Susi Geller, Jim'in adını bağırmaya başladı, tekrar tekrar. Bu çığlıklar, hem duygusal hem de fiziki olarak bitkin bir halde olan Brad'in içinde, merhametten ziyade öfke uyandırdı... Ve de bu çığlıkların büyük kedi ya da insan parmaklı kır kurtlarından çok daha nahoş bir şeyleri oraya çağrıcağı korkusu...

"Susi?" Kim Geller, panik halinde evin içinden seslendi. Sonra o da çığlık atmaya başladı, sanki bu ses, ay ışığının aydınlattığı havayı dönen keskin bir bıçak gibi kesiyordu. "Suuuuuuu-siiiii! Suuuuu-siiii!"

"Kapatın çenenizi!" diye bağırdı Johnny. "Tanrı aşkına, Kim, KAPATIN ÇENENİZİ!"

Kadın, şaşılacak bir şekilde sesini kesti, ama kız susmuyor, beşinci perdede Julia rolüne getirilmiş kötü bir oyuncu gibi cıyaklamaya devam ediyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Audrey. Kulaklarını avuçlarıyla kapadı ve parmaklarını saçlarının arasına soktu.

"Bee," dedi Brad çitin arasından, "şunu bir sustur! Nasıl susturursan sustur!"

Susi, "JIM!" diye cırladı. "AMAN TANRIM, JIM! AMAN TANRIM, OLAMAZ...!"

Bir tokat sesi. Çığlıklar adeta bir anda kesildi. Ardından da şu ses duyuldu:

"Kızıma tokat atamazsın! Kaltak, kızıma tokat atamazsın, pozitif ayrımcılık konusunda ne düşündüğün beni ilgilendirmez! Zenci şişko orospu!"

Cynthia, "Ağlatıncaya kadar becerin beni," dedi. İki renk boyalı saçlarını kavradı ve korkunç bir filmin son dakikalarını görmek istemeyen bir çocuk gibi gözlerini sıkıca kapattı.

Brad ise gözleri açık, nefesini tutmuş bir halde, Bee'nin patlamasını bekliyordu. Ama Bee, tam tersine, kadını hiç dikkate almadı ve usulca çitin arasından bağırdı: "Bradley, cesedi bu tarafa veriyor musunuz?" Gayet soğukkanlı olduğu anlaşılıyordu sesinden, Brad onun böyle olmasından gayet mutluydu.

"Tamam. Sen, annesi ve kardeşi biz cesedi yukarıya kaldırınca yakalayın o taraftan."

"Tamam." Hâlâ çok sakindi kadın.

"Kim?" diye bağırdı Brad tahta parmaklıklı çitin arasından. "Bayan Geller? Neden eve girmiyorsunuz, hanımefendi?"

"Evet!" dedi Kim kibarca. "Bence bu iyi fikir. Tekrar eve girelim, Susi, değil mi? Yüzümüze biraz soğuk su çırparsak, kendimize geliriz."

Ayak sesleri duyuldu. Burun çekme sesi azalmıştı neyse ki. Sonra kır kurtları tekrar ulumaya başladılar ne yazık ki. Brad, omzunun üzerinden bakarak, yeşil alanın karanlık derinliklerinde kıpırdayan gümüş rengi ışıkları fark etti. Gözler.

"Acele etmeliyiz," dedi Cynthia.

"Hem de çok!" dedi Audrey.

Brad, *tam da korktuğum buydu*, diye geçirdi kafasından. Arkasına döndü ve Jim Reed'i omuzlarından tuttu. Delikanlının bu sabah kullandığı tıraş kolonyası ve şampuanın kokusu geldi burnuna hafifçe... Muhtemelen, onları kullanırken kızları düşünmüştü genç... Johnny, arkasına sinirli bir bakış fırlattı –*kıpırdayan gümüş renkli ışıklara*, diye tahmin etti Brad– sonra eğildi, bir elini ölü gencin beline doladı ve diğer eliyle de poposunu destekledi. Audrey ve Cynthia, genci bacaklarından tuttular.

"Hazır mıyız?" diye sordu Johnny.

Kadınlar evet anlamında başlarını salladılar.

"O zaman, bir, iki, üç."

Birlikte ağırlık kaldıran bir dörtlü gibi, cesedi yukarıya kaldırdılar. Brad, son on yıldır, hoş olmayan bir göbek taşımak zorunda kalan sırtının dayanamayacağını düşündü, bu korkunç bir andı! Jim'in cesedi çitin üstündeydi artık. Ölü gencin kolları her iki yanından aşağıya sarkıyordu, en iyi numarasını yaptığı anda izleyicilerden alkış isteyen bir sirk akrobatı duruşuydu bu... Ay ışığı avuçlarını aydınlatıyordu.

Brad'in yanında duran Johnny'nin çıkardığı sesi duyunca, insan birazdan kalp krizi geçirecek sanabilirdi. Jim'in kafası, gevşek bir halde arkaya sarkmıştı. Kısmen pıhtılaşmış olan bir damla kan aşağıya, Brad'in yanağına damladı. Delice bir nedenle, Brad'in aklına nane marmeladı geldi, midesi, kaygan bir eldivenin içindeki el gibi sıkıştı.

"Bize yardım edin!" derken, kesik kesik soluyordu Cynthia. "Tanrı aşkına, birisi..."

Eller çıktı ortaya, bir an için üst kısımları küt çit parmaklıklarının üstünde kaldı ve Jim'in gömleğini ve şortunun kemerini tutan parmaklar birbirinden ayrıldı. Brad, cesedi bir saniye bile tutamayacağını anladığı anda, (o ana kadar, ölü ağırlığı kavramının ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu) ceset ellerinden alındı. Bir et şaplaması duyuldu ve biraz

ileride (Carverların arka verandasında gibi geldi Brad'e) Susi Geller yine kısa bir çığlık attı.

Johnny ona baktı. Brad, onun gülümsediğinden oldukça emindi. "Galiba cesedi düşürdüler," dedi Johnny yavaşça. Bir koluyla yüzünün terini sildi, sonra da kafasını öne eğdi. Yüzündeki gülücük, eğer varsa, şu anda yok olmuştu.

"Eyvah," dedi Brad.

"Eyvah ya! Lanet olası!"

"Hey, Doktor!" diye seslendi Cynthia usulca. "Tutun! Korkmayın, düşmez!" Dipçiği öne gelecek şekilde havaya kaldırdığı 30-06'yı, çitin öte tarafına itebilmek için ayak parmaklarının ucuna kalktı.

"Tuttum," dedi Billingsley. Sonra daha da kısık bir sesle: "Kadın ve o sersem kızı nihayet eve girdiler."

Cynthia çitin üstüne tırmandı ve kolayca öbür tarafa kaydı. Audrey'yi itmek ve kalçasından desteklemek gerekti, o da geçti böylece öbür tarafa. Ardından Steve geçti, geçerken, Johnny ve Brad'in kavuşturulmuş ellerini üzengi gibi kullandı ve biraz yukarıda oturup yaralı omzundaki acının geçmesini bekledi. Acısı geçince, çitin üstünden Carverların tarafa attı kendini ve yavaşça değil de zıplayarak indi yere.

Johnny, "Ben buradan geçemem" dedi. "İmkânsız. Garajda bir merdiven olsaydı..."

Uuuuuu!... Uuuuu!...

Neredeyse tam arkalarından geliyordu bu ses. İki adam, küçük çocuklar gibi, adeta istemdışı bir hareketle birbirlerine sarıldılar. Brad arkasını döndü ve bazı karaltıların yaklaştığını gördü. Her bir karaltı, o parıldayan, yarım ay şeklindeki bir çift gümüş kırıntının arkasına takılıydı.

Johnny, "Cynthia," diye seslendi. "Ateş et!"

Yanıt verdiğinde, kızın sesi ürkek ve endişeliydi. "Yani tekrar çitin..."

"Hayır, hayır. Sadece havaya ateş et!"

Kız, 30-06 ile iki el ateş etti, mermi sesleri havada kırbaç gibi şakladı. Barut dumanının pis acı kokusu, çit parmaklıklarının arasından sızdı. Yeşil alandan onlara doğru sessizce yaklaşan karaltılar durdular. Geri kaçmadılar, ama en azından oldukları yerde kaldılar.

Brad usulca sordu: "John, hâlâ nefes nefese misin?"

Johnny, arkaya doğru, gölgedeki karaltılara baktı. Dudaklarının kenarında tuhaf, titrek bir gülücük oluştu. "Yok!" dedi, "yeniden doğdum. Ben... ne yaptığını sanıyorsun?"

"Neye benziyor?" diye sordu Brad. Hemen çitin önünde, ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüştü. "Babalık, acele et."

Johnny, Brad'in sırtına çıktı. "Aman Tanrım," dedi, "kendimi Güney Afrika Devlet Başkanı gibi hissediyorum."

Brad önce anlamadı sanki. Jeton düşünce kıkırdamaya başladı. Sırtı feci ağrıyordu. Johnny Marinville sanki en azından iki yüz elli kilo vardı, topukları, Brad'in fazlasıyla yüklenilmiş omurgasında çukurlar açıyorlardı adeta, ama o yine de kıkırdıyordu elinde olmadan. Sırtında, içler acısı bir dürüstlük eğitimi almış, bir siyahiyi tabure olarak kullanan –bir zamanlar, Lenny Bernstein'ın evindeki partilerde Black Panterlerle eğlenmiş– üniversite mezunu beyaz Amerikalı bir aydın vardı. Bir liberal cehennem deyince bunu anlıyor olmalı, Brad hiç böyle bir şey duymamıştı. İnlesin mi yoksa ağlasın mı bilemedi. "Acele et, öldüreceksin bu zavallı adamcağızı!" o anda kıkırdaması tam bir kahkahaya dönüştü. Fundalıktaki o sinsice yaklaşan yaratıklardan biri gelip havaya kalkmış yumuşak poposundan bir parça et koparır diye ödü patlıyordu, ama buna rağmen gülüyordu. Ona, "Old Black Joe"dan bir nakarat söyleyeyim diye düşündü ve bir kır kurdu gibi uludu. Gözlerinden yaşlar damlıyordu. Yumruğuyla yere vurdu.

Sırtındaki Johnny, "Brad, neyin var?" diye fısıldadı.

"Önemli değil!" dedi hâlâ kıkırdayarak. "İn sırtımdan aşağıya. Tanrım, ayakkabılarının altında ne var? Demir mi?"

Sonra, şükürler olsun ki, sırtındaki yükten kurtuldu. Johnny, homurdanarak, bir bacağını çitin üstüne atmaya çalıştı. Brad doğruldu, belinin tutulduğundan korkarak yine anlık bir panik yaşadı, sonra, etli omuzlarından birini Johnny'nin poposunun altına dayadı. Bir an sonra tekrar bitkin bir homurtu, Johnny çitin öte tarafına düşünce de boğuk bir çığlık duydu.

Geriye sadece kendisi kalmıştı, yalnız ve taburesiz.

Brad, çitin üst kısmına baktı ve çitin en az otuz metre yüksekliğinde olduğunu düşündü. Sonra arkasını döndü ve karaltıların tekrar harekete geçtiğini ve etrafında oluşturdukları dairenin gittikçe daraldığını gördü.

İki tahta parmaklığa tutundu ve o anda arkasında bir hırıltı duydu. Çalılıkta bir hışırtı vardı. Omzunun üstünden bir bakış fırlattığında, kır kurdundan ziyade yaban domuzuna benzeyen bir yaratık gördü... Ama aslında, daha çok, kötü çizilmiş bir çocuk resmine benziyordu, gerçekten hızla karalanmış, ama bir şekilde hayat bulmuş bir çizim gibiydi. Bacaklarının her biri farklı uzunluktaydı ve patileri, pençe ya da parmağa benzemeyen küt sopalar gibiydi. Kuyruğu, adeta sırtının ortasından yukarıya yükseliyordu. Gözleri boş gri halkalardan oluşuyordu. Burnu domuz burnuydu. Sadece dişleri hakiki gibiydi, dev, sivri uçları, hayvanın ağzının sağından ve solundan dışarıya taşıyordu.

Yaşlı Doktor'un at şırıngasından çıkar gibi, Brad'in sinir sistemine adrenalin pompalanıyordu. O şeyin koşarak oraya doğru saldırıya geçtiğini duyunca, sırtını tamamen unuttu, kendini yukarıya çekti ve

dizkapaklarını, göğsüyle çit arasına sıkıştırdı. Şey, ayaklarının hemen altında yere çarpınca, bütün çit sallandı. Sonra, Johnny, Brad'i bir el bileğinden, Dave Reed de diğerinden yakaladı ve Brad kendini çitin üstüne doğru çekti, bu esnada cildinden büyükçe parçalar çite takıldı. Sol bacağını çitin üstüne atmaya çalıştı, ama ayak bileğini küt tahta parmaklıklardan birine çarptı. Sonra düştü ve nafile bir hamleyle, sağ eliyle çitin üst kısmına tutunmaya çalıştı, gömleğinin bir tarafı boylu boyunca yırtılmıştı. Kolunu tam zamanında çitten çekti, yoksa kolu kırılabilirdi, fakat yere düşünce, (biraz Johnny'nin ama daha ziyade kilolu karısının üstüne düşmüştü) koltukaltından kan aktığını hissetti.

"Yakışıklım, üstümden inmeyi düşünür müydün?" diye sordu etli butlu kadın zor nefes alarak... "Yani, sana çok zahmet olmazsa."

Brad, sürünerek ikisinin üstünden çekildi ve sırtının üstüne yuvarlandı. Yukarıya, bilmediği yıldızlara, Şükran Günü'nden sonra her gün küçük kentlerin anacaddelerinde takılı olan Noel ışığı zincirleri gibi yanıp sönen kabarık şekillere baktı. Kendisinin Prusya kralı olduğu ne kadar doğruysa, bu yıldızlar da o kadar gerçekti... Ama yıldızlar buna rağmen orada, gökyüzündeydiler. Evet, oradaydılar, tam onun kafasının üst tarafında ve eğer gökyüzü de bu lanet olası komploya dahilse, durum ne kadar kötü olmalıydı!

Brad, onlara bakmak istemediği için gözlerini kapadı. Diğer ikisi kapalı olduğu zaman en çok açılan ruh gözünün önünde, kendisine *Shopper* atan Cary Ripton'ı gördü. Kendi elinin –bahçe hortumunu tutmayan elinin– hızla yukarıya kalkıp gazeteyi yakaladığını gördü. Bu harekete içtenlikle hayran olarak, "*Bravo Bay Josephson!*" diye seslendi Cary. Bu ses uzaktan geliyordu, sanki bir kanyonda yankılanıyordu. Yakından ise, çitin öbür tarafındaki yeşil alandan (ancak, bu arada orası bir çöldü) bir uluma sesi duydu. Yaban domuzu-kır kurtları çarpınca, çit birkaç kez şiddetle sarsıldı.

Tanrım.

Johnny, "Brad," dedi. Alçak bir ses. Üstüne eğilmişti, sesinden öyle anlaşılıyordu.

"Ne var?"

"İyi misin?"

"Çok iyiyim." Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Brad."

"Ne var?"

"Demin aklıma bir fikir geldi. İçinde senin de olacağın bir film."

"Sen manyaksın John." Gözlerini hâlâ açmamıştı. Böylesi daha iyiydi. "Teklifi kabul ediyorum. İçinde benim de olacağım bu filmin adı ne olacak?"

"*Siyahi Erkekler Çite Tırmanamazlar,*" dedi Johnny ve çılgınca gülmeye başladı. Gülüşüne bakarsan yorgun ve yarı çıldırmıştı. "O lanet olası, Mario Van Peebles'ın bu filmin rejisörlüğünü yapmasını istiyorum. Ve seni Larry Fishburne oynayacak."

"Anlaşılmıştır," dedi Brad ve acıyla doğruldu. "Ben Larry Fishburne'ü severim. Rolünü çok hissederek oynar. Ona kapora olarak bir milyon teklif edin. Bu kadar paraya kim hayır diyebilir ki?"

"Aynen, aynen," diye onayladı Johnny, bu arada gülmekten pek konuşamıyordu, ama yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ve Brad'e göre bunlar gülme gözyaşları değildi. Daha on dakika önce, Cammie Reed neredeyse kafasını uçuruyordu, Brad, Johnny'nin bunu unuttuğunu sanmıyordu. Aslında Brad genel olarak Johnny'nin birçok şeyi unuttuğunu sanmıyordu. Mümkün olsa, muhtemelen, bu yeteneği onunla zevkle değişirdi.

Brad ayağa kalktı, Bee'nin elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Çitteki gümbürtüler kesilmemişti, kemirme sesinden ziyade ulumalar duyuluyordu, sanki o aç hilkat garibeleri tahta parmaklıkları parçalayıp geçerken yemeğe kalkmışlardı.

Brad'in kendisine de kalkmaya yardım ettiği Johnny, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Tökezledi, tekrar dengesini buldu ve gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini sildi.

"Galiba mecbur kalınca, oldukça iyi tırmandım," dedi Brad. Bir koluyla karısına sarıldı, sonra Johnny'ye baktı. "Gel beyaz adam. Başarıya ulaşmak için bir siyahiyi marşpiye olarak ilk kez kullandın, çok bitkin olman lazım. Gel eve girelim."

2

Tom Billingsley'nin arka bahçe kapısından içeriye dengesiz bir şekilde ok gibi giren şey, Jeb Murdock'ın, aşağı yukarı *Düzenleyiciler*'in ortasında, Candy'yle katıldığı bir atış yarışında bir kayadan vurduğu ucube boncuklu kertenkelenin çocuk versiyonuydu. Öte yandan yaratığın kafası, *Jurassic Park*'tan fırlamış bir dinozorun kafasına benziyordu.

O şey, sıçrayarak arka merdivenleri çıktı, sürünerek tel kapının üstüne kaydı ve kapıyı burnuyla itti. Hiçbir şey olmadı. Tel kapı dışarıya doğru açılıyordu. Boncuklu kertenkele, kafasını öne doğru uzatıp, dişleriyle kapının alt kenarını kemirmeye başladı. Yaşlı Doktor'un mutfağında kendini bulması için üç defa ısırması yeterli olmuştu.

Gary Soderson, yüzüne doğru esen çürük kokusunu hemen duydu. Eliyle onu burnundan uzaklaştırmaya çalışsa da koku daha da kuvvetlendi. Bir elini kaldırdı, timsah derisinden bir ayakkabıya –çok büyük bir ayakkabı– dokunur gibi bir şeye dokundu ve gözlerini açtı. Kendisini

öpecek kadar yüzüne eğilmiş olan ve onu adeta insanımsı bir merakla izleyen şey öyle tuhaftı ki, Gary çığlık bile atamadı. Kertenkeleye benzeyen şeyin gözleri parlak turuncuydu.

Gary, *işte*, diye düşündü, *ilk büyük delirium tremens krizimi yaşıyor olmalıyım. Ahoy Gemiciler, Adsız Alkolikler önden buyursun!*

Gözlerini kapadı. Bataklık kokusu algılamadığına ve mutfağın linolyum zemininde sürüklenen bir kuyruğun çıkardığı sesi duymadığına kendini inandırmaya çalıştı. Ölü karısının soğuk elini tuttu. "Bir şey yok. Bir şey yok. Bir..." dedi.

Bu cümleyi üçüncü kez (herkes bilir ki Tanrı'nın hakkı üçtür!) söyleyemeden, canavar dişlerini gırtlağına geçirdi ve boğazını parçaladı.

3

Johnny, kilerin açık kapısından küçük ayaklar görünce içeriye baktı. Ellie ve Ralphie orada bir Japon şiltesinde birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. Arka taraftan gelen silah seslerine rağmen derin uykudaydılar, ama uyku esnasında bile olaylardan tamamen kaçamamışlardı; benizleri soluktu ve yüzlerindeki ifade gergindi, nefes alırlarken sulu bir ses duyduğu için *ağlarken hıçkırıkları boğulmuş,* diye düşündü adam. Ralphie'nin bacakları sanki rüyasında koşuyormuşçasına atıyordu...

Johnny, şilteyi Ellen'ın bulduğunu, üstünde yatabilmeleri için onu kilere taşıdığını tahmin etti, şilteyi taşıyan Kim Geller olamazdı. Kim ve kızı, duvar dibindeki eski yerlerini almışlardı yine, ama bu sefer yerde değil de mutfak sandalyelerinde oturuyorlardı.

"Jim gerçekten öldü mü?" diye soran Susi, Brad ve Belinda'nın arkasından gelen Johnny'ye nemli ve parlak gözlerle baktı. "İnanamıyorum, her zamanki gibi frizbi oynadık ve bu akşam sinemaya gitmek istiyorduk..."

Johnny artık kıza sabredemez hale gelmişti. "Dışarıya verandaya çıkıp bak, kendi gözlerinle gör!"

Kim öfkeyle, "Neden böyle pislik bir herifsin?" diye sordu. "Belki de kızım bu kadar ciddi bir travmatik olayı asla atlatamayacak. Çok derin bir şok yaşadı!"

"Travma yaşayan yalnız o değil," dedi Johnny. "Madem konuyu açtık..."

"Yeter, bir de birbirimizle tartışmayalım," dedi Steve Ames.

Söylediği şüphesiz doğruydu, ama hiçbir şey umurunda değildi artık Johnny'nin. Parmağıyla, gözlerinde kızgın ve nefret dolu bir bakışla kendisine bakan Kim'i gösterdi. "Madem konuyu açtık, eğer Belinda Josephson'a bir daha siyahi orospu dersen, ağzındaki bütün dişleri kırarım."

"Vay, kendini sütten çıkmış ak kaşık mı sanıyorsun sen?" dedi Kim Geller ve gözlerini rol yaparcasına döndürdü.

"Yeter John," dedi Belinda ve adamın kolunu tuttu. "Hemen susun. Yapacağımız daha önemli işler var..."

"Şişko siyahi orospu," dedi Kim Geller. Bunu söylerken Belinda'ya değil Johnny'ye bakıyordu. Gözleri hâlâ alev alevdi, ama bu sefer gülümsüyordu. Johnny, bunun hayatında gördüğü en kötü niyetli gülümseme düşündü. "Şişko siyah zenci orospu." Bunu söylerken, parmağıyla, açıkta görünen dişlerini gösteriyordu, bir pantomim oyununda, *intihar nedir* anlatmak istiyor gibiydi. Kızı ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Tamam mı? Siz de duydunuz mu? Hadi, gel. Bütün dişlerimi kır. Dene bakalım!"

Johnny, tam da kadının dediğini yapmaya yeltendiğinde, Brad bir kolunu, Steve de diğerini yakaladı.

Doktor, "Bir an evvel buradan çıkıp git, sersem kadın!" dedi. Sesi haşin ve tatsızdı. Bu söz bir şekilde Kim'e ulaştı, adama afallamış ve aşağılayıcı bir ifadeyle bakıyordu. "Bir an evvel buradan defolup git."

Kim, oturduğu sandalyeden kalktı, Susi'yi de sandalyesinden çekti. Bir an için, sanki birlikte oturma odasına gidecekler gibi bir halleri vardı, ama sonra Susi kendini annesinin elinden kurtardı. Kim ona elini uzatsa da Susi daha da geriye gitti.

"Ne demek bu?" diye sordu Kim. "Oturma odasına gidiyoruz! Uzaklaşıyoruz bu..."

"Ben değil," dedi Susi ve hızla başını salladı. "Sen belki. Ama ben değil. Hayır."

Kim önce kızına sonra da Johnny'ye baktı. Yüzü bir nevi nefret dolu bir şaşkınlıkla altüst olmuştu.

"Git buradan, Kim," dedi Johnny. Hâlâ yumruğunu kadının ağzına indirmeyi düşünüyordu, ama öfke krizi geçmişti ve sesi yine normalleşmişti neredeyse. "Siz ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

"Susi, gel buraya. Bu nefret yüklü insanlarla işimiz olmaz bizim."

Tüm vücudu titreyen Susi, annesine sırtını döndü. Bu olayın, kızın sıradan, boş bir yaratık olduğu şeklindeki düşüncesini değiştirmeyeceğini tahmin etti Johnny, ama kız yine de annesinden en az bir iki derece daha iyi gibi görünüyordu.

Dave Reed, yavaşça, paslanmış bir robot gibi, kollarını kaldırdı ve kıza sarıldı. Cammie önce karşı çıkacak gibi olduysa da sonra vazgeçti.

"Pekâlâ," dedi Kim. Sesi yine net ve soğukkanlıydı, rüyasında konuşma yapan birinin sesiydi sanki. "Bana ihtiyacın olursa, oturma odasındayım." Başına gelen bu talihsizliğin ondan kaynaklandığını düşündüğü Johnny'ye uzandı bakışı. "Ya sen..."

"Yeter," dedi Audrey sert bir tonda. Karanlık oturma odasına giden Kim'in dışında herkes şaşkınlıkla dönüp ona baktı. "Böyle bir saçmalıkla kaybedecek vaktimiz yok. Belki küçük de olsa bir kaçma fırsatımız vardır, ama siz budalalar böyle ortalıkta dolanıp kavga ederseniz yapacağımız tek şey ölmek olacak."

"Siz kimsiniz, hanımefendi?" diye sordu Steve.

"Audrey Wyler." Audrey uzun boyluydu, uzun bacakları, mavi şortun altında seksi görünüyordu, ama yüzü solgun ve zayıftı. Bu yüz, Johnny'ye, Carverların birbirlerine sarılmış uyuyan çocuklarının görünümünü anımsattı ve birden, Audrey'yle ne zaman görüşüp birlikte vakit geçirdiklerini hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamadı. Sanki, kadın, dışarıdaki hayatın günlük koşuşturmalarından tamamen çekmişti kendini.

Minik bebek, annenin memelerini ısırdığını gördüm, lafı geldi aklına. Sonra da, o öğleden sonra, Wylerların evinde, bir ara Seth ile *Bonanza* seyrederken çalışma odasında yerde duran minibüsler geldi aklına. Ve, zihninde bir cins heyelan oluştu. Film yıldızı gibi görünen haydutlar. İyi bir uzaylıyken kötü adam olan Binbaşı Pike. Kovboy sahnesi. Özellikle o! Audrey, o gün, *Seth eski kovboy filmlerini seviyor*, demişti. İnsanın sinirliyken yaptığı gibi, bunu söylerken, yerden birkaç oyuncak kaldırmıştı. *Bonanza ve The Rifleman en sevdiği diziler, ama kablolu televizyonda tekrarı gösterilen her şeyi izliyor. İçinde at olan filmleri yani!*

"O senin yeğenin, Audrey, değil mi? Bütün bunları yapan, Seth."

"Hayır." Bir elini kaldırıp gözlerini sildi. "Seth değil. Seth'in içindeki."

4

"Size anlatabildiğim kadarını anlatacağım. Ama fazla zamanımız yok. Güç Vagonları birazdan geri gelecekler."

"O arabalarda kimler var," diye sordu Doktor. "Biliyor musun, Aud?"

"Düzenleyiciler. Haydutlar. Bilimkurgu polisleri. Yaşadığımız bu yer, kısmen televizyondaki Eski Batı, kısmen de ve sadece televizyondaki bir çizgi film versiyonunda yirmi üçüncü yüzyılda var olan, Enerji Koridoru diye adlandırılan bir yer." Audrey derin bir nefes aldı ve elleriyle saçlarını düzeltti. "Her şeyi bilmiyorum, ama..."

"Bize bildiğin her şeyi anlatmaya çalış," dedi Johnny.

Kadın saate baktı ve yüzünü buruşturdu. 'Durmuş.'

"Benimki de," dedi Steve. "Bence herkesin saati durmuş."

"Biraz zamanımız olabilir," dedi Audrey. "Demek istediğim, hareket için henüz çok erken..." Birden gülmeye başladı, gülüşü Johnny'yi ür-

küttü. Görünüşe bakılırsa herkes korkmuştu. Gülüşünün altında yatan histeriden dolayı değil de, onun üstünde duyulan içten neşeden dolayı. Audrey etrafındakilerin bakışlarını görünce kendine hâkim oldu. "Özür dilerim, bir nevi şaka. Anlamanız gerekmiyor. Her neyse. Beklememiz lazım. Eğer bu arada düzenleyicileri geri getirirse, zannedersem, onlara katlanmaktan başka bir şey gelmeyecek elimizden."

Cammie birden sordu: "Gittikçe kuvvetleniyorlar mı? Şu düzenleyiciler, gittikçe daha mı çok güç kazanıyorlar?"

"Evet," dedi Audrey. "Ve eğer bütün bu başımıza gelenleri yapan o şey, fundalıkta ölen insanların enerjisini emdiyse, o zaman, bundan sonraki saldırı şimdikilerin en kötüsü olacaktır. Umarım dediğim gibi olmamıştır, ama muhtemelen öyle oldu."

Audrey orada bulunanlara tek tek baktı, derin nefes aldı ve anlatmaya başladı.

5

"Seth'in içindeki şeyin adı, *Tak*."

"O bir şeytan mı, Aud?" diye sordu Doktor. "Bir cins şeytan mı?"

"Hayır. Ona dinsiz denebilir. Ancak televizyon din sayılırsa... Bence o daha ziyade bir tümör. Bilinci olan, vahşet ve şiddetten zevk alan bir tümör. İki yıldan fazladır onun içinde yaşıyor. Eviyesinde karadul bulmuş Vermontlu bir kadın hakkında bir hikâye duymuştum. Anlaşılan bu örümcek, kocasının çalıştığı marketten getirdiği boş bir kutu içinde gelmiş o eve. Kutunun içinde Güney Amerika'dan gelen muzlar varmış. Muzlar paketlenirken, örümcek de kutunun içine girmiş. Bence, *Tak* da, aşağı yukarı bu yolla Poplar Sokağı'na geldi. Ancak burada söz konusu sesi olan bir karadul. *Tak*, ailesiyle çölden geçerken, Seth'e seslenmiş. Nevada'dan geçerlerken. *Tak* onu algılamış, çok yakınından geçen, kullanabileceği birini hissetmiş ve ona seslenmiş."

Audrey kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine baktı. Hikâyesi Kim Geller'ın ilgisini çekmişti, oturma odasının kapısında dikiliyordu. Audrey tekrar başını kaldırdı. Bu hikâyeyi hepsine anlatıyordu, ama sürekli Johnny'ye bakıyordu.

"Galiba, *Tak* önceleri zayıftı, ama Seth'in ailesinin kendisi için bir tehdit oluşturduğunu anlayacak kadar zayıf değildi. Onların bunu ne kadar bildiğini ya da tahmin ettiğini bilmiyorum, ama erkek kardeşimle yaptığım son telefon konuşması çok tuhaftı. Sanırım eğer *Tak* izin verseydi, Bill bana çok şey anlatacaktı."

"Bunu yapabiliyor mu?" diye sordu Steve. "İnsanlara o kadar kolay hükmedebiliyor mu?"

Audrey şişmiş olan ağzını gösterdi. "Bunu yapan benim elimdi," dedi "ama elimi ben kendim yönetmedim."

"Aman Tanrım," dedi Cynthia. Sinirli bir halde, mutfak tezgâhının üst tarafında, mıknatıslı çelik raylarda asılı olan bıçaklara baktı. "Bu kötü bir şey. Çok kötü."

"Ama daha da kötü olabilir," dedi Audrey. "Fiziki olarak, *Tak* insanları sadece kısa mesafede kontrol edebiliyor."

"Bu mesafe ne kadar?" diye sordu Cammie.

"Normal olarak, yedi ila on metreden fazla değil. On metreyi aşınca, fiziksel etkisi oldukça çabuk yok oluyor. *Normal olarak*. Şimdi ne olur bilmiyoruz. Çünkü şimdiye kadar hiç bu kadar çok enerji yüklememişti."

"Bırakın hikâyesini anlatsın," dedi Johnny. Zamanı, adeta, ellerinin altında kayan, somut bir şey olarak algılayabiliyordu. Bu hissin Audrey'den mi geldiğini yoksa kendi içinden mi kaynaklandığını bilmiyordu, ama umurunda değildi. Zaman kısıtlıydı. Hayatında hiç bu kadar güçlü bir önseziye sahip olmamıştı. Zaman kısıtlıydı.

"O, bedeninin içinde hâlâ küçük bir oğlan var," dedi Audrey ağır ve vurgulayarak. "Adı Seth Garin olan, tatlı, özel bir çocuk. Ve en iğrenci de, *Tak*, çocuğun sevdiği her şeyi katliamları için kullandı. Erkek kardeşim ve ailesini öldürmek için kullandığı İz Sürücü'ydü, MotoKopların Güç Vagonlarından biri. Olay olduğunda, Nevada gezisinden sonra, Kaliforniya'daydılar. *Tak*'ın, gelişmesinin o evresinde, İz Sürücü'yü, Seth'in düşüncelerinden ve rüyalarından çağırmak için gerekli enerjiyi nereden aldığını bilmiyorum. Seth, onun temel enerji kaynağı, ama Seth yeterli değil. Tam kapasite çalışabilmesi için daha çok enerjiye ihtiyacı var."

"O bir vampir, değil mi?" diye sordu Johnny. "Kan yerine psişik enerji emen bir vampir."

Audrey başıyla onayladı. "Evet. Ve en bol enerjiyi, birisi acı çektiği zaman elde ediyor. Bill ve ailesinin diğer fertlerinin durumunda, belki o çevrede birisi ölmüş ya da yaralanmıştı. Veya..."

"Veya, kendi canını yakabilecek biri vardı belki," dedi Steve. "Örneğin, tam o sırada elinin altında olan bir evsiz. Bir alışveriş arabası iten, yaşlı bir alkolik evsiz. O her kimse, iddia ederim ki, gülümseyen bir yüz ifadesiyle ölmüştür."

Audrey, adama hüzünlü ve bedbin bir ifadeyle baktı. "Biliyorsunuz."

"Çok değil ama bildiklerim, anlattıklarınıza uyuyor," diye yanıtladı Steve. "Arka tarafta öyle bir herif yatıyor." Başparmağıyla, yeşil alana doğru işaret etti. "Entragian onu tanıdı. Evsizi yaz başından beri iki üç kere sokakta gördüğünü söyledi. O, yeğeninizin psişik etki alanına girdi, doğru mu? Peki nasıl?"

Biçare bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi kadın. "Ben yokken olmuş olmalı."

"Nerede?" diye sordu Cynthia. Bayan Wyler'ın her şeyden elini eteğini çekmiş bir kadın olduğu izlenimine kapılmıştı.

"Önemi yok," dedi Audrey. "Gittiğim bir yer. Siz bunu anlamazsınız. Mühim olan, *Tak*, erkek kardeşim Bill ve ailesini öldürdü. Ve bu iş için de, Güç Vagonlarından birini kullandı."

"Belki o zamanlar sadece bir trombonu, vardı ama bu arada tüm orkestra aletlerini çalıyor, öyle değil mi?" diye sordu Johnny.

Audrey o esnada bakışlarını diğerlerinden çevirmiş, kuru ve yaralanmış görünen dudaklarını ısırmakla meşguldü. "Herb ve ben onu evimize aldık, ve bazı yönlerden –hatta çoğu yönden– hiç pişman olmadık. Kendi çocuğumuz olmamıştı. O, sevimli bir oğlandı, tatlı bir oğlan..."

"Birileri de muhtemelen Tifolu Mary'yi sevmiş olmalı," dedi Cammie Reed, tatsız ve boğuk bir sesle...

Audrey, dudaklarını ısırarak önce ona sonra da gözlerinde anlayış dilenen bir ifadeyle Johnny'ye baktı. O, bütün bu olanlardan sonra, özellikle Jim Reed'in, mermi beynine girince korkunç bir şekilde gerilmiş olan yüzünü gördükten sonra, anlamak istemiyordu, ama ona kalırsa, belki biraz anlıyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin.

"Aşağı yukarı ilk altı ay en iyi zamandı. Fakat tabii o zamanlar da, bir tuhaflık olduğunu biliyorduk."

"Doktora götürdünüz mü?" diye sordu Johnny.

"Bunun bir faydası olmayacaktı. *Tak* saklanırdı. Testlerden hiçbir sonuç çıkmazdı, bundan eminim diyebilirim. Ve sonra... Daha sonra... Eve döndüğümüzde..."

Johnny, kadının şiş ağzına bakarak: "Sizi cezalandırırdı o," dedi.

"Evet. Beni ve..." Sesi kalınlaştı, çatladı ve adeta fısıldayarak devam etti. "Beni ve Herb'ü."

"Herb intihar etmedi, değil mi?" diye sordu Tom. "Bu *Tak* denen şey öldürdü onu."

Audrey yine başıyla onayladı. "Herb, ondan kaçmamızı istiyordu. *Tak* bunu hissediyordu. Ayrıca *Tak*, Herb'ü şey için... Yapmak istediği şey için kullanamadığını anladı. Seks yapmak... Benimle. Herb buna izin vermiyordu. Ve bu da *Tak*'ı sinirlendiriyordu."

"Aman Tanrım," dedi Brad.

"*Tak* Herb'ü öldürdü ve kendine yeniden enerji yükledi. Ondan sonra da Seth elindeki tek rehindi... Ama bana hükmedebilmek için sadece Seth'e ihtiyacı vardı."

"Çünkü sen onu seviyorsun," dedi Johnny.

"Evet, doğru, çünkü onu seviyorum." Johnny kadının sesinde dik başlılık değil, garip ve müthiş bir utanç sezdi. Cynthia ona bir kâğıt havlu verdi, ama Audrey, onunla ne yapacağını bilemiyormuş havluyu öylece tuttu elinde. "Bence, bir şekilde, bütün bu olanlardan sorumlu olan benim sevgim. Dehşet verici ama muhtemelen gerçek bu." Yaşlı gözlerle Cammie Reed'e baktı. Cammie, yerde oturmuş, hayatta kalan oğluna sarılmıştı bir koluyla. "İşin bu raddeye varacağı hiç aklıma gelmezdi. İnanın bana. *Tak*, Hobartları evlerinden ettikten ve Herb'ü öldürdükten sonra bile onun gücünden haberim yoktu. Nasıl bir güce sahip olabileceğini bilmiyordum."

Cammie ona baktı, tek kelime bile etmedi ve taş gibi suratında da hiçbir ifade yoktu.

"Herb'ün ölümünden bu yana, Seth ve ben sakin bir hayat yaşıyoruz," dedi Audrey. Gerçeği o ana kadar bir iki kere çarpıtmış olabilirdi ama Johnny, bu sözün muhtemelen kadının onlara söylediği ilk içten yalan olduğunu düşündü. "Seth sekiz yaşında ama okul sorun değil. Onun eğitimiyle ilgili gereklilikleri ben evde yerine getiriyorum ve ayda bir kere, Ohio Eğitim Kurulu'na bir form gönderiyorum. Aslında bu tamamen palavra. Seth durmadan sevdiği filmleri ve televizyon dizilerini seyrediyor. Onun gerçek eğitimi bu. Kum havuzunda oynuyor. Başlıca yiyecekleri hamburger ve Franko-Amerikan spagetti, ayrıca yaptığım çikolatalı sütün hepsini içiyor. O genellikle Seth'ti." Audrey herkese yalvaran gözlerle bakıyordu. "Genellikle öyleydi. Ama... *Tak* sürekli onun içindeydi. Ve içinde gelişiyordu. Onun içinde gittikçe daha çok kök salıyordu. Onu ele geçiriyordu."

"Ve sen bütün bunların olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu kapıda duran Kim. "Ha, bir dakika, kocanı öldürdüğünü unutuyordum neredeyse. Ama sen bunu önemsemedin, öyle mi? Muhtemelen kaza..."

"Bunu anlayamazsınız!" diye adeta bağırdı Audrey. "Onunla ve içindeki o şeyle yaşamanın nasıl olduğunu bilemezsiniz! O Seth olduğu zaman yeteri kadar iyi maskeleyemediğim bir düşüncem olabiliyordu ve sonra bir anda gidip duvara vurmaya başlıyordum, kurmalı bir oyuncakmışım da, kendisine ait olduğum çocuk beni parçalamak istiyormuş gibi. Ya da kendi yüzüme tokat atıyordum veya kendimi çimdikliyordum..."

Şimdi kâğıt havluyu kullandı, ama gözyaşlarını değil de alnındaki teri silmek için.

"Bir keresinde merdivenlerden düşmeme neden oldu," dedi. "Geçen Noel'e doğru oldu bu. Ona sadece, Noel ağacının altındaki paketleri sallamaktan vazgeçmesini söylemiştim. Anlıyor musunuz, Seth ile konuşuyorum sanmıştım, *Tak* onun içinde derinlerde bir yerde sanıyordum. Uyuyordur. Kış uykusuna yatmıştır. Bunun gibi şeyler. Sonra Seth'in gözlerinin renginin çok koyu olduğunu gördüm, hiç de Seth'in gözleri

değildi bunlar, ama bu arada iş işten geçmişti. Oturduğum sandalyeden kalktım ve merdivenden yukarıya çıktım. Size, bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlatmam imkânsız... Sanki, bir manyağın kullandığı arabada oturmak gibi bir şey. Yukarıya çıkınca geri döndüm ve üst basamaktan aşağıya adımımı atıverdim... Adeta bir tramplenden aşağıya salmıştım kendimi. Hiçbir yerim kırılmadı, zira son anda düşmemi yavaşlattı. Belki de bunu yapan Seth'ti. Her neyse, yine de, kolumu ya da bacağımı kırmamış olmam neredeyse bir mucizeydi!"

"Ya da boynunu," dedi Belinda.

"Evet, ya da boynumu. Bunu anlatmamdaki neden, ben oğlanı seviyordum –oğlanı– ama ondan, *Tak*'tan, korkuyordum."

"Seth ödül, *Tak* da cezaydı," dedi Johnny.

"Doğru. Ve her şey kontrolden çıkınca da, gidebilecek bir yerim vardı. Bu konuda Seth bana yardımcı oluyordu, bunu biliyorum. Ve böyle yaşıyorduk işte. Muhtemelen, kanser hastası insanlar gibi. Başka bir seçeneği olmayınca insan devam ediyor yaşamına. İnsan belli ölçüde ağrı ve korkuya alışıyor, orada biteceğini, bitmesi gerektiğini düşünüyor. Onun, bu yaşadıklarımızı planlamakta olduğu hiç aklıma gelmezdi. İnanın bana. Genellikle düşüncelerimi ondan koruyabiliyordum. *Tak*'ın benden gizlediği fikirleri –planları– olabileceği düşüncesine hiç kapılmadım. O bekliyordu... Sonra, bence, ben yokken, arkadaşım Jan'ı ziyaretteyken... O evsiz bizim evin önüne gelmişti... Ve sonra da..."

Sesi kesildi, kendini toparlamaya çalıştığı belliydi ve sakinleşti.

"İçinde bulunduğumuz bu kâbus, onun en sevdiği kovboy filmi olan *Düzenleyiciler* ve en sevdiği çizgi film dizisi *MotoKoplar 2200* karışımı. Özellikle Enerji Koridoru hakkındaki bölüm. Ben onu çok seyrettim, Seth'te onun sadece bir değil üç tane video derlemesi var. Bir çizgi film dizisi olarak çok, çok ürpertici. İnsanı çok geriyor. Seth'in ödü patlıyordu –ilk seyrettiğinde, üç gece arka arkaya yatağa işemişti– ama aynı zamanda keyif de alıyordu. Özellikle, dizinin başrol oyuncuları, iyiler ve kötüler. Enerji Koridoru'nda gizlenen o korkunç uzaylıları yok etmek üzere birleştikleri için. O uzaylılar, Albay Henry'nin önceleri enerji jeneratörü sandığı kozalar içinde bulunuyorlar ve kozalar patlayınca, uzaylıların MotoKoplara saldırıya geçtiği o bölümü seyreden herkes korkabilir. Bence, "Enerji Koridoru isimli o versiyondaki kozalar bizim evlerimiz. Ve biz ..."

"Bizler, korkunç uzaylılarız," dedi Johnny. Başını salladı. İğrenç bir şekilde, bütün bu anlatılanlar akla yakındı. "Ve bence, onun –ya da o şeyin– iki kısmının da hoşuna giden şey, zorla işbirliği yapma fikri. Ayak uydurun, yoksa... Çocuklar böyle şeyleri severler, zira karar vermek zorunda kalmazlar, çoğu pek iyi beceremez karar verme işini."

Audrey de evet anlamında başını sallıyordu. "Evet, bu kulağa mantıklı geliyor. *Düzenleyiciler*'deki iyi ve kötü roldeki karakterlerin, Seth'in kum havuz oyunlarında MotoKoplarla hep iyi anlaşmaları gibi. O filmde birbirlerinin can düşmanı oldukları halde, Seth'in hayal dünyasında, Şerif Streeter ve Jeb Murdock bile iyi anlaşıyorlar."

"Burada olanlar, Seth için hâlâ bir kum havuzu oyunu mu?" diye sordu Johnny. "Ne dersin, Aud?"

"Bunu gerçekten söyleyemem," diye yanıtladı Audrey, "çünkü, *Tak* nerede bitip, Seth'in nerede başladığını söylemek o kadar zor ki... Sanki bu noktayı bir şekilde elle dokunarak hissetmek lazım. Yani, belli bir seviyede, o daha iyi şeyler biliyor, sekiz dokuz yaşındaki bir çocuğun, artık Noel Baba'ya inanılmayacağını bildiği gibi... Ama, bazı sahtekârlıklara bile bile inanmaya devam ediyoruz, öyle değil mi? En iyileri..." Bir an için sustu. Altdudağı titredi, tekrar gerildi. "En iyilerinin çekici bir çeşni tadı var, bu tat, kötü tecrübelerimizi bastırmamıza yardımcı oluyor. *Tak*, Seth'e, kum havuzu oyunlarını ve fantezilerini, çoğumuzun asla sahip olmadığı, daha geniş bir ekranda oynama fırsatı verdi, olay bundan ibaret!"

"Kahretsin! Oyunlarını sanal gerçeklik ortamında oynayabiliyor," dedi Steve. "Tanımladığın tam da bu, en iyi sanal gerçeklik oyunu."

"Başka bir ihtimal daha var," dedi Audrey. "Belki de Seth artık *Tak*'ı durduramıyor, hatta frenleyemiyor bile olabilir. *Tak*, Seth'i bağlamış, ağzını tıkamış ve bir dolaba atmış olabilir."

"Eğer Seth, *Tak*'ı durdurabilse, durdurur muydu?" diye sordu Johnny. "Ne dersin? Ne hissediyorsun bu konuda?"

"Hislerim, durdururdu diyor," diye yanıtladı Audrey hemen. "İçinin derinliklerinde müthiş derecede korktuğundan eminim. Mickey Mause'un, *Fantasia* filminde, süpürgeler kontrolden çıkınca korktuğu gibi."

"Diyelim ki haklısın. Diyelim ki, *Tak* başımıza gelenleri tamamen tek başına hallediyor. Neden yapıyor bunu? Bu ona ne veriyor? Ne kazandırıyor?"

"*O*," dedi Audrey ve dudaklannın kenarlannı, bilinçsizce, iğrenti ifade eder bir şekilde aşağıya doğru kıvırdı, Johnny öyle düşündü. "*O* değil *o şey*."

"Peki, tamam, *o şey*. Seth için, Poplar Sokağı, Enerji Koridoru, evler kozalar ve biz de, o kozalarda oturan kötü uzaylılarız. *Vahşi Mücadele* filmindeki silahlı çatışmanın, yıldızlararası versiyonu. Ama bunun *Tak*'a ne faydası var?"

"Sadece kendisi için yaptığı bir şey," dedi Audrey ve o anda Beatles'ın eski bir şarkısının sözleri geldi Johnny'nin aklına: Işığı açtığında ne görüyorsun? Sana söyleyemem ama benim olduğunu biliyorum.[7] "Fantezi-

7 Beatles'ın With Little Help From My Friends isimli şarkısı. (yay. hzl.)

ler hep Seth içindi sanırım, böylece *Tak*, enerji eksikliğini tamamlamak üzere, kendini Seth'in enerji rezervlerine bağlıyor. *Tak*... bence, sadece, *Tak*, başımıza gelenlerden keyif alıyor."

Odaya sessizlik hâkim oldu.

Belinda. "Hoşuna gidiyor," dedi sonunda. Alçak sesle, düşünceli bir şekilde konuşuyordu. "Hoşuna gidiyor demekle neyi kastediyorsunuz?"

"Istırap çekmemiz o şeyin hoşuna gidiyor. Canımız acıdığı zaman, bizden bir şeyler çıkıyor, o da bu şeyleri... Dondurma gibi yalıyor. Hele öldüğümüz zaman daha da iyi. O zaman yalaması gerekmiyor. O zaman, bizden çıkan şeyi bütünüyle yutabiliyor."

"Bu durumda, biz onun yemeği oluyoruz," dedi Cynthia. "Bunu mu demek istiyorsun, doğru mu? Seth için bir video oyunuyuz, bu *Tak* için de... ana yemek."

"Daha fazlasıyız," dedi Audrey. "Yemeğin bizim için ne olduğunu bir düşünün: bir enerji kaynağı. *Tak* bir şey yapıyor, bunu bana Seth söylemişti. O bir şey yapıyor ve inşa ediyor. Seth'in onu bulduğu çölün, anavatanı olduğunu sanmıyorum, bence çöl onun hapishanesiydi. Sonunda burada yeniden yaratmaya çalıştığı şey onun vatanı."

"Şimdiye kadar gördüklerime dayanarak söylüyorum, onun anavatanını ziyaret etmek bile istemem, hele orada yaşamayı hiç istemem," dedi Steve. "Gerçekten..."

"Susun," dedi Cammie. Sesi sert ve huzursuzdu. "Onu nasıl öldürebiliriz? Belki bir yolu vardır demiştiniz."

Audrey, Cammie'ye şaşkınlıkla baktı. "Seth'i öldüremezsiniz," dedi. "Kimse Seth'i öldüremez. Bunu kafanızdan çıkarın! O zararsız, küçük bir çocuk..."

Cammie, Audrey'nin üstüne yürüdü, omuzlarından tuttu. Johnny daha harekete geçmeyi düşünemeden yaptı kadın bu hareketi: Başparmaklarını, Audrey'nin göğüs yarığına bastırdı. "Bunu Jimmy'ye söyleyin!" diye şaşkın haldeki kadının yüzüne bağırdı. "O öldü, oğlum öldü, yeğeninizin ne kadar zararsız olduğunu söyleyerek karşımda ağlamayın! Sakın ha! Onun içindeki şey, atın midesindeki tenya gibi! *Onun içinde*! Ve eğer dışarı çıkmıyorsa..."

"Ama dışarı çıkacak!" dedi Audrey. Tekrar kendini toparlamaya başlamıştı ve sakin bir sesle konuşuyordu. "Dışarı çıkacak."

Cammie, Audrey'nin omuzlarındaki ellerini yavaşça gevşetti, ama bakışlarında ona inandığına dair bir ifade yoktu. "Nasıl? Ne zaman?"

Audrey daha yanıt vermeden, Kim, "Bir vızıltı duyuyorum. Sanki elektromotor sesi gibi," dedi. Sesi gittikçe daha kuvvetli çıkıyor, titriyordu. "Aman Tanrım, geri geliyorlar!"

Bu sesi şimdi Johnny de duyabiliyordu. Daha önce duyduğu aynı elektrik vızıltısıydı bu ama bu sefer ses daha yüksekti. Bir şekilde daha canlıydı. Daha tehditkâr. Bodrumun kapısına doğru baktı ve bodrum katına saklanmak için muhtemelen çok geç olduğuna karar verdi, üstelik kilerde uyuyan iki çocuk vardı.

"Yere!" dedi Johnny. "Herkes yere!" Cynthia'nın, Steve'in elini tutup, titreyen parmaklarla kilerin açık kapısına işaret ettiğini gördü. Steve tamam anlamında başını salladı sonra bedenleriyle çocukları korumak için birlikte oraya gittiler.

Vızıltı şiddetlendi.

Belinda birden, "Dua edin, hepiniz dua edin!" dedi.

Johnny korkudan dua bile edemiyordu.

Audrey Wyler'ın günlüğünden:

7 Şubat 1996

Paylaştıkları bedenin üzerinde o anda kimin hükmü olduğunu karar verme konusunda bir anahtar olduğunu düşündüğüm ilginç bir şeyin farkına vardım. İkisi de aksiyon figürü Cassandra Styles'a bayılıyor, ama Tak ona karşı sadece cinsel duygular besliyor. Figürün plastik göğüslerini ve plastik bacaklarını okşuyor. Geçen gün gördüm, merdivene oturmuş, Cassandra'nın mavi şortunun ağını yalıyordu ve bu esnada muazzam erekte olmuştu (görülmeyecek gibi değildi, çoğu zaman sadece külotla geziyor). Ayrıca, beni Cassie'nin giydiği giysiler içinde görmek istediğinin ve saçlarımı zorla Cassie Styles kırmızısına (iğrenç bir ton) boyattırdığının da farkındayım.

Buna karşılık Seth... Eğer Seth ise, bazen, Cassie figürüne sadece sarılıyor veya sert kırmızı saçlarını okşuyor ya da yanağına bir öpücük konduruyor. Annesiymiş gibi davranıyor ona. Bunu nereden çıkardığımı bilmesem de durum öyle. Burada kesmem lazım. Yine ağlıyorum.

– On İkinci Bölüm –

1

Anacadde, Desperation / Düzenleyiciler'in zamanı

Şimdiye kadarki ziyaretlerinde olduğu gibi, minibüsler hayalet gibi beliriveriyorlar, ancak bu sefer sislerin içinden değil de, yaşlı Bay Kovboy Ay'ın ışığında lame gibi parlayan rüzgârın getirdiği çöl kumundan beliriyorlar.

Cassie'nin pembe renkli Rüya Kurucu minibüsü başı çekiyor, Candy, ensesine ittiği süvari şapkasıyla direksiyonda oturuyor, Cassie de onun yanında. Aracın tepesinde kalp şeklindeki radar anteni hızla dönüyor. Johnny Marinville bunu görünce belki bir genelevin çatısındaki reklam tabelası gibi derdi, ama demiyor. Carverların mutfağında, eski doktorun yanında yerde yatıyor, ellerini başının üstünde kavuşturmuş, gözlerini sıkıca yummuş. Yüzünde, mahşer gününü bekleyen, o günün çok yaklaştığına inanan bir adamın ifadesi var.

Rüya Kurucu, Hyacinth Caddesi'nden Desperation'ın tozlu Anacaddesi'ne dönmüyor, Hyacinth yok artık. Onun bir zamanlar olduğu yerde şimdi sadece killi toprak olan bir çöl var, adeta hiçbir özelliği olmayan bir çöl... Ve o yönde gökyüzü tamamen yıldızsız. Sanki Tanrı, bu küçük bina yığınının ötesine, güneye doğru bakınca tanrısal ilhamının çoğunu yitirmiş.

Rüya Kurucu'nun güdük kanatları açılmış, tekerlekleriyse kısmen içine çekilmiş. Araç, caddedeki tekerlek izlerinin doksan santim kadar üstünde süzülüyor. Motoru sürekli çalışıyor. Köşedeki Lady Day Bar'ı geçtikten sonra, aracın tepesindeki atış kapağı parıltıyla açılıyor. *Düzenleyiciler*'deki Laura DeMott dışarıya sarkıyor. Narin ellerinde tuttuğu Derringer tabancası değil de bir av tüfeği. Çift namlulu bir av tüfeği, ama tetiği çektiği zaman çıkan ses, bir roketatar patlamasına eşit... Patlama sesinin ardından kısa, tiz bir uğultu duyuluyor ve barın ön cephesi

infilak ediyor. Sallanan kapı havaya uçuyor, bir an için çılgınca oraya buraya savruluyor, o esnada gerçekten iki hakiki kanat gibi görünüyor... Binanın ön cephesinin geriye kalan kısmı kısa bir müddet titreyerek yanıyor, adeta bir sıcaklık dalgası gibi ve o yöne bakan biri, o anda yanan Lady Day'in arkasındaki E-Z Stop dükkânını hayalet bir bina ya da üst üste çekilmiş fotoğraf gibi görebilir. Dükkân da kısmen yerle bir oluyor ve o da yanıyor.

Rüya Kurucu'nun arkasından İz Sürücü ve onun arkasından da Freedom geliyor. Rüya Kurucu'nun koyu renkli camları yine aşağıya iniyor. İyi bir Canopalean olduğu halde sonradan kötü adam olmuş olan Binbaşı Pike direksiyonda oturuyor, ama Amerika Birleşik Devletleri üniforması ve ensesine ittiği şapka artık yok (şimdi o şapka Candy'nin başında, düzenleyiciler, hep birbirlerinin aksesuvarlarını ve üniformalarını kullanırlar, bundan da keyif alırlar). Binbaşı Pike'ın üstünde yine yanardöner renkli MotoKoplar üniforması var ve başında şapka olmadığı için, sarı İrokualar Kızılderilileri tarzı saç kesiminin kendisine ne kadar yakıştığı ortada. Onun yanında, navigasyon oyuğundaysa, Johnny'nin daha önce gördüğü kır saçlı avcı oturuyor: Çavuş Mathis, Kaptan Candell'in yenilip esir düşmesinden sonra Jeb Murdock'ın en yakın dostu!

Collie Entragian'ın evinin yerinde şimdi, son moda kadın kıyafetleri satan Two Sisters butiği var. Çavuş dışarıya sarkıyor, av tüfeğini dükkânın ön cephesine doğrultuyor ve tetiği çekiyor. Yine, kulakları sağır edici çifte patlama sesi duyuluyor, ardından uzun süren bir uğultu geliyor, sanki bir bomba, yerçekimi kuyusunun içinden dimdik geçerek hedefine düşmüş gibi.

"Durdurun!" diye cıyaklıyor Susi. "Lütfen, biri bu olanlara bir son verirsin!"

Two Sisters butiğinin üst kısmı adeta tahta, çatı padavrası, cam ve çivilerden oluşan bir fırtına içinde havalanıyor. Yine, neredeyse bir sinekkuşunun kanat çırpması hızında titreyerek yanan bir bina ve bakılırsa, bu yangının içinde Entragian'ın evi, hatta, şimdi serap haline gelmiş, etrafa hafif bir ışık saçan Cary Ripton'ın bisikleti ve plastik örtülerin altındaki cesedi de görülebiliyor. Sonra, o hayalet resim kayboluyor ve yine Two Sisters beliriyor (*Düzenleyiciler* filminde, altın kalpli dansçı kız Laura DeMott'un, kilise giysisi dikmek üzere gizlice kumaş aldığı dükkân), elbette artık çatısı kısmen uçmuş ve bütün pencere camları paramparça.

Bear Sokağı'nın yerini almış olan, Poplar Sokağı'nın kuzeyindeki çorak araziden (pelin ve tamburlanmış, çizgi filmlerdeki gibi yuvarlak iri taşlardan oluşan) gümüş renkli Rooty-Toot Güç Vagonu çıkıyor. Gözleri trafik ışığı gibi yanıp sönen Rooty direksiyonda oturuyor, yanındaki

koltukta oturan ise, yüzünde "benden sonrası tufan" sırıtışıyla ve elinde krom kaplı, fütürist ıvır zıvırla süslü tüfeğiyle Küçük Joe Cartwright. Rooty-Toot'un hemen arkasından Adalet Vagonu ve onun arkasından da vızıldayan, elektrikli bir kâbus görünür. Meatwagon, kemik renkli soluk ay ışığında siyah ipeğe bürünmüş gibi. Direksiyonun bulunduğu oyukta Yüzü Olmayan oturuyor. Kontes Lili, navigasyon oyuğunda, kül rengi vampir yüzündeki seksi gözleri parlıyor. Jeb Murdock, onların üst tarafında, Ölüm Kulesi'nde duruyor. Ana atış istasyonunda.

Çünkü aralarında en kötüsü o.

Güç Vagonlarının son saldırısı işte böyle başlıyor, üç minibüs, kuzeyden diğer üç minibüs de güneyden Enerji Koridoru'na giriyorlar. Müthiş güçlendirilmiş tüfek atışları havayı titretiyor, tüfeklerden ıslık çalarak çıkan mermilerin uğultusu adeta bir sürü ölüm perisinin yaptığı uğultuyu andırıyor. Cattlemen Oteli (eskiden Sodersonların evi), temelinden itibaren arkaya doğru havaya uçuyor; sol tarafı önce yan yatıyor, sonra da tamamen yıkılırken, kuru kalaslar ve tahta çatı padavraları fırlıyor etrafa. Onun kuzeyindeki ev (dal örgü bir yapı, Brad Josephson, sevgiyle baktığı teras evini bu haliyle görse katiyen tanıyamazdı) adeta her yöne infilak etmeye başlıyor, öyle ki, paramparça tahta parçaları ve kurutulmuş çamur tabakalar havada uçuşuyor.

Sokağın karşısında Worrell's Market (bir zamanlar Tom Billingsley'nin evi; Sodersonların cesetleri, büyük, yuvarlak çuvallar içinde bir koridorda yerde yatıyor, her çuvalın üstünde şu yazılı: [illegible]) sahte ön cephesi, Adalet Vagonu'ndan açılan bir dizi silah atışı sonucu patlıyor –her biri, havan atışı kadar yüksek sesli. Aracı Albay Henry kullanıyor, ateş kapanından dışarıya bakan ve ateş eden, Chuck Connors, yani *The Rifleman* filmindeki Rifleman. Oğlu hemen yanında dikiliyor, ağzı kulaklarında. Ön cephenin duman duman yanan kalasları, arkasında yığılmış olan onlarca yıllık pılı pırtıyı ve çöpü tutuşturduğu esnada, "İyi atış baba!" diye haykırıyor. Birazdan tüm bina alevler içinde kalacak.

Lucas McCain, "Teşekkürler evlat," diyor ve içi roket dolu Winchester'ını, Lushan's Çin çamaşırhanesine doğrultuyor. Bir zamanlar Peter ve Mary Jackson'ın yuvası olan Lushan's, Rooty-Toot tarafından zaten fena şekilde tahrip edilmiş olsa da, Rifleman bildiğinden şaşmıyor. Oğlu da ona katılıyor ve tabancasıyla ateş ediyor. Küçük bir tabanca olduğu halde, her tabanca sesi sanki bazuka atışı gibi geliyor kulağa.

Bu saldırı dalgası sona erince, Anacadde'nin üstünü bir barut dumanı kaplıyor. Batı tarafındaki evlerin bazıları –Gellerların bir zamanlar oturduğu kerpiç tuğlalı Hazienda, Reedlerin türlü türlü şapkalarını taktıkları kütük kulübe, Brad ve Belinda'nın bir zamanlar evimiz dedikleri,

dal örgü kulübe– neredeyse tamamen yerle bir olmuş durumda. Two Sisters binası hâlâ ayakta –aşağı yukarı– Cattlemen's binası da, ama bakkal, Owl County General Store (eskiden Hobartların eviydi) gibi birazdan rüzgârda uçuşan kül haline gelecek.

Sadece, sokağın doğusundaki bir ev, düzenleyiciler gelmeden önceki halinde hâlâ: Carverların evi. Dış kaplaması delik deşik olmuş, bir önceki saldırıdan sonra bazı pencere camları parçalanmış, ama bu saldırıdan hiçbir hasar almadan kurtulmuş.

Rüya Kurucu, İz Sürücü ve Özgürlük Savaşçısı, Poplar Sokağı'nın bir zamanki 240'lı evler sırasının kuzey ucunda, Rooty-Toot, Adalet Vagonu ve Meatwagon da güney ucundalar. Kovan atışı azalıyor, sonra da tamamen kesiliyor. Carverların evindekiler, çitin öte tarafından gelen alevlerin çatırtısını duyabiliyorlar –Market hâlâ Yaşlı Doktor'un evi olarak düşünüyorlar– ama ortalığa derin bir sessizlik çöktü, bu da çınlayan kulaklarına merhem gibi geliyor. O evde hayatta kalmış olanlar, kafalarını dikkatlice kaldırıyorlar.

"Geçti mi sizce?" diye soruyor Steve, durumun tahmin ettiği kadar kötü olmadığını düşünen, ama bu düşüncesini doğrudan söylemek istemeyen birinin ses tonuyla.

Johnny, "Biz..." diye söze başlıyor.

"Tekrar duyuyorum o sesi!" diye bağırıyor Kim Geller oturma odasından. Sesi tiz, titriyor ve neredeyse isterik çıkıyor ama diğerleri ona inanmamak için bir neden göremiyorlar, nihayetinde o sokağa en yakın yerde bulunuyor. "Şu korkunç uğultu! Kesin!" Pörtlemiş, delice bakan gözlerle mutfağa koşarak geliyor. "Durdurun o sesi!"

"Yere yat anne!" diye bağırıyor Susi, ama kendisi Dave Reed'in yanından kıpırdamıyor, Dave kızın yanında yatıyor, bir koluyla kıza sarılmış, bir eli de (o korkunç annesi, yattığı yerden oğlunun ne yaptığını göremiyor) kızın göğsünde. Susi durumdan kesinlikle rahatsız değil, aksine delikanlı elini çekerse daha rahatsız olacak. Adeta bir anne gibi, ikiz delikanlılardan hayatta kalmış olanına karşı hissettiği kaygı ve korku, hayatında ilk defa içindeki şehveti tetiklemiş. O anda tek istediği, kimse fark etmeden, ikisinin de pantolonlarını indirebilecekleri bir yerde olmak.

Kim kızıyla ilgilenmiyor. Audrey'ye gidiyor, kadının saçlarını kavrayarak kafasını yukarıya doğru kaldırıyor. "Söyle ona, durdursun olanları!" diye bağırıyor Audrey'nin soluk yüzüne. "O senin yeğenin, onu sen buraya getirdin, şimdi, olanlara son vermesini söyle!"

Belinda Josephson çabuk davranıp yattığı yerden fırlıyor, odayı koşarak geçiyor ve daha Brad ne olduğunu anlamadan, Kim Geller'ın boştaki kolunu sırtına kıvırıyor.

"Ay!" diye bağırıyor Kim ve hemen Audrey'nin saçlarını bırakıyor. "Ay, bırak beni, siyahi fah..."

Belinda o gün için yeteri kadar ırkçı söz duyduğu kanısında. Kim'in kolunu daha da yukarıya kıvırıyor ve konuşmasını engelliyor. Kız yavrukurtları destekleyen ve kanser araştırması için para toplayan kadını asla boş elle geri göndermeyen Susi'nin annesi, fabrikanın paydos saati sireni gibi ötmeye başlıyor. Sonra Belinda, Kim'in yüzünü çeviriyor ve bir kalça vuruşuyla kadını oturma odasına geri fırlatıyor. Kim orada bir duvara çarpıyor. Bu arada etrafındaki başka Hummel bibloları da yere düşüp parçalanıyor.

"Tamam," diyor Belinda soğuk bir sesle. "Böyle olmasını kendi istedi. Bu boktan işi daha fazla..."

"Boş verin!" diyor Johnny. Uğultu artıyor, hiç olmadığı kadar yüksek: sanki dev bir trafodan geliyormuş gibi, sürekli, salınımlı bir uğultu. "Bee, yere yat. Hemen. Herkes. Steve, Cynthia? O çocukların üstüne yatın!" Sonra özür dilermiş gibi bakıyor Seth Garin'in halasına... "Aud, olayları sona erdirebilir misin?"

Kadın başını sallıyor. "Bunları yapan o değil ki! Şimdi olanları yapan *Tak*, Seth değil." Başını tekrar öne eğmeden önce kendisine bakan Cammie Reed'le göz göze geliyor ve bu sert bakış, Kim Geller'ın çığlık atıp saçını çekmesinden daha da çok korkutuyor Audrey'yi. Bu ciddi bir bakış; isteri değil, sadece açıktan açığa adam öldürme şevki içeriyor.

Ama Cammie kimi öldürebilir ki? Onu? Seth'i? İkisini de? Audrey yanıtı bilmiyor. Tek bildiği, firar etmeden önce ne yaptığını, tüm sorunları çözebilecek o önemsiz şeyi diğerlerine söyleyemeyecek oluşu. Eğer, umduğu o zaman penceresi açılırsa... Eğer o anda doğru davranırsa... Bir ümit olduğunu diğerlerine söyleyemiyor, zira eğer *Tak* oraya erişebilir ve onların düşüncelerini yakalarsa, tüm ümitler suya düşer.

Patırtı gittikçe artıyor. Güç Vagonları yine Anacadde'de. Rüya Kurucu, İz Sürücü ve Özgürlük Savaşçısı, Carverların evinin yakınındalar ve böylece oraya ilk gelenler onlar oluyor. Tek sıra halinde park ediyorlar: Direksiyonunda Yılan Avcısı'nın oturduğu kırmızı İz Sürücü ortada, öyle ki, bu arada son derece mahvolmuş olan malikânenin sahibinin cesedinin yattığı garaj yolunu kapatıyor. Diğer üç araç Rooty-Toot, Adalet Vagonu ve Meatwagon, sokağın güney ucundan gelerek park etmiş araçların sırasını uzatıyorlar.

Carverların evi (muhtemelen alay edercesine, çiftlik tarzında bir ev bu) şimdi Güç Vagonları tarafından tamamen bloke edilmiş durumda. Laura DeMott, Rüya Kurucu'nun atış menzilinden, elindeki tüfeği, paramparça olmuş salon camına doğrultuyor, İz Sürücü'nün atış menzi-

lindeyse Hoss Cartwright ve çok genç bir Clint Eastwood da –bu sefer *Deri Kamçı* filmindeki Rowdy Yates'i oynuyor– aynı hedefe doğrultmuşlar silahlarını. Jeb Murdock, Meat Wagon'un Ölüm Kulesi'nde, iki pompalı tüfekle duruyor, her iki tüfek de, çekilmeye hazır tetiklerin on santimetre gerisinden kesilmiş. Jeb, tüfeklerin dipçiklerini kalça kemiklerine dayamış. Jeb, Rory Calhoun'un gençlik zamanındaki yüzüyle, pişmiş kelle gibi sırıtıyor.

Araçların tepesindeki tuzak kapılar açılıyor. Geriye kalan atış yerlerini de kovboylar ve uzaylılar dolduruyor.

"Baksana, aynı kahrolası hindi av partisine benziyor!" diye bağırıyor Mark McCain ve tiz bir kahkaha atıyor.

"Root-root-root!"

"Sus Rooty!" diyorlar hepsi bir ağızla ve hep birlikte kahkaha atıyorlar.

Bu kahkaha duyulduğunda, Kim Geller'ın içinde bir şey, zaten iyi kıvrılmamış olan bir şey sonunda ikiye ayrılıyor. Kadın oturma odasında ayağa kalkıyor ve öte tarafında hâlâ Debbie Ross'un yattığı tel kapıya doğru ilerliyor. Kim, ayağındaki spor ayakkabılarla, *Pasta* Carver'ın çok sevdiği porselen Hummel bibloların kırıklarına basarak yürüyor. Dışarıdan gelen, insanın içini titreten motor gürültüsü –sanki bir elektrikli kalbin çıkardığı o ürkütücü ses– onu delirtmeye başlıyor. Fakat buna rağmen, bu sese odaklanmak, o küstah zenci fahişenin, önce kolunu kırarcasına kıvırıp sonra da bir çamaşır torbasıymış gibi oturma odasına attığını düşünmekten daha kolay geliyor Kim'e.

Diğerleri, Kim'in aksi ve keskin sesini duyuncaya kadar, dışarıya çıktığını fark etmiyorlar: "Defolun! Kesin ve defolun, hemen! Polis yolda bile!"

Susi Geller bu sesi duyunca, Dave Reed'in göğsüne dokunmasının verdiği hoş his ve kardeşinin ölümünü unutturmak için, delikanlıyı yukarıya götürüp ciğeri sökülünceye kadar onunla sevişmek fikri anında aklından çıkıyor. "Anne!" diye boğuk bir sesle bağırıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor.

Dave kızı tekrar yanına çekiyor ve ayağa kalkamasın diye kolunu beline doluyor. Kardeşini kaybetti, bir günde bu kadar kayıp yeter!

Hadi gel, hadi gel, hadi gel, diye düşünüyor Audrey... Ama aslında bunun bir dua olduğuna inanıyor. Gözlerini öyle sıkmış ki, infilak eden kırmızı benekler görüyor gözkapaklarının ardında; ellerini yumruk yaptığı için, tırnaklarının pürüzlü uzun kısmı avuçlarına gömülüyor. *Hadi gel, hadi, burada işin neyse, yap görevini, başla...*

"Etkini göster," diye fısıldıyor, ama bunu yüksek sesle söylediğini fark etmiyor. Kim ağlamaya başlayınca kafasını kaldırmış olan Johnny, Audrey'ye bakıyor. "Etkini göster, olur mu? Tanrı aşkına, hadi başla!"

"Ne anlatıyorsun sen?" diye soruyor Johnny, ama kadın yanıt vermiyor.

Kim, dışarıda yürüyüş yolundan, bordür taşının yanında park etmiş olan Güç Vagonlarına doğru gidiyor. Eski Poplar Sokağı'nda, burası kaldırım kenar taşı olan tek yer.

"Size bir şans tanıyorum," diyor ve bakışları bir tuhaf tipten diğerine kayıyor. Bazıları gülünç uzay maskeleri takmış, o tuhaf, yemek vagonu benzeri taşıtın direksiyonundaki tipse tepeden tırnağa robot kıyafeti giymiş. Bu haliyle, *Yıldız Savaşları* filmlerindeki R2D2'nun fazlasıyla büyük versiyonu olabilir. Diğerleri de, Linedance kursundan fırlamış gibiler. Hatta bazıları ona tanıdık geliyor... Ama böyle budalaca düşüncelere kapılma zamanı değil şimdi...

"Size bir şans tanıyorum," diye tekrarlıyor ve tam Carverların beton kaplı yürüyüş yolunun, Poplar Sokağı'nın kenarındaki kaldırımla kesiştiği yerde duruyor. "Daha zamanınız varken çekin gidin. Yoksa..."

Özgürlük Savaşçısı'nın sürgülü kapısı açılıyor ve Şerif Streeter iniyor araçtan. Yeleğinin sol klapasındaki gümüş renkli mat yıldızı parlar. Meat Wagon'ın Ölüm Kulesi'ndeki Jeb Murdock'a bakıyor. Eski düşman, yeni müttefik.

"Peki Streeter," diyor Murdock. "Ne dersiniz?"

"Bağırıp çağıran bu orospuyu ortadan kaldırın derim," diyor Streeter gülümseyerek ve sonra Murdock'ın arka kısımları kesilmiş olan tüfeklerin namlularından patlama sesi ve beyaz ateş çıkıyor. Bir an Carverların yürüyüş yolunun bitiminde duran Kim Geller, bir an sonra tamamen yok oluyor. Hayır, tamamen değil. Spor ayakkabıları hâlâ orada duruyor ve ayakları da hâlâ içinde.

Bir saniyeden daha az bir zaman geçtikten sonra, bir kova dolusu koyu renkli çamurlu suya benzeyen bir şey, Carverların evinin cephesine çarpıyor. Çiftelerin çıkardığı patlama sesi yankılanmaya devam ederken Streeter haykırıyor: "Ateş edin! Ateş edin, lanet olsun! Yerle bir edin onları!"

Johnny tekrar, "Yere yatın!" diye sesleniyor, oysa bunun bir faydası olmayacağını biliyor, çocuğun yaptığı kumdan şatonun, deniz dalgası altında kalması gibi, ev de hepsiyle birlikte yok olacak.

Düzenleyiciler öyle bir yaylım ateşi açıyorlar ki, Johnny'nin Vietnam'da yaşadıkları bunun yanında hiç kalır. Ypres'teki piyade siperlerinde ya da otuz yıl kadar sonra Dresden'de de böyle olduğunu düşünüyor. Hayal edilemeyecek kadar çok gürültü, patlama yerinde kesintisiz bir atış sesi zinciri... Johnny, hemen kulaklarının sağırlaştığını (ya da doğrudan vahşi desibel değerleri yüzünden öldüğünü) sandığı halde, etraflarına parçaları fırlayan evden çıkan sesleri duyabiliyor: parçalanan tahtalar, şangırtıyla kırılan camlar, atış yerindeki hedefler gibi infilak

eden porselen biblolar, etrafta uçan tahta çıtaların çıkardığı sert çatırtılar. İnsanların feryatlarını da duyuyor hafiften. Barut dumanının acı kokusu burun deliklerine doluyor. Görünmeyen, dev bir şey vınlayarak üstlerinden geçip mutfaktan içeriye giriyor, bir anda mutfağın arka duvarının büyük kısmı enkaz haline geliyor, parçalar tüm bahçeye yayılıyor ve K-Mart'ın havuzunda yüzmeye başlıyorlar.

Evet, diye düşünüyor Johnny. *Olay bu, sonumuz geldi. Belki de böylesi çok iyi.*

Fakat sonra tuhaf bir gelişme oluyor. Yaylım ateşi kesilmiyor, ama sanki birisi sesini kısmış gibi zayıflıyor. Bu atışların kendisi için geçerli değil, mermilerin üstlerinden geçerken yarattığı uğultu için geçerli. Ve bu gelişme çabuk oluyor. Johnny'nin dikkatini çektiği andan itibaren on saniye –beş saniye de olabilir– geçmeden, sesler tamamen kesiliyor. Güç Vagonlarının motorlarından çıkan, insanın içini titreten o ürkütücü uğultu da öyle.

Kafalarını kaldırıp birbirlerine bakıyorlar. Kilerde bulunan Cynthia, kendisinin de Steve'in de hayalet gibi bembeyaz olduğunu görüyor. Bir kolunu kaldırıp üflüyor, cildinden yukarıya doğru bir pudra bulutu havalanır.

"Un," diyor kız.

Steve, uzun saçlarında gezdirdiği titreyen elini kıza doğru uzatıyor. Birkaç parlak, siyah renkli şey var avcunda. "Un fena değil," diyor, "bende zeytinler var."

Kız tam kahkaha atacakken, şaşırtıcı ve hiç beklenmedik bir şey oluyor.

Seth'in yeri / Seth'in zamanı

Bu tünel, Tak'ın –hırsız Tak, zalim Tak, zorba Tak– hükmünde yaşarken kazdığı tünellerden en uzun olanı. Bir numaralı Çıngıraklı Yılan'ın kendi versiyonunu yarattı bir şekilde. Dehliz, çocuğun kendisi olduğunu sandığı, siyahımsı bir toprağın derinliklerine iniyor, sonra da ümit gibi tekrar yukarıya çıkıyor. Dehlizin sonunda, demir bantlardan oluşan bir kapı var. Seth o kapıyı açmayı denemiyor, kilitlidir diye korktuğu için değil. Tam tersi. Ancak tamamen hazır olduğu zaman bu kapıya dokunabilir, kapıyı arkasında bıraktığı andan itibaren artık geri dönüş yok.

Bu kapının düşündüğü yere açılması için dua ediyor.

Kapının aralıklarından nerede olduğunu görebilecek kadar yeterli ışık giriyor. Tuhaf, kaba duvarlarda resimler asılı; bir resimde –bu bir aile fotoğrafı– Seth, ağabeyinin ve ablasının ortasında oturuyor.

Bir başka resimde, evlerinin ön bahçesinde, Audrey Halası ve Herb Eniştesi'nin arasında duruyor. Onlar gülümsüyorlar. Seth her zamanki gibi ciddi, mesafeli, ama burada o kadar ciddi görünmüyor. Ayrıca, Allen Symes'ın, Bay Mo'nun tırtıllı zincirlerinin birinin yanında –cüce gibi– çekilmiş bir fotoğrafı. Bay Symes'ın kafasında Deep Earth bareti var ve sırıtıyor. Öyle bir fotoğraf yok, ama fark etmez. Burası Seth'in yeri, Seth'in zamanı, Seth'in aklı ve Seth onu kafasına göre süslüyor. Burada MotoKoplar ve Düzenleyiciler'deki figürlerin resimleri asılıymış kısa zaman öncesine kadar, sadece burada değil, bütün tünelde. Artık yok onlar. Seth için onların büyüsü bozuldu.

Artık yaşım büyük öyle şeyler için, diye düşünüyor ki bu da doğru. Otistik ya da henüz sekiz yaşında olması önemli değil. Artık, 'Vur şunu kovboy,' filmleri ve cumartesi sabahları çizgi film dizileri seyretmek için çok büyük. Birden bunun büyük ihtimalle Tak'ın asla anlayamayacağı temel hakikat olduğu kafasına dank ediyor: Seth artık büyüdü. Cassie Styles'ın figürü var çantasında (bir çantaya ihtiyacı olduğunda onu hayal etmesi yeterli, pratik!), çünkü onu hâlâ biraz seviyor, ama yoksa... Hayır. Acaba onlardan, belki de içine sürekli zehir katılan o tatlı fantezilerden kaçabilecek mi?

İşte bunu öğrenme zamanı gelmişti.

Allen Symes'ın fotoğrafının yanındaki duvarda dar bir raf var. Seth, Carverların koridorundaki rafları görmüş ve hayran kalmıştı, orada her raf bir Hummel biblosuna tahsis edilmişti, Seth de bu rafı, Carverların o raflarını örnek alarak yapmıştı. Kapının aralıklarından içeriye sızan ışık, rafın üstündekileri görmek için yeterliydi, burada bir Hummel çoban ya da sütçü kız biblosu yoktu, ama kırmızı bir oyuncak telefon vardı.

Seth telefonun ahizesini eline alıyor ve plastik kadranın üzerinde iki, dört, sekiz rakamlarını çeviriyor. Bu, Carverların ev telefonunun numarası. Oyuncak telefon çalıyor... Çalıyor... Çalıyor. Ama acaba Carverların evinde de çalıyor mudur? O onu duyabiliyor mudur? Onlardan biri telefonu duyabiliyor mudur ki?

"Hadi," diye fısıldıyor. Bilinci tamamen yerinde, uyanık. Bu derinlikteki gizli yerde, Steve Ames ya da Belinda Josephson ya da Johnny Marinville ne kadar otistikse Seth de o kadar otistik... Hatta Seth aslında bir nevi dâhi...

Şu anda korkak bir dâhi.

"Hadi... Lütfen, Audrey Hala, lütfen duy beni... Lütfen al telefonu..."

Zira zaman kısıtlı ve zaman şimdiki zaman!

Carverların oturma odasındaki telefon çalmaya başlıyor, sanki bu, doğrudan onun en derin ve en hassas sinir merkezini hedeflemiş bir cins sinyalmişçesine, Johnny Marinville her şeyi görme ve kronolojik bir sıraya sokma yetisini hayatında ilk defa olarak tamamen yitiriyor. Boru döndürüldüğünde, çiçek dürbünün içindeki çizgilerin prizmalara ve parlak kırıntılara dönüşmesi gibi, perspektifi de kayıp gidiyor. Eğer dünyadaki diğer insanlar, stres durumlarında bu şekilde görüyor ya da algılıyorlarsa diye düşünüyor, tehlike karşısında insanların bu kadar çok yanlış kararlar almasına şaşmamak lazım. Bu algılama tarzından hoşlanmıyor. Sanki yüksek ateşi varmış da, bir sürü insan hasta yatağının etrafında toplanmış gibi bir duygu. Onlardan dört tanesinin gerçekten orada olduğunu biliyor... Ama kim bu dört kişi? Susi Geller hüngür hüngür ağlayarak annesinin ismini haykırıyor. Carverların iki çocuğu da tabii ki bu arada uyanmış. Olayları nispeten soğukkanlı bir şekilde kabullenme yetisine sahip olan Ellen'ın bu yetisi yok olmuş, Ellen anlaşılan bir nevi sinir krizi geçiriyor, avaz avaz bağırıyor ve kendisine sarılarak sakinleştirmek isteyen Steve'in sırtını yumrukluyor. Ralphie ise ablasını pataklamak istiyor. "Margrit'e sarılmaktan vazgeçin!" diye Steve'i öfkeyle azarlıyor, Cynthia ise bu esnada onu zapt etmeye çalışıyor. "Solucan Margrit'e sarılıp durma! Bana çikolatanın hepsini vermeliydi! Hepsini vermiş olsaydı, bütün bunlar olmazdı!" Brad oturma odasına doğru ilerliyor –muhtemelen telefona cevap vermek için– ama Audrey onu kolundan yakalıyor. "Hayır," diyor sonra da, adeta gerçekdışı bir kibarlıkla, "Bu telefon bana," diyor. Bu esnada Susi ayağa kalkıyor, annesine ne olduğuna bakmak için koridor boyunca ilerleyip evin kapısına doğru koşuyor (Johnny'nin mütevazı düşüncesi, bunun pek de akıllı bir fikir olmadığı yönünde). Dave Reed kızı tekrar durdurmaya çabalasa da bu sefer başarılı olamıyor, bu yüzden sadece arkasından yürüyor ve adını sesleniyor. Johnny delikanlının annesinin onu durdurmaya yeltenmesini beklese de, Cammie oğlunun gitmesine göz yumuyor. Bu esnada evin arkasında Tanrı'nın yarattığı bu dünyada hiç var olmamış kır kurtları, anormal şekilli ağızlarını yukarıya kaldırıp aya doğru çılgın aşk şarkıları söylüyorlar.

Kasırgaya yakalanmış çöpün fırıl fırıl dönmesi gibi, bütün bunlar birdenbire oluyor.

Ayağa kalktığını fark etmeyen Johnny, Brad ile Belinda'nın arkasından oturma odasına gidiyor, odanın hali sanki reklamlardaki yeşil adam öfke krizi geçirirken bu odada dolaşmış gibi... Çocuklar hâlâ kilerde

bağrışıyorlar, Susi ise koridorun sonunda hüngür hüngür ağlıyor. *Harika bir çok sesli isteri dünyasına hoş geldiniz!* diye geçiriyor aklından Johnny...

O esnada Audrey artık koltuğun yanındaki küçük masanın üstünde olmayan telefonu aramakla meşgul, o küçük masa bile artık koltuğun yanında değil, parçalanmış bir halde uzak bir köşede. Telefon, onun yanında, cam kırıkları yığınının içinde duruyor. Takıldığı yerden çıkmış olan ahize, telefondan kablonun yettiği yere kadar uzaklaşmış, ama telefon yine de çalıyor.

Audrey cam kırıklarının üstüne doğru giderken, Johnny net bir şekilde, "Camlara dikkat, Aud!" diye sertçe çıkışıyor.

Tom Billingsley, oturma odasındaki büyük camın olduğu yerdeki kenarları tırtıklı deliğe doğru yürürken, infilak etmiş olan televizyonun dumanları çıkan enkazının üstüne çıkması gerekiyor. "Gitmişler," diyor. 'Minibüsler.' Biraz durduktan sonra ilave ediyor: "Poplar Sokağı da gitmiş maalesef. Dışarısı Güney Dakota'daki Deadwood'a benzemiş. Jack McCall'un Wild Bill Hickok'u sırtından vurduğu zaman gibi sanki."

Audrey telefonun ahizesini yerden alıyor. Bu esnada arkalarında Ralphie Carver cıyak cıyak bağırıyor: "Senden nefret ediyorum, Solucan Margrit! Anneyi ve babayı geri getir, yoksa senden hep nefret edeceğim! Senden nefret ediyorum, Solucan Margrit!" Johnny, Audrey'nin arkasında duran Susi'nin, artık Dave Reed'e karşı fazla direnmediğini, kendisine sarılmasına izin verdiğini görüyor. Delikanlı, yaşadığı şok alçak sesli bir ağlamaya dönüşünceye kadar, Johnny'nin gözünde hayranlık uyandıran bir sabırla kızı teselli ediyor.

"Alo!" diyor Audrey. Ahizeden gelecek sesi dinliyor, solgun yüzünde gergin ve ciddi bir ifade var. "Evet," diyor. "Tamam, yaparım. Hemen. Ben..." Bir an daha dinliyor, ama bu sefer, doğrudan Johnny Marinville'in yüzüne bakmaya başlıyor. "Tamam, anlaşıldı, sadece o. Seth, seni seviyorum."

Telefon ahizesini yerine koymuyor, elinden bırakıveriyor sadece. Neden olmasın? Johnny, telefon kablosunu gözleriyle izliyor ve masayı parçalayan aynı darbenin, telefonu da köşeye attığını ve duvarda asılı olduğu yerden çıkarttığını anlıyor.

"Gel," diyor Audrey adama. "Sokağın karşısına geçiyoruz, Bay Marinville. Sadece ikimiz. Diğerleri burada kalıyorlar."

"Ama..." diyor Brad.

"Tartışmak için vaktimiz yok," diyor kadın Brad'e. "Derhal gitmemiz lazım. Johnny, hazır mısın?"

"Yan taraftan getirdikleri silahı yanıma alayım mı? Mutfakta duruyor."

"Silahın faydası olmaz. Gel."

Adama elini uzatıyor. Yüzünde kararlı ve emin bir ifade var... Bakışları hariç. Gözleri korkak bakıyor ve Johnny'ye, yapılması gereken şeyleri Audrey'yle birlikte yapması için yalvarıyor. Johnny moloz ve cam kırıkları arasında ayaklarını sürüyerek yürümeye çalışırken, kendisine uzanan eli tutuyor. Kadının eli soğuk ve adam parmaklarının altındaki elin eklemlerinin sanki hafif şiş olduğunu hissediyor. Küçük canavarın, Audrey'yi kendisine vurmaya zorladığı elin bu el olduğunu düşünüyor Johnny.

Hiç konuşmadan birbirlerine sarılmış olan ergen gençlerin yanından geçerek oturma odasından çıkıyorlar. Johnny kapının önündeki tel kapıyı itiyor ve önce Audrey, Debbie Ross'un cesedinin üstünden geçerek dışarı çıkıyor. Evin ön cephesine, verandaya ve ölü kızın sırtına, Kim Geller'ın bedeninin kalıntıları sıçramış –ay ışığında siyah renkli görünen damarlar, salyalar ve parçalar– ama ikisi de bu konuda bir şey söylemiyorlar. Önlerinde, yürüyüş yolu ve kaldırımın o kısa kısmında, yani Güç Vagonlarının gittiği yerde, geniş ve oldukça aşınmış, toprak bir sokak var. Esen yel, Johnny'nin yanağını okşuyor, rüzgârda duman kokusu var ve o esnada, görünmeyen ipler tarafından çekilircesine, bir çalı topağı yuvarlanıp gidiyor yanlarından. Johnny, bunun, Max Fleischer'ın bir çizgi romanından fırlamış bir manzara olduğunu düşünse de hiç şaşırmıyor. Nihayetinde, kendileri de zaten onun içindeler, öyle değil mi? Bir nevi bir çizgi romanın içinde? "Bana bir kaldıraç verin, dünyayı yerinden kaldırayım," demişti Arşimet, sokağın karşısındaki şey onun bu fikrine muhtemelen katılır. O elbette, Poplar Sokağı'nın sadece bir kısmını kaldırmak istemişti ve Seth Garin'in fantezilerini kaldıraç olarak kullanıp, isteğini fazla zahmet göstermeden gerçekleştirmiş oldu.

Kendilerini ne beklerse beklesin, arkalarındaki evden ve gürültüden uzaklaşmış olmak onlara çok iyi geliyor.

Wylerların evinin verandası henüz değişmemiş görünüyor, ama tek değişmeyen orası. Evin geri kalan kısmı, kütüklerden oluşan düz, uzun bir bina. Ön tarafta bağlama kazıkları var. Sıcak geceye rağmen, taş bacadan duman çıkıyor. "İşçi barakası gibi görünüyor," diyor Johnny.

Audrey başıyla onaylıyor. "Ponderosa'da çalışanların kaldığı baraka."

"Audrey, neden gittiler? Seth'in düzenleyicileri ve fütürist polisleri. Niye yok oldular?"

"En azından bir açıdan, *Tak*, Grimm masallarından birindeki kötü adam gibi," diyor Audrey ve Johnny'yi sokağa doğru götürüyor. Ayakkabılarının altından toz kalkıyor yürürken. Araba izleri kuru ve demir gibi sert. "Benim kadar çok o şeyle yaşamazsanız bilemezsiniz, hiç kim-

senin tahmin edemeyeceği bir Aşil topuğu var onun. Seth bağırsaklarını boşaltırken, *Tak* onun içinde olmaktan nefret ediyor. Bu çok eski bir estetik hikâye midir ya da psişik bir fobi midir bilmiyorum, hatta belki de varlığının fiziksel bir olgusu da olabilir –örneğin, birisi bize vuracakmış gibi yaptığında, tek reaksiyonumuz korkudan sıçramak olur ya– hiç umurumda değil."

"Bundan tam olarak emin misin?" diye soruyor Johnny. Geniş Anacadde'nin öbür tarafına geçiyorlar bu arada. Johnny her iki yöne de bakıyor, görünürde minibüs yok; tek gördüğü, sağ tarafta taş dolu bir çorak arazi, sol taraftaysa boşluk, bir nevi "yaratılmamışlık".

"Çok eminim," diyor Audrey hiddetli bir ses tonuyla. Poplar Sokağı, 247. numaraya giden beton yol, şimdi büyük döşeme taşlarından oluşuyor. Yarı yola gelince Johnny, yerde bir çiftlik işçisinin mahmuzunun kırık parçacığının ay ışığında parladığını görüyor. "Seth bana söyledi. Bazen onun sesini duyuyorum kafamın içinde."

"Telepati."

"Hımm, olabilir. Seth o düzeyde konuştuğu zaman, hiçbir zihinsel problemi olmuyor. O düzeyde, o kadar akıllı ki, insan korkuyor."

"Ama seninle konuşanın Seth olduğundan kesin emin misin? Öyle bile olsa, gerçeği söylemesine *Tak*'ın izin verdiğine emin misin?"

Audrey, işçilerin kaldığı barakanın kapısına yaklaşırken yarı yolda duruveriyor. Adamın bir elini hâlâ tutuyor, şimdi diğer elini de alıyor ve adamı kendine doğru çeviriyor.

"Bak, bunu sadece bir kez söyleyecek kadar vaktim var ve senin soru sormak için hiç zamanın yok. Seth benimle sohbet ederken, bazen *Tak*'ın söylediklerini dinlemesine izin verir... Galiba, *Tak* böylece, bizim bütün zihinsel konuşmalarımızı dinleyebildiğini düşünüyor. Aslında bu doğru değil." Audrey adamın bir şey söylemek istediğini görüyor, ama susması için elini sıkıyor. "Ve ben, Seth dışkılarken, *Tak*'ın onu terk ettiğini biliyorum. Sadece çocuğun içinde derinlere gitmez, tamamen çıkar içinden. Bunu yaşadım. Seth'in gözlerinden dışarıya çıkıyor."

"Gözlerinden dışarıya," diye fısıldıyor Johnny, büyülenmiş gibi, şaşkınlıkla ve biraz da huşu içinde.

"Böyle bir şey gördüğünde haberin olsun diye söylüyorum sana bunu," diyor Audrey. "Bir kamp ateşinin üstündeki kıvılcımlar gibi dans eden kırmızı benekler. Tamam mı?"

"Aman Tanrım," sonra da, "Tamam," diye mırıldanıyor Johnny.

"Seth çikolatalı süt sever," diyor Audrey ve adamı çekmeye devam ediyor. "Hershey's şurubuyla yapılanı. *Tak* da, Seth'in sevdiği şeyleri sever... Çok fazla sever denebilir."

"Onun içine laksatif koydun, değil mi?" diye soruyor Johnny. "Çikolatalı sütün içine laksatif koydun." Johnny'nin içinden, kır kurtları korosuna katılıp, ay için ulumak geliyor. Ama gülerek ulumak istiyor... Anlaşılan, hayata sürrealist bakış açısı asla tükenmiyor, onların tek hayatta kalma şansı, aksırık tozu serpmekten ya da pis koku bombası atmak seviyesinde yaramazlıklar yapmakta yatıyor.

"Seth ne yapmam gerektiğini söyledi ve ben de onu yaptım," diyor Audrey. "Şimdi gel benimle. O uzun uzun dışkılarken. Daha zamanımız varken. Onu yakalayıp hemen koşmamız lazım. *Tak* tekrar içine giremeden, onu, *Tak*'ın erişme mesafesinden uzaklaştırmamız gerek. Ve bunu başarabiliriz. *Tak*'ın erişme mesafesi kısa. Yokuş aşağı gideriz. Sen onu taşırsın. İddia ediyorum ki, biz daha eskiden bakkalın olduğu yere varmadan, çevremizin muazzam şekilde değiştiğini göreceğiz. Sadece unutma ki, şu anda hız çok önemli. Bir başlayınca artık duraksamak veya durmak yok."

Kadın elini kapıya doğru uzatıyor, ama Johnny onun elini geri çekiyor. Kadın adama korku ve öfke karışımıyla bakıyor.

"Hemen gitmemiz gerektiğini söyledim, duymadın mı?"

"Duydum tabii ki, ama Aud, cevap vermen gereken bir soru var."

Sokağın karşısından korkuyla izleniyorlar. Belinda Josephson, izleyicilerin küçük grubundan ayrılıp Steve ve Cynthia çocuklarla ne yapıyorlar diye bakmak için mutfağa gidiyor. Anlaşılan durum fena değil. Ellen burnunu çekiyor ama toparlamış, Ralphie de karaya doğru esen bir kasırga gibi bitkin görünüyor. Belinda, arka bahçeye bakan kısmı şimdi duvarsız olan boş mutfakta hemen etrafına bakınıyor, sonra da, diğerlerinin yanına geri dönmek üzere koridora doğru ilerliyor. Bir adım atıp duruyor. Alnının ortasında ince bir çizgi oluşuyor. Kocası bu çizgiye, düşünce çizgisi diyordu. Ön taraf, tel kapının olduğu yer kapkaranlık değil, ay ışığı var... Ve tabii ki onlar komşuları. Kimin kim olduğunu söylemek o kadar zor değil. En iyi Brad'i seçebiliyor, o kadar yakın ki, yirmi beş yıldır kolunu uzatsa dokunabilecek kadar yakın. Dave ve Susi'yi seçmek kolay, çünkü hâlâ birbirlerine sarılmış duruyorlar. Çok zayıf olduğu için Doktor'u seçmek de kolay. Ama Cammie kolay değil. Cammie'yi seçmek kolay değil, çünkü orada değil. Mutfakta da yok. Acaba yukarıya mı çıktı ya da mutfağın duvarındaki delikten çıkıp gitti mi? Belki. Ve...

"Hey siz ikiniz!" diye birden korkuyla kilere doğru sesleniyor Belinda.

"Ne var?" diye hafif heyecanlı bir şekilde soruyor Steve. Gerçekten de biraz gergin. *Çocukları nihayet sakinleştirmeyi başarmışken, bu kadın onların huzurunu kaçırırsa, elime geçen tencere ya da tavayı fırlatırım ona,* diye düşünüyor.

"Bayan Reed gitti," diyor Bee. "Giderken silahı da yanında götürmüş. Boş muydu silah? Hadi, silahın boş olduğunu söyleyin de sevindirin beni."

"Sanmıyorum," diyor Steve gönülsüzce.

"Ne, olamaz!" diyor Belinda.

Cynthia, Ralphie'nin aşağıya doğru sarkmış omuzlarından birinin üstünden bakıyor ona, gözleri panikten büyümüş. "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Olabilir," diye cevap veriyor Bee.

Tak'ın yeri / Tak'ın zamanı

Tak, birçok mutlu saat geçirdiği –Seth Garin'in tutsak hayal dünyasının bağrında denebilir– çalışma odasında bekliyor ve ses duymaya çalışıyor. Zenith televizyonun ekranında, siyah-beyaz giyinmiş kovboylar, hortlaklar gibi, at sırtında bir çölden geçiyorlar. Bu esnada sesleri duyulmuyor. Seth'in dışında ve bedensiz olan Tak, dünyanın en iyi uzaktan kumandasıyla –kendi zihniyle– televizyonun sesini kapatmış.

Mutfağın yanındaki tuvalette oturan çocuğun sesini duyuyor. Çocuk, alçak sesle domuz gibi homurdanıp duruyor, Tak bu sesleri çocuğun bağırsaklarını boşaltma işlemiyle ilişkilendiriyor. Bu sesleri bile tiksindirici buluyor, olayın kendisini: krampları ve dışkının kayma hissini, dışkıyı çaresizce dışarı atmayı ise çok berbat buluyor. Kusmak bile bundan daha iyi ona göre. O en azından hızla oluyor, boğazdan yukarıya ve dışarıya.

Tak, kadının ona ne yaptığını biliyor: Sadece bir defada dışkılamasın, o esnada titreten kramplar yaşasın diye, süte bir şey katmış. Ne kadar verdi ki çocuğa? Seth'in, Tak'ın çıkışından hemen önceki durumuna bakılırsa çok yüksek bir doz, Tak şimdi olayı anlıyor.

Odanın karanlık üst köşesinde ışık yanıp sönüyor –zalim Tak, zorba Tak– bir grup, titreyen ve birbirlerinin etrafında dönen bisikletin arka ışıkları gibi. Televizyonun sesi kapalı olduğu halde Tak, Audrey Hala'nın ve Marinville'in sesini duyamıyor, ama orda olduklarını biliyor, evin kapısının önünde. Konuşmayı kesip içeri girerlerse, onları öldürecek. Sarf ettiği enerjinin (oğlanın bedenini terk etmek özellikle enerji yiyen bir olay) yerini doldurmak için önce adamı, sonra da kendisine karşı yaptıkları için Seth'in halasını. Onunla da beslenecek, kadın yavaş yavaş ölecek, kendi eliyle.

Çocuğu da, kendisine karşı geldiği için, her şeyi seyretmek zorunda bırakarak cezalandıracak.

Ama Tak Seth'e saygı duyuyor, o değerli bir muhalif. (Tak'a ev sahipliği yapmış biri nasıl değerli olmaz ki?). Dün öğleden sonra evsizin oraya gelmesinden bu yana, Tak ve çocuk, gergin bir poker oynuyorlar, aynı Düzenleyiciler'deki Laura ve Jeb Murdock gibi. Şimdi her şey ortaya konmuş durumda, eldeki son kartlara kadar bütün kartlar açık olarak masada. Tak, kapalı kartlar gösterildiğinde kazanacağını biliyor. Elbette kazanacak. Zihninin alt kısımları ne kadar parlak olsa da, karşısındaki bir çocuk nihayetinde, sınırını aşarak kendisi için sağlıklı olandan biraz daha fazlasına inanmış bir çocuk. Tak, Seth'in onu geçici olarak bedeninden dışarı atmayı planladığını biliyordu, planın detayları sürpriz (çok nahoş bir sürpriz) olduğu halde, bu bilgi Seth'in tahmin ettiğinden daha da fazla. Ama bir şey daha var.

Seth, Tak'ın, bu iş için yapılmış olan mutfağın yanındaki küçük odada o iğrenç dışkılama olayı esnasında tekrar içine gireceğini sanmıyor.

Seth yanılıyor. Tak tekrar onun içine girebilir. Nahoş bir olay bu –hatta acı verici– ama, Tak o esnada tekrar içine girebilir. Ayrıca Tak, saklamaya çok gayret ettiği halde, Seth'in, elindeki diğer kartları gördüğü gibi, son kartı da görmediğini nasıl bilebilir ki?

Çünkü, firar ederken kendisine yardım etsin diye sevgili halasını eve çağırdı.

Ve sevgili halası verandada tereddüt etmeyi bırakıp da içeriye girerse, kadın...

Düzenlenecektir, yani ayarı yapılacaktır.

Tamamen düzenlenecektir.

Gölgedeki kırmızı ışıklar, bu hayalle heyecanlanarak daha da hızlı dönmeye başlıyorlar.

Anacadde, Desperation / Düzenleyicilerin zamanı

"Hemen gitmeliyiz, dediğimi duydun değil mi?"

Johnny onaylayarak başını sallıyor. İkisi de, Cammie Reed'in, bir zamanlar Johnny Marinville'in banliyödeki barınağı olan kerpiç tuğlalı kilisenin önünde caddeyi geçerek, bir zamanlar Brad ve Belinda'nın evi olan kerpiç sıvalı dal örgü evin kalıntılarına gittiğini görüyor. Başı öne eğik ve elinde 30-06 tabanca var.

"Duydum ama yine de bir sorum daha var, Aud."

"Ne?" diye neredeyse çığlık atıyor kadın. "Tanrı aşkına söyle, sorun ne?"

"Başka birinin içine geçebilir mi o? Örneğin senin ya da benim içime?"

Kısa bir an için, yüzünde rahatlama denebilecek bir ifade oluşuyor. "Hayır."

"Nasıl o kadar emin olabilirsin ki? Seth sana bir şey dedi mi?"

Johnny bir an, kadının buna yanıt vermeyeceğini düşünüyor, ama sadece çocuk daha tuvaletten kalkmadan onu oradan almak istediği için değil. Adam, kadının yüzündeki ifadeyi önce mahcubiyet olarak yorumluyor, ama sonra görüyor ki, o ifade başka bir şey içeriyor: utanç.

"Seth bana bir şey demedi," diyor kadın. "Herb'ün içine girmeye denediği için biliyorum. Bu vasıtayla beni... Biliyorsunuz...Alabilmek için."

"Seninle birlikte olmak istemişti," diyor adam.

"Birlikte," diyor kadın sesine pek hâkim olamayarak. "Hayır. Hayır. *Tak* aşk nedir bilmez, aşkla ilgilenmez. Beni becermek istiyordu, hepsi bu. Herb'ü bu iş için kullanamayacağını anlayınca öldürdü." Gözyaşları kaplıyor yüzünü. "Bir şeyi kafaya taktıysa çabuk pes etmez, bunu bilmelisin. Neler yaptı Herb'e... Ralphie Carver'ın küçük ayakkabılarından birini kendi ayağına giymeye çalıştığında ayakkabının ne hale gelebileceğini hayal etmeyi dene. Can acına, kendinden geçmiş bir halde ısrarın sonucu ne yaptığına aldırmadan ayakkabıyı giymeye, onunla yürümeye çalışırsan..."

"Tamam, tamam," diyor adam. Yokuştan aşağıya doğru bakıyor ve minibüslerin geri gelebileceğini düşünüyor, ama görünürde bir şey yok. Caddenin üst tarafına bakıyor, orada da bir şey göremiyor. Cammie, yıkılma tehlikesi olan Cattlemen Oteli'nin gölgesinde duruyor. "Anladım."

"O zaman şimdi içeri girebilir miyiz? Benimle içeri girmek niyetinde misin aslında? Yoksa cesaretini yitirdin mi?"

Adam, "Hayır," diyerek içini çekiyor.

İşçilerin kaldığı barakanın kapısında eski moda bir demir mandal var, ama Johnny mandalı tutmaya çalışınca, başparmağı içine geçiveriyor. Onun altında, bildiğimiz sade bir kapı topuzu, pis suyun üstüne çıkmış gibi ortaya çıkıyor. Johnny topuzu tutunca, etrafında modern bir kapı oluşuyor. Kapı, bütün tahtaları ve demir çubukları önce örtüyor sonra da tamamen onların yerini alıyor. Topuz, dönüyor ve kapı açıldığında karanlık bir odaya giriliyor, odada kirli çamaşır kokusu gibi pis bir koku var. Ay ışığı içeriye doluyor ve Johnny gördüğü manzara karşısında, zaman zaman gazetede okuduğu, hayatının son yıllarını tek bir odada geçiren, etrafına kitaplar ve dergiler yığan, ev hayvanları toplayan, kendisine Demerol enjekte eden ve hazır konserve yemekler yiyen, inzivaya çekilmiş bir hayat süren yaşlı milyonerlerin hikâyelerini hatırlıyor.

"Çabuk, acele et," diyor kadın. "Seth aşağıda, tuvalettedir. Mutfağın yanında."

Johnny'nin yanından geçerken elini tutuyor ve birlikte oturma odasına gidiyorlar. Orada kitap ve dergi yığınları yok ama odada ilerledikçe, ıssızlık ve delilik hissi azalacağına artıyor. Yere yemek ve gazoz döküldüğü için zemin yapış yapış, havadaki pis kokunun içinde, bozulmuş sütten yayılan ekşi koku da var; bütün duvarlar, renkli kalemlerle yapılmış çizimlerle tamamen kaplanmış, bunların temelinde kan dökmek ve ölüm olduğu için ürpertici görünüyorlar. Bu resimler, Johnny'ye, yakın zamanlarda okuduğu, *Batıda Akşam Kızıllığı* isimli kitabı hatırlatıyor.

Sol tarafında bir hareket oluyor. Johnny, kalbi güm güm atarak o yöne dönüyor. Bu esnada kanına adrenalin pompalanıyor, ama ne silahlarını sallayan kovboylar ne de tehditkâr uzaylılar var görünürde, elinde bıçağıyla saldırıya hazır küçük bir çocuk bile yok. Sadece, yansıyan ışığın titremesi bu. *Sesi kapalı olan televizyondan geliyor herhalde,* diye düşünüyor adam.

"Hayır," diye fısıldıyor kadın, "içeriye girme."

Adamı doğru karşıya, kapı girişi yönüne ilerletiyor. Oraya vuran ışık, ayaklar altında kirlenmiş halının üstünde aydınlık bir kare oluşturuyor. Poplar Sokağı'nın geri kalan eski kısmında elektrik henüz icat edilmemiş olabilir ama burada bolca var.

Johnny bazı homurtular duyuyor, homurtuların arasında da nefes alırken hafif zorlanma sesleri. İnsana dair sesler –hemen anlaşılacağı gibi– horlama, hapşırma, soluma, ıslık çalma gibi. Birisi tuvalette oturuyor. Çocukken söylendiği gibi, büyük olanı yapıyor. İlkokuldan bir beyit geliyor aklına: Annem bana gazoz verir, köşeden dönünce şekerleme yapılır. *Tanrım*, diye düşünüyor Johnny, *bu minik bebek Smitty ile aynı frekansta...*

Mutfağa girdiklerinde etrafına bakınınca, Poplar Sokağı'nda oturan insanların başlarına gelenleri belki de hak etmiş oldukları düşüncesi geliyor Johnny'nin aklına. *Audrey, uzun zamandır böyle yaşıyordu ve hiç haberimiz yoktu,* diye düşünüyor. Komşularıyız, kocası silahın namlusunu ağzına dayadıktan sonra hepimiz ona çiçekler gönderdik, çoğumuz cenaze törenine katıldı (Johnny o zaman Kaliforniya'da, çocuk kütüphanecileri kongresinde konuşma yapıyordu), ama hiçbir şeyden haberimiz yoktu.

Tezgâhın üstü, cam kavanozlar, atılmış ambalajlar, boş bardaklar ve gazoz kutularıyla dolu. Bu kutuların çoğu, hakiki karınca çiftliklerine dönüşmüş. Johnny, içinde, hazır çikolatalı süt artığı olan sürahiyi görüyor, onun yanında da *Tak*'ın sucuklu peynirli sandvicinin kabuğu var. Eviyenin içinde bulaşıklar yığılmış. Bulaşık damlalığının yan tarafında,

daha Herb Wyler hayattayken alınmış olan bir şişe bulaşık deterjanı devrilmiş yatıyor. Şişenin ağzının etrafında, çoktan kurumuş olan yeşil deterjan birikintisi var. Masanın üstünde başka kirli kaplar, bir sıkmalı hardal şişesi, ekmek kırıntıları (bunların arasında Van Halen'ın bir kaseti var), bir sprey krema, bir tanesi neredeyse boşalmış, diğeri dolu olan iki ketçap şişesi, içinde kırıntılar olan pizza kartonları, ekmek kâğıtları, şekerleme ambalajları ve tuhaf bir kondom gibi boş bir Pepsi şişesinin üstüne geçirilmiş bir Doritos paketi var. Ayrıca yığınlarla çizgi roman. Johnny, bunların arasında sadece Marvel'in MotoKoplar 2200 serisini görebiliyor. Üstünde, kalçalarına kadar bir bataklığın içinde duran Cassie Styles ve Yılan Avcısı'nın, motorlu bir kaykay gibi görünen bir şeyin üstünden kendilerine saldıran Kontes Lili Marsh'a şok tabancalarıyla ateş ettiklerini gösteren bir resim olan çizgi romanın kapağına şekerleme dökülmüş. Kitabın başlığı BAYOU'DA PATLAMA! diye bağırıyor. Odanın karşı köşesinde, bir yığın plastik çöp torbası var, hepsinin ağzı açık ve çoğundan üstü karınca dolu çöpler taşıyor. Sanki bütün teneke kutuların üstünde Şef Boyardee'nin gülen yüzü var. Ocağın üstü, içinde şefin portakal renkli sosunun kurumuş artıkları bulunan tencerelerle dolu. Bütün bunları tuhaf bir şekilde taçlandıran da, buzdolabının tepesindeki, Roy Rogers'ın, sadık Trigger'inin eski bir plastik heykelciği. Sormasına bile gerek kalmadan, Johnny, bunun eniştesinin Seth'e bir armağanı olduğunu anlıyor. Belki de, çatıdaki tozlu kartonların içinden sabırla aranıp çıkarılmış, Herb'ün kendi çocukluğundan bir anı...

Buzdolabının arkasında, ikinci bir aralık kapı var, oradan gelen ışık da, yerdeki leş gibi kirli linolyum zemine düşüyor. Kapı sadece biraz açık, bu yüzden Johnny kapının üstünde asılı olan tabelayı okuyabiliyor.

ÇALIŞANLAR, TUVALETTEN ÇIKINCA ELLERİNİ YIKAMAYA MECBURDUR (MÜŞTERİLER YIKAMALIDIR)

Audrey, "Seth!" diye yüksek tonda fısıldıyor, Johnny'nin elini bırakıyor ve tuvaletin kapısına koşuyor. Johnny arkasından gidiyor.

Çalışma odasının kapı kemerinden gelen dans eden ışıklar meteorit yağmuru gibi arkalarından yağıyor. Işıklar karanlık oturma odasından geçerek hızla mutfağa yöneliyorlar. O anda dışarıdan gelen Cammie Reed içeriye giriyor. Silahı iki eliyle tutuyor ve loş oturma odasında etrafına bakınırken, sağ elinin işaretparmağını tetik mahfazasına, sonra da tetiğin üstüne koyuyor. Nereye gideceğini bilmediği için tereddüt ediyor. Gözleri, çalışma odasındaki televizyondan yansıyan titrek ışığa kayıyor, kulaklarıysa mutfaktakilerden gelen sesleri duyuyor. Jimmy'nin

intikamını almasını isteyen kafasındaki ses kesiliyor ve Cammie hangi tarafa gideceğini bilemiyor. Gözleri bir an için kızıl bir parıltı görse de, beyni bir şey algılayamıyor; zira beyni, bundan sonrasının ne olacağı sorusuyla meşgul tamamen. Marinville ve Wyler'ın mutfakta olduklarından kesinlikle emin, ama katil piç kurusu da acaba yanlarında mı? Tekrar kuşkuyla bakıyor televizyonun parıltısına. Ses yok, ama belki otistik çocuklar sessiz seyrediyordur televizyonu.

Önemli olan emin olması. Muhtemelen 30-06'da sadece bir iki mermi kalmıştır... Ve bunlar da ona zaten bir iki defadan fazla ateş etmesini mümkün kılmazlar. Kafasındaki sesin tekrar gelip, ona ne yapması gerektiğini söylemesini arzuluyor.

Ve sesi duyuyor.

Sokağın karşısında, Carverların evinin giriş kapısıyla kaldırım arasındaki beton yolda, Cynthia, Cammie'nin Audrey Wyler'ın evine girdiğini görüyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Steve ona sertçe dokunuyor. Steve'e bakınca bir parmağını dudaklarının üstüne götürdüğünü görüyor. Diğer elindeyse Carverların mutfağından aldığı bıçak var.

"Gel benimle," diye mırıldanıyor adam.

"Bu bıçağı kullanmayacaksınız ama, değil mi?"

"Umarım gerekmez," diyor adam. "Geliyor musun?"

Kadın başıyla onaylayarak adamın arkasından gidiyor. Bordür taşından inip *Tak*'ın Eski Batı versiyonuna girdiklerinde, Audrey Wyler'ın evinden çığlık ve feryat karışımı sesler duyuluyor. *Çık onun içinden*, diye bir şey duyuyor Cynthia ya da buna benzer bir şey, sonra başka cümleler, ama o cümleleri kesinlikle çözemiyor. En çok sanki Audrey Wyler'ın sesi duyuluyor, ama Cammie Reed'in de cıyakladığını duyuyor ('İndir onu!' böyle mi diyor?) ve boğuk bir ses. Çok büyük ihtimal Marinville'in sesi bu. Sonra da, kırbaç gibi şaklayan iki el silah sesi veya can cekişirken ya da müthiş korkuyla atılan bir çığlık. Cynthia çığlığın nedeninin hangisi olduğunu tam olarak bilemiyor, bilmek istediğinden de emin değil aslında.

Ama yine de, Desperation'ın Anacadde'sinin karşısına geçer geçmez ikisi de koşmaya başlıyor.

Seth'in yeri / Seth'in zamanı

Şimdi. Şimdi karar anı.

Seth, üstünde oyuncak telefon bulunan rafın yanından uzaklaşıyor. Tünel duvarının öbür tarafına, duvarın içine monte edilmiş küçük bir kontrol panosu var, Güç Vagonlarının navigasyon oyuklarındaki

panoya benziyor. Oradan dışarıya yedi tane şalter taşıyor, hepsi bir sırada, hepsi AÇIK pozisyonunda. Her bir şalterin üstünde, küçük, yeşil bir ışık yanıyor karanlıkta. Bu pano, Seth tünelin sonuna geldiğinde yoktu orada, sadece iki ailesinin fotoğrafları, Bay Symes'in fotoğrafı ve telefon vardı. Ama burası Seth'in yeri, Seth'in zamanı, o buradaki şeyleri parmağının ucunda oynatır: Yeni şeyler eklemek isterse ve ne zaman isterse ekler.

Seth, hafifçe titreyen elini panoya doğru uzatıyor. Filmlerde ve televizyonda, insanlar hiç korkmuyor sanki ve Paw Cartwright, Ponderosa'yı kurtarması gerektiğinde, ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyor her zaman. Lucas McCain, Rowdy Yates ve Şerif Streeter asla şüphe etmezler kendilerinden. Ama Seth, kendinden pek emin değil. Oyunun sonu geldi ve Seth bir daha düzeltilemeyecek bir hata yapmaktan müthiş korkuyor. Yukarıda (Tak'ın dünyasına şimdi "yukarıda" diyor) ne olduğunu şimdilik biliyor, ama eğer bu şalterleri aşağıya çekerse...

Ama durup düşünecek vakti yok. Audrey tuvalette. Audrey, kirli ayak bileklerinin üstüne sarkmış külotuyla tuvalette oturan –en azından şimdilik– sadece, soluyan ciğerleri ve çarpan kalbi olan bir balmumu bebek, iki ruhun da terk ettiği bir insan makinesi olan küçük çocuğa doğru telaşla koşuyor. Önünde dizlerinin üstüne çömelip sarılıyor ona. Yüzünü öpücüklere boğmaya başlıyor, o anda etrafındaki her şeyi unutmuş: mekânı, şartları, arkasında, kapıda duran Marinville'i...

Ve Seth şimdi, Tak olan o kırmızı kümenin yanıp sönerek mutfaktan geçtiğini hissediyor, doğaüstü arılar kümesi gibi ve şimdi olmalı, evet, şimdi.

Elini panoya uzatıyor ve şalterleri aşağıya doğru bastırıyor. Üstlerindeki göstergelerin yeşil ışıkları sönüyor, altlarındaki kırmızı ışıklar yanıyor. Her aşağıya bastırdığı şalterle, yukarıda olup bitenler hakkındaki bilgisi de yok oluyor. Halasının öpücüklere boğduğu balmumu bebeğin duyularını kapatmıyor, istese bile bunu yapıp yapamayacağından emin değil, ama onları bloke edebilir... Ve bloke ediyor.

Sonunda geriye sadece aklı kalıyor. Bunun ona yetmesi lazım. Seth bir elini, geri atmasınlar diye biraz önce aşağıya bastırdığı şalterlerin üstüne koyuyor, diğer elini de Audrey halasına uzatıyor ve bu karanlıkta onu bulabilmek için dua ediyor.

Audrey, oğlanı tuvalette hızla kollarına aldığı anda, Johnny Marinville'in yanından bir şey geçiyor, ateş gibi sıcak, ama aynı zamanda da jöle kadar soğuk bir şey. Parlak kırmızı bir ışık –bu ışığı görünce, aklına pavyonlar ve *country* müzik geliyor– Johnny'nin kafasının içine saldırıyor. Tekrar kafası aydınlanınca, her şeyi görme hatta aynı anda olan, birbirinin içine geçen olayları sıralayabilme yetisine tekrar kavuşuyor. Sanki kafasının yanından geçen şey, bir nevi elektroşok etkisi yapıyor. Ayrıca, düşüncelerine, sümük gibi, iğrenç bir sıvı fışkırtılmış gibi.

Audrey, kollarında Seth'le ayağa kalkınca (oğlanın külotu ayağından kayıp düşmüş, şimdi çocuk çırılçıplak), Johnny, oğlanın kafasının etrafında coşkulu ışıkların dönüp durduğunu görüyor, eski bir tabloda, İsa'nın başının çevresindeki ışık halkası gibi... Sonra o ışık, termit kümesi gibi aşağıya iniyor ve çocuğun yanaklarını, kulaklarını ve terden ıslanmış saçlarını kaplıyor. Donuk bakışlı, açık gözlerinin içine giriyor ve dişleri kıpkırmızı parlamaya başlıyor.

"Hayır!" diye haykırıyor Audrey. "Çık onun içinden! Çık dışarı adi herif!"

Audrey, kucağında çocukla tuvaletin kapısına doğru fırlıyor. Seth'in başı adeta yanıyor. Johnny elini uzatıyor, kadına mı? Seth'e mi? İkisine birden mi? Cevabını bilmiyor, zaten önemli de değil, çünkü kadın onun yanından hızla geçerek, kirli mutfağa dalmış cıyaklıyor ve Seth'in kafasının etrafında dans eden ışık kümesine vuruyor. Eli, kırmızı maddenin içinden boşuna geçip duruyor. Kadın ve oğlan yanından geçerlerken, Johnny kafasında iğrenç, makine sesi gibi bir vızıltı duyuyor. Elleriyle kulaklarına bastırırken çığlık atıyor. Sadece Audrey yanından geçerken duyuluyor bu ses, ama sanki o an hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor adama. *Bu sesle, bir çocuk nasıl sağlam kalabilir ki*, diye merak ediyor adam... Tanrım, bu sesin arkasında nasıl var olunabilinir ki?

"Bırak onu!" diye cırlıyor kadın. "Bırak onu, ibne, bırak onu!"

Şimdi, mutfak kapısında duran biri var. Cammie Reed orada ve iki eliyle 30-06'yı tutuyor.

Tak'ın yeri / Tak'ın zamanı

Seth'e ulaşıp, her zamanki girişlerin hepsinin kapalı olduğunu görünce, Tak'ın, çocuğun yeteneklerine duyduğu daha ziyade anlayış dolu saygısı, Seth'in olağanüstü aklını yakınından geçerken hissettiği ve onu tüm gücüyle çağırdığı andan beri ilk defa çöküntüye uğruyor. Anlayışın yerini önce farkındalık, hemen arkasından da öfke alıyor.

Anlaşılan Tak yanılmıştı. Seth onun her zaman tekrar içine girebileceğini –dışkılama esnasında bile– biliyordu. Bunu biliyordu ve bu bilgiyi başarıyla gizliyordu, kurnaz bir kâğıt oyuncusunun bir as kartını, kolunun içinde gizlemesi gibi. Ama sonuçta bunun bile önemi yok, Tak her şeye rağmen içine girecek. Tak'ı dışarıda bırakmanın bir yolu yok çocuk için. Seth Garin şimdi onun evi ve o evinden uzaklaştırılmaz.

Kadın Seth'in bedenini yazarın yanından geçerek mutfağa taşırken, Tak, oğlanın gözlerine saldırıyor, o harika beyne en yakın olan giriş kapılarına! Ve onlara, arkasında zayıf bir adamın direndiği bir kapıya, irikıyım bir polisin yüklenmesi gibi yüklenmeye başlıyor. Önce hiçbir şey olmayınca –sanki tuğladan yapılmış bir duvarı itiyor gibidir– bir an için, tamamen tipik denemeyecek bir panik yaşıyor. Sonra taşlar yumuşuyor ve yıkılıyor. Soğuk aklında zafer ışığı yanıp sönüyor. Hemen sonra... Bir saniye daha... En fazla iki...

Seth'in yeri / Seth'in zamanı

Elinin altında iki şalter yukarıya atıyor. Şalterleri aşağıda tutmak için çifte zahmet gösterdiği halde, canlıymış gibi, eline karşı direndiklerini hissedebiliyor. Altlarındaki göstergeler henüz kırmızı yanıyor, ama bu fazla sürmeyecek. Tak bir konuda haklı: Zekâ kıvraklığı konusunda ikisi de aynı seviyede olsa da, Tak'ın önüne geçilemez gücüyle Seth'in gücü katiyen karşılaştırılamaz. Belki eskiden. İlk başlarda. Ama artık imkânsız. Yine de, eğer haklıysa, bu önemli olmayabilir. Haklıysa ve şanslıysa.

Seth, bir an için, özlemle oyuncak telefonuna bakıyor –Audrey Hala'nın Tak telefonu dediği telefon bu– ama elbette telefona ihtiyacı yok, aslında yok, o hep bir semboldü sadece, somut bir şey, aralarındaki telepati akışını kolaylaştırmıştı o telefon, göstergelerin ve şalterlerin sadece irade gücüne odaklanmaya yardımcı olan araçlar olması gibi. Ve telepati zaten Seth'in ana derdi değil. Eğer beraberlikleri telepatiyle sınırlıysa, her şey boşunaydı o zaman.

Seth'in elinin altındaki, Tak'ın kaba gücü, kaba iradesi tarafından yönetilen şalterler, inatla yukarıya doğru gidiyorlar. Bir an için, şalterlerin altındaki kırmızı ışıklar sönüyor ve üstündeki yeşil ışıklar yanıyor. Seth, kafasının içinde, düşüncelerini alt etmeye çalışan, müthiş, makine gibi bir vızıltı duymaya başlıyor. İçgörüsü bir an için fırıl fırıl dönen, içinde kıvılcımların yanıp söndüğü kırmızı bir ışıkla bulanıyor.

Seth bütün gücüyle şalterleri aşağıya doğru itiyor. Yeşil ışıklar sönüyor. Tekrar kırmızılar yanıyor. En azından o an için.

Zaman şimdidir, sadece tek bir kapalı kart kaldı oyunda ve Seth Garin şimdi o kapalı kartı açıyor.

Audrey Wyler'ın evi / Johnny'nin zamanı

Bir şekilde, sanki düzenleyicilerin başka bir barajına yakalanmış gibi, ancak bu sefer Johnny, yanından vınlayarak mermi yerine düşünceler geçtiğini hissediyor. Ama aslında bunlar hep düşünce değil miydi zaten?

İlk düşünce, elinde silahla mutfak kapısında dikilen Cammie Reed'e gidiyor:

"Şimdi! Şimdi yap!"

İkinci düşünce, sanki tokat yemiş gibi geriye fırlayan ve Seth'in kafasının etrafındaki hayali kızıl renkli tehlikeli atmosfere vurmaktan aniden vazgeçen Audrey Wyler'a gidiyor:

"Şimdi, Audrey Hala! Şimdi zamanı geldi!"

Ve son düşünce, Johnny'nin kafasının içinde yankılanan ve diğer her şeyi silen korkunç, insani olmayan bir haykırış:

"HAYIR, SENİ KÜÇÜK PİÇ SENİ! HAYIR, BUNU YAPAMAZSIN!"

Hayır, diye düşünüyor Johnny, *bunu yapamaz.* Asla yapamadı. Sonra Cammie Reed'in yüzüne bakıyor. Kadının gözleri yerinden fırlamış, dudakları sert ve korkunç bir sırıtışla gerilmiş.

Ama bunu o yapabilir.

Tak'ın yeri / Tak'ın zamanı

Kadın elinde silahla devreye girince, yenildiğini anlayıncaya kadar belki sadece üç saniye zamanı var Tak'ın. Nasıl devre dışı bırakıldığını anlayıncaya kadar. Birkaç saniyelik bir kuşku, bu esnada, karanlıkta esirken düşündüğü, planlar yaptığı binlerce yıl sonra böyle bir şey nasıl olabilir diye soruyor kendine. Seth'in artık tekrar içine girmek istediği bedende olmadığını fark edince, kapıda duran kadın ateş etmeye başlıyor.

Audrey Wyler'ın evi / Johnny'nin zamanı

Cammie, kendi isteğiyle mi hareket ediyor, emin değil artık, ama fark etmez, eğer kendi iradesiyle hareket edebilseydi, yine böyle davranırdı.

Audrey, kocaman, kıvırcık saçlı, çıplak piç kurusunu, çok büyük bir bebek tutar gibi tutuyor kollarında, ancak bunun baldırları kan ve plasenta yerine kakayla sıvanmış. Kadın onu bir kalkan gibi tutuyor. Böyle düşününce Cammie'nin gülesi geliyor.

"İndir onu aşağıya!" diye bağırıyor Cammie, ama kadın Seth'i yere bırakacağına, inatla göğsüne doğru daha yukarı kaldırıyor. Hâlâ sert ve sinsi sinsi sırıtan, gözleri adeta yuvalarından fırlamış olan (Johnny daha sonra kendi kendine, bunun bir optik yanılsama olduğunu söylüyor, kesin öyle) Cammie, silahı çocuğa doğrultuyor.

"Hayır, Cammie, yapma!" diye haykırıyor Johnny ve kadın tetiğe basıyor. İlk kurşun, hâlâ karın kramplarıyla sarsılan Seth Garin'in şakağına isabet ediyor ve kafasının tepesini uçuruyor. Halasının tuhaf bir şekilde sakin görünen yüzüne kan, saç ve kafa derisi parçaları sıçrıyor. Kurşun, oğlanın kafasının önünden girip arkasından çıkarıyor ve oradan da Audrey'nin sol göğsüne saplanıyor. Bu arada kurşun elbette gücünü o kadar yitiriyor ki, artık başka ciddi zarar verebilecek halde değil. İkinci kurşun zarara devam ediyor, ilk kurşunun gücüyle arkaya doğru sendeleyen kadının boynuna isabet ediyor, kadın poposuyla üstü kap kacak dolu mutfak masasına çarpıyor. Üst üste duran kaplar yere düşüp parçalanıyor.

Yüzünü Johnny'ye dönüyor Audrey, kanlar içindeki çocuk hâlâ kollarında ve Johnny şaşırtıcı bir şey fark ediyor: Audrey mutlu görünüyor. Audrey yere düşünce Cammie çığlık atıyor, bu ya zafer çığlığı ya da yaptığından dolayı dehşete kapıldığı için çığlık atıyor.

Audrey bir şekilde, ölürken bile Seth'i kucağında tutmayı başarıyor. Ve kadın yere düşerken, o ürkütücü kırmızı şey bir file başlık gibi Seth'in parçalanmış yüzünün geriye kalan kısmından yukarıya yükseliyor. Kirli linolyumun üzerinde döne döne havalanıyor. Bunlar, elektronlar gibi birbirlerinin etrafında dönen parlak renkli kıpkırmızı benekler.

Johnny ve Cammie Reed o kırmızılığın içinde bakışıyorlar –adeta donup kalıyorlar– Johnny bu durumun ne kadar sürdüğünü bilmiyor, ta ki birisi bağırıncaya kadar: "Lanet olsun! Lanet olsun, niye yaptın bunu, gaddar fahişe!"

Johnny, Steve ve Cynthia'nın karanlık oturma odasından geçerek onlara yaklaştıklarını görüyor, gelip hemen Cammie'nin arkasında duruyorlar. Cynthia öne doğru fırlıyor, Cammie'nin kolunu yakalayıp kadını silkeliyor. "Orospu! Aptal, öldürme delisi karı, onları öldürünce oğlun geri mi gelecek sandın? Sen hiç lanet olası okul yüzü görmedin mi?"

Cammie sanki onu duymuyor. Döne döne giden kırmızı şeye fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyor, hipnotize olmuş gibi, gözlerini kırpıştırmıyor... *Tak* da arkasına dönüp ona bakıyor. Johnny bunu nereden

anladığını bilmiyor, ama öyle. Ve birdenbire *Tak*, kadının üzerine bir kuyruklu yıldız gibi saldırıyor... Ya da Güç Vagonlarının saldırısı esnasında, Yılan Avcısı'nın kırmızı İz Sürücü minibüsü gibi.

Johnny, Audrey'ye, *Tak*'ın başka birinin içine geçme gücü olup olmadığını sormuştu. Audrey, *Hayır*, demişti, bundan çok emin olduğunu söylemişti, ama ya yanıldıysa? Ya *Tak* onu kandırdıysa?

"Dikkat!" diye bağırıyor Johnny Cynthia'ya. "Uzaklaş ondan!"

Küçük Bayan İki Renkli Saç, Johnny'ye sadece Cammie'nin omzunun üstünden boş boş bakıyor. Steve de pek anlamış görünmüyor, ama Johnny'nin sesindeki belirgin paniğe tepki veriyor ve Cynthia'yı hızla geri çekiyor.

Döne döne giden kırmızı benekler ikiye bölünüyorlar. Bir an için, *Tak*'ın dış görünüşü, ergenlik çağında, Savin Rock'ta, sahilde kamp ateşi etrafında otururken, üstünde *marshmallow* kızarttıkları çatalları hatırlatıyor Johnny'ye. Ancak, çatalın dişleri şimdi doğrudan Cammie Reed'in dışarıya fırlamış gözlerine dalıyor.

Gözler parlak kırmızı renkle yanıyor, biraz daha fazla dışarıya doğru büyüyorlar ve resmen yuvalarından infilak ediyorlar. Cammie öyle sırıtıyor ki, dudakları yarılıyor ve çenesinden aşağıya kanlar akıyor. Gözleri olmayan şey tökezleyerek öne doğru geliyor, elindeki boş silahı yere atıyor ve kollarını uzatıyor. Elleri körlemesine havada birbirine çarpıyor. Johnny, hayatı boyunca, böyle, hem zayıf hem de vahşi hayvan gibi bir şey görmediğini düşünüyor.

Gırtlaktan gelen bir sesle, *"Tak!"* diye sesleniyor, bu sesin Cammie'nin sesiyle hiç ilgisi yok. *"Tak ah wan! Tak ah lah! Mi him en tow!"* Duruyor. Sonra gözleri olmayan o şey, gıcırdayan, hayvani bir sesle konuşuyor. Johnny, çok iyi biliyor ki, ömrünün sonuna kadar, bu sesi kâbuslarında duyacak hep: "Hepinizi tanıyorum. Hepinizi bulacağım. Yakalayıncaya kadar peşinizi bırakmayacağım. *Tak! Mi him, en tow!*"

Sonra kafatası şişmeye başlıyor, Cammie'nin kafasından geriye kalan kısımlar kocaman bir mantar gibi görünüyor. Johnny, kâğıt yırtılıyormuş gibi bir ses duyuyor ve birbirinden ayrılan kafatası kemiklerinin üstündeki cildin gerilerek büyümeye çalıştığını anlıyor. Kadının pıhtılaşmış göz çukurları uzamaya başlıyor ve uzun yarıklara dönüşüyor; kafatası şiştiği için, kadının burnu geriliyor; uzun, baklava şeklinde burun delikleri olan bir şekil alıyor.

Ha, diye düşünür Johnny, *Audrey haklıymış. Sadece Seth onu içinde yaşatabilirdi. Seth ya da Seth gibi biri. Çok özel biri. Çünkü...*

Sanki bu düşüncenin, son derece heyecan uyandırıcı bir şekilde tamamlanması gerekiyormuş gibi, Cammie Reed'in kafası infilak ediyor.

İçinde kısmen hayat olan bazı sıcak et parçaları, Johnny'nin yüzüne çarpıyor.

Johnny çığlıklar atarak ve iğrendiği için deliye dönmüş bir vaziyette yüzünü siliyor, görebilmek için başparmaklarıyla gözlerini ovuyor. Steve ve Cynthia'nın sesini çok hafif duyuyor –sanki telefonun öbür ucunda biri ahizeyi bir an için yere koymuş gibi– onlar da çığlık atıyorlar. Sonra, parlak ışık hızla odanın içini dolduruyor, tokat gibi ani ve beklenmedik bir şekilde. Johnny önce bunun bir cins patlama olduğunu sanıyor, herkesin sonu! Ama, (hâlâ yanan, tuzlu ve Cammie'nin kanıyla kaplı) gözleri daha iyi görmeye başlayınca, bunun bir patlama değil, gün ışığı olduğunu anlıyor, bir yaz öğleden sonrasının kuvvetli, puslu ışığı. Doğudan gök gürültüsü sesi geliyor, gırtlaktan gelen bir ses gibi, pek de tehditkâr olmayan bir gürültü. Fırtına geçti, Hobartların evini yaktı (Johnny bundan çok emin, zira burnuna duman kokusu geliyor) ve başka insanların hayatını altüst etmek için başka yerlere gitti. Ama, başka bir ses duyuluyor, bu sesi özlemle ve boşuna beklemişlerdir ne zamandır: siren sesi. Polis, itfaiye, ambulans, belki hatta lanet olası jandarma bile. Johnny'nin bildiği kadarıyla. Ya da umursadığı kadarıyla. Şu anda sirenlerin uğultusu onu fazla ilgilendirmiyor.

Fırtına geçti.

Johnny, düzenleyicilerin zamanının da sona erdiğini düşünüyor.

Mutfak sandalyelerinden birinin üstüne atıyor kendini ve Audrey ile Seth'in cesetlerine bakıyor. Bu cesetler ona Guyana'daki Jonestown'da yok yere ölmüş olanları hatırlatıyor. Kadının kolları hâlâ oğlanı sarmış vaziyette, oğlan da, yaşıtlarıyla bir defa bile kovalamaca ya da saklambaç oynamadığı için hiç çizilmemiş o zavallı, ince ve cılız kollarını kadının boynuna dolayıp kalmış.

Johnny, kaygan avuçlarıyla, yanaklarındaki kan, kemik ve beyin parçalarını temizliyor ve ağlamaya başlıyor.

Audrey Wyler'ın günlüğünden:

31 Ekim 1995

Yine günlük. Tekrar günlüğe yazmaya başlayacağım hiç aklıma gelmezdi ve herhalde artık düzenli olarak yazmayacağım, ama yazmak insana çok iyi geliyor.

Seth bu sabah bana geldi ve kelime ve homurtularla, diğer çocuklar gibi, Cadılar Bayramı'nda komşulardan şekerleme toplamaya gidip gidemeyeceğini sormayı becerdi. Tak'tan hiçbir iz yoktu ve o sa-

dece Seth ise neredeyse hiçbir teklifini reddedemem. Seth'in, olan her şeyden sorumlu olmadığını düşünmek bana zor gelmiyor, aslında hatta oldukça kolay geliyor. Bir şekilde, bu yüzden her şey çok ürkütücü bir hal alıyor zaten. Tüm kaçış yollarımı kapatıyor. Başka birinin ne demek istediğimi anlayabileceğini sanmıyorum. Kendim anlıyor muyum, ondan bile şüpheliyim. Ama ben hissediyorum. Tanrım, evet.

Tamam dedim, onunla şekerleme toplamaya gideceğimi, hoşuma gideceğini söyledim. Arzu ederse, ona küçük bir kovboy kıyafeti yapabilirdim, ama eğer MotoKoplar olarak gitmek isterse, Payless'e gidip oradan bir kıyafet alırız dedim.

Daha ben her şeyi tam anlatmadan kafasını sert hareketlerle sağa sola sallamaya başladı. Kovboy olarak gitmek istemiyordu, MotoKoplar olarak da değil. Kafasını o kadar şiddetle sallanmasının altında korkuya benzer bir şey yatıyordu adeta. Artık kovboylardan ve gelecekteki polislerden bıkmaya başlamış olmalıydı.

Acaba diğeri bunu biliyor mu?

Neyse, kovboy, Yılan Avcısı ya da Binbaşı Pike olarak giyinmek istemiyorsa, başka bir kılığa girmek ister mi diye sordum. Bir kolunu havada salladı ve odanın içinde zıplamaya başladı. Bir müddet sonra, yaptığı bu pantomimle, kılıç savaşını anlattığını fark ettim.

"Korsan olarak mı?" diye sorduğumda, o tatlı Seth Garin gülümsemesi yayıldı bütün yüzüne.

"Ko-sa," dedi, sonra daha zahmet göstererek doğru telaffuz etti: "kor-san!"

Eski bir ipek fular buldum, kafasının etrafına bağladım ve klipsli, altın bir halka küpe verdim kulağına taksın diye. Herb'ün eski bir pijama pantolonunu bulup çıkardım, onu da pantolon olarak giymesi için verdim. Pantolonun paçalarına lastik taktım, böylece pantolon paçaları güzelce kabardı. Maskarayla yaptığım sakalı, göz kalemiyle çizdiğim yara izi ve eski bir oyuncak kılıç (yan komşu Cammie Reed'den ödünç aldım, ikizlerinin çocukluğundan hatıra olarak saklamış) ile, oldukça sert bir korsan görünümünde oldu. Saat dörde doğru, Poplar Sokağı'nın bizim oturduğumuz bölümünü ve Hyacinth'in iki bölümünü "kapı kapı gezmek" için dışarıya çıktığımız zaman, diğer bütün cücelerden, cadılardan, Barneylerden ve korsanlardan farklı görünmüyordu Seth. Geri döndüğümüzde, topladığı bütün şekerleri oturma odasının zeminine serdi (Seth, gün boyunca, televizyon seyretmek için çalışma odasına hiç gitmedi. Tak derin uykuda olmalı, pis herifin ölmüş olmasını isterdim, ama bu galiba abartılı bir beklenti olur) ve sanki bunlar gerçekten bir korsan hazi-

nesiymiş gibi yüzü aydınlandı. Sonra gelip bana sarıldı ve boynuma bir öpücük kondurdu. O kadar mutluydu ki!

Tak, sen aşağılık bir herifsin, aşağılık bir herif!

Aşağılık herif, umarım geberirsin.

16 Mart 1996

Son hafta korkunç geçti, tek kelimeyle korkunç, üstünlük sürekli Tak'taydı ve kaz gibi yürüyordu. Her yer kap kacak, kenarları çikolatalı sütlü bardak doluydu, bütün ev domuz ahırına dönmüştü. Karıncalar! Tanrım, mart ayında karıncalar! Sanırsın ki bu evde oturanlar deli, yanlış da sayılmaz, değil mi?

Meme uçlarım yanıyor, onları o kadar sık sıkıştırmaya zorladı ki beni. Elbette biliyorum bunu neden yaptığını, çünkü kendisinin Cassandra Styles versiyonuyla yapmak istediğini yapamıyor, bu yüzden öfkeli. Onu besliyorum, istediği yeni çıkan MotoKoplar oyuncakları alıyorum (tabii ki çizgi romanlar da alıyorum, onları ona yüksek sesle okumam lazım, çünkü Seth'in bu yeteneği olmadığı için ondan faydalanamıyor) ama o malum amaç için beni kullanamıyor.

Bu hafta, Jan'le mümkün olduğunca çok vakit geçirdim.

Bugün biraz temizlik yapmayı deneyince (genellikle temizliğe kalkmak için bile son derece bitkin ve keyifsizim), annemin en sevdiği tabağı kırdım, üstünde Currier & Ives'in kızaklı manzarası olan tabak! Tak'ın bu olayla ilgisi yoktu. yemek odasında onu koyduğum raftan, biraz tozunu almak için elime alınca, aptal parmaklarımdan kaydı ve yere düşüp parçalandı. Önce, kalbim de onunla beraber parçalandı sandım. Çok sevdiğim halde tabak için değildi üzüntüm. Birdenbire yemek odasının zemininde gördüğüm, sırf eski bir porselen tabak değildi, bombok bir şekilde parçalanmış olan tüm hayatımdı. Sokağın karşısında oturan Peter Jackson'ın gözünde bu 'adi bir sembolizmdir' muhtemelen. Adi ve duygusal. Herhalde doğrudur bu, ama ıstırap çektiğimiz zaman, nadiren yaratıcı oluyoruz.

Mutfaktan bir plastik çöp torbası getirdim ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak porselen kırıklarını topladım. Televizyonun kapandığını duymadım bile. Tak&Seth neredeyse bütün gün bir MotoKoplar 2200 festivali düzenlemişlerdi, ama sonra üstüme bir gölge düştü, kafamı yukarıya kaldırdığımda karşımda o duruyordu.

Önce onun Tak olduğunu düşündüm –Seth, neredeyse geçen hafta boyunca hiç yoktu ya da kendini arka planda tutuyordu– ama

sonra gözleri gördüm. İkisi de aynı çift gözü kullanıyor, insana gözler değişmez, değişemez gibi geliyor ama değişiyorlar. Seth'in gözleri daha açık renkli ve Tak'ın asla beceremeyeceği bir duygu çeşitliliği barındırıyor.

"Annemin tabağını kırdım," dedim. "O annemden kalan tek hatıraydı, elimden kayıverdi."

Sonra, çok kötü şeyler oldu, hiç bu kadar kötü olmamıştı. Kollarımı dizlerime sardım, yüzümü üstüne bastırdım ve ağlamaya başladım. Seth bana yaklaştı, kollarını enseme doladı ve sarıldı bana. Sarıldığı anda harika bir şey oldu. Tam anlatamayacağım, ama o kadar güzeldi ki, Mohonk'ta Jan'ı ziyaretlerim bunun yanında sönük kaldı. Tak, kendimi kötü hissetmem için elinden geleni yapabiliyor. Felaket, sanki bütün dünya sadece bir çamur topağıymış da, içinde benim gibi solucanlar varmış gibi bir his. Tak, benim kendimi kötü hissetmemden hoşlanıyor. O kötü hisleri cildimden yalıyor, bir çocuğun elindeki lolipopu yalaması gibi. Bunun böyle olduğunu biliyorum.

Bu tam tersiydi... Daha da fazlası. Gözyaşlarım kesildi ve hüzün dolu hislerimin yerini mutluluk ve coşkunluk değil de, ona benzer bir his aldı. Huzur ve iyimserlik bir arada, sanki her şey düzelmeye mecburmuş gibi bir his. Sanki her şey zaten düzelmiş de, ben içinde bulunduğum ruhsal durumda bunu göremiyormuşum... İyi bir yemek sonrası gibi mutlu hissettim kendimi. Yeniden doğmuştum adeta...

Bunu yapan Seth'ti. Bana sarıldığı zaman mutlu etti beni. Bence (biliyorum ki), aynı, Tak'ın bana kötü ve üzücü şeyleri hissettirdiği gibi yaptı bunu. Ben buna terk edilmişlik diyorum. Tak isterse, bende terk edilmişlik hissi yaratıyor. Sadece, Seth'in enerjisinden faydalanabildiği için yapabiliyor bunu. Ve sanıyorum ki, bu öğleden sonra Seth, Tak'ın enerjisini kullanarak üzüntümü benden alabildi. Tak bunu yaptığını bildiğini sanmıyorum, yoksa Seth'i durdururdu.

Bugüne kadar şu hiç aklıma gelmemişti: Seth, Tak'ın düşündüğünden daha da güçlü olabiliyor.

Çok daha güçlü.

– On Üçüncü Bölüm –

1

Johnny mutfak sandalyesinde, kafası öne eğik, bütün vücudu, adeta kramp şiddetinde, hüngür hüngür ağlayıp sarsılarak, ne kadar zaman oturduğunu bilmiyordu. Bir anda ensesinde yumuşak bir el hissedip başını yukarıya kaldırıncaya dek. Gördüğü, dükkânda çalışan, iki renk saçlı kızdı. Steve yanında değildi artık kızın. Johnny oturma odasının büyük camından dışarıya baktı –dışarıyı görebilmek için doğru açıda oturuyordu– Steve, Audrey Wyler'ın evinin önündeki, insana hüzün veren bahçede durmuş, sokağın aşağısına bakıyordu. Siren çala çala sokağa gelerek orada durmuş olan araçlardan bazıları sirenlerini durdurmuşlardı, diğerleriyse yaklaşırken Kızılderililer gibi uğulduyorlardı hâlâ.

"Her şey yolunda mı, Bay Marinville?"

"Evet." Daha fazla konuşmaya çalıştıysa da sadece titrek, yarı boğuk bir hıçkırık duyuldu. Elinin arkasıyla sümüğünü sildi, sonra da gülümsemeye çalıştı: "Cynthia, değil mi?"

"Evet, Cynthia."

"Ben de Johnny. Sadece Johnny."

"Tamam." Kız, birbirine dolanmış halde yerde yatan ölülere bakıyordu. Audrey'nin kafası arkaya sarkıyordu, gözleri kapalıydı ve yüzü, bir ölü maskesi gibi sakin ve huzurlu görünüyordu. Küçük oğlanın da, o narin çıplak bedeniyle, doğum esnasında ölmüş bir bebek görünümü vardı hâlâ.

"Şuraya bak," dedi Cynthia usulca. "Kollarını nasıl da kadının boynuna dolamış! Onu çok seviyordu demek ki!"

"Kadını öldürdü," dedi Johnny ifadesiz bir ses tonuyla.

"Olamaz!"

Ne kadar anlasa da, kızın yüzündeki şok ifadesi, Johnny'nin bildiği şeyi değiştirmedi. "Ama öyle. Cammie'yi içeriye o çağırdı."

"İçeriye mi çağırdı? Ne demek istiyorsunuz yani?"

Sanki kız ona katılmışçasına adam başını doğru anlamında salladı. "Aynı, Vietnam ormanlarında subayların top ateşini düşman köylere

yönlendirmeleri gibi. Seth hatta Cammie'yi ikisinin üstüne birden yönlendirdi. Onu duydum." Hafifçe şakağına vurdu.

"Yani, Seth, Cammie'nin ikisini birden öldürmesini mi istedi demek istiyorsunuz?"

Adam başını evet anlamında salladı.

"Belki o diğeridir. Onu duymuş olabilirsiniz..."

Johnny başını salladı. "Hayır. O Seth'ti, *Tak* değil. Sesini tanıdım." Durakladı, yerde yatan ölü çocuğa baktı, sonra da Cynthia'ya. "Hatta benim kafamın içinde bile ağzından nefes alıyordu."

2

Steve, evlerin tekrar eski görünüşlerine dönmüş olduğunu gördü, ama bu tekrar normalleştikleri anlamına gelmiyordu. Olanlardan oldukça zarar aldıkları kesindi. Hobartların evi artık yanmıyordu, buraya kadar tamam. Sağanak yağmur, yangını karanlık bir kor haline getirmişti, bir volkanın ilk püskürmeden sonraki hali gibi. Yaşlı Doktor'un evi hâlâ yanıyordu, pencerelerden alevler yükseliyordu, saçakların etrafında siyah, kömürleşmiş lekeler oluşmuştu, alevler binanın cephe boyasını da kabartmıştı. Bu iki evin arasındaki Peter ve Mary Jackson'ın eviyse yıkılmış, kurşunların kurbanı olmuş bir enkaza dönüşmüştü.

Sokağa iki itfaiye aracı gelmişti, diğerleriyse yoldaydılar. Kalın, bej renkli şişman pitonlar gibi görünen hortumlar, karşı bahçede üst üste yatıyorlardı. Polis arabaları da oradaydı. Üç tanesi Entragian'ın evinin önünde, altında gazete dağıtan gencin –Hannibal'ı unutmayalım– yattığı, sağanak yağmurdan dolayı kıvrımlarının içinde su birikintileri oluşmuş olan naylon örtünün bulunduğu yerde park etmişti. Polis devriye arabalarının kırmızı ışıkları yanıp sönüyordu. İki polis aracı da, sokağın yukarısına park etmiş ve Bear Sokağı'nı tamamen kapatmışlardı.

Tekrar geri gelirlerse bütün bunların hiç faydası olmayacak, diye düşündü Steve. *Arkadaşlar, eğer düzenleyiciler geri gelirlerse, sizin o küçük sokak barikatınızı en yakındaki buz örtüsünün üstüne uçuruverirler.*

Ama tekrar gelmeyecekler. Güneş ışığı ve uzaklaşan gök gürültüsünden belli. Her şey gerçekten olmuştu –Bunu anlaması için, Steve'in sadece yanan ve ateş edilerek harabeye dönmüş olan evlere bakması yeterliydi– ama olaylar tuhaf bir zaman fistülü içinde olmuştu, bu polisler bunu hiç bilmeyecekler ve bilmek de istemeyeceklerdi. Steve saatine baktı ve saatinin yine çalışmaya başladığını görünce hiç şaşırmadı. Saat

17.18'i gösteriyordu, saatinin, gerçek zamana asla bundan daha yakın olmayacağını düşündü.

Tekrar, sokağın aşağısına, polislere doğru baktı. Bazılarının elinde silah vardı, bazılarında yoktu. Anlaşılan hiçbiri, nasıl davranması gerektiğini pek bilmiyordu. Steve anlayabiliyordu bu durumu. Nihayetinde, bir atış poligonundaydılar ve muhtemelen sokağın diğer bölümlerinde oturan insanlar atışları bile duymamışlardı. Herhalde gök gürültüsü, ama havan sesi gibi kulağa gelen av tüfekleri? Yoo, hayır.

Polisler onun ön bahçede dikildiğini gördüler ve aralarından biri el etti. Aynı esnada, diğer iki polis elleriyle Audrey Wyler'ın evine geri gitmesini işaret ediyorlardı. Sonuçta, oldukça kafası karışmış gibi görünen bir polis grubuydu bu, Steve onları kınamıyordu. Burada bir şeyler olmuştu, bunu görüyorlardı, ama ne olmuştu?

Ne olduğunu anlayıncaya kadar biraz zamana ihtiyacınız var diye düşündü Steve, *ama sonunda, ilişkiler kurup sizi tatmin edecek bir yere varacaksınız. Her zaman olduğu gibi. New Mexico, Rosewell düşmüş olan bir uçan daire, Atlantik Okyanusu'nun ortasında terk edilmiş bir gemi veya Ohio'nun ateş koridoruna dönüşmüş bir banliyö sokağı, her zaman bir şey bulursunuz. Siz polisler, kimseyi yakalamayacaksınız asla, bu konuda, ömür boyu biriktirdiğim kayda değer olmayan tasarrufuma sizinle bahse girerim ve size anlattıklarımızın tek bir kelimesine bile inanmayacaksınız (aslında, ne kadar az konuşursak belki de o kadar iyi olacak bizler için) fakat sonunda, silahlarınızı tekrar kılıflarına koymak için bir açıklama bulacaksınız... Geceleri de huzurla uyuyabileceksiniz... Ve biliyor musunuz ben bu noktada ne derim*

SORUN YOK.

Budur!

KAHROLASI... HİÇBİR SORUN YOK!

Polislerden biri şimdi ona doğru bir megafon tutuyordu. Steve buna pek memnun olmadı, ama megafon silahtan iyiydi yine de.

"REHİN MİSİNİZ?!" diye gürledi Bay Megafon. "REHİNECİ MİSİNİZ?"

Steve sırıttı, ağzının kenarlarını elleriyle kapatarak seslendi: 'Terazi burcundanım! Terazi, yabancılara karşı içten davranır, iyi sohbetlerden hoşlanır!'

Sessizlik. Bay Megafon, birkaç polis arkadaşıyla fikir teatisinde bulundu. Birkaç kafa sallandı, sonra polis Steve'e doğru dönerek, megafo-

nu tekrar yukarıya kaldırdı. "NE DEDİĞİNİZİ ANLAMADIK, LÜTFEN TEKRARLAR MISINIZ?"

Steve tekrarlamadı. Ömrünün çoğu gösteri dünyasında geçmişti –denebilir– ve şaka yaparken ölçüyü aşmanın ne kadar kolay olduğunu bilirdi. Polis sayısı gittikçe artıyordu, kırmızı sinyal lambalarıyla gelen konvoylarca siyah-beyaz araç... Artan itfaiye araçları... İki tane ambulans. Zırhlı savaş aracı görünümünde bir araba. Polisler, sadece itfaiyenin geçmesine izin veriyorlardı, en azından şimdilik, oysa Steve'e göre yağmur sayesinde hiç büyük alev yoktu görünürde.

Steve'in durduğu yerin karşısından, Dave Reed ve Susi Geller, birbirlerine sarılmış olarak Carverların evinden dışarıya çıktılar. Eşikte yatan ölü kızın üstünden dikkatle geçtiler ve aşağıya, kaldırıma indiler. Onların arkasından da Brad ve Belinda Josephson geliyordu, Carverların çocukları yanlarındaydı, hâlâ evin garaj yolunda yatan ve hâlâ ölü olan babalarını görmesinler diye çocukları o yana baktırmıyorlardı. Onların da arkasından Tom Billingsley çıktı evden. Yamru yumru elinde beyaz bir masa örtüsü vardı sanki. Bu örtüyü ölü kızın üstüne örttü, bu esnada, megafonla kendisine seslenmeye çalışan adamı umursamıyordu.

"Annem nerede?" diye seslendi Dave, Steve'e. Gözleri hem delice hem de bitkin bakıyordu. "Annemi gördünüz mü?"

Ve, yaşam mottosu...

NULLO IMPEDIMENTUM[8]

... Olan Steve Ames, bu soruyu nasıl yanıtlamalıydı? Hiçbir fikri yoktu.

3

Johnny ayak parmaklarının ucunda yürüyerek girdi oturma odasına ve mümkün olduğunca, Cammie Reed'in yarattığı pisliğin üstüne basmamaya gayret etti. Bu engeli aştıktan sonra, hızla ve güvenle kapıya doğru ilerledi. Gözyaşlarına hâkimdi, en azından şimdilik ve bunun iyi bir işaret olduğu kanaatindeydi. Neden olduğunu bilmeden o kanaate varmıştı. Şöminenin rafında duran saate baktı. Saat 17.21'i gösteriyordu ve muhtemelen doğruydu.

Cynthia onu kolundan tuttu. Johnny, biraz telaşla ona doğru döndü. Büyük pencereden, hayatta kalmış olan komşuların sokağın ortasında toplanmaya başladıklarını gördü. O ana kadar, yaklaşsınlar mı, oldukları yerde mi kalsınlar, bilememişlerdi. Ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi

8 (Lat.) Sorun yok. (çev.)

görünen polislerin seslenmelerine kulak asmamışlardı. Johnny, polisler karar vermeden önce komşularının yanına gitmek istiyordu.

"Gitti mi?" diye sordu. "*Tak*... O kırmızı şey... Her neyse... gitti mi?"

Johhny tekrar baktı mutfağa. Neredeyse fiziksel olarak canı acıdı bakarken, ama idare etti durumu. Mutfakta birçok kırmızı vardı, duvarlar kırmızı boyalıydı, tavan da... Ama, ilk ev sahibi öldürüldükten sonra, kendisine Cammie Reed'in kafasında güvenli bir liman aramış olan o parıldayan, kırmızı şeyden iz yoktu.

"Kadın ölünce o da mı öldü?" kız Johnny'ye yalvaran gözlerle bakıyordu. "Öyle oldu de, tamam mı? Öyle de ki kendimi iyi hissedeyim."

"Öyle olmuş olması gerek," dedi Johnny. "Eğer öyle olmamış olsaydı, herhalde şimdi, bizlerden birini denemeye çalışıyor olurdu..."

Kız, tuttuğu nefesini bir anda şu sözlerle dışarıya bıraktı: "Evet. Söylediğiniz mantıklı."

Kulağa öyle gelse de, Johnny söylediğinin doğruluğuna inanmıyordu. Bir an için bile. *Hepinizi tanıyorum,* demişti o şey. *Hepinizi bulurum. Sizi yakalayıncaya kadar peşinizi bırakmayacağım.* Belki yapardı dediğini. Eğer denerse, belki de biraz daha zor bir mücadele bekliyordu *Tak*'ı. Neyse, bunu dert etmenin zamanı değildi şimdi.

Tak ah wan! Tak ah lah! Mi him en tow!

"Ne oluyor?" diye sordu Cynthia. "Neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Titriyorsun."

Johnny gülümsedi. "Mezarımın üstünden bir kaz geçti sanarım." Kızın, elini kolundan çekti ve parmaklarını kızın parmaklarının arasından geçirdi. "Gel, dışarıya çıkalım ve diğerleri neler yapıyor bakalım."

4

Tam sokağa çıkmışlar, diğerlerinin yanına gelmişlerdi ki, Cynthia donup kaldı. "Aman Tanrım," dedi yumuşak, zayıf bir sesle. "Aman Tanrım, şuraya bak!"

Johnny arkasına döndü. Fırtına uzaklaşmıştı, ama batıda, fırtınaya işaret olan tek bir bulut vardı. Columbus'un şehir merkezinin üstüne sarkmıştı, puslu yağmur göbeğiyle Ohio'ya bağlanıyordu ve fırtına renkli bir aygırın üstünde dörtnala giden dev bir kovboy şeklindeydi. Gülünç bir şekilde uzamış olan burnu doğuya bakıyordu, Büyük Göller yönüne, kuyruğu, bozkırlara ve çöllere doğru uzanıyordu. Sanki kovboyun bir elinde şapkası vardı, belki de kendisine, "Yaşa!" diyenlere sallıyordu

onu ve Johnny donakalmış bir halde, ağzını açmış buluta bakarken, kovboyun kafası şimşekle aydınlandı.

"Hayalet kovboy" dedi Brad. "Aman Tanrım, gökyüzünde kahrolası bir hayalet kovboy var. Görüyor musun, Bee?"

Cynthia, ağzına kapadığı elinin arasından inledi. Kafasını kaldırıp bulutun şekline baktı, gözleri yuvalarından fırlamıştı, kafası, faydasızca, hayır anlamında sağa sola sallanıyordu. Şimdi diğerleri de bakıyorlardı kovboya. İtfaiyeciler ve polisler bakmıyorlardı, birazdan kararsızlıktan kurtulacak ve düzenleyicilerin saldırısından kurtulmuş olan Poplar sakinlerinin sokak partisine katılacaklardı.

Steve, Cynthia'yı ince kollarından tuttu ve kızı nazikçe Johnny'nin yanından çekti. "Yapma," dedi. "Bize zararı olmaz. O sadece bir bulut, bizim canımızı yakmaz. Gidiyor bile. Görüyor musun?"

Doğruydu. Gökyüzü atının böğrünün bazı yerleri açılıyor, bazı yerleri eriyor, uzun ve puslu güneş ışınları sızıyordu içine. Yine herhangi bir yaz öğleden sonrasıydı, yazın en tepesi, sadece karpuz, meyve suyu ve beyzbol sopasının ucuyla hatalı vuruşlar zamanı!

Steve, sokağın aşağısına doğru baktı ve bir polis aracının ağır ağır yokuş yukarı onlara doğru gelmeye başladığını gördü, gelirken birbirine dolanmış su borularının üstünden geçiyordu. Steve arkasına dönüp Johnny'ye baktı. "Hey!"

"Ne var?"

"O çocuk intihar mı etti?"

"İntihardan başka ne denebilir ki?" dedi Johnny, ama hippinin neden böyle sorduğunu bildiğini sanıyordu. Bir şekilde, intihar gibi gelmemişti insana.

Polis devriye aracı durdu. Araçtan inen adam, haki renkli, üstünde tahmini bir ton ağırlığında altın sırması olan bir üniforma giymişti. Parlak mavi gözleri, karmaşık bir kırışıklık ağı içinde neredeyse kayboluyordu. Elinde büyük bir silah tutuyordu. Johnny onu daha önce gördüğü birine benzetti, bir saniye sonra aklına geldi: Rahmetli Ben Johnson, sofu çiftçiler (normal olarak hep güzel kızları vardı) ve şeytani haydutlar rollerini hep aynı zarafet ve yetenekle oynamıştı.

"Tanrı aşkına kim söyleyebilir bana burada neler olup bittiğini?"

Kimseden ses çıkmadı, bir saniye sonra Johnny Marinville, herkesin kendisine baktığını fark etti. Bir adım öne çıktı, adamın mavi, yepyeni üniforma gömleğinin göğüs cebinde takılı olan küçük isimliği okudu ve, "Kanun kaçakları, Kaptan Richardson," dedi.

"Pardon?"

"Kanun kaçakları. Düzenleyiciler. Çorak araziden gelen asi tipler."

"Dostum, bunda gülünecek bir şey mi var?"

"Hayır efendim. Aslında hayır. Ve hatta şuraya, içeriye bakarsanız hiç de komik olmadığını göreceksiniz." Johnny, Wylerların evine işaret etti, tam o anda da gitarı aklına geldi. Bu sanki, sıcak basıp da susamış ve yorgunsan, bir bardak buzlu su düşünmek gibi bir şeydi. *Verandamın merdiveninde oturup, The Ballad of Jesse James'i, Re majörde tıngırdatıp söylemek ne güzel olurdu,* diye geçirdi aklından. Sözleri şöyleydi: "Ah Jesse'nin onu hayatı için yas tutan bir karısı vardı ve üç cesur çocuğu." *Eski Gibson'ı herhalde delinmiştir,* diye düşündü, evi oldukça tahrip olmuş görünüyordu (sanki artık temelinin üstünde tam oturmuyormuş gibiydi, o yüzden), ama belli olmaz, belki de sapasağlamdı gitarı. Bazıları hiçbir zarar görmeden atlatmıştı olayı nihayetinde.

Johnny evine doğru ilerledi ve adeta elinin altından ve ağzından dökülüyor gibi duymaya başladı şarkıyı: "Ah Robert Ford, Robert Ford, nasıl hissettiğini merak ediyorum. Sen Jesse'nin yatağında uyurken, Jesse'nin ekmeğini yerken, Jesse James'in mezarına yatırırken."

Ben Johnson'a benzeyen polis, "Hey!" diye seslendi saldırgan bir ses tonuyla. "Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

"İyi adamlar ve kötü adamlarla ilgili bir şarkı söylemeye gidiyorum," dedi Johnny. Başını önüne eğdi, yaz güneşinin puslu sıcağını ensesinde hissederek yürümeye devam etti.

Bayan Patricia Allen'ın, Vermont, Montpelierli Anne Goodlow'a yazdığı mektup:

Mohonk
Dağ Evi
Milli Tarihi Bina

19 Haziran 1986

Sevgili Kathi,

Burası, dünyanın en güzel yeri, bundan eminim. Balayında, hayatımın en tatlı günlerini ve gecelerini yaşıyorum...! Bazı konularda konuşulmaz diye öğretilmişti bana büyürken, bu yüzden sana söylemem gerekir ki, artık yapılacak bir şey yok ama, 'onu evliliğe saklama'nın hayatımdaki en büyük hata olduğunu keşfetme korkularımın meğer yersiz olduğunu gördüm. Sanki şekerleme fabrikasında yaşayan bir çocuk gibi hissediyorum kendimi.

Ama bu konuda daha fazla konuşmayacağım; sana yazma nedenim, yeni Bayan Allen'ın seks hayatından (fevkalade olduğu halde) bahsetmek değil ya da Catskills'in ne kadar güzel olduğunu da anlatmak değil. Bu mektubu yazıyorum çünkü Tom şu anda aşağıda bilardo oynuyor ve ben senin 'cinli perili hikâyeler'e bayıldığını biliyorum. Özellikle de eğer hikâyenin içinde eski bir otel varsa! Cinnet'i, kitabın parçalayacak kadar okuyan ve bu yüzden ikincisini alıp onu da öyle okuyan tek kişi tanıyorum, o da sensin! Ama olay sadece bu olsaydı, herhalde Tom'la geri dönünceye kadar bekler ve hikâyemi sana yüz yüze geldiğimizde anlatırdım. Oysa, bu özel "öbür dünya hikâyeleri" ile ilgili bazı anılarım var ve o nedenle bu harika dolunay gecesinde elime kalemi alıp yazmaya koyuldum.

Dağ Evi, 1869 yılında açılmış, onun için eski bir otel diyebiliriz, Stephen King'in Overlook Oteli'yle çok fazla benzerlikleri olmasa da, otelde kitapta olduğu gibi tuhaf kuytu köşeler ve perili koridorlar var. Ayrıca bu otel hakkında da hayalet hikâyeleri anlatılıyor, ama sana şimdi yazdığım hikâye oldukça tuhaf. İçinde yüzyıl dönümünde yaşamış bir Lady ya da 1929 yılında borsanın çökmesinden sonraki intihar olayları geçmiyor. Bu iki hayalet –doğru duydun, bir çift, bir fiyatına iki hayalet– öğrendiğim kadarıyla, ki oldukça bilgi sahibi oldum, sadece aşağı yukarı son dört yıldan beri burada hortluyorlar. Burada çalışan personel, gelmişken biraz "hayalet avcılığı" yapmak isteyen otel müşterilerine çok yardımcı oluyor, bu da oteli daha da çekici yapıyor sanırım!

Neyse, bu çevrede, yüzden fazla küçük barınak var, bazı otel misafirlerinin 'folly' diye adlandırdığı ve Mohonk broşürlerinde de 'çardak' diye geçen eksantrik tahta kulübeler bunlar, harika manzaralı yerlerde bulunuyorlar. Bunlardan biri, bir yayla çayırının kuzey ucunda, takriben Dağ Evi'nden beş kilometre uzaklıkta yer alıyor. Haritaya bakarsan, bu çayırın ismi yok (hatta bu sabah ofiste topografik planlarda aradım) ama otel personeli ona bir isim vermiş; "Anne ve Oğul Çayırı".

Çayıra adını veren anne ve oğlun hayaletleri, ilk olarak 1982 yazında otel misafirleri tarafından görülmüş. Daha ziyade hanımeli ve yabangülleri arasında oldukça kaybolmuş bir kayaya bakan bir tepenin üstündeki özel bir çardağın çevresinde görülüyorlarmış hep. Orası, bu dağ otelinin bahçesindeki en olağanüstü manzarasına sahip değil, fakat ileriki yıllarda, balayımı düşündüğüm zaman, en sevdiğim yer olarak aklımda kalacak. Orada öyle bir huzur var ki, bu hissi anlatmak benim tanımlama gücümü kesinlikle aşıyor. Bu

huzur kısmen oradaki bazı çiçeklerin kokusundan, kısmen de arıların vızıltısından kaynaklanıyor, öyle sanıyorum: sürekli, uyuşuk bir vızıltı. Fakat, arıları, çiçekleri ve pitoresk kayalığı unut. Benim tanıdığım kadarıyla, Kath, sabırsızlıkla hayaletleri anlatmamı bekliyordur. Bu hayaletler kesinlikle ürkütücü değil, yanlış bir beklentin olmasın, ama haklarında yeteri kadar belge var en azından. Konsiyerj Adrian Givens, hayaletler görülmeye başlandığından beri, belki de üç düzine otel misafirinin onları hep aynı yerde gördüklerini anlattı bana. Hayaletlere tanık olan insanlar birbirlerini hiç tanımadıkları halde –bu yüzden bir komplo ya da gizli anlaşma söz konusu değil– yaptıkları tanımlamalar dikkat çekecek derecede benzer. Kadın takriben otuzlarında olarak tanımlanıyor, güzel, uzun bacaklı, kestane rengi saçlı. Oğlu (birkaç tanık ikisinin arasındaki fiziki benzerliğe değinmiş) küçük ve çok zayıf, altı yaş civarında muhtemelen. Kadın gibi o da kahverengi saçlı. Yüzü "zeki", "neşeli" ve hatta "çok güzel" olarak tanımlanıyor. Farklı insanlar tarafından bu kadar yıldır göründükleri halde, üstlerinde hep aynı giysiler var: kadında beyaz koşu şortu, kolsuz gömlek ve topuksuz spor ayakkabılar; çocukta ise basketbol şortu, atlet ve kovboy çizmeleri. Kath, beni en çok düşündüren o kovboy çizmeleri! Eğer bu hikâye uydurmaysa, bu insanların hepsinin bir çocuk için şort ve kovboy çizmesi gibi alışılmadık bir kombinasyonu seçmelerinin mantığı nedir? Sanık ve avukatları.

Birkaç kişi, bunların gerçek insanlar olduğu teorisini ortaya atmış, hatta belki de bir Mohonk çalışanı ve çocuğu, çünkü bunlar bir hayalet için birçok gözlemsel ve kalıcı kanıtlar bırakmışlar gerilerinde (bildiğin gibi, hayaletler normal olarak en fazla soğuk hava girdabı ya da belki biraz ektoplazma lekesi bırakırlar). Bahsettiğim o çardakta küçük hatıra eşyaları bulunmuş. En tuhaf olanı hangisi, biliyor musun? İçinde, yarısı yenmiş olan Şef Boyardee spagetti bulunan tabaklar! Evet! Kulağa delice geldiğini biliyorum, gülünç, ama dur ve bir an düşün. Sosisli sandviç dışında, çocukların bu dünyada Şef'in makarnasından daha çok sevdiği ne olabilir ki?

Ama başka şeyler de var –oyuncaklar, bir boyama kitabı, küçük bir oğlanın güzel annesine ait olabilecek küçük gümüş bir makyaj çantası– fakat itiraf etmeliyim ki, bu yarısı yenmiş çocuk spagettisi en çok kafama takılan... Spagetti yiyen bir hayalet hiç duyulmuş mudur? Ya şuna ne dersin? 1984 yılı sonbaharında, orada yürüyüş yapan bir grup, o çardakta plastik bir çocuk pikabı bulmuşlar, üstünde Beatles'dan bir 45'lik single plak takılıymış: Strawberry Fields Forever. Yakışıyor ama, değil mi?

Karşılama masasında duran dostum Adrian, bütün bunların organize edilmiş olduğunu, hayaletlerin somut objeler bırakmadıklarını (çimleri ezmediklerini veya çardakta ayak izleri bırakmadıklarını) ileri sürdüğün zaman gülümsüyor ve kafasını sallıyor. "Zaten bunlar sıradan hayaletler değil," diyor, "ama belki bunlar şu nedenden dolayı sıradan hayaletler değil, onları gören herkes, onların cisimsel olduğunu söylüyor. Hayalet Avcıları'ndaki gibi şeffaf değiller. Belki de hayalet bile değiller, aklına geldi mi bu fikir şu ana kadar? Bizden biraz farklı bir düzeyde yaşayan hakiki insanlar da olabilirler." Bence, biraz ezoterikleşmek için Mohonk'ta kalmak şart değil, sırf orada çalışmak bile yeterli.

Bütün bunların bir aldatmaca olduğunu sanan insanların, en azından üç kere, anne ve oğlunu yakalamaya kalktıklarını ama her seferinde başarısız olduklarını (halbuki bu arayıcılar başka bir spagetti tabağıyla geri gelmişler bir defa) söyledi Adrian. Ayrıca dedi ki, –ki ben bunu çok daha ilginç buldum– hayaletler, o çardağın içinde ve çevresinde görülüyorlarmış dört yıldır. Eğer hakiki insanlar olmuş olsalar, aylaklar, şakacı insanlar ya da her ikisi, çocuk nasıl altı yedi yaşlarında olabilir ki?

Tamam, bu noktada, normal bir hayalet hikâyesi olsa, ben de hayaletleri ya da Phantom Rickshaw'yı görmüştüm diye anlatabilirim. Ama durum öyle değil. Ben hayatımda daha hiç hayalet görmedim. Ama bu çayırda çok özel bir şey, dingin adeta kutsal bir şey –sakın gülmeye kalkma!– olduğunu doğrulayabilirim. Hayalet görmedim ama kesinlikle orada onların varlığına dair bir his var. Oraya yanımda Tom olmadan gittim ve kendiliğimden kabul ediyorum ki, yalnız olmam beni daha da hassaslaştırmıştı, ama öyle de olsa, o zaman hemen anladım ve şimdi de biliyorum, çok olağanüstü bir yere gelmiştim. Ayrıca, ensemde bir batma hissettim, birisi beni izliyordu sanki, çok açık ve netti.

Sonra, o çardağın içine girip dönüş yolu için biraz oturup dinlenmek istediğimde, mektuba iliştirdiğim şeyleri buldum. Görüyorsun, bulduklarım tamamen gerçek, hiç de hayaletlerle ilgili değil ama buna rağmen çok tuhaf şeyler, sence de öyle değil mi?

Mavi şortlu küçük kadın figürü ikisinin arasında en ilginç olanı. Çocukların "aksiyon figürü" dediği şeylerden anlaşılan ama ben üç seneden beri okul öncesi eğitmenliği yapıyorum ve bütün bu figürleri tanıdığımı sanıyordum. Oysa bunu tanımıyorum. İlk başta onu Scarlet sandım, G.I. Joe takımından, ama bu küçük bayanın saç renginin tonu çok farklı bir kırmızı. Daha ışıklı bir kırmızı. Ve normal olarak çocuklar bu tip şeylere çok değer verirler, biriktirirler ve oyun yerin-

de onlar uğruna mücadele verirler. Bu, bir köşede duruyordu, adeta oraya atılmıştı sanki. Onu sakla benim için Kath, gelecek sonbahar öğrencilerime gösteririm... Ama şimdiden iddia ederim ki, hiçbiri onu bilmiyordur ve hepsi de isteyecektir! Adrian'ın dediğini düşündüm, Anne ve Oğul Çayırı'ndaki bu hayaletler başka bir düzeyde yaşıyor olabilirler, belki yıldızlar aleminde, belki farklı bir zaman âleminde ve bazen (aslında sıkça) Bayan Kırmızı'nın o alemden gelmiş olabileceği aklımdan geçiyor! (Bu fikir seni ürpertti mi? Beni ürpertiyor da!)

Tamam, tamam, yukarıda kuvvetli bir rüzgâr esmeye başladı, ışıklar da göz kırpar oldu. Olayı buna indirgeyelim bari.

Ayrıca bu resim de var. Onu çardakta, masanın altında buldum. Sen sanat mezunusun, bana fikrini söyle. Bu bir tür şaka mı, yoksa muziplik yapmaktan keyif alan burada yaşayan çocuklardan birinin yaptığı bir aldatmaca mı? Yoksa, bir hayaletin yaptığı bir resim mi buldum ben? Hayal gücüm nasıl?

Pekâlâ kankacığım, bu geceki korku hikâyem böyle. Hediye dükkânından aldığım hava kabarcıklı küçük bir zarfa koyacağım hepsini ve oyun odasında bilardo oynamayı bırakması ve yatağa gelmesi için Tom'u ikna etmeye çalışacağım. Açıkça söylemem gerekirse, bunun zor olacağını sanmıyorum.

Evli olmayı seviyorum, burayı da hayaletleriyle ve her şeyiyle seviyorum.

Hâlâ tutkuyla...

Pat.

Not: Lütfen resmi bir kenara koy, tamam mı? Onu saklamak istiyorum, muziplik ya da değil, bu resim sevgi ifade ediyor bence. Ve de adeta eve dönme duygusu... P.

